A-PDF Watermark DEMO: Purchase from www.A-PDF.com to remove the watermark

"Etrafta bir sürü
Dracula var
ama Vlad tek!"
ILONA ANDREWS

ARTEMİS

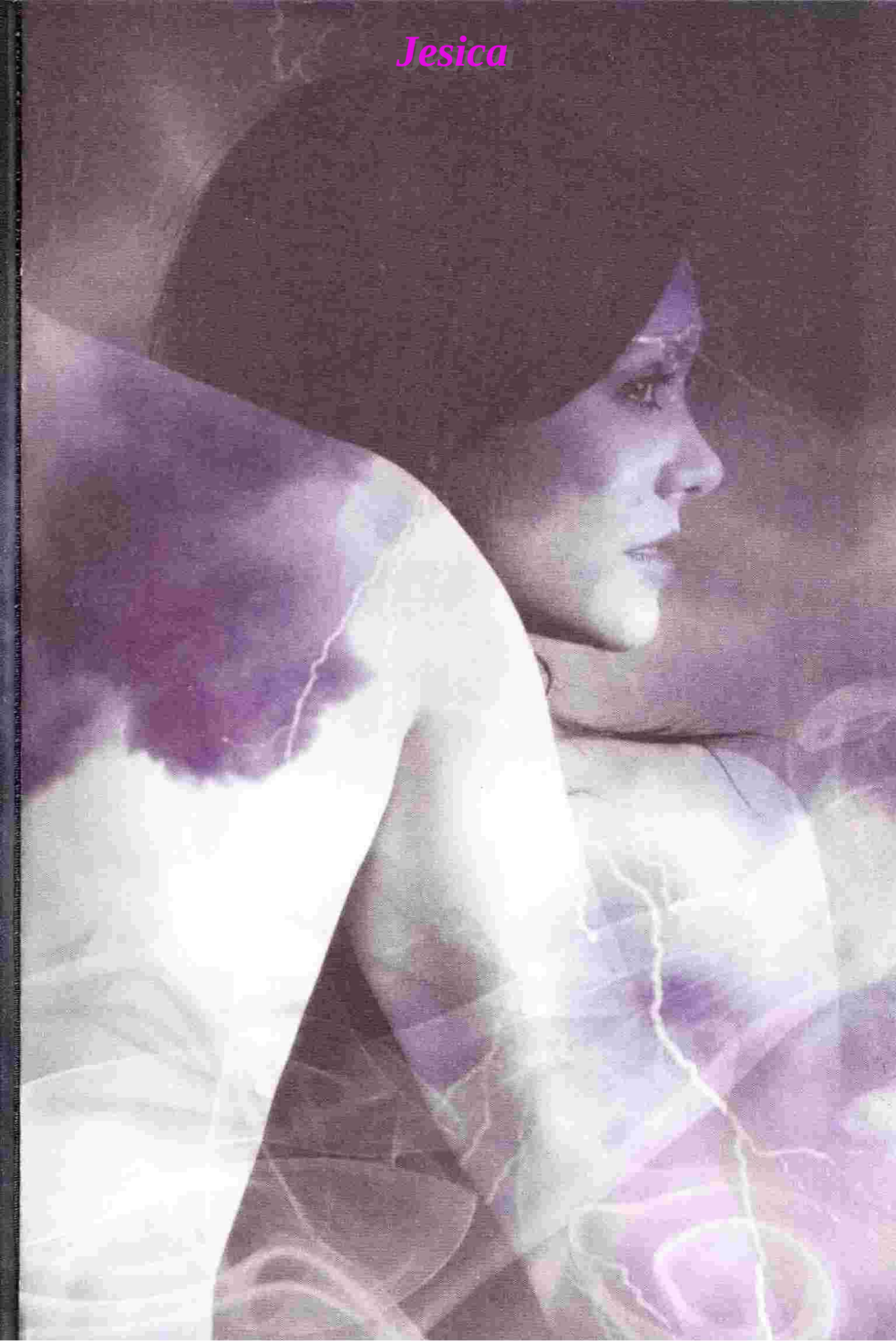
JEANİENE FROST

USA TODAY ÇOKSATARI YAZAR

ATEŞ LANETİ

BİR GECE PRENSİ ROMANI

Jesica

Jesica

JEANIENE FROST

ATEŞ LANETİ

BİR GECE PRENSİ ROMANI

İngilizceden Çeviren Bilge GÜNDÜZ

ARTEMİS

AB/409
ABG/182
AÇ/290
A/55

ATEŞ LANETİ

Jeaniene Frost

Orijinal Adı: *Once Burned*
Genel Yayın Yönetmeni: İlgın Sönmez
İngilizceden Çeviren: Bilge Gündüz
Türkçe Düzenleme: dramaRepublic
Yaratıcı Yönetim: photoRepublic
Grafik: Karen Yardımlı

1. Basım: Temmuz 2013

ISBN: 978 - 605 - 142 - 349 - 4
Sertifika No: 10905

Jeaniene Frost © 2012

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI

Ticarethane Sokak No: 53 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor@artemisyayinlari.com
www.artemisyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 12088

Genel Dağıtım: Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.
Tel: (212) 511 53 03 Faks: (212) 519 33 00

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Jesica

JEANIENE FROST

ATEŞ LANETİ

BİR GECE PRENSİ ROMANI

Jesica

JBA'e. Her şey için...

Jesica

TEŞEKKÜR

Bir kez olsun, teşekkürü gerçekten kısa tutacağım. Her şeyi atlatmama yardımcı olan Tanrı'ya, bana her durumda destek olan eşime, bu kitapları mümkün kılan menajerime ve yayınevime, kitaplarımı okuyan ve başkalarına tavsiye eden okurlarıma, sevgileri, destekleri için ailemle arkadaşlarıma teşekkür ediyorum.

Son olarak da hep benim gibi, sonunda Van Helsing yerine Dracula'nın kazanmasını isteyen Dracula hayranlarına teşekkür ediyorum. Bu kitap sizin içindi!

Jesica

Bir

Bisikletimi restoranın önüne park ettim ve üst dudağımdaki teri sildim. Hava, içinde bulunduğumuz ocak ayında mevsim normallerinden daha sıcaktı ama bir Florida kışında ter dökmek, kuzeyde olup da donmaktan daha iyiydi. Saçımı büküp topuz yaptım ve uzun, siyah saçlarımdan kurtulan ensem serinledi. Alnımı son bir kez silip restorana girdim ve masalara hiç bakmadan dikkatimi bardaki müşterilere yönelttim. Tek bir bakışta, müşterilerin çoğunun boyunun, birkaç istisna dışında ortalama uzunlukta olduğunu gördüm. Kahretsin! Marty burada değilse takılmayı en çok sevdiği ikinci mekana gitmem gerekecekti ve yağmur yağacak gibi görünüyordu. Masaların arasından geçerken kimseye sürtünmesin diye sağ elimi bacağıma yapışık tutmaya dikkat ettim. Ya öyle yapacak ya meraklı yabancıların soru sormasına sebep olan, hantal, elektrik geçirmeyen eldiveni takacaktım. Bara ulaştığımda, bana yer açmak için kayan, piercingli, dövmeli adama gülümsedim.

Jesica

"Marty'yi gördün mü?" diye sordum.

Dean başını iki yana sallayınca, burun deliklerinden kulaklarına dek uzanan zincirler şıngırdadı. "Henüz değil. Ama zaten yeni geldim."

"Raquel?" diye seslendim. Barmen kız dönünce, turistlerin çaktırmadan ya da çaktırarak baktıkları güzel ama sakallı yüzünü gördüm.

"Her zamankinden mi Frankie?" diye soran kız, bir şarap kadehine uzandı.

Bu benim gerçek adım değildi ama bugünlerde onu kullanıyordum. "Bu sefer değil. Marty'yi arıyorum."

"Daha gelmedi," dedi kız.

Raquel, neden aynı soruyu sormak için bizzat gelmek yerine telefon etmediğimi sormadı. Kışı Gibsonton'da geçiren karnaval çalışanları, durumumu bilmiyormuş gibi davransalar da Marty dışında hiçbiri bana dokunmaya yeltenmezdi ve hava nasıl olursa olsun beni bisikletimle gördüklerinde arabalarına almayı teklif etmezlerdi.

İçimi çektim. "Gelirse onu aradığımı söyler misin?" Alıştırma yapmaya iki saat önce başlayacaktık. Ölü sezon, Marty'yi katı, disiplinli bir partnerden sık sık tembellik yapan birine dönüştürürdü. Onu bir an önce bulmazsam laftan anlamaz hale gelecek, bütün geceyi dışarıda geçirip içki içecek, millete karnavalların eski, güzel günleriyle ilgili hikayeler anlatacaktı.

Raquel gülümsedi, koyu renk, diken diken sakallarıyla keskin bir tezat oluşturan, güzel, beyaz dişlerini ortaya serdi. "Elbette."

Jessica

Bardan uzaklaşacak oldum ama Dean çatalıyla bira bardağına vurarak dikkatimi tekrar kendisine çekti. "Tropicana'ya telefon edip Marty'nin orada olup olmadığını sormamı ister misin?"

Bundan sonra gideceğim yeri doğru tahmin etmişti ama tabii Dean, Marty'yi benden daha uzun zamandır tanıyordu.

"Alt tarafı bir mil. Hem bacaklarımı çalıştırsam iyi olur."

"Bacakların bana iyi görünüyor," dedi Dean, boğuk bir sesle. Bir an söz konusu uzuvlarımı süzdükten sonra, gözlerini vücudumun geri kalanına çevirdi. Hava sıcak olduğundan üzerimde yalnızca bir şortla askılı bir bluz vardı, bu yüzden Dean'in görüşünü engelleyen pek bir şey yoktu. Sonra kendisine beni kesmenin neden kötü bir fikir olduğunu hatırlatır gibi başını iki yana salladı. Daha sert bir tonda, "Sonra görüşürüz, Frankie," dedi.

Göğsüm hem tanıdık, hem yararsız bir sızıyla sıkıştı. Evet, Dean bacaklarım -ya da herhangi bir yerim- hakkında fantezi kurmanın neden anlamsız olduğunu biliyordu ve ben, bazı şeylere asla sahip olamayacağımı uzun süre önce kabul etmiştim. Ama anlık bir zaafa kapılarak, kendimi yakındaki bir masada oturan çifte bakarken buldum. Parmaklarını birbirlerininkine dolamış, fısıldaşıyorlardı. O basit dokunuşun farkında bile değil gibilerdi ama elleri, dikkatimi üzerlerine bir spot ışığı çevrilmiş gibi çekti, göğsümdeki sızıyı yanmaya benzer bir hisse dönüştürdü.

Çift, belki de gözlerimi onlara diktiğimi sezerek bana baktı ama gözleri benden çabucak ayrıldı. Ya şakağımdan

sağ elime dek uzanan yara izini fark etmemişlerdi ya da onu, Dean'in bütün vücudunu kaplayan kertenkele pulu desenli dövmeler, Raquel'in sakalı, J.D.'nin iki metre on santimlik boyu veya Katie'nin geniş kalçaları ve DD beden göğüsleriyle daha da büyük bir tezat oluşturan otuz beş santim çapındaki beli kadar ilginç bulmamışlardı. Hem saat daha erkendi. Showtown ABD'nin müdavimlerinin çoğu, dokuzdan önce buraya gelmezdi.

Çift, saklamaya gerek duymadan barın yanındaki gruba bakmayı sürdürdü ve insanların, arkadaşlarımı ağızları açık halde izlemesine duyduğum öfke, kısa melankoli anımı gölgede bıraktı.

Bazı turistler Gibsonton'a birçok sokağı süsleyen karnaval kalıntılarına hayran hayran bakmak ya da eğitimli ayıları, filleri ya da birinin bahçesindeki başka bir egzotik hayvanı görmek için gelirdi ama çoğu, *ucubelere* dik dik bakmak için buradaydı. Buranın yerlileri, buna karşı bağışıklı olur ya da tuhaflıklarını bahşiş kazanmak için kullanırlardı ama ben hala, sıklıkla sergilenen kabalığa duyduğum öfkeden kurtulabilmiş değildim. Farklı olmak, *insandan aşağı* olmak demek değildi ama Gibsonton'ın sakinlerinin çoğu, buradan geçenlerden öyle muamele görürdü.

Yine de insanlara kabalıkları konusunda nutuk çekmek bana düşmezdi. Üstelik Raquel, müşterilerini azarlamamı iyi karşılamazdı. Dudaklarımı birbirine bastırarak kapıya yöneldim. Koluna uzandığım kapı aniden açılınca irkildim. Tam zamanında geriye sıçrayarak, barın sahibiymiş gibi içeri dalan adam tarafından ezilmekten kurtuldum

ama elinin koluma sürtünmesine engel olacak kadar hızlı değildim.

Birbirimize değdiğimizde adam, "Ah!" diye bağırdı ve bana suçlayıcı bir bakış attı. "Ne oluyor be?"

Olanlardan haberi yoktu ama şanslıydı. İçimdeki akımın bir kısmını depolamayı öğrenmemiş ya da en şiddetlisini daha bir saat önce yıldırımlar şeklinde dışarı atmamış olsam, adam çok daha kötü bir deneyim yaşardı.

"Statik elektrik," diye yalan söyledim. "Bu bölgede bayağı kötüdür."

Adamın yüzünden, bana inanmadığı okunuyordu ama ellerimde hiçbir şey yoktu ve kıyafetim de bir şey saklamaya pek uygun değildi. Adam bana bir kez daha kötü kötü baktıktan sonra arkasını döndü.

Barın geneline, "Tampa'ya gitmek için hangi çıkışı kullanacağım?" diye seslendi. "Kahrolası navigasyon sistemim burada çalışmıyor."

Bu bölgede nadir olan bir şey değildi ve ben cevabı biliyordum ama adamla konuşup ona yine kazara dokunmayı göze almak istemediğimden sessiz kaldım.

Kapıdan çıktım -ve telaşlı görünen, sarışın bir kadınla çarpıştım. Kadın benim de içimden yankıladığım tiz bir çığlık koparıverdi. Aylardır hiç vukuat yaşamamışken son beş dakikada iki insana elektrik vermiştim. En azından deminki kaba adam, içimdeki ekstra voltajın bir kısmını almıştı; kadın kendini gerçekten kendisine hafif bir elektroşok verilmiş gibi hissetmemiş, sebebin statik elektrik olduğunu sanmış olmalıydı.

Hemen geri çekilerek "Kusura bakmayın," dedim.

"Benim suçum." Kadın güldü ve koluma özür diler gibi pat pat vurdu. "Önüme bakmıyordum…"

Kadının söylediklerinin geri kalanını duymadım. Siyah, beyaz ve grinin çeşitli tonlarındaki imgeler aklıma doluştu.

Sevgilimle yataktaydım, odada nefeslerimizden başka ses yoktu. Sonradan ona, gelecek haftasonu kocama onu terk edeceğimi söyleyeceğimi fısıldadım.

Ama katılaşmama sebep olan bu değildi. Aklımı dolduran, bu kez tamamen renkli ama sisin arkasından görünür gibi puslu olan görüntülerdi.

Yapış yapış, bataklık gibi bir yerdeydim ve kocamın ellerinin, boğazıma sarılışını dehşetle izliyordum. Boynumda bir acı patlaması oldu, kocamın eldivenli ellerini boşuna tırmalamaya çalışırken gözlerim bulanmaya başladı. Kocam ellerinin baskısını arttırırken bana ilişkimi de, vücudumdan tam olarak nasıl kurtulacağını da öğrendiğini söyledi. Acı, bütün bedenimi kavurmaya başlayıncaya dek arttı, sonra birden bana merhamet gösterircesine kesildi ve havada süzüldüğümü hissettim. Katilim olduğu yerde kaldı; elleri hala boğazıma sarılıydı ve kocam, artık ona bedenimin dışından baktığımın farkında değildi. Sonunda beni bıraktı. Sonra arabayı park ettiği yere yürüdü, bagajı açtı, önce hangisinden başlayacağını düşünürmüş gibi birkaç şey çıkardı…

"Frankie!"

Gözlerimi kırpıştırarak kendime geldim, puslu imgeler barın çevresindeki tanıdık, kristal berraklığındaki

ayrıntılara dönüştü. Dean, benimle sağ elime dokunarak yeteneklerimi kazara tetikleyen kadının arasında duruyordu. Dean aynı hatayı yapmadı ama o kadar yakında duruyordu ki kadını görmek için omzunun üzerinden bakmam gerekti.

Kadın bir eliyle, diğer elini acı çekiyormuş gibi tutmuştu ve kahverengi gözleri irileşmiş halde, artık kocası olduğunu bildiğim adama bir şeyler mırıldandı. Onu durdurmazsam, bu gece kadını öldürecek olan adama.

Kadın, "Ben bir şey yapmadım!" deyip duruyordu. Sonra bağırmaya başladı.

Kocası kadının kolunu tuttu. "Bu ucubeler gösterisini s.ktir et Jackie, başka yerden tarif alırız."

Boğazımda hayalet parmakların baskısını hala hissedebiliyordum. Dean'e, "Durdur onları," diye fısıldadım, "kadını öldürecek."

Bardakiler kendi işlerine bakıyorlardı ama bu cümle, dikkatlerini havaya ateş etmişim gibi bana yöneltmelerine sebep oldu. Jackie bana ağzı açık halde baktı ama kocasının gözleri küçüldü. Adam etrafımızda toplanmış olan ufak kalabalığı yarmak istedi ve kadını da sürükledi.

Dean önlerine dikilerek çıkış yolunu kapattı. "Henüz gitmiyorsunuz," dedi sakince.

Kadının kocası duraksadı, Dean'i baştan aşağı süzdü. Dean'in yüzündeki ifade yeterince göz korkutucu olmasaydı bile, tenini kaplayan, kollarını kavuşturduğunda dalgalanan, pul şeklindeki yeşil dövmeleri ve göze batan kasları her adamı ürkütürdü.

"Haydi," diye mırıldandı kadının kocası. "Bela istemiyorum..."

Daha kuvvetli bir sesle, "Bagajına bakın," diye araya girdim. "Eldivenler, koli bandı, yaprak çuvalları bulacaksınız."

Etraftaki müşteriler adama dik dik bakmaya başladılar. Adam huzursuzca güldü. "Bu saçmalığı dinlemek zorunda..."

"Ayrıca baltası, küreği, el fenerleri, tuz ruhu, ipi, kerpeteni ve adli tıpla ilgili bir kitabı var," diyerek yine sözünü kestim. "Karının seni terk edeceğini öğrendin ve bunu kaldıramadın. Onu boğacak, cesedi bulunsa bile kimse kimliğini belirleyemesin diye dişlerini çekip parmaklarının uçlarını kesecektin."

Adam afallamış göründü. Jackie titremeye, gözlerinden yaşlar fışkırmaya başladı. "Phil, bu... bu doğru mu?"

"Hayır!" diye gürledi adam. "Bu deli kaltak yalan söylüyor!"

Sonra çok büyük bir hata yaptı. Hızla dönerek omuzlarımı kavradı. Dean onu geri çekmek için üzerine atıldı ama ben daha hızlıydım. Adamın Jackie'ye yapmayı planladığı her şeyi tecrübe etmem sayesinde, zerrece merhamet hissetmedim. Sağ elimi adamın koluna koyarak içimdeki istenmeyen akımları serbest bıraktım.

Zihnimde eskilikten rengi solmuş başka bir görüntü dizisi patladı ama adama bu amaçla dokunmamıştım. Kafamdaki imgeler kararırken, Dean onu geri çekme fırsatı bulamadan, Phil'in içine aktığını hissettim. Phil yere düştü ve ben gözlerimi birkaç kez kırpıştırdıktan sonra, adamın

titrediğini görüp tatmin oldum. Birkaç turist çığlığı bastı. Jackie hıçkırarak ağlamaya başladı. Kadın için kendimi kötü hissettim ama şimdi dökeceği birkaç damla gözyaşı, Phil'in ona yapmayı planladıklarından çok daha iyi bir kaderdi.

Tanımadığım izleyicilerden biri, "Ne oldu?" diye sordu.

"Adam, Frankie'yi tuttu, Frankie de onu elektrik tabancasıyla zımbaladı," dedi Dean ters ters.

Elektrik tabancam yoktu ama J.D. önüme geçerek, iki metre on santimlik dev bedeniyle insanların bunu görmesine engel oldu.

Jackie kendine geldi ve titreyen ellerle Phil'in cebinden araba anahtarlarını çıkardı. Adam titremek ve altına etmekle fazla meşgul olduğundan bunu fark etmemiş gibiydi. Jackie otoparka çıkarken kimse onu durdurmadı ama Dean bana kasvetli bir bakış attıktan sonra kadını takip etti.

Jackie'nin birkaç saniye sonra attığı çığlığı duyan birkaç kişi dışarı çıktı. Bazıları masalarının üzerine para attı, bazıları atmadı. Jackie bagajdakileri harfi harfine bildiğimi görmüş olmalıydı.

Raquel yanıma yaklaştı ve sakalını bitkince ovuşturdu. "Şimdi başın dertte Frankie."

Raquel'in, barı hızla terk eden turistlerin hesaplarını benim ödemem gerektiğini kastettiğini sandım. Hesabı ödemeden kaçmaları benim suçumdu, o yüzden Raquel'i suçlayamazdım, ama o parayı vermek, bir kadının hayatını kurtarmaya değerdi.

Jesica

Ancak sonradan, Jackie polise hıçkırıklar eşliğinde neler olduğunu anlatırken Raquel'in ne demek istediğini tam olarak anladım. Ama artık çok geç kalmıştım.

Jesica

İKİ

Ben trambolinin üzerinde gereğinden fazla kuvvetle sıçrarken Marty sessizce baktı. Bir yirmi beşlik boyuyla trambolinin kenarına ancak yetişebiliyordu ama favorileri, yüzündeki kırışıklar ve iri, kaslı bedeni onun çocuk olmadığını belli ediyordu. Gözlerimi ondan ayırarak dikkatimi içime çevirdim; her sıçrayışta etrafımdaki manzaranın yükselip alçaldığını fark edemiyordum. Yeterince yükseğe çıktığımda klasik bir kıstırma hareketiyle dizlerimi göğsüme yapıştırdım, sonra çabucak dönerek balıklama pozisyonuna geçtim ve ayaklarım esnek yüzeye çarparak beni yine yukarı fırlattı.

Eski antrenörümün, *yeterince sıkıca kıstırmadın,* diye bağırdığını duyar gibiydim. *Bir puan gitti Leila! O kadar alçak puanlarla takıma asla giremezsin.*

O anıları bir kenara itip bir sonraki hareketime odaklandım. Öne takla atıp yarı dönecektim. Bu harekette bir öncekinden de başarısız oldum ve inişte ayağım utanç verici bir biçimde arkaya kaydı. Otomatik olarak, *bir puan*

Jesica

daha gitti, diye düşündüm ama dişimi sıkarak son takla ve dönüş serisini tamamladım. Kendisine biraz olsun saygısı olan bir hakem bana bunlar için iyi puan vermezdi ama etkileyici göründüğü için, karnaval izleyicileri bu hareketlere bayılırlardı.

Sonra trambolinin üzerine inmek yerine son anda yön değiştirdim, iki ayağım birden Marty'nin omuzlarına çarptı. Hızım ve ağırlığım onu dizleri üzerine çöktürmeli, hatta birkaç kemiğinin kırılmasına yol açmalıydı ama Marty ok gibi dik durmayı sürdürdü. Ayak bileklerime sarılarak beni dengede tuttu. Marty'nin kavrayışı, bir altmış sekizlik bedenimi tamamen esnetmeme ve kollarımı muzaffer bir tavırla başımın üzerine uzatmama imkan verecek kadar sıkıydı.

Ben selam verirken Marty alaycı alaycı, "Ve izleyiciler çılgına döner," dedi.

Bileklerimi bırakınca aşağı atladım. "Bugünlerde çok izleyici yok. İnsanların gezici karnavallara gitmekten başka yapacak bir sürü şeyi var."

Marty homurdandı. "Stan'in sözünü dinlesen, yeni ününü, bu durumu düzeltmek için kullanırdın."

Patronumuzun iki hafta önce Jackie'yle olanlara ne kadar sevindiğinden söz edilince yüzümü buruşturdum. En azından bugün kimse çitimizin önünde toplanmamıştı. Jackie'nin ablasının, 'önsezi'min hikayesini, önüne çıkan her mecrada bomba gibi patlatması tam da benim gibi şansız birinin yaşayacağı türden bir şeydi. Phil suçsuz olduğunu iddia etmişti ve karısını öldürmeye niyetlendiğini ispat

edecek kadar kanıt bulunamamıştı. Ama Jackie'nin onu terk etme planını bilmem ve bagajdakileri eksiksiz biçimde saymam, son iki haftadır meraklıları kendime çekmeme yetmişti. Dokunduğum herkese elektrik vermek gibi bir talihsizliğim olmasaydı, el falı bakarak bol para kazanabilirdim ama durum böyleyken, on beş dakikalık ünümün sona ermesi için sabırsızlanıyordum.

"İnsanların neler yapabildiğimi unutması gerek. Nedenini biliyorsun."

Marty bana neredeyse hüzünle baktı. "Evet ufaklık. Biliyorum."

Sonra koluma pat pat vurdu ve bana değdiğinde kendisine sıçrayan elektrikten irkilmedi. O, buna alışıktı, hem Marty insan olmadığından, diğerleri gibi etkilenmiyordu.

"İçeri gel de sana bir içecek hazırlayayım," derken koluma son bir kez, babacan bir tavırla vurdu.

Yüzümü buruşturduğumu görmesin diye döndüm. Marty haftada en az bir kez içtiğim, kendi karışımı olan içecekleriyle gurur duyuyordu. Ama içeceklerin tatları berbattı. Sağlığımı gerçekten düzelttiklerini hissetmesem, çoğunu içmek yerine gizlice bitki saksılarına dökerdim.

"Birazdan. Şu son taklaları biraz daha çalışmalıyım."

Marty burnundan alaycı bir tavırla soluyarak ne kadar kötü bir yalancı olduğumu düşündüğünü belli etti ama karşı çıkmadı. Birkaç saniye sonra karavan kapısının kapandığını duydum.

Marty gidince dikkatimi, gösterimizin bana ait olan bölümüne çalışmaya yönelttim. Marty'nin bölümü, patlayan

birkaç şeyin içinden zamanında kaçıp beni tam atlarken ya da trapezde sallanırken yakalamayı içeriyordu ama o insan olmadığından, benim kadar alıştırma yapması gerekmiyordu. Böylesi iyiydi, yoksa dekorlar ve yakıcı aletler derken bir servet harcamamız gerekir, ayrıca bahçeye hasar verirdik. Karavanın bulunduğu araziyi kiralamıştık, yani oraya zarar verirsek parası bizim cebimizden çıkardı.

Bir gösteride yer almak, çocukken hayalini kurduğum bir şey değildi. Ama bu, dokunduğum her elektrikli aletin devrelerini yakmaya başlamadan önceydi. Ve öylesine dokunduğum insanlara şok vermeye... Böyle bir durumdayken bir işim olduğu için bile şanslıydım. Babam ne zaman iş seçimimi beğenmediğini belirtse ona hatırlattığım gibi, yapabileceğim diğer tek meslek, devletin kobay faresi olmaktı.

Kesintisiz, ölçülü atlayışlar yaparak başka kaygıları kafamdan atmamı sağlayan bir ritim tutturdum. Eski koçumun bize hatırlattığı gibi, konsantrasyon, başarılı olmam açısından çok önemliydi ve adam bu konuda haklıydı. Çok geçmeden, her atlayışımda tekrarlanan, gitgide birbirinden ayrılamaz bir renk bulamacına dönüşen çit-bahçe-çatı kolajını fark etmez oldum. Sonra takla, perende ve dönüşlerimi gerçekleştirdim, darbenin etkisini azaltmak için ayaklarımı açıp dizlerimi hafifçe kırarak iniş yaptım. Trambolin titredi ama ben dengede durdum ve insana puan kaybettiren o geri adımı atmadım. Sonra kollarımı kaldırıp iyice eğilerek selam verdim. Gösterinin son hareketiydi.

Bir ses alaycı alaycı, "Bravo," dedi.

Tamamen gerilmiş halde doğruldum. Eğilmeye başladığımda yalnızdım ama o andan beri geçen birkaç saniyede, trambolinin köşesine dört adam gelmişti.

Tişört ve kotlarıyla normal turistler gibi görünüyorlardı ama yalnızca Marty o kadar hızlı hareket edebilirdi ve böylesi, adamların insan olmadığı anlamına geliyordu. Diğer türlere karşı temkinli olmam gerektiğini bilmesem bile, dörtlünün kızılımsı kahverengi saçlı üyesinin yüzündeki soğuk tebessüm, bana buraya yol tarifi sormaya gelmediklerini fark ettirirdi. Dörtnala atmaya başlayan kalbimi dizginlemeye çalıştım. Şansım varsa, bu yaratıklar heyecanımın sebebinin az önce hoplayıp sıçramam olduğunu düşünürlerdi ama korkumun kokusu beni ele vermiş olmalıydı.

"Burası özel bir mülk," dedim.

Uzun boylu, kızılımsı kahverengi saçlı adam söylediğimi duymazlıktan gelerek "Sen Fantasik Frankie olmalısın," dedi. Sahne adımı, kulağa tekinsiz gelen bir sesle, okşar gibi söylemişti.

"Kim soruyor?" diye cevap verdim. Bir yandan da Marty'nin ne cehennemde olduğunu düşünüyordum. Burada bir grup insan dışı varlığın olduğunu sezmediyse bile, adamları duymuş olmalıydı. Soruyu sorduğumda trambolinin üzerindeydim ama bir an sonra kendimi aşağıda buldum. Kızılımsı kahverengi saçlı yabancı, kolumu tenimi bereleyecek kadar sıkı tutuyordu. Tenime değdiğinde ve akımlar nabız gibi atarak vücuduna geçtiğinde acıyla homurdandı. Ama Marty'yle olduğu gibi, o akımlar adamı zayıflatmadı. Hatta beni daha da sıkı tuttu.

Gözleri maviden, parlak dünyevi olmayan bir yeşile dönüşürken, "Bunu nasıl yaptın be?" diye sordu.

Cevap vermedim. Sağ elim adamın bedenine değer değmez, aklım grimsi görüntülere boğulmuştu. O akımların adamın içine akmasını nasıl önleyemezsem, tek bir dokunuşla onun en kötü günahlarını görmeme de engel olamazdım.

Kan. Her yer kan...

Başka birinin öldürülüşünün anılarına göz atarken, çığlık attığım için adamın bana küfrettiğini duydum. Sonra keskin bir sızı duydum ve her şey kapkara kesildi.

Beni kaçıranlarla otel odasına benzeyen bir yerde yüzleştim; ellerimi yemek siparişi veriyormuşum ve onlar da garsonmuş gibi kucağımda birleştirmiştim. Marty, "Başka bir vampirle karşılaşırsan paniğe kapılma. Kapılırsan av gibi kokarsın," diyerek beni uyarmıştı. Beni kaçıranların gözleri yeşile dönüştüğünde neyin peşinde olduklarını anlamıştım. O yüzden bana nasıl yılan balığı işlevi gördüğümü ve dokunuşla bilgi alma yetisine sahip olduğumu sorduklarında, yalan söylemeye zahmet etmemiştim. Yalan söylersem, bakışlarındaki gücü, bana gerçeği söyletmek -ya da başka ne istiyorlarsa onu yaptırmak- için kullanacaklardı ve ben onların ellerine, sahip olduklarından fazla kontrol gücü vermek istemiyordum.

Ayrıca, beni bağlamamış olmalarına rağmen kaçmaya çalışmıyordum. Çoğu insan, bırakın vampirlerin neler yapabileceğini, onların var olduklarını bile bilmezdi. Ama

ben, yeteneklerim sayesinde vampirlerden Marty'yle bile tanışmadan önce haberdar olmuştum. İstenmeyen yeteneklerim, bilmemeyi dilediğim türlü türlü şeyi bilmeme sebep oluyordu.

Karşımdaki vampirlerin beni öldürmeye son derece niyetli oldukları da o anda bilmek istemediğim şeyler listesinin ilk sırasındaydı. Kızılımsı kahverengi saçlı vampire tekrar dokunmaya zorlandıktan sonra ölümümü görmüştüm ve bu, boynumu tutup çığlıklar atarak geri geri kaçmak istememe yol açan bir görüntüydü.

Ama öyle yapmadım. İstenmeyen yeteneklerim, yaklaşan infazıma bir tür marazi iç rahatlığıyla bakabileceğim kadar çok ölüm görmeme sebep olduğu için, herhalde onlara minnet duymalıydım. Gırtlağımın parçalanması canımı yakacaktı. Yine de bu, ölümün en kötü yolu değildi. Hem hiçbir şey kesin değildi. *Mümkün* geleceğime şöyle bir bakmıştım ama Jackie'nin öldürülmesini engellemeyi başarmıştım. Belki kendi cinayetimi de engellemenin bir yolunu bulabilirdim.

Kızılımsı kahverengi saçlı, kelimeleri uzata uzata, "Şunu iyice anlayalım," dedi. "On üç yaşındayken yerdeki bir elektrik kablosuna dokundun, neredeyse ölüyordun. Sonra vücudun elektrik voltajı yaymaya ve sağ elin de dokunduğun her şeyle ilgili psişik imgeler almaya başladı, öyle mi?"

Daha fazlası olmuştu ama bu, ortalığa sermek istediğim bir bilgi değildi ve adam zaten o ayrıntılarla ilgilenmezdi.

"Voltajın bir kısmını sen de hissettin," dedim, omuz silkerek. "Diğerine gelince, evet, bir şeye dokunduğumda

ondan imgeler alıyorum." İçimden, *istesem de istemesem de,* diye ekledim.

Adam gülümsedi, gözlerini ölüme ne kadar yaklaştığımı gösteren ince, diş diş yara izinde gezdirdi. "Bana dokunduğunda ne gördün?"

"Geçmişte mi gelecekte mi?" derken, her iki anı da yüzümü buruşturmama sebep oldu.

Adam, arkadaşlarıyla ilgi dolu bir bakış alışverişi yaptı. "İkisi de."

Yalan söylemeyi çok isterdim ama benden kuşkulandıkları anda öldürüleceğimi bilmek için psişik yeteneklere ihtiyacım yoktu.

"Çocuk kanı içmeyi seviyorsun." Bu sözler boğazımda safranın yükselmesine sebep oldu ve devam etmeden önce safrayı yuttum. "Ve sana yararım dokunmazsa, kanımı son damlasına kadar içip beni öldürmeye niyetlisin."

Adamın tebessümü genişledi, köpek dişlerinin uçları göründü, iki suçlamayı da reddetmedi. Psişik bağ kurduğum insanların gözlerinden aynı tehditkar, bol dişli sırıtışları görmemiş olsam altıma edecek kadar korkardım ama bıkkın bir parçam, adamı olduğu gibi kabul ediyordu. Kötücül. Ve ben tersini ne kadar dilesem de kötücül varlıklara yabancı değildim.

"Duyduğumuz gibi gerçek olaysa, bize aradığımız şeyi verebilir," diye mırıldandı adamın kumral arkadaşı.

Kızılımsı kahverengi saçlı kelimeleri uzatarak, "Bence haklısın," diye karşılık verdi. Ölmek istemiyordum ama hayatıma mal olsa bile yapmayacağım şeyler vardı. "Benden

çocuk kaçırmanıza yardım etmemi isteyecekseniz, size hemen boynumu uzatabilirim."

Kızılımsı kahverengi saçlı güldü. "Onu kendim de yapabilirim," dedi ve midemin tiksintiyle büzülmesine sebep oldu. "Senden istediğim daha... karmaşık. Sana dokunman için nesneler getirsem, bana sahiplerinden bahsedebilir misin? Mesela ne yaptıklarını, nerede olduklarını ve en önemlisi, nerede *olacaklarını*?"

Karşımdaki iğrenç, kana susamış gruba hiçbir şekilde yardım etmek istemiyordum ama önümdeki seçenekler kasvetliydi. Reddedersem beni hipnotize edecek ve yine istediklerini yapmamı sağlayacaklardı. Ya da bunu bana işkence yaparak başaracaklardı. Hatta onlara yararım dokunmadığı için kendi kanımda boğularak ölecektim. Belki de bu, benim için planladıkları kaderi değiştirme şansımdı.

Bunu neden istiyorsun ki, diye fısıldadı içimdeki karanlık bir ses. *Diğer insanların günahlarında boğulmaktan bıkmadın mı? Ölüm, tek çıkış yolun değil mi?*

Bileğime, çarpılmamla hiçbir alakası olmayan soluk yara izlerine baktım. Bir keresinde o umutsuz iç sesi dinlemiştim ve aklımı hala çelmediğini söylesem yalan olurdu. Sonra Marty'yi, babama son konuştuğumuzda onu sevdiğimi söylemediğimi, kız kardeşimle aylardır konuşmadığımı ve son olarak, bu piçlere beni öldürme tatminini yaşatmak istemediğimi düşündüm.

Başımı kaldırıp liderlerinin gözlerine baktım. "Yeteneklerim duygularımla bağlantılı. Beni zihinsel ya da fiziksel olarak istismar ederseniz, bilmek istediğiniz şeyi öğ-

renmek için medyum hattını arasanız bile daha çok şansınız olur. Yani ben sizin için bilgi alırken kimseyi öldürmeyeceksiniz ve bana hiç dokunmayacaksınız."

Son kısmı, cılız, kumral vampir bana hala şehvetle baktığı için söylemiştim. Vücuduma yapışan spor atletim ve kısa şortum hayalgücüne fazla iş bırakmıyordu ama hep bu kıyafetlerle antrenman yapardım. Bugün kaçırılmayı beklemiyordum; beklesem daha kapalı bir şey giyerdim.

"Beni hipnotize edip yaptıklarınızı unutturabileceğinizi de sanmayın," diye eklerken sağ elimi salladım. "Psişik imgeler, unuttunuz mu? Size ya da yakındaki bir nesneye dokunup olanları öğrenirim, sonra da kristal küreniz kırılmış olur."

Söylediklerimin hepsi zırvaydı. Bana ne isterlerse yapabilirlerdi ve ben yine de sağ elimin dokunduğu her şeyden imge alırdım ama bir kez olsun iyi bir yalancı olduğumu kanıtlayabilmek için dua ederken, en inandırıcı ses tonumu kullanmıştım.

Kızılımsı kahverengi saçlı yine korkutucu bir tebessümle bana dişlerini gösterdi. "Sen dediğini yapabilirsen, biz de bunu başarabiliriz."

Zerre kadar neşe hissetmeden gülümsedim. "Ah, yapabileceğimden emin olun."

Sonra arkasındaki lamba prizine baktım. *Hem tek yapabildiğim de bu değil.*

Jesica

Üç

Kızılımsı kahverengi saçlının adı, arkadaşlarının ona hitap edişine bakılacak olursa Çakal'dı. Diğerlerinin adları da kulağa aynı derecede uydurma geliyordu, o yüzden ben içimden onlara, Sapık, Psikopat ve Titrek -sonuncusuna, hareketsiz duramadığı için bu adı takmıştım- demeye başladım. Titrek ve Sapık, bir saat kadar önce, dokunmam için bir şeyler getirmeye gitmişlerdi. O zamanı, otelin yamru yumru şiltesinin kenarında oturup Çakal'ın tanımadığım bir dilde cep telefonundan yaptığı konuşmasını dinlemekle geçirmiştim. Antrenman kıyafetlerimin içinde üşümeye başlıyordum ama örtüleri üzerime çekmedim. Bütün içgüdülerim bana hareketsiz durmamı ve dikkat çekmememi söylüyordu; bunun bir önemi varmış gibi. Odadaki yırtıcılar bana doğru bakmasalar da varlığımdan şiddetle haberdardılar.

Sapık'la Titrek döndüklerinde, ellerindeki spor çantasına dehşet ve iyimserlik karışımıyla baktım. Çantada olanlar kafamın içinde yine kanlı imgelerin belirmesine sebep

Jesica

olabilirdi ama aynı zamanda hayatta kalmamı garantiye alacaktı.

Titrek'e, "Nesneleri sırayla yatağın üzerine koy," dedim ve irkilmiş bakışlarına aldırmadım. Sıkıntılı, acınası bir kız gibi davranırsam onlar da bana öyle muamele ederlerdi. Ama bu nesnelere -onları her kime götürmelerini istiyorlarsa- o kişiyi aramaları için gereken önemli bir araç gibi davranırsam hayatta kalma şansımı arttırırdım.

En azından öyle olacağını umuyordum.

Çakal kollarını göğsünde kavuşturarak "Haydi," dedi. Bakışları, üzerime binen ağırlıklar gibiydi ama birkaç derin nefes alıp Çakal'ı yok saymaya çalıştım. Titrek'in çantadan çıkardığı şeyi görmek de bu konuda bana yardımcı oldu.

Kömürleşmiş bir kumaş parçası, kısmen erimiş bir saat, bir yüzük, kemere benzeyen bir şey ve gümüş rengi parıltılar saçan bir bıçak.

Son nesne kalbimin teklemesine sebep oldu ve diğerlerinin, bunu gerçek sebebine değil, gerginliğe bağladığını umdum. *Heyecan.* Konu vampirler olduğunda filmler çok yanılıyordu. Tahta kazıklar da, gün ışığı da, haçlar da, kutsal su da onlara zarar vermezdi. Ama kalbe saplanan gümüş, partinin bittiği anlamına gelirdi ve şimdi, ulaşabileceğim uzaklıkta gümüş bir bıçak vardı.

Henüz değil, diye düşünerek kendimi uyardım. Onlar son derece çaresiz olduğumu düşünüp gümüş bıçağı ulaşabileceğim bir yerde tasasızca bırakmadan harekete geçmeyecektim. Ya da en azından, iki tanesi odadan yine çıkana kadar… Hangisi önce olursa.

Çakal, "Tamam Frankie," diyerek gözlerimi yeniden ona çevirmeme sebep oldu. Nesneleri başıyla işaret etti. "İşini yap."

Kendimi zihinsel olarak hazırladım, sonra ilk olarak kavrulmuş kumaş parçasını elime aldım.

Her yerde duman vardı. İkiz ışık huzmeleri dumanı yararak forkliftin beni yarı gizlediği yere düştü. Görüldüğümü fark ettiğimde içim dehşetle doldu. Kaçma girişimim yarıda kesildi, kaba saba eller beni geriye çekti.

Başta duman o kadar yoğundu ki üzerime dikilen parlak ışığın ötesini göremedim. Sonra ağzıyla çenesinin etrafında kısa sakallar olan, etrafı koyu renk saçlarla çevrili ince bir yüz gördüm. O ağız, beklediğim gibi zalimce olmayan, şaşırtıcı derecede neşeli görünen bir tebessümle kıvrıldı.

Koyu renk saçlı yabancı beni azarlar gibi, "Raziel," dedi, "bunu yapmamalıydın."

Anne babaların çocuklarını bundan daha sertçe azarladığını duymuştum ama bu, içime dolan korku seline engel olmadı.

"Lütfen," diye iç çektim.

"Lütfen mi?" Yabancı güldü, beyaz, üstten ikisi belirgin olan dişlerini gösterdi. "Hiç orijinal değil."

Sonra beni bıraktı, döndü ve dostça bir tavırla el salladı. İçim öyle bir rahatlıkla doldu ki dizlerim titremeye başladı ama bu beni durdurmadı. Depo kapısına atıldım.

O anda etrafım birden beliren alevlerle çevrildi. Alevler yılan gibi kıvrılarak, amansız şeritler gibi bacaklarıma tırmandı ve ani ızdırap patlamasıyla haykırdım. Daha hızlı koşma-

ya çalıştım ama bu, yalnızca alevlerin daha çok tırmanmasına sebep oldu. Sonra kendimi yere atıp yuvarlandım; her bir sinir ucum acıyla haykırıyordu ama ateş yine sönmedi. Alevler büyümeye, beni acımasız, aç dalgalar halinde sarmaya devam etti. Ta ki kükreyen bir karanlık üzerime çöküp beni tüketinceye dek. Cansız bedenimin üzerinde süzülürken gördüğüm son şey, uzaklaşmakta olan koyu renk saçlı vampirdi. Elleri her nasılsa, kendi tenini kavurmayan alevlerle aydınlanmıştı.

Gözlerimi hayretle kırpıştırdım. Gözlerim açıldığında otel odasında, Raziel'in ölürken aldığı cenin pozisyonundaydım. O hayalet alevlerin anısıyla, Raziel'in hareketlerini içgüdüsel olarak taklit etmiş olmalıydım.

"Ee?" Çakal'ın talepkar sesi beni rahatlattı, çünkü sayesinde, tekrar yaşamaya zorlandığım kabusa değil, gerçekliğe odaklanabildim. "Ne gördün?"

Yatakta doğruldum ve kavrulmuş kumaş parçasını adama attım.

"Raziel adlı birinin, ateşi kontrol edebildiği belli olan bir vampir tarafından çıra gibi yakıldığını gördüm," dedim. Hala o feci ölümün yankılarından sıyrılmaya çalışıyordum.

Dört adam ancak hoşnutluk ifadesi olabilecek bir bakışı paylaştılar. Psikopat, "Oldu bu iş!" diye bağırırken yumruklarını havaya kaldırdı.

Mutluluklarına bakılacak olursa ya Raziel arkadaşları değildi ya da ona olanlardan zaten haberdarlardı ve bu bir testti.

Tebessümü solan Çakal, "Yüzde yüz emin olalım," dedi. "Frankie, şimdi de yüzüğe dokun."

Yüzüğü alırken tatsız bir beklenti hissiyle gerildim ama aklım, daha önce gördüğüm dağınık görüntülerle doldu. Görüntüler hala beni kusturacak kadar iğrençti ama geçmişin gri renklerinde olmalarının yanı sıra, olanları ilk elden deneyimlemiyormuşum da film izliyormuşum gibi soluktular. Kafamı hafifçe sallayarak, yüzüğü Çakal'ın yanına koydum.

"Hata yapmış olabilirsiniz. Bu yüzükten aldığım görüntüler sana ait ve bana yeni bir şey anlatmıyor."

Adamın ela gözleri bir an için zümrüt yeşili bir ışık saçtı. Sonra Çakal, irkilmeme sebep olan yüksek bir sesle sevincini dile getirdi.

"Az önceki tesadüf değilmiş, bu kadın gerçek!"

Sadist bir çocuk katilini sevindiren her şey beni korkuturdu ama bunu belli etmemeye çalıştım. Marty, *paniğe kapılma*, demişti. *Kurban paniğe kapılır, sonra da yem olur.*

"Bir sonrakine geçelim mi?" derken, bu koşullar altında elimden geldiğince soğukkanlı konuşmaya çalıştım.

Adamlar sevinç gösterilerini kesip bana baktılar. Çakal, "Evet," dedi ve bıçağı bana doğru itti. Heyecanı neredeyse elle tutulacak kadar yoğundu. "Ama bu kez yangın çıkarıcıya odaklanmanı istiyorum. Sadece Neddy'yi katlederken ne olduğunu değil, o pisliğin nerede olduğunu da görmeye çalış."

Demek bıçak bana başka birinin cinayetini yeniden yaşatacaktı. Ama ona uzanmadan önce duraksamama sebep olan bu değildi.

"Yangın çıkarıcı mı?" diye tekrarladım. "Bu nesnelere dokunarak bulmamı istediğiniz *o* mu?"

Neredeyse, *siz kafayı mı yediniz*, diye ekleyecektim ama bunu yapmadım. Çünkü onlar kafayı yemiş olsa da ben yememiştim.

Yüzündeki bütün sevinç yok olan Çakal, "Bunu yapabilirsin, değil mi?" diye sordu.

Elbette yapabilirdim ama yapmak istemiyordum. Yangın çıkarıcının dost olduğundan şüpheliydim; Çakal'ın o küçümseyici ses tonuyla *pislik* demesinde ve yerini bulmamı istemesinde bir bit yeniği olmalıydı. Kafası biraz çalışan herkes, o yaratıkla arası bozuk olduğu takdirde onunla aynı *kıtada* olmaktan bile kaçınırdı ama Çakal ve diğerleri, adama pusu kurmaya çalışıyor olmalılardı. Yangın çıkarıcının Raziel'i yakıp kül yığınına dönüştürmeden önceki çekici tebessümü, unutmak istediğim bir şeydi. Ama onu aramayı reddedersem, herhangi bir şeyi unutmaya kafayı takacak kadar uzun yaşamayacaktım.

Olaya neresinden bakarsanız bakın, aşağı tükürsem sakal, yukarı tükürsem bıyık durumundaydım. Daha doğrusu, aşağı tükürsem alt diş, yukarı tükürsem üst diş durumunda...

Gümüş bıçağa uzandım. Tek bir dokunuşla, Neddy'nin ölümünün grimsi görüntüleri, her şey benim başıma geliyormuş gibi bilincimi doldurdu. Neddy'yi biraz yaktıktan sonra bıçağı kullanarak öldürenin, yangın çıkarıcı olmasının şaşırtıcı bir yanı yoktu. Bunu Raziel'i infaz ederken gösterdiğine benzer, kopuk bir güler yüzlülükle yapması da beni şoka uğratmadı. Hissettiğim kavurucu acıyı, insanları ölümden sonra ne bekliyorsa onun içime süzülme hissini

bir kenara ittim ve yangın çıkarıcıya odaklanarak onu yalnızca *o zaman* değil, *şimdi* görmeye çalıştım.

İşin bu kısmı daha zordu. Şiddetli duyguları içeren durumlarda, herkes nesnelere özünden bir parça bırakır ama yangın çıkarıcı Neddy'yi öldürmeyi önemsememişti, bu yüzden bıçakta çok ufak bir zerresi kalmıştı. Yine de hiçbir şey iki insanı birbirine ölümden daha sıkı bağlayamazdı. Öbür dünyaya giden kapının gıcırdayarak açılması, bir şekilde özlerin birleşmesine ve daha güçlü bir iz bırakmasına sebep olurdu. O yüzden, Neddy'nin öfkesinin ve korkusunun hala dumanı tüten kalıntılarını aştığımda, yangın çıkarıcının belirgin özünü hissedebildim. Bu öz bir iplik kadar inceydi ama ona bütün konsantrasyonumla sarıldım ve ipliği kendime çektim.

Renkli gerçekliğin yerini siyah beyaz görüntüler aldı. Neddy'nin sonuyla yüzleştiği kir toz içindeki nehir kıyısı yerine, etrafımı saran gösterişli perdeler gördüm. Başta ufak bir odada olduğumu sandım ama sonra, gece mavisi perdelerin büyük bir yatağın etrafını koza gibi sardığını fark ettim. Yangın çıkarıcı, tamamen giyinik halde, yatağın ortasında yatıyordu ve gözleri uyuyormuş gibi kapalıydı.

Yakaladım seni, diye düşündüm; onu şimdiki zamanda bulduğumu bildiğim için hem sevinç hem de üzüntü içindeydim.

Onu daha önce yalnızca eski anıların grimsi tonlarında görmüştüm ama şimdiki zamanda gözetlemek farklıydı. Kafamın içinde benden başka kimse yoktu. Başka insan-

ların bakış açılarından uzakta, yangın çıkarıcıyı incelerken hiç acele etmedim.

Başta, otuz yaşlarında, normal, sağlam yapılı bir adama benziyordu ama sonra, benzersizliğinin işaretleri göze çarpıyordu. Espresso rengi saçları omuzlarına dökülüyordu. Çoğu erkeğin kullanmaya cesaret ettiğinden daha uzundu ama bu saçlar, yangın çıkarıcıya, her nasılsa son derece erkeksi bir hava katıyordu. Siyah pantolonu ve çivit mavisi gömleği, spor salonu üyeliğiyle açıklanamayacak kadar sert görünen kaslarını sarıyordu ve elleri, eski savaş yaralarına benzeyen, birbirini kesen yara izleriyle kaplıydı. Adamın çok da kısa olmayan sakalları, çıkık elmacık kemiklerini vurguluyordu ama bu, onu bakımsız değil, sert ve çekici gösteriyordu. *Yüzüklerin Efendisi*'ndeki Aragorn'dan beri, böyle bir görünümün hiçbir erkeğe bu kadar yakıştığını görmemiştim. Gözleriyse...

Gözlerini açtığında, yoğun bir bakır rengine sahip olan irislerinin etrafını koyu yeşil halkaların sardığını gördüm. Aslında bu gözlerin çok güzel olduğunu düşünebilirdim, ama adamın gözleri doğruca benimkilerin içine bakıyor gibiydi.

O bakışlar huzurumu kaçırdı ama kendime bunun bir tesadüften ibaret olduğunu hatırlattım. Bağ kurmak için yeteneklerimi kullandığımda kimse bunun farkına varmazdı. İstesem dünyanın en büyük röntgencisi olabilirdim ama en büyük dileğim, insanlar hakkında daha çok değil, daha az şey bilmekti.

"Kimsin sen?"

Yerimden sıçradım. Adamın şekilli dudaklarının hareket ettiğini görmemiş olsam, gaipten sesler duyduğumu sanırdım. Kendime yine, *tesadüf*, diye hatırlattım. Her an biri görüş alanıma girebilirdi ve adamın gerçekte kimle konuştuğunu görürdüm.

Adam tok, hafif aksanlı sesiyle, "Bir kez daha soracağım," dedi. "Sen *kimsin* ve kafamın içine nasıl girebildin?"

Öyle korktum ki bağlantıyı hemen kopardım. Etrafını perdeler saran gösterişli yatak yok oldu, yerini çirkin bir duvar kağıdı ve muhtemelen böcek ısırıklarına maruz kalmama sebep olacak bir yatak aldı. Elimi yakan gümüş bıçağı bıraktım; olanlardan ötürü hala sersemlemiş haldeydim.

"Ee?" diye sordu Çakal. "Onu buldun mu?"

"Ah, evet." Sesim şoktan ötürü karga sesinden farksızdı.

"Ee?" diye bastırdı Çakal.

Ona yangın çıkarıcının her nasılsa gözetlendiğini fark ettiğini söylemeye hiç niyetim yoktu. Çakal bunu öğrenirse, yangın çıkarıcı bağlantıyı takip edip de benim aracılığımla onu bulmasın diye beni hemen öldürürdü. Adam beni kafasının içinde hissedebildiyse, muhtemelen sesimi de duyabilirdi...

Akıllıca değil, ancak pervasızca denebilecek bir hayalgücü patlamasıyla, ne yapmam gerektiğini anladım.

Jesica

Dört

Titrek, Sapık ve Psikopat odayı terketmişti ama Çakal, minicik çalışma masasının arkasında kalmıştı. Yüzündeki öfke dolu ifadeye bakılacak olursa, yerinden kıpırdamaya da niyeti yoktu.

İç geçirdim. "Beni yalnız bırakırsan camdan atlayıp kaçmaya çalışacağımı mı sanıyorsun? Haydi ama... Diğerleri beni duyar ve durdurur. 911'i arayıp, *imdat, bir grup vampir beni kaçırdı,* da diyemem. Arayanın şaka yaptığını düşünmeseler bile, polisleri hipnotize edip gitmeye ikna edersiniz. Ya da onları yersiniz. Her halükarda, hiçbir yere gittiğim yok ve sen de bunun farkındasın."

"Bir şeyin peşindesin," dedi Çakal.

İrkilmemek için bütün irade gücümü kullanmam gerekti ama kendimi hiç kıpırdamadan durmaya zorladım. *Paniğe kapılma, paniğe kapılma...*

"Neyin peşinde olduğunu bilmiyorum," diye devam etti Çakal, "ama bir şeyler planlıyorsun. Kokusunu alabiliyorum."

Boğazımı temizledim. "Kokusunu aldığın, *vampirler* tarafından kaçırıldığı için soğuk terler döken bir kadın. Yangın çıkarıcı hakkında, perdelerinin ne kadar güzel olduğu dışında bir bilgi almak istiyorsan odadan çıkarsın. Bir yaratık sürüsü, gözlerini boynuma dikip iştahla dudaklarını yalarken nasıl konsantre olmamı bekliyorsun?"

Adam birden önümde dikildi, eliyle çenemi kavradı. "Gerçekte yapmaya çalıştığın nedir?" diye sorarken, beni parlamaya başlayan gözlerine bakmaya zorladı.

Gözleri, etkisini derhal gösterdi. Benliğimin bir parçası paniğe kapılsa da kendimi uykulu, tasasız ve konuşkan hissettim.

"Hepiniz izlerken adama bağlanamam," diye geveledim. "Zihninde yeterince derine inemem."

Adamın gözleri öyle parlaklaştı ki onlara bakmak neredeyse acı verici bir hal aldı. "O kadar mı?"

Üstelik beni görüyor, cümlesi dilimin ucuna kadar geldi. Dudaklarımdan dökülüp kaderimi mühürlemek üzereydi. Ama kendimi yarım kilo ot içmiş gibi hissetsem de başka bir şey söyleyecek gücü buldum.

"Siz buradayken... korkuyorum."

Söylediğim gerçekti ama sebeplerini dile getirmedim. Gözleri hala parlayan Çakal beni bıraktı. "Kimseye telefon etmeye ya da bu odadan çıkmaya çalışmayacaksın."

Sözcükleri kafamda yankılandı. Düşünmeden başımla onayladım. Adam beni itince yatağa düştüm ama Çakal kapıya yönelerek içimi rahatlattı.

"Bir saatin var Frankie. Adamı tekrar bul; daha da önemlisi, gelecekte nerede olacağını öğren."

Kapıyı açtı, sonra duraksadı. Çakal, bana göz kırpacak kadar bile zaman vermeden, telefon kablosunu ikiye bölmüştü.

"Bu da sigortamız," diye mırıldandı ve sonunda odayı terk etti.

Birkaç saniye bekledim, sonra tutmakta olduğum nefesi verdim. Kahretsin, ucuz yırtmıştım! Çakal uzunlarını yaktığında her şeyi ortaya dökmemeyi nasıl başardığımı bilmiyordum ama şansıma daha sonra şükredecektim.

İnsanlar, tanıdığın şeytanın tanımadığına yeğ olduğunu söyler. Doğru olabilirdi ama Çakal ve diğerlerinin bana yapmayı planladığı şeyi düşündüğümde, B Planı'na geçiş yapmayı yeğleyecektim. O plan bana dört vampiri küçücük bir bıçakla -bu arada Çakal'ın, bıçağı yanına almış olduğunu fark ettim- savuşturmaya çalışmaktan daha büyük bir şans verecekti. Çakal intihar girişiminde bulunmamı göze almak istemiyordu sanırım. Gerçi benim yapmak üzere olduğum şey de intihara denk olabilirdi.

Kararımı sorgulayacak vaktim yoktu; kavrulmuş kumaş parçasını elime aldım ve Raziel'in ölümü yine kafamı doldurdu. İlk dokunuş her zaman en yoğun deneyime yol açtığından, görüntüler her zamanki gibi yine daha soluktu.

Raziel'in acı dolu son saniyelerini bir kenara itip yangın çıkarıcının özüne tutundum. İlkinde incecik bir iplikten ibaret olan şey, daha önceki bağlantım sayesinde şimdi bana halat gibi geliyordu; halatı tuttum ve bütün gücümle çektim. Etrafımdaki kirli mobilyalar yok oldu, yerini yüksek tavanlı, zarif eşyalı, duvarı goblenli, devasa bir oda aldı.

Oda boş değildi; ikisini de içine alacak kadar büyük bir şöminenin önünde iki adam duruyordu. İçlerinden birinin yangın çıkarıcı olduğunu görünce içim rahatladı; diğeri de kel, kaslı, başını iki yana sallayan bir siyahiydi.

"Elbette şaka ettiğini düşünmüyorum ama bu yine de bana mümkün gelmiyor..."

"Şşşt!" diye tısladı yangın çıkarıcı. Başını son derece ağır bir hareketle çevirdi. O yanık bakır rengi gözler üzerime çevrilir gibi olduğunda, bağlantıyı koparıp koşa koşa kaçma dürtümle mücadele ettim.

Adam soğukça, "Ah, artık kaçmak için çok geç," dedi.

Kelimeler yüzüme tokat gibi çarparak beni şoka uğrattı. Biraz zamanım -ve bol şansım- olursa adama kendi seçtiğim görüntüleri gönderebileceğimi sanmıştım. Yangın çıkarıcının, bağlantı kurar kurmaz aklımı okuyabileceğini hiç düşünmemiştim. *O ne tür bir yaratıktı?*

Cevabı, "Bulaşmaman gereken tehlikeli bir yaratık," oldu. "Her kimsen, seni bulacağımdan şüphen olmasın."

Aklım korkudan felç oldu. Adam öfkeliydi ve ben, *neşeliyken* insanlara ne yaptığını görmüştüm.

Arkadaşı etrafına bakındı. "Sen kimle..."

"Sus," dedi yangın çıkarıcı. "Çık dışarı."

Kaslı adam tek kelime etmeden görüş alanımı terk etti. Yangın çıkarıcı, dev şöminenin önünde kaldı; o turuncu ve sarı alevler, telin arkasından adama ulaşmak ister gibi büyüyüp kabardı.

"Bana *yangın çıkarıcı* demeyi kes, bu hoş bir isim değil. Beni gözetliyorsun, o halde kim olduğumu biliyorsundur."

Jesica

Yüksek sesle, "Bilmiyorum," dedim, sonra kendi kendime lanet okudum. Çakal beni duyup soruşturmaya gelirse bakışının ikinci dozuna karşı koyamayıp gerçeği söyleyebilirdim.

Kafamın içine uzanan anteninin sinyali kaybetmediğini umarak çabucak, *bak, beni tamamen yanlış anladın*, diye düşündüm. *Kim olduğun konusunda hiçbir fikrim yok ama dört vampir beni kaçırdı ve senin yerini bulmaya zorluyorlar.*

"Öyle mi?" Adamın yüzündeki sertliğin yerini, eğlendiğini gösteren bir ifade aldı. "Bu doğruysa, işi senin için kolaylaştıracağım. Evimdeyim. Seninkilere söyle, ne zaman isterlerse uğrasınlar."

Konuşurken elleri alevlerle sarıldı; ihtiyaç duymadığım bir uyarıydı, çünkü adam zaten ödümü koparıyordu. O korkuyla Çakal'ın benim için planladığı ölümün birleşimi, sert bir cevap vermeme sebep oldu.

Bu şahane... Ama yalnızca şimdi nerede olduğunu bulmam gerekmiyor. Gelecekte nerede olacağını da öğrenmem gerekiyor ve o bilgiyi o kadar rahatça vereceğini sanmıyorum.

Adam hemen kaş çattı, bakırımsı yeşil gözleri daha çekici -ve korkutucu- bir hal aldı.

"Geleceği görebiliyorsun, öyle mi?" Yüzünde neşeden eser kalmamıştı.

Sıkıntıyla iç çektim. Benim bile tam olarak anlamadığım bir yeteneği ona nasıl açıklayacaktım?

Birine -ya da üzerinde kuvvetli bir duygusal öz olan bir nesneye- dokunduğumda, bazı şeyler görüyorum. Görüntüler siyah beyazsa, geçmişi görüyorum demektir. Renkli ama bula-

nıksa, geleceği görüyorum demektir. Ve konsantre olursam, kişinin nesnenin üzerinde kalan özünü takip edip o insanı şimdiki zamanda görebilirim -geçmiş zaman bana net ve normal gözükür. Seni de öyle buldum. Çakal bana, senin öldürdüğün insanların eşyalarını verdi.

Adam ben rahatsız olup kıpırdanana dek bana bakmayı sürdürdü. Beni duyabilmesi yeterince inanılmaz değilmiş gibi, bir de beni görebiliyor gibiydi! Ama nasıl? Sonuçta o odada değildim.

Adam, dudaklarında gergince bir tebessümle, "Seni sandığın gibi görmüyorum," diye cevap verdi. "Kafamın içindeki bir sessin ama yoğunlaştığımda, buradaymışsın da görünmezmişsin gibi oluyor." Kulağa ürpertici geliyordu. Üstünde düşünecek vakti bulamadım çünkü adam söze devam etti.

"Demek peşimde Çakal diye biri var. Bu ad bana tanıdık gelmedi ama muhtemelen takmadır. Seni kaçırdığını mı söylemiştin?"

O ve üç arkadaşı beni bu sabah trambolinimin üzerinden kapıverdi, diye cevap verirken, olanların anısıyla yüzümü buruşturdum.

"Seni nerede tuttuklarını biliyor musun?"

Nerede olduğumu çok iyi biliyordum. Bunu odadaki eşyalara dokunarak anlayamayacak bile olsam, telefonun üzerinde otelin açık adresi yazıyordu. Ama bazı koşullar üzerinde anlaşana dek, Bay Cehennem'e nerede olduğumu söylemeye niyetim yoktu. Adam eğlenmiş gibi homurdandı.

Jesica

"Koşullar mı? Onları ispiyonladığın için ödül mü istiyorsun?"

Kasvet içinde, *yaşamak istiyorum*, diye düşündüm. *Neddy ve Raziel'e ne yaptığını gördüm, o yüzden sana Çakal ve diğerlerinin nerede olduğunu söylersem, beni değil, onları öldüreceğine dair söz vermeni istiyorum.*

"Duruma göre değişir," diyen adamın sesi, iş görüşmesi yapıyormuş gibi berrak ve sertti. "Gerçekten iddia ettiğin gibi bu işi yapmaya zorlandıysan, o zaman sana zarar gelmeyeceğine yemin ederim. Ama beni bir tuzağa çekmek için yalan söylüyorsan…"

Adam, Neddy'yle Raziel'in gördüğü son şey olan o çekici tebessümüyle gülümsedi. Ürperdim.

Yalan söylemiyorum, düşüncesini gönderdim ona. *Tuzağa düşürmeye çalıştığım yegane kişiler, Çakal, Sapık, Psikopat ve Titrek.*

Adam diğer adlar hakkında yorum yapmadan, "O halde benden korkmana gerek yok," dedi. Öldürücü ellerini önünde kavuşturdu. "Ve doğru düzgün tanışmamızın vakti geldi. Ben Vlad. Ya sen?"

Duraksadım ama gerçek adımla cevap verdim, çünkü bu yaratığa beyaz bir yalan söylemeyi bile göze almak istemiyordum.

Leila. Adım Leila.

"Leila." Adam adımı, her hecesinin tadına varır gibi söyledi. Çekici tebessümü genişledi. "Şimdi, bana nerede olduğunu söyle."

Jesica

Beş

Çakal bana kısmen erimiş bir kemer attı. "Bir daha dene. Evinde olduğunu bilmenin bir değeri yok. O kalenin içinde güvendeyken değil, oradan uzaktayken nerede olacağını öğrenmemiz gerek."

Şifonyerin üzerindeki saate baktım. Saat sabahın ikisi olmak üzereydi. Vlad'la konuşmamızdan bu yana sekiz saatten fazla zaman geçmişti. Adına bakılırsa Vlad, vampir statüsünü biraz fazla ciddiye alıyordu. Onu geciktiren neydi? Beni kaçıranların, öldürme çabasına değmeyeceğine mi karar vermişti? Erimiş kemere dokunup bu sorunun cevabını almayı çok isterdim ama hepsini bir kez daha odadan çıkarıp çıkaramayacağımı bilmiyordum. Çakal daha önce beni bir saat yalnız bırakma vaadinde bulunmuştu ama otuz dakika geçmişken içeri dalmıştı.

Sözlerimi vurgulamak için alnımı ovuşturarak, "Çok yorgunum," dedim. "Bütün o ölümleri yeniden yaşamak, üst üste şimdiki zamandaki birine bağlanmaya çalışmak... Bunun bir bedeli var."

Ayrıca başım da çok ağrıyordu, ama buna aldıracaklarını sanmıyordum.

Psikopat, "Seni bunlarla uyandırmamı ister misin?" diye hırlarken bana köpek dişlerini gösterdi.

Çakal, elini adamın omzuna koydu. Yatıştırıcı bir tonda, "Buna gerek yok," dedi. "Zavallı Frankie yoruldu. Biraz uyumasına izin versek iyi olur. Hah, buldum. Gidip yemek yiyelim. 302 numaralı odada leziz görünen bir aile var. Hepimize yeter."

Midem kalktı, çünkü adamın gözlerindeki soğuk pırıltıdan, blöf yapmadığını anlamıştım. Sapık, Titrek ve Psikopat pis pis sırıtarak gecelerini güzelleştirmem için bana sessizce meydan okudular. Yataktan kalktım.

"İşeyip yüzüme biraz su çarpayım, sonra tekrar onu bulmaya çalışırım," derken, onlara sessizce lanet okudum. Banyoyla aramdaki kısa mesafeyi aşıp kapıyı kapattım. En azından, hiçbiri benimle banyoya girmek için ısrarcı olmamıştı.

Oyalama taktiği bana sadece birkaç dakika kazandırdı. Çok geçmeden yine yataktaydım, klimanın altında titriyor ve gümüş bıçağa uzanıyordum.

Çakal hemen, "Neden kemer değil?" diyerek beni durdurdu.

Ona kötü kötü baktım; yemek tehdidi yüzünden öfkeliydim ve Vlad'ın kibarlık gösterisi yapmak üzere fikir değiştirdiğinden endişeliydim. "Daha önce kullandığım bir şey vasıtasıyla bağlantı kurmak daha kolay."

Çakal homurdandı. "Pekala. İşe koyul. Ayrıca, o aileyi bulmamızı istemiyorsan, bize odadan çıkmamızı söyleme."

Öfkem daha da kabardı ama dudaklarımı büzüp sessiz kaldım, soğuk bıçağı elime aldım. Neddy'nin ölümünü yine yaşadım ve yangın çıkarıcının izini bulana dek o anıları kenara ittim. Bunların çok kısa sürmesi beni şaşırttı. Etrafımdaki otel odasının yerini, çivit mavisi, çok geniş bir fon aldı. Vlad o fonun orta yerindeydi, kollarıyla bacaklarını sere serpe uzatmıştı, benim göremediğim bir şeye bakan gözleri zümrüt rengi bir ışık saçıyordu.

Bir an için kafam karıştı. Adam o mürekkep mavisi fonda neredeyse yüzüyor gibiydi ama üzerindeki uzun, gri palto ıslak görünmüyordu.

"Yüzmüyorum Leila. Uçuyorum."

Vlad'ın neşeli sesi zihnime aktı. Etrafındaki sonsuz fonun su değil, gökyüzü olduğunu fark ettim. Üstelik çok yukarıda olmalıydı. Aşağıda hiç ışık görmüyordum.

Hayatta kalırsam, vampirlerin uçabildiğini bana söylemediği için Marty'nin kıçına tekmeyi basacaktım! Ya Marty de uçabiliyorsa? Ya *bütün* vampirler uçuyorsa? Eğer öyleyse, kaçma şansım sıfırın altında demekti.

"Marty kim? Ondan daha önce söz etmemiştin." Vlad'ın soğuk sesi düşüncelerimi böldü.

Marty de vampir, diye düşünürken bu yeni bilgiyi hala hazmetmeye çalışıyordum. *Ama muhtemelen, başıma ne geldiğini çok merak ediyor olması dışında, bu işle bir ilgisi yok.*

"Başka bir vampire mi aitsin?"

Vlad'ın sesinde yine kuşku belirmişti ve *aitsin* kelimesini söyleyişinde, cinsel mi yoksa besin bakımından mı ona ait olduğumu soran bir ima vardı. Ya da her ikisi bir-

den. Vlad'ın, yüzümü göremediğini unutarak kaşlarımı çattım.

Hayır! Birlikte çalışıyoruz ve dostuz, o kadar.

Iyyy, diye eklemekten de kendimi alamadım. Marty benim için ikinci bir baba gibiydi. Onun dişlerini -ya da başka bir uzvunu- içime soktuğunu düşünmek iğrençti.

Neden bu kadar geciktin, diye düşünerek en önemli konuya döndüm. *Konuşalı saatler oldu. Karar mı değiştirdin?*

Alaycı bir tavırla verilen bir nefes sesi duyar gibi oldum ama Vlad'ın etrafında uğuldayan rüzgar yüzünden bundan emin olamadım.

"Karar değiştirmedim. Florida'dan çok uzaktaydım."

Demek hala yoldaydı. İçimde, rahatlıkla tedirginlik mücadele ediyordu. *Beni yine seni bulmaya zorladılar,* dedim ona. *Onları oyalamaya çalıştım ama beni bir aileyi yemekle tehdit ettiler. Onlara evinde olduğunu söylememin yeterli olmadığını, oradan uzaktayken nerede olduğunu bilmek istediklerini söylediler.*

Vlad'ın ağzı bir sırıtışla gerildi. Sözlerimde komik bir yan göremiyordum ama espri anlayışımız farklı olmalıydı.

"Şu anda yanındalar mı?"

O an için adamları göremiyordum ama Çakal, Titrek, Sapık ve Psikopat'ın hala etrafımda olduğunu biliyordum.

Evet. Bu sefer beni yalnız bırakmaya yanaşmadılar.

"İyi."

Diğerlerinin beni duyabileceğini bilmesem, yüksek sesle, kinayeli bir nefes verirdim. Vlad en azından boynumun

kevgire dönme tehlikesiyle karşı karşıya olduğu gerçeğine aldırıyor *gibi yapabilirdi.* Vlad usulca güldü, paltosunun kol ağzını savurarak bir şeye baktı. Her ne gördüyse, hoşnut olmuş olmalıydı ki yine sırıtarak dişlerini gösterdi.

"Anlatmaya başlamanı istiyorum Leila. Ne yaptığımı görüyorsan, adamlara harfi harfine anlat."

Neredeyse kendimi tutamayıp, *neden,* diyecektim ama kendime tam zamanında hakim oldum.

O zümrüt rengi gözler bana dikilir gibi oldu.

"Çünkü ben öyle diyorum," derken, emirlerinin sorgulanmasından hoşlanmadığını anladım.

Sinirlenerek, *umarım bu yüzden canımdan olmam*, diye düşündüm. Gümüş bıçağı daha sıkı kavradım. Bu oyun geri teper de Çakal, Vlad'la aramızdaki bağın iki yönlü olduğunu fark ederse, bıçak tek umudum olabilirdi.

"Onu görebiliyorum," dedim yüksek sesle. Tanrı'ya inanıyor olsam, dua etmeye başlardım.

Vlad'ın etrafındaki ıslık seslerinin altından Çakal'ın sesini duydum. Elinin, omzumu sarstığını hissettim.

"Şimdiki zamanda mı? Yoksa gelecekte mi?"

Ölüm fermanımı imzalamadığımı umarak, "Şimdiki zamanda," dedim. "Artık evinde değil. Uçuyor."

Daha sertçe sarsılmaya başladım. "Neyin üzerinden uçuyor Frankie?"

Dürüstçe, "Ben nereden bileyim?" diye cevap verdim. "Hava karanlık. Çok şey göremiyorum… Bir dakika."

Vlad bedenini aşağı çevirmişti. Rüzgarın sesi arttı. Uzakta minicik noktaların belirdiğini gördüm.

"Şimdi insan nüfusu olan bir yerin üzerinde. Işıkları görebiliyorum. Çok ışık var."

Yüzümün yan tarafı bir tokatla yandı. "Nerede? *İnsan nüfusu olan* ve *ışıklar*dan daha kesin bir şeye ihtiyacım var, seni aptal kaltak!"

Yanağımı tutmak istiyordum ama bunu yapmadım, çünkü bütün dikkatimi Vlad'la aramızdaki bağa vermeliydim. İçimden tükürürcesine, *umarım buraya geldiğinde bu herife zerrece acımazsın,* dedim.

Vlad'ın sırıtışı genişledi, o keskin görünüşlü üst köpek dişleri yine ortaya çıktı. "Sana bunu söylediğini hatırlatacağım."

Sonra vücudunun açısını dikleştirdi. Altındaki ışıklar parlaklaştı, nesneler boşlukta şekil almaya başladı. Daha iyi görebilmek için gözlerimi kıstım; Vlad'ın buradan saatlerce uzakta olmadığını umuyordum.

"Görünüşe bakılırsa... bir lunaparkın üzerinden geçmiş olabilir," diye devam ettim. O kadar hızlı uçuyordu ki emin olmak zordu. "Sanırım az önce bir hız treni gördüm."

Çakal bana tekrar tokat atmadı ama öyle hızla sarstı ki neredeyse omzumu yerinden çıkaracaktı. "Hangi park?"

Öfkeme yenilerek "Kes şunu!" diye bağırdım. "Bağlantıyı kaybetmemi mi istiyorsun? O zaman beni tartaklayarak dikkatimi dağıtmaya devam et!"

Çakal beni sarsmayı kesti ama üst koluma sarılan eli tuğla gibiydi. "Hangi park?" diye tekrarladı.

"Artık hangisi olduğunu göremem, geçti gitti. Bir sürü çatının ve binanın yaklaştığını görüyorum..."

Ve suyun. İçim heyecanla doldu. Florida'da suyun ve büyük şehirlerin yakınındaki lunaparklardan bolca bulunurdu. Vlad az önce Disney World'ün üzerinden uçtuysa, yalnızca bir saat uzakta olabilirdi.

Orada mısın, diye düşündüm. *Florida'da mı?*

Vlad'ın verdiği tek cevap yine sırıtmak oldu ama altındaki manzara netleşmeye başladı. Sebebini anlamam bir iki saniye sürdü.

"Yavaşlıyor. Alçalıyor..."

Kalbim daha hızlı atmaya başladı. Yer şekillerini kuş bakışı tanımakta çok başarılı değildim ama Vlad'ın az önce üzerinden uçtuğu bina öbeği bana tanıdık gelmişti.

"Ee?" Çakal beni daha sıkı kavradı. "Ne görüyorsun?"

Tanıdığımdan emin olduğum bir liman gördüğümde kalbim göğsümde daha da hızlı atmaya başladı.

"Bir marinanın üzerinde. Henüz sokak adı göremiyorum ama... daha da yavaşlıyor gibi."

"Marina mı?" Çakal birden huzursuzluğa kapılmış gibiydi. Kolumu kavrayan eli gevşedi.

Gümüş bıçağı cankurtaran ipiymiş gibi sıkıca kavradım. "Evet. Şimdi bir şehre doğru uçuyor. Birçok bina görüyorum... Daha da alçalıyor... Birinin üzerindeki levhayı görüyorum..."

Çakal, endişe dolu bir sesle, "Ne yazıyor?" diye araya girdi. "Ne yazıyor Frankie?"

Artık ihtiyacım olmadığı için, Vlad'la aramdaki bağlantıyı kopardım. Otel odası bir renk silsilesi şeklinde etrafıma üşüştü, Vlad'ı saran mürekkep karası gökyüzünü yuttu.

Jesica

Kalbim göğsümden kurtulmak istermiş gibi küt küt atıyor, ter elimdeki bıçağı ıslatıyordu.

"Üzerinde," derken, gerginlik ve azim sesimi sertleştirdi, "Red Roof Inn, Tampa," yazıyor.

Yüzlerindeki şokun tadını çıkarmak için ancak bir saniye bulabildim, sonra pencere camının içinden odaya dalan iri yarı şeklin etkisiyle her şey patlayıp paramparça oldu.

Zaman birden hızlanır gibi oldu. Bir saniye önce üzerime kırık camlar yağarken, bir saniye sonra, bir köşeye itilmiş, trençkotlu, koyu renk saçlı bir adamın sırtına bakıyordum. Ben göz bile kırpamadan turuncu ve kırmızı alev dalgaları duvarları sardı, durduğum yer dışında odanın her santimini kapladı.

Artık bana tanıdık gelen bir ses, alaycı alaycı, "Beni aradığınızı duydum," dedi.

Ani ısı ve duman, kaçış yolu aramama sebep oldu ama sürünerek uzaklaşmaya fırsat bulamadan önümde, bulanık, şiddet dolu bir sahne yaşandı. O kadar hızlıydı ki aklıma çocukken izlediğim çizgi filmler geldi. Ama bu fır dönen kol bacak bulutu, korkutucu denecek kadar gerçekti. Vampirlerin inanılmaz hızlarından ve her şeyi bulanıklaştıran dumandan ötürü, kimin kazandığını da kavgaya ikiden fazla kişinin karışıp karışmadığını da anlayamıyordum.

O öldürücü kasırgaya kapılırsam işim biterdi ama tek şansım buydu. Cesaretimi toplamak için derin bir nefes aldım, dumandan ötürü öksürdüm ve en yakındaki prize doğru emekledim. Sonra sağ elimi prizin üzerine koydum. İçimdeki akıntılar prizdeki voltajla birleşirken ani bir güç hissettim.

Jesica

Enerji, kalbime yapılan bir adrenalin iğnesi gibi içime doldu ve bunu sinir uçlarımı kavuran bir acı takip etti. Işıklar titreşerek söndü ama ani karanlığa ve gözlerimin acıdan, dumandan yaşarmasına rağmen hala Vlad'ın yok ettiği pencereyi görebiliyordum. Pencerenin çerçevesindeki alevler ve diş diş olmuş kırık cam parçaları, orayı cehenneme açılan bir ağız gibi gösteriyordu. Bir iki metre ötede birkaç vampir, çıplak gözle izlenemeyecek, ölümcül bir dövüş içinde birbirine kenetlenmişti. Bunların hiçbiri tereddüt etmeme sebep olmadı. Öksürerek bir nefes daha aldım, sonra kendimi pencereye fırlattım ve yer bir sıçrama tahtasıymış gibi, son saniyede binadan aşağı atladım.

Jesica

Altı

Sert bir ses, "Leila, yapma!" diye bağırdı. Çok geç kalmıştı, hem zaten bu emre asla uymazdım. Atlayışım doksan santimlik pervazı aşacak kadar yüksekti; hemen tortop oldum ve yere çarpar çarpmaz yuvarlandım. Her yerimin berelenip çizilmesine sebep olan taklalar atarken, kollarım başımı bir nebze korudu, en sonunda sert bir şey hızımı keserek beni durdurdu. Darbe aldığımda ciğerlerimdeki hava boşaldı, vücudum acıyla sarsıldı.

Koruyucu bir top halinde kalmak istiyordum ama vaktim yoktu. Ayağa kalkarken seçeneklerimi değerlendirdim. Çılgınca atlayışımdan sonra bir arabanın burnuna çarpmıştım, ama onun ötesinde, otoparkın davetkar karanlığı vardı. Muhtemelen hafif bir sarsıntıya işaret eden kulak çınlamasından kurtulmak için başımı salladım ve ağrıyan kaslarımın elverdiği kadar hızlı bir koşuyla otoparka yöneldim. Bir ses arkamdan, "Durdurun onu!" diye emir verdi.

Adımlarımı hızlandırırken arkama şöyle bir baktım. Mahvolmuş pencereden hala duman ve alevler püskürü-

yordu ama peşimde kimse yoktu. Şansım yaver giderse yeterince oyalanırlardı ve itfaiye dikkatlerini dağıttığı için peşimden gelmezlerdi. *Hoşçakalın ısırganlar,* diye düşünürken, içime yayılan acıya rağmen gülümsedim. Maalesef kaçırıldığımda ayağımda koşu ayakkabılarım yoktu.

Birden bir şey beni arkadan yakaladı, karnımın adeta çelik şeritlerle sarıldığını hissettim. İki büklüm oldum ve beni aniden durduran şeyin direncinden ötürü kusmama ramak kaldı. Bir an için sersemlediğimden ne olduğunu anlayamadım ama sonra, belime sarılmış olan koyu tenli kolları gördüm ve arkamda iri, sağlam bir şey hissettim.

Bir erkek sesi, "Onu tuttum," diye seslendi. Sonra kulağıma soğuk bir ağız yaslandı. "Elektrik silahıyla uğraşmaya zahmet etme. Beni alt etmeye yetmez."

Yeni saldırgan, bedenimin bizzat elektrik silahı olduğunu fark edene dek beklemeliydim. O da vampir olmalıydı, yoksa prizden emdiğim ekstra voltajdan sonra, bana dokunduğu için yeri boylamış olurdu. Üstelik bu, yalnızca bedenimden yayılan elektrikti. Sağ elim artık müthiş bir silahtı ama onu en iyi şekilde kullanabilmek için başka pozisyona geçmem gerekiyordu.

Uysalca konuşmaya çalışarak "Tamam," dedim. Sözlerimin, kollarını gevşetmesini sağlayıp sağlamayacağını görmek için, "Canımı yakıyorsun," diye ekledim.

İşe yaradı. Demek ki beni yakalayan kişi, Çakal ya da diğerleri gibi zalim değildi. O bükülmez kollar bir parça gevşerken, arkama bakacak kadar ilerlemeyi başarabildim.

Beni tutan vampir, bugün Vlad'la konuşurken gördüğüm, kaslı, siyahi adamdı. Anlaşılan, yangın çıkarıcı yanında destek getirmişti ama beni rehin almak, anlaşmamızın bir parçası değildi. Adam beni tepeden tırnağa süzdü, bakışlarıyla şakağımdan sağ elime dek inen zikzak şeklindeki yara izini takip edip yüzünü buruşturdu.

O acıma tepkisine öylesine alışkındım ki zerrece mahcup olmadım. Şu anda sempati uyandıran her türlü avantaj için minnet duyacaktım.

"Sanırım bileğimi burktum," dedim ve etki yaratmak için bir ayağımı yerden kaldırdım. Hey, yalan söyleme işinde ustalaşıyordum! "Bir bakabilir misin?" Vampir beni bıraktı, tam da umduğum gibi diz çöktü. Dikkati, uzattığım bileğimdeydi; dengede durmakta zorlanıyormuş gibi öne eğiliyordum. Başına sağ elimle bir kez dokunduğumda, adam kaçmama engel olamayacak kadar aciz duruma düşecekti. Uzandım ve…

"Ona dokunursan, sana zarar vermeme sözümü geri alırım."

Vlad'ın sesi gece havasını yardı, elimi hedefinden iki santim ötede durdurdu. Diğer vampir hemen durumu kavrayarak ayağa kalktı. İçimden, *s.ktir,* diye çığlık attım. Vlad ne yapacağımı nereden anlamıştı?

"Daha önce beni gözetlediğini nasıl anladıysam, öyle," dedi Vlad, kinayeli bir sesle. "Senin nasıl olağandışı yeteneklerin varsa benim de var. Ve akıl okumak, onlardan biri."

Akıl okumak. Onunla bağlantı kurduğumda beni duyabilmesinde şaşılacak bir şey yoktu! Yavaşça sesine doğ-

ru döndüm. Otel penceresinden hala alevler püskürüyor, Vlad'ı turuncu bir parıltıyla aydınlatıyordu. Vlad arkasından birini sürükleyerek bize doğru yürüdü; sürüklediği kişi isle ve yara kabuklarıyla öylesine kaplanmıştı ki beni kaçıranlardan hangisi olduğunu anlayamadım.

Sakince konuşmaya çalışarak "Diğerleri nerede?" diye sordum.

Vlad'ın yüz hatları, duman ve gölgelerden ötürü hala pusluydu ama gülümsediğinde dişlerinin parladığını gördüm.

"Kül oldular."

Tutsağı kaçmaya çalıştı ama Vlad onu öyle sıkı kavradı ki parmakları, altındaki kararmış ete gömüldü. Midemin büzüldüğünü hissederek gözlerimi kaçırdım. Otel odalarından alevlere bakmak için çıkmış olan insanların mırıltıları, siren seslerinin altında boğuldu. Vlad hiç rahatsız olmuşa benzemiyordu; sanki bir otel odasını yakmak ve kömürleşmiş bir vampiri esir almak, her perşembe akşamı yaptığı bir şeydi.

"İstediğini aldın," derken, soğukkanlılığı elden bırakmamayı başardım. "Şimdi kendine düşeni yap ve gitmeme izin ver."

Zümrüt yeşili gözleri bir anda beni yerime mıhladı. "Sana zarar vermeyeceğime söz verdim ve sözümü tuttum. Gitmene izin vermeye gelince, onu da yapacağım... Daha ayrıntılı bir konuşma yaptıktan sonra."

İçim umutsuzlukla doldu. Vlad'ın detaylı konuşma fikri, muhtemelen işkence, ardından da infaz anlamına geli-

yordu. Onca insanı duygusuzca yakıp öldüren birinin, beni salıverme sözünü tutmayacağını tahmin etmeliydim. Ama sonra sirenlerin böğürtüsünün altından Marty'nin sesini duydum ve kulaklarıma inanamadım.

"Kaç Frankie, kaç!"

Vlad sese doğru tam zamanında dönüp Marty'nin bir toptan fırlatılmış gibi hızla ona doğru uçtuğunu gördü. Marty'nin ben kaçırıldığımda neden hiçbir şey yapmadığını merak etmiştim ama bizi takip etmiş ve beni kurtarma fırsatı buluğunu düşünene dek gizlenmiş olmalıydı. Sorun, o fırsatın bu olmamasıydı.

O anda her şey ağır çekimde yaşanır gibiydi. Vlad'ın arkadaşı gümüş bir bıçak çekip beni yere itti. Vlad, Marty'nin saldırısından kaçma teşebbüsünde bulunmadı. Ama kömürleşmiş vampiri de bırakmadı ve Marty'ye, onu haklaması için meydan okur gibi, bacaklarını daha da açtı. Dışarısı karanlıktı ama arkadaşım vampirin vücudu Vlad'ınkine çarpmadan bir an önce, Marty'nin yüzündeki azmi gördüğümü sandım. Vlad darbeyi karşılayıp ayakta kaldı; öldürücü boş eli alevlerle kaplandı ve arkadaşıma uzandı.

"Hayır!" diye çığlık attım.

Marty'nin söylediği gibi kaçmak yerine, kendimi Vlad'ın üzerine fırlattım. Sağ elim bacağına denk geldi ve çaresizlik, nefret ettiğim o iç akımların içimden fırlayıp normalden çok daha büyük bir güçle Vlad'a akmasına sebep oldu.

Panikle prizden aldığım ekstra voltaj birleştiği için, Vlad otoparkın diğer yanına uçmalıydı. Ama olduğu yerde kal-

Jessica

dı; hareketimin tek etkisi, vücudunda dolaşan bir ürperti ve duman kokusunu bir anlığına bastıran ozon kokusuydu. Vlad'ın alevli eli ben daha onun kımıldadığını fark edemeden Marty'yi kaptı, sonra koyu renk saçlı başını bana çevirdi ve parlak yeşil gözleri, benimkileri buldu.

"Bu," dedi Vlad sertçe, "kabacaydı."

Görüşüm griye bulanmadan önce gördüğüm son şey, Vlad'ın debelenen iki vampiri tutuşuydu. Otoparkla yanan otel kayboldu, yerini yüksek ağaçlar ve dalgalı, buz dolu bir nehir aldı.

Nehrin kayalık kıyısında diz çöktüm; giysilerim sırılsıklamdı ama soğuğa aldırmıyordum. Damarlarımda cehennem ateşi gibi kükreyen acı dışında hiçbir şey hissedemiyordum. O acı öyle arttı ki başımı geriye atıp beni sersemleten ızdırapla uludum.

Kollarımdaki kadın tepki vermedi. Dudakları nefesiyle kıpırdamadı, gözleri de hiçbir şey görmeden önüne bakmayı sürdürdü. Ona daha sıkı sarıldım, tamir edilemeyecek bir biçimde kırılmış olan beden ona değil de bana aitmiş gibi, içim daha büyük bir acıyla parçalandı. Onca yeni gücüme rağmen, kendimi hiç o kadar çaresiz hissetmemiştim. Ölüm onu çalıp götürmüştü ve o artık, sonsuza dek ulaşamayacağım bir yerde olacaktı.

Bu bilgi boğazımdan yeni bir haykırışın kopmasına sebep oldu; yasıma karışan çaresizliğim beni paramparça ediyordu. Benim suçumdu. Nehir onun kanını tamamen silip temizleyebilirdi ama ben ellerimdeki kanı sonsuza tek taşıyacaktım.

Sert bir ses, "Tut onları," diye emir verdi.

Kadın, nehir, orman yok oldu, yerlerini yoğun bir duman bulutu ve Red Roof otoparkı aldı. Marty'nin hala hayatta olduğunu görünce çok rahatladım ama adam fena halde kavrulmuş gibi görünüyordu. Vlad onu ve çok daha feci biçimde kömürleşmiş diğer vampiri arkadaşına teslim etti. Ben yere diz çökmüştüm, Vlad'ın en karanlık anısını yeniden yaşadığım için yanaklarımdan yaşlar süzülüyordu. Dürüst olmak gerekirse, yangın çıkarıcıya dokunduğumda çok daha kanlı bir görüntü almayı beklerdim ama onun ruhunu yaralayan şey, cinayet değil, sevdiği birini kaybetmek gibi görünüyordu.

Marty ve diğer vampir el değiştirdikten sonra Vlad yanımda diz çöktü. Elleri artık alevlerle kaplı değildi ama sebebi, itfaiye kamyonunun gelmiş olması ve böyle bir şeyin fazla dikkat çekecek olması olabilirdi. Feryat eden siren böğürtüsü kafatasımı delecek gibiydi ama vampirlerin kulakları daha keskin olsa da ses, Vlad'ı rahatsız ediyor gibi görünmüyordu.

Vlad kısaca, "Ağlamayı kes," dedi. "Histeriye kapılmana sebep olan buysa, seni öldürmeyeceğim."

Ölmekten korktuğum için mi hıçkırarak diz çöktüğümü sanmıştı? Onun ızdırabının kalıntısı olan yankılar, alaycı kahkahamın, kulağa burnumu çekiyormuşum gibi gelmesine sebep oldu.

"O gözyaşları benim değil, senin. O kadın hem kimse, ölümü seni gerçekten yıkmış."

Vlad kaşlarını çattı. Bana, birçok şeyi -ve insanı- ateşe vermiş olmasına rağmen üzerinde en ufak bir yanık olmadığını görmeme yetecek kadar yakındı.

"Bu nasıl bir saçmalık?"

"Ona hiçbir şey anlatma Frankie," diye tısladı Marty.

Başımı kaldırıp arkadaşıma baktım ama Vlad'ın soğuk sesi dikkatimi yeniden ona çekti.

"Onları götür Shrapnel. Sana sonra yetişirim."

İçgüdüsel olarak Vlad'a dokunmak üzereyken kendimi durdurdum. Ona tekrar elektrik vermek durumu düzeltmezdi.

"Onu öldürme, sadece bana yardım etmeye çalışıyordu. O Marty ve benim seni çağırdığımdan haberi yoktu. Muhtemelen beni kaçıran ekibe dahil olduğunu sanmıştır."

Zavallı Marty. Çakal ve diğerlerini takip etmiş, şansının güçlendiğini düşünene dek beklemişti. Vlad'ın, diğer dört vampirin birleşiminden bile daha sert olduğunu nereden bilecekti? Tabii Vlad, Marty'yi öldürme kararını çoktan verdiyse, ona zarar vermemesi yönündeki yakarışım işe yaramayacaktı. Vlad cinayet işlemeye muktedirdi ama ona dokunduktan sonra gözümün önüne gelen sahne, insanları yakma eğiliminden daha fazlasına sahip olduğunu ummama sebep oluyordu.

Vlad'ın yüzü sertleşti. "Ne anısı?"

Doğru ya, Vlad'da akıl okuma yeteneği vardı. Böylesi de Marty'nin, gördüklerimi Vlad'a söylememem emrini yararsız kılıyordu.

"Sen ve nehrin kenarındaki ölü kadın," diye cevap verdim. "Sana, dokunduğum insanlardan ve nesnelerden görüntüler aldığımı söylemiştim. Sana dokunduğumda kadını gördüm ve ağladım, çünkü o gün hissettiğin her şeyi hissettim."

Jesica

Bana gözlerini hiç kırpmadan, öyle yoğun bir biçimde baktı ki parlak gözlerine bakmaya devam etmek canımı yaktı. Ama gözlerimi kaçırmadım. Vlad aklımı okuyor olabilirdi ama ben de onun ruhunun en derinlerinde sakladığı yarayı açmıştım. En azından yere bakarak ödleklik etmeyebilirdim.

Vlad sonunda, "İkisini de öldürme Shrapnel," dedi. "Sana daha sonra katılacağım."

Gözümün ucuyla, diğer vampirin başını salladığını gördüm. Sonra vampir... gözden kayboluverdi. Ya ışınlanmak Marty'nin sözünü etmeyi unuttuğu başka bir vampir yeteneğiydi ya da Shrapnel, yağlanmış şimşekten bile hızlı hareket ediyordu.

Vlad doğruldu, parlak yeşil gözleri yine yanık bakır rengine döndü.

Elini uzatarak "Sen benimle geliyorsun," dedi.

Eline baktım ama onu tutmaya yeltenmedim. "Demek gerçekten anlaşmamızdan cayıyorsun."

Vlad vücudumda ürpertilerin dolaşmasına sebep olan bir tonda, "Bana yalancı denmesinden hoşlanmam, sen de bunu unutmasan iyi olur," dedi. Sonra dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi. "Konuşmamız gerek ve burası fazla kalabalık. Olağandışı yeteneğine rağmen seni alt edebileceğimi biliyorsun, o yüzden akıllılık edip elimi tutsan iyi olur."

Evet, beni altedebileceğinin farkındaydım. Ona içimde biriktirdiğim en büyük dozda voltajı vermiştim ve dengesini bile kaybetmemişti. Şu anda elini tutmak, yalnızca akıllıca olan seçenek değildi. Tek seçeneğimdi.

Sol elimle ona uzandım. Vlad buna aldırmadı, sağ elimi tuttuğunda ağzı çarpıldı. İçi yeni bir akımla doldu ama yine de geri çekilmedi.

"Kusura bakma," diye mırıldandım.

Vlad kısa bir homurtu koyuverdi. "Sen bunu yapabiliyorsan, ben de dokunuşunun etkisiyle başedebilirim."

Ona insanlardan günah imgelerini yalnızca ilk dokunuşta aldığımı söylemek üzereydim ama beni kendine çektiğinde hissettiklerim, dikkatimi dağıttı. Tek sebep, ellerinin olağandışı sıcaklıkta olması değildi. Beni kollarıyla sardığında bütün vücudundan, ince spor giysilerimin üzerinden beni kavuran bir ısı yayılıyordu. Vampirler normalde oda sıcaklığında olurlardı ama Vlad fırından farksızdı. Ona bunun sebebini ya da bana neden durduk yere sarıldığını soramadan bizi havalanırdı ve rüzgar, şaşkınlıkla attığım çığlığı bastırdı.

Jesica

YEDİ

YARIM SAAT BOYUNCA KALBİMİN KÜT KÜT AT-masına sebep olan bir biçimde uçtuktan sonra, Vlad bizi kuru bitkilerden oluşan geniş bir boşluğa indirdi. Gözlerim karanlığa alıştığında ilerideki açıklıkta ufak bir uçak gördüm. Demek Vlad'ın uçmak için kullandığı birden çok yol vardı. Ama bu, benim uçağa binmeye razı olacağım anlamına gelmiyordu.

"O şeyle herhangi bir yere gitmemi bekliyor olamazsın," dedim. Vlad kaşlarını kaldırdı. "Burada kalıp sivrisineklere yem olmayı mı yeğlersin? Aklıma kanını değerlendirmenin daha iyi yolları geliyor."

Vlad bu sözlerle gözümü korkutmak istediyse başarılı olmuştu ama bu hiçbir şeyi değiştirmezdi. "Kaçırılırken lastik eldivenimi alma fırsatım olmadı, o yüzden beni o uçağa bindirirsen, elim dokunduğu bütün devreleri yakar..."

Vlad, "O zaman herhangi bir devreye dokunmana izin vermeyiz," diye araya girip elimi sıkıca tuttu ve beni ilerletti.

Elimi çekip ondan kurtulmaya çalıştım ama adımlarını yavaşlatmayı başaramadım. "O uçağa binmeye razı olsam bile -ki olmadım- havada olduğumuz süre boyunca elimi tutamazsın. Karşımdakine tek bir kez elektrik vermediğimi anlamışsındır. Bana ne kadar uzun süre dokunursan o kadar çok voltaj emersin ve seni eninde sonunda içten dışa yakar."

İçimden, *sonra uçağın düşmesine sebep olup kendim de ölürüm*, diye ekledim. Beni en çok endişelendiren de buydu. Marty bile antrenman yaparken bana en fazla bir saat dokunurdu, çünkü aksi halde vücudunda yaralar çıkıyordu.

Vlad'ın yüzündeki tebessüm hem neşeli hem biraz vahşiydi. Bu kombinasyondan hoşlandığımdan emin olamadım. "Sen de benim ateşe karşı bağışıklığımın olduğunu anlamalıydın. Bana ne kadar voltaj verirsen ver, beni incitemezsin Leila."

Söyledikleri, olduğum yerde kalmama sebep oldu. Evet, onun, ateşi başkalarına karşı kullanıp hiçbir yanma belirtisi göstermediğini görmüştüm. Kıyafetleri bile alevlere karşı bağışıklı gibiydi ama dokunuşumun tehlikeli olmasına öyle alışmıştım ki aklım, Vlad'ın ona zarar veremeyeceğim yönündeki sözlerini derhal reddetti.

Vlad bu kez beni öne çekmeye çalışmadı, verdiği bilgiyi sindirmemi bekledi. Bana akıl almaz geliyordu ama bu dünyada zarar veremeyeceğim biri varsa, onun kendi vücuduyla ateş yaratabilen bir vampir olacağı kanısındaydım. Birine elektrik vermenin tehlikesi, o kişinin kalbini

Jesica

durdurmak -bu vampirler için sorun teşkil etmiyordu- ve kaçınılmaz, sürekli şiddetlenen yanıklardı. Yanıklar pirokinesis yeteneği sayesinde Vlad'ı etkilemiyorsa, bana karşı gerçekten bağışıklı demekti.

O gün Vlad'a bütün voltajımı verip de alt edememde şaşılacak bir şey yoktu. Tek başarabildiğim sinirini bozmak olsa gerekti.

Uçağa bu kez heyecan hissederek baktım. Bir daha bir uçakla uçabileceğimi hiç düşünmemiştim. Evet, itiraz etmeye devam edebilirdim ama neden? Vlad'ın işkence yapmak ya da beni öldürmek için başka yere gitmesine gerek yoktu; niyeti oysa, bu ıssız bölge amacına kusursuzca hizmet ederdi. En mantıklı varsayım Vlad'ın gerçekten konuşmak istediğiydi ve bunu uçaktayken yapmak istiyorsa... sorun yoktu. Vlad'ın yol boyunca konuşmayacağını umuyordum. Gözlerimi kapatırsam, kazadan önceki günlerdeymişim, jimnastik yeteneğim dışında özel hiçbir yanım yokmuş gibi davranabilirdim...

Sırıtışımı bastırmaya çalışarak "Tamam," dedim.

Vlad'ın alaycı alaycı soluduğuna bakılırsa başarılı olamamıştım. "Gel o zaman."

Vlad uçağa atlarken beni ağırlıksızmışım gibi çekti. İçeri girdiğimizde, pırıl pırıl masaları, arkaya yatabilen deri koltuklarıyla gösterişli görünen krem rengi dekora hayranlıkla baktım. Daha önce sadece yolcu uçaklarında uçmuştum ve onlar bu lüks araçtan geceyle gündüz kadar farklıydı. Vlad iki pilota tanımadığım bir dilde bir şeyler söyledi, sonra adamlar ufak bir perdeyi çekerek bize sahte bir mahremiyet hissi verdiler.

Başka yolcu göremeyince, "Marty nerede?" diye sordum.

Vlad paltosunu çıkarırken, "Farklı bir yoldan gidiyor," diye cevap verdi. "İşte."

Klima sonuna dek açılmış gibiydi. Artık Vlad'ın sıcak kollarında olmadığım için, gerçekten üşüyordum. Vlad bunu aklımdan mı okumuştu? Aşağı şöyle bir baktığımda, iniltimi güçlükle bastırdım. Hayır. Göğsümü yalnızca, incecik, elastik bluzum örterken, göğüs uçlarımın camı kesebilecek kadar sertleştiğini körler bile fark ederlerdi. Vlad'ın paltosunu bir teşekkür mırıldanarak aldım. Paltoya sarınırken Vlad'a hiç bakmadım. Paltosu vücut ısısından ötürü elektrikli battaniye gibiydi; beni sıcaklığıyla koza gibi sardı. İç ceplerinde ağır nesneler vardı. Ama cepleri karıştırmadım. Vlad'ın en muhteşem silahı elleri de olsa, ceplerinde muhtemelen gümüş bıçaklar vardı.

Herhalde bu, ortak yönümüzdü.

Vlad rahat görünen koltuklardan birine oturdu. Ben de aynısını yaparak solundaki koltuğu seçtim, çünkü Vlad'ın uçuş boyunca sağ elimi bırakmaması gerekiyordu. Uçak, hiçbir güvenlik talimatı ya da kemer bağlama ikazı duyulmadan, hemen ilerlemeye başladı. Birkaç saniye sonra havalandığını hissettiğimde şaşırdım; anlaşılan uzun bir piste ihtiyacı yoktu.

Vlad'ın eli hala ılıktı, ama daha önceki gibi kavurucu bir sıcaklık yaymıyordu. Birinin sağ elime, hele de bu kadar uzun süre dokunması bana tuhaf geliyordu. Vlad benimle ilgili niyetlerinden hala kuşku duyduğum tehlikeli bir vampir olmasa, son derece çekici bir erkek elimi tuttuğu

Jesica

için zevke boğulurdum. Böyle bir durumu son on yıldır yalnızca rüyalarımda yaşamıştım.

Hafif bir rahatsızlıkla, Vlad'ın düşüncelerimi duyabildiğini hatırladım. Utancımdan ötürü, istemeden ona bir akım gönderdim. Vlad düşüncelerimi duymamış gibi davranmak yerine, dudaklarını sinsice bir tebessümle büktü.

"Bu sefer gıdıklandım. Elektrik vermek, flört etme yolunsa, orijinalliğin için seni kutlarım."

Sertçe, "Eh, evet, *lütfen* sözcüğünün seni etkilemediğini hatırlıyorum," diye cevap verirken artık utanç hissetmiyordum.

Vlad, "Bu yeteneklerle mi doğdun?" diyerek konuyu değiştirdi.

"On iki yıl önce devrilmiş bir elektrik direğine dokundum ve çarpıldım. Aylarca komada kaldım. Uyandığımda geniş kapsamlı sinir tahribinden ve bu yara izinden muzdaripti m." Sözlerimi vurgulamak için parmağımı şakağımdan bileğime dek indirdim. "Sinirlerim sonunda iyileşti ama bunun beklenmedik yan etkileri oldu."

Kazayı ve sonrasını özetlerken, aklıma doluşan anılara engel olamadım. *Okula dönüşüm, diğer çocukların tuhaf yürüyüşüme ve upuzun yara izime ağzı açık baktığını fark etmemiş gibi davranmam.* Sonra sağ elim vasıtasıyla insanların en karanlık sırlarını görebildiğimde dehşete düşmüştüm, ayrıca dokunduğum herkese elektrik vermeye başlamıştım. Koridorlarda, sınıflarda, duymam için fısıldanan sözler. *O bir canavara dönüşmüş... Kocaman bir yara izi var, tuhaf kızın teki, Frankenstein'ın canavarı gibi...*

"Daha önce canavarlarla tanıştım. Sen onlardan biri değilsin."

Vlad yine düşüncelerimi dinlemişti ve bundan pişman değildi. Aklımı boşaltmaya çalıştım. Ama sonuçta, aklımın açma kapama düğmesi yoktu.

"Bana adının Leila olduğunu söyledin ama arkadaşın ve diğer vampirler sana Frankie diyordu," diye söze devam etti Vlad. "Frankenstein hakaretini aldın, kısaltıp da lakaba mı dönüştürdün?"

Çenemi kaldırdım. "Evet." Kimliğimi değiştirmem gerekmişti ve duygularım incinmez olduğunda, sınıf arkadaşlarımın çirkefliğinden ilham almıştım. En sevdikleri hakaretin beni yıkacağını sanmışlarsa, yanılmışlardı.

"Senin Vlad ismini seçmenin sebebi neydi?" diye sordum ve sonra kendimi tutamayarak, "sonuçta bu, seçebileceğin en orijinal vampir adı değil," diye ekledim.

Vlad, alınmak yerine yine dudak büktü. "Ben tek gerçek Vlad'ım. Diğer herkes, taklitten ibaret."

Alaycı alaycı soluyarak onu imalı bir tavırla süzdüm. Uzun, koyu renk saçları, çarpıcı yüz hatları, korkutucu karizması ve tahrik edici, kaslı bedeniyle, o meşhur Karanlıklar Prensi olduğu sanılabilirdi ama benim ne kadar saf olduğumu düşünüyordu?

"Tehlikeli ama seksi bir havan olmak zorunda ve gerçekten var. Ama senin gerçek Dracula olduğuna, ancak kendimin gerçek Frankenstein olduğuna inandığımda inanırım."

Vlad ters ters, "Dracula, bir yazarın hayallerinden doğan bir karikatürdür," dedi. Tebessümü yok olmuştu. Eli de

daha sıcaktı. "Mary Shelley'nin hikayesi nasıl seni anlatmıyorsa, Dracula'nın da bana benzer bir yanı yok."

Vay be, fantezisini fazla ciddiye alıyordu. Vlad bana dik dik bakmaya başladığında kendime, *bunu söylediğimi duydu*, diye hatırlatmada bulundum.

Başımı beni suçlu duruma düşürecek düşünceleri döküp temizleyecekmiş gibi sallayarak, "Ne hakkında konuşmak istemiştin?" diye sordum.

"Hayatta kalma şansın."

Vlad'ın sesi havadan sudan konuşur gibiydi, yüzünde de yine, tehditkar bir tavırdan daha korkutucu bulduğum hoş bir ifade belirmişti. Sayısız katilin yüzünü görmüştüm ama hiçbiri, o kopuk, arkadaş canlısı ifadeyi Vlad'ın birini öldürürken yaptığı gibi ustaca kullanamıyordu.

"Bana nasıl öleceğimi söyleyeceğin nokta bu mu?" diye sorarken, kendimi duyacaklarıma hazırladım.

Vlad elimi dostça bir tavırla sıktı. "Öldürmeden önce vaktimi konuşmakla harcamadığımı görmüş olmalısın. Aslında, seni korumak benim yararıma olur."

Sarf ettiği kuşkulu sözlere cevap vermeden kaşlarımı kaldırmakla yetindim.

"Ona ne kadar işkence edersem edeyim, seni kaçıran vampirlerin arasından hayatta kalan tek kişiden yararlı bir bilgi alacağımdan şüpheliyim," diye devam etti Vlad. "Gözüme bir piyon gibi görünüyor, muhtemelen onu senin peşine kimin taktığı konusunda hiçbir fikri yoktur."

Ona şüpheyle bakmayı sürdürdüm. Vlad gözlerini devirdi. "Senin neslinin yalnızca Angry Birds gibi telefon

oyunlarıyla haşır neşir olduğunu unutmuşum. Satrançta, piyonlar en aşağı seviyede…"

"Satranç oynamayı biliyorum," diye araya girdim. "Devrelerini yakmadan cep telefonlarına dokunamadığında ya da elektronik oyunlar oynayamadığında, klasiklerle idare etmeyi öğreniyorsun."

Vlad sırıtınca, o güzelim beyaz dişleri göründü. Kendime, Kırmızı Başlıklı Kız'ın o meşhur sözlerini içimden tekrarladığım takdirde, Vlad'ın beni duyacağını hatırlattım.

"Güzel. Beş dakikada bir e-postalarını kontrol etsen ya da bir konuşmanın ortasında mesaj atıp tweet yazsan, sırf prensiplerimden ötürü boynunu kırabilirdim."

"Bu teknofobik tavrınla, bazı huzurevlerinde kendini yuvandaymış gibi hissedebilirsin. Muhtemelen çocuklara bahçenden defolmalarını söylemek de hoşuna gidiyordur."

Cep telefonu bağımlılığı beni de sinirlendiriyordu ama bu yüzden hiç kimseyi öldürmenin hayallerini kurmamıştım. Tabii sinemada telefonla konuşan insanları saymazsak…

Vlad'ın tebessümü yok olmadı. "Hala sana zarar vermemi bekliyor gibisin ama beni iğnelemekten kaçınmıyorsun. Beni kızdırmaktan korkmuyor musun?"

Aklımı okuyabiliyordu, o yüzden sorusuna gerçek dışında bir şeyle cevap vermeye zahmet etmedim.

"İyi davrandığında daha korkutucu oluyorsun ve beni öldürüp öldürmeyeceğine çoktan karar verdin. Ne kadar pazarlık yapıp yalvarsam da fikrini değiştirmeyeceksin, o

yüzden kendim olmayı sürdüreceğim. Rol yapmaktan hoşlanmayan tek kişi sen değilsin."

Vlad'ın tebessümü bu kez, neredeyse şeytani denecek kadar yakışıklı görünmesine sebep olan, geniş, kötücül bir sırıtışa dönüştü. Düşüncelerimin Vlad'ın egosunu şişirmesini istemediğim için gözlerimi kaçırdım. Dikkatimi dağıtmak için, benimkini tutan, yara izleriyle kaplı ele odaklandım. Vlad elimi, her an çekip kurtarabilecekmişim gibi hafifçe tutuyordu ama ikimiz de durumun öyle olmadığını biliyorduk.

Vlad o pürüzsüz, aksanlı sesiyle, "Her bakımdan haklısın," dedi. "Ama ölmek üzere olmadığını öğrenince yine de rahatlayacaksın. Seni korumanın benim yararıma olduğunu söyledim ve bunda ciddiydim. Haklıysam -ki hep öyleyimdir- seni kaçıran adamdan bir şey öğrenemeyeceğim. Yani o vampirleri peşime kimin taktığını öğrenmek için, en büyük şansım sensin."

"Ben mi?" derken, gözlerim yine onunkilere dikildi.

"Dokunuşunla kehanette bulunma ve şimdiki zamanda da, gelecekte de insanların yerini tespit edebilme yeteneğin paha biçilmez. Dünyanın her yerindeki vampirler, seni düşmanlarına karşı bir araç olarak kullanmak için her türlü bedeli öderler. Başka bir vampirle arkadaş olmana rağmen bu kadar zaman gözlerden uzak kalmış olman beni şaşırtıyor."

"Marty beni asla o şekilde kullanmaz," diye parladım. Durumum yüzünden kendimi cüzzamlı gibi hissetmem yeterince kötüydü ama 'araç' konumuna indirgenmek daha da beterdi.

Jesica

"Bu doğru olabilir; yaşamasına izin vermemin sebebi de bu," diye cevap verdi Vlad. "Genelde bana saldıran birine böyle bir lütufta bulunmam ama sana duyduğu sevgiden ötürü, o da kaçırılma olayının arkasında gerçekte kimin olduğunu öğrenmek isteyecektir."

İçimden, *ya ikimiz de sana yardım etmek istemezsek*, demekten kendimi alamadım. Marty'yle ikimizin, Vlad'la başka bir vampirin arasındaki kan davasıyla hiçbir ilgimiz yoktu.

O bakır rengi gözler, bir an için zümrüt rengi bir parıltı saçtı. "Gitmene izin verirsem, aynı vampirin peşine başka bir ekip takması sence ne kadar sürer? O kişiyi bulmama senin benden çok daha fazla ihtiyacın var. Beni pusuya düşürmek zordur." Beni kabaca, tepeden tırnağa süzdü. "Seni pusuya düşürmekse zor değil. Ve zeki bir kıza benzediğine göre bunu bilmen lazım."

Vlad'ın eli hiç kıpırdamadı. Ama ben o elin, benimkini, kırılmaz bir sapana dönüşünceye dek sıktığını hayal ettim. Gururum Vlad'ın söylediği şeye karşı çıkmamı gerektiriyordu ama yeteneklerim sayesinde, durumdan habersiz birçok kurbanın merhametsiz insanların eline düştüğünü görmüştüm. Bir, ya da elektrik verme yeteneğim sayesinde iki vampire direnebilirdim ama bir sürüye karşı şansım olur muydu? Marty benimle birlikte savaşsa bile, ikimizi başarısız olacağımız bir duruma sokmuş olurdum ve öyle bir aptallık etmeye niyetim yoktu.

Beni hala gözlerini kırpmadan izlemekte olan Vlad, "Zekice bir karar," dedi. "O şekilde düşünürsen, düşman-

larının mezarlarının üzerinde dans edecek kadar uzun yaşarsın."

İçimi çekerek "Vampirlerin mezarlığa gitmediğini sanıyordum," dedim. Böyle bir savaşı ben istememiştim ama Vlad haklıydı. Ne olursa olsun, artık savaşın içindeydim.

Vlad usulca güldü. "Gitmeyiz. Mezarlıklar ölü insanlarla doludur. Vampirler, yaşayan, içilebilir kanın olduğu yerde olmak isterler."

Birden bitkinliğe kapılarak gözlerimi kapattım. Uzun, stres dolu bir gün geçirmiştim ve Vlad'ın dediklerine bakılacak olursa, buna benzer birçok gün geçirecektim.

"Nereye gidiyoruz? Bana söylemedin."

"Romanya'daki evime."

Vay be, bu adam Dracula takıntısını epeyce ciddiye alıyor olmalıydı.

Alay dolu bir ses duydum ama gözlerimi açmaya tenezzül etmedim. Hışırtılara bakılırsa, Vlad yerine yerleşiyordu. Ben de aynısını yaptım. Romanya'ya gidiyorsak, uzun bir yolculuk yapacağız demekti.

Jesica

Sekiz

On bir saatlik uçuş ve yakıt almak için yapılan bir inişten sonra, tek bir pisti ve iki hangarı olan minicik bir havaalanına indik. Uçağımız da bu hangarlardan birine girdi. Çıplak ayaklarıma bakıp sıkıntıyla iç çektim. Bizi bir araba bekliyorsa, onun uzakta olmadığını umuyordum. Yerler karla kaplıydı. Vlad bana paltosunu ödünç vermişti ama ayakkabılarını da feda edeceğinden şüpheliydim.

Vlad'ın peşinden uçaktan inip de hangarın içinde bekleyen pırıl pırıl, siyah limuzini gördüğümde endişelerim dindi. Ya Vlad'ın kendi parası boldu ya da yüksek yerlerde arkadaşları vardı. Tabii bir vampir arkadaşından, bir limuzin şoförünü hipnotize ederek bizi almaya ikna etmesini istemiş de olabilirdi. Akıl kontrol yeteneği, yakıt almak için durduğumuz sırada, bir gümrük memuru bizden pasaport istediğinde epeyce işe yaramıştı.

Vikingler'e benzer yapıdaki bir adam, Vlad yaklaştığında eğilerek selam verdi ve limuzinin kapısını açtı. Kaşlarımı

kaldırdım ama Vlad, insanların ona eğilerek selam vermesi her gün yaşanan bir şeymiş gibi başını sallamakla yetindi. Onu parmak uçlarımda takip ettim. Uzağa yürümem gerekmediği için bir kez daha minnet duyuyordum. Zemin betondu ama bana buz gibi geliyordu.

Sarışın adam bana hiç bakmadı, ben de bunu umursamadım, çünkü insanlar zaten hep ilk olarak yara izime bakarlardı. Limuzine binerken sağ elimle hiçbir şeye dokunmamaya dikkat ettim. Şoför kapıyı kapatarak içerideki o değerli ısının kaçmasına engel oldu. Oturur oturmaz çıplak ayaklarımı aşağıdaki kalorifer fanlarından birine doğru uzattım.

"Evine giderken yolda durup birkaç şey almamız gerek," dedim. "Spor giysilerim yakında kirden kendi başına ayakta durabilecek ve bu havada kesinlikle ayakkabıya ihtiyacım var."

Vlad uzanarak sağ elimi tuttu. "Bunlar çoktan halledildi."

Son on iki saatten fazlasını bu şekilde geçirmiş olabilirdim ama hala, birinin elime acıyla irkilmeden dokunabilmesine alışmış değildim. Vlad'ı, sıradan bir vampiri üç kez öldürecek kadar elektrikle doldurmuş olmalıydım ama o, dediği gibi, hiçbir kötü etkiden muzdarip görünmüyordu.

"Benim için giysi siparişi vermek, telefonda konuşurken yaptıklarının bir parçası mıydı?" diye sorarken, ona yan yan baktım. Vlad cep telefonu bağımlılarını küçümsüyor olabilirdi ama uçağımız inmeden önceki bir saatin büyük bir kısmını telefonunu kurcalayarak geçirmişti. Tek elle bile, rüzgar gibi hızlı mesaj yazabiliyordu.

"Başka şeylerle birlikte," diye cevap verdi Vlad. Parmakları, eklemlerimi hafifçe okşuyordu. "Evimde konuk olduğun sürece bütün ihtiyaçlarını karşılayacağım ama misafirperverliğimi istismar etmemeye dikkat et."

Alaycı gülüşümü bastırdım. Vlad ne yapacağımı sanıyordu, tasarımcı kıyafetleri talep edeceğimi mi? Beni sıcak tuttuğu sürece herhangi bir kıyafetle mutlu olurdum. Arabayla içinden geçtiğimiz manzaraya bakılacak olursa kutuplardaki bir harikalar diyarına gelmiştik.

"Demek istediğim o değildi."

Düşüncelerimi dinlediği için Vlad'a lanet olsun! Zihinsel mahremiyetime kavuşmayı sabırsızlıkla bekliyordum.

Elimin üzerinde ufak desenler çizmeye devam eden Vlad'ın bakışları soğuklaştı. "Düşüncelerini duyabildiğime şükretmelisin. Bu sayede, bana kaçırılman hakkında gerçeği söyleyip söylemediğini öğrenmek için daha sert metotlar kullanmam gerekmedi."

Vlad'ın yakıp öldürdüğü vampirlerin anılarını hatırladım ve içimde bir ürperti dolaştı. Evet, onun ateşli yeteneklerini bizzat tecrübe etmektense aklımı okumasını yeğlerdim. Bunun düşüncesi bile, onun öldürücü olabilen elinden kendiminkini çekip kurtarmak istememe sebep oldu.

"Benden hala korkuyorsun," dedi Vlad. "Güzel."

"İnsanların senden korkmasından zevk mi alıyorsun?" Vlad, kendine güvenmeyen türden, ölmeyen bir katil miydi? Yaşasın, o halde sırf kendini daha iyi hissetmek için düzenli aralıklarla ödümü koparmasını bekleyebilirim.

Jesica

Vlad cevap olarak bir düğmeye bastı, limuzin şoförüyle bizi ayıran koyu renk camdan yapılma bölme aşağı indi.

"Maximus, benden korkuyor musun?" diye soru Vlad.

Sarışın şoför hiç duraksamadan, "Evet," diye cevap verdi.

Vlad düğmeye tekrar bastı, çok geçmeden bölme yeniden yükselerek bizi gözden sakladı. Elimi kurtarma dürtüsüne bir kez daha direndim, çünkü ortamdaki hava değişmişti. Son birkaç saattir hissettiğim ateşkes havası yok olmuş, yerini beni boğacak kadar yoğun bir gerilim almıştı. Vlad'ın etrafında görünmez akımlar dolaşır gibiydi ve böylesi, ensemdeki tüylerin uyarı almış gibi diken diken olmasına yol açıyordu.

"İnsanlarımın benden korkmasını neden istiyorsam, senin de korkmanı o yüzden istiyorum," diyen Vlad'ın sesi, elimde dolaşan parmakları gibi okşayıcıydı. "Benden korkarsan, bana başkaldırmaya yeltenmezsin. Gelecekte biri, seni bana ihanet etmeye ikna etmeye çalışabilir. Öyle bir şey olursa şunu hatırla: Ben, ne kadar zaman alırsa alsın, düşmanlarımı bulup öldürürüm."

Aniden kuruyan ağzımı rahatlatmak için yutkundum. "Taraf değiştirmeye niyetim yok. Peşime çocuk katilleri takan sen değilsin, üstelik onlar beni işleri bittiğinde öldüreceklerdi; bunu Çakal'a dokunduğumda gördüm. Sana dokunduğumda ölümümü görmüyorum, o yüzden sonuna kadar *Vlad Takımı*'nı tutuyorum."

Vlad'ın bakışlarındaki soğukluğun bir kısmı yok oldu. "Güzel, çünkü seni öldürmek hoşuma gitmezdi. Şimdiye

Jessica

kadar ne canımı sıktın ne beni sinirlendirdin. Bu ender rastlanan bir şey. Ayrıca, bana sadık olanları ödüllendiririm, o yüzden benden korkmaya devam et Leila, ama şunu da bil. Benim korumam altında olduğun sürece başka kimseden korkman gerekmez."

Son sözlerini, sırtımın ürpermesine sebep olan durgun bir yoğunlukla söylemişti. İkna edici sunumuna rağmen koruma yeminini yutmamış olabilirdim ama yeniden yaşadığım anısı, beni samimiyetine inandırmıştı. Vlad, kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyordu. Kaybın, ruhunu başka her şeyden derin yaralayan unsur olması, koruma yeminini hafife almadığını düşünmemi sağlıyordu. Başımı yavaşça, olumlu anlamda salladım.

"Bir kez daha anlaşmaya vardık."

Vlad'ın dudakları kısa bir tebessümle kıvrıldı. "Aklını okuyabilmem hoşuna gitmiyor ama senin yeteneklerin bunu gölgede bırakıyor. Gördüğün şeyi kimseye söylememeni talep etmeme gerek yok, değil mi?"

Bu cümleyle talep etmiş oldun, diye düşündüm imalı imalı.

"Evet, ettim." Yine hızlı bir tebessüm. "Evime girdiğinde çok daha fazlasını öğreneceksin. Mobilyalarımın çoğu yüzlerce yıllık ve birçok anı muhafaza ediyor olmalı. Topladığın yeni bilgileri de kendine saklayacağına güveniyorum."

"Tamam. Ama inan bana, mümkün olduğunca az şeye dokunmaya çalışacağım." *Antikalar.* Ah, anılarla dolu o şeylerden nasıl da nefret ediyordum!

Vlad yüzünde merhametsiz bir hesapçılık ve merak karışımı bir ifadeyle beni incelemeyi sürdürdü. "Bu yeteneğe on iki yıldır sahip olduğunu söylüyorsun ve bu kadar genç göründüğüne bakılacak olursa, bu, hayatının yarısı olmalı. Ben insan düşüncelerini okuma yeteneğini geliştirdiğimde yaşlıydım ama gördüğüm yozluklar yine de beni rahatsız etmeyi başardı. Senin yeteneğinse bundan çok daha derine iniyor. Bunun ağırlığının altında çökmediğine şaşırdım."

Yeniden, yaşadığım sayısız iğrençlikten ötürü intihar girişiminde bulunmamışım gibi omuz silktim. "Bazen bunun bana yararı dokunuyor. Kime yaklaşmamam gerektiğini biliyorum. İnsanlar istedikleri her maskeyi takabilirler ama herkes günahlarını içinin derinliklerinde taşır."

Vlad'ın kahkahasında kasvet vardı. "Ne kadar doğru."

Limuzin bir kasisin üstünden geçerken zıpladı ve sarsılmama sebep oldu. Camdan dışarı baktım. Görebildiklerim, çoğunlukla kar ve buzla kaplı ağaçlardan ibaretti ama boynumu uzattığımda, yolun dikleşmeye başladığını görebildim. Bir dakika sonra kulaklarım basınçtan kapanıp açılmaya başladı. Baskıyı azaltmak için zorla esnedim; Florida'nın deniz seviyesindeki rakımını özlüyordum.

"Evine daha çok var mı?"

Kaçırıldığım sabah kahvaltıyı atlamış, ondan beri de neredeyse iki gündür yemek yememiştim. Ama gittiğim yer, bir vampirin eviydi. Marty'nin buzdolabına ne doldurduğunu hatırlıyordum. O dolapta tadına bakmak istediğim hiçbir şey olmazdı. Ağaçlık manzaraya baktığımda içimi

kasvet bürüdü. Muhtemelen, en yakındaki market ya da restoran buraya en az elli mil uzaktaydı.

Vlad eğlendiğini gösteren bir tavırla homurdanarak dikkatimi tekrar kendisine çekti. "Evimde bolca yiyecek var Leila ve burası Romanya. Sibirya'nın kuzeyindeki yabanıl bölgelerde değiliz. Az sonra evime varacağız ve oraya giderken marketi de restoranları da olan bir kasabadan geçeceğiz."

Vlad'ın alaycı ses tonu kızarmama sebep oldu ve kendime bir kez daha, düşüncelerime dikkat etmem gerektiğini hatırlattım. Tabii bunu yapmanın bir yolunu bulabilirsem.

"Sen normal yemek mi yiyorsun? Marty yemek yemeyi hiç sevmez. Hepsinin tadının ona kil gibi geldiğini söylemişti."

"Evet, öyle geliyor ve hayır, yemiyorum. Ama benimle birlikte yaşayan insanlar için evimde bolca yiyecek bulunduruyorum. Yetersiz beslenirlerse beni de personelimi de besleyemezler."

Sesi havadan sudan konuşurmuş gibiydi ama ben Vlad'ın hiçbir şeyi kazara söylemediğini fark etmeye başlıyordum. Sesindeki meydan okumayı sezerek gözlerine baktım. Vlad insanlarla dolu kilerinden bahsederek adeta beni rahatsız etmek ister gibiydi.

"Marty hep cimri turistlerden beslenirdi," derken, meydan okumasına karşılık vermek için tek kaşımı kaldırdım. "Gösterimizden sonra bahşiş bırakmadıkları için bunu hak ettiklerini söylerdi. Tabii benim kanımı içmeye hiç çalışmadı, çünkü işle yemeğin birbirinden ayrı tutulması gerektiğini söylerdi."

Vlad'ın dudakları kıvrıldı. "Hiç de incelikli değilsin. Senin kanını içmeye niyetim olup olmadığını merak ediyorsan oyun oynama. Doğrudan sor."

Derhal, "Buna niyetin var mı?" diye sordum, sonra, "Ben içmeni istemiyorum," diye ekledim. "Bunun beni öldürmeyeceğini, vampire de dönüştürmeyeceğini biliyorum ama zaten *araç* konumundayım. Bir de akşam yemeği olmak istemiyorum."

"Hayır, yok," dedi Vlad sakince. "Korumam altındayken başka herhangi bir vampir de kanını içmeyecek. Arkadaşın Marty ve ben, yiyecekle iş arkadaşlığını ayrı tutma konusunda hemfikiriz."

Böylesi rahatlatıcıydı. Belki de Vlad'la kalmak, Marty'yle yaşamaktan çok farklı olmazdı. Ama buradaki misafirliğimin, Marty'yle birlikte tura çıktığımız dört yıldan çok daha kısa süreceğini umuyordum.

Vlad boş elini başının arkasına koyarak "İkiniz ne yapıyordunuz?" diye sordu.

"Seyyar bir sirkte gösteri yapıyorduk," diye cevap verirken, kendimi, bunu duyan birçok insanın sergilediği küçümseyici tavra hazırladım.

Vlad'ın yüz ifadesi hiç değişmedi. "Senin durumundaki biri için akıllıca bir seçim. Biri insanlara elektrik verme eğilimini fark ettiyse, bunun bir sirk hilesi olduğunu düşünmüştür. Ayrıca hiçbir yerde uzun kalmadığın için ciddi sorular sorulmaya başlanmamıştır."

Şaşkınlıkla, "Aynen öyle," dedim. Keşke babamla kız kardeşim de bu mantığı böyle kolayca kavrayabilselerdi.

İşim onlar için bir utanç kaynağıydı. En son duyduğuma göre, insanlara sahne sanatçısı olduğumu söylüyorlardı.

Vlad omuz silkti. "Vampirler ne olduklarını saklamakta tecrübelidirler. Ah, kasabaya geldik. Evim buranın ötesinde."

Camdan dışarı baktığımızda gerçekten dükkanlara ve restoranlara sahip gibi görünen ufak bir kasabanın yanından hızla geçtiğimizi gördüm. Kar ve eski, göz okşayan mimari, buranın efsanevi Noel Baba Köyü'nün bir fotoğrafına benzemesine yol açıyordu.

"Çok güzelmiş," dedim, "ama umarım polis, şoförünü durdurmaz. Buradaki hız sınırının seksen mil olduğundan şüpheliyim."

Vlad kahkahasını bastırır gibi bir ses çıkardı. "Kaygılanmana gerek yok."

Camdan dışarı bakmaya devam ettim ve ağaçların arasında büyük kayaların belirdiğini gördüm. Dengedeki değişim, koltukta arkama yaslanmama sebep olarak, yolun dikleştiğini doğruladı. Şoför yine de yavaşlamadı, virajları hayatını hiçe sayarmış gibi hızla almaya devam etti. Vlad'a bir göz attım ama endişeli görünmüyordu. Elbette. Bir uçurumdan aşağı yuvarlandığımız ya da bir ağaca çarptığımız takdirde, *kendisi* hayatta kalırdı.

Vlad daha çok eğlenerek yine, "Kaygılanmana gerek yok," dedi.

Sıktığım dişlerimin arasından, "Ah, benim keyfim tıkırında," dedim. Gözlerimi kapatmak muhtemelen bunu atlatmanın en iyi yolu olacaktı.

Araba durduğunda on dakika ya geçmiş ya geçmemişti. Ama bu süre bana koca bir saat gibi gelmişti. Gerginliğimden ötürü Vlad'ın bedenine muhtemelen ufak bir lokomotifi çalıştıracak kadar akım yollamıştım ama o elimi bırakmamıştı. Şimdi ellerimizi birbirinden çözüyordu.

"Geldik."

Gözlerimi açtım. Vlad'ın bedeni görüş alanımı kısa bir süre için doldurdu ama arabadan indiğinde, önünde durduğumuz evi gördüm. Ve eve ağzım açık halde bakakaldım.

Dokuz

Önümdeki beyaz-gri yapıya ev demek, ona haksızlık etmek olurdu. Çatıyı da görebilmek için başımı arkaya atmam gerekti. Ev en az dört kat yüksekliğindeydi, her köşede dramatik bir biçimde yükselen üçgen kulelerde de ek katlar vardı. Binanın dışı, yüksek pencerelerin önündeki gösterişli balkonlarda tünedikleri yerden bize kötü kötü bakan taştan yaratık heykellerine dek, birçok oymayla süslenmişti. Yaratıklar gotik bir hava yayan sarayı koruyan yegane varlıklar değildi: Evin etrafındaki birçok noktaya insanlar yerleştirilmişti. Bazıları ilk bakışta öyle hareketsiz duruyorlardı ki onların da heykel olduğunu sanmıştım.

Malikanenin yüksekliğinden daha şaşırtıcı olan tek şey uzunluğuydu. Sağ tarafının nerede bittiğini anlayamadım, çünkü uzun boylu, yapraklarını dökmeyen ağaçlar görüşümü engelliyordu ama solumdaki her şey, bir futbol sahası uzunluğunda devam ediyordu. Çeşitli noktalarına içinde adamlar olan nöbet kuleleri yerleştirilmiş, yüksek, taş bir

duvar, evi çevreliyordu. Onun ve mülkü çevreleyen ormanın ötesindeki koyu gri dağlar doğal bir bariyer görevi görüyor, bu yerin göz korkutucu havasına katkıda bulunuyordu. Huşu içinde, *Çakal'ın Vlad buradan uzaklaşıncaya dek bir şeye kalkışmak istememesi şaşırtıcı değil*, diye düşündüm. Burası bir ev değildi; gerçekten bir kaleydi.

"Leila."

Vlad'ın sesi dikkatimi tekrar ona yöneltti. Ayaklarıma bakarken, sırıttığını saklamaya gerek görmedi.

"Üşütmeden içeri girmek istemez misin?"

Buzlu zeminde yalın ayak durduğuma dair kanıta ihtiyacım varmış gibi, Vlad'ın bakışlarını takip ettim. Etrafımdaki gösterişe öyle dalmıştım ki soğuğu unutmuştum. Ama o anda ayaklarıma acı iğneleri saplanmaya başladı.

Hemen, "Geliyorum," dedim.

Çift kanatlı dev bir kapı açıldı ve Vlad içeri girdi, yanından geçerken eğilen adama baş salladı. Adamın yaltakçı davranışı bu kez bana yersiz gelmedi. Böyle bir sarayda yaşayan herkes, insanların önünde eğilmesini beklerdi. Kahretsin, burası televizyonda gördüğüm bazı kraliyet kalelerinden bile daha büyüktü.

Vlad'ın peşinden giderken, çocuk gibi etrafa bakınmaktan kendimi alamadım. Zevkli sütunlarla, fresklerle ve kalkanlarla süslenmiş dev bir holdeydik. Sağ tarafta tavan alçalıyor, kubbeli cama dönüşüyordu. Onun altında sandalyelerin, kanepelerin ve mermer bir çeşmenin etrafında düzenlenmiş bitkilere, çiçeklere ev sahipliği eden bir kış bahçesi vardı.

Vlad bahçenin yanından geçerken arkasından yürüdüm ve ana koridorda ilerlerken, başka muhteşem odalar gördüm. Vlad sonunda, Marty'yle ikimizin yaşadığı karavandan daha geniş bir merdivenin önünde durdu.

"Maximus sana odanı gösterecek," dedi Vlad.

Sarışın şoförün arkamda olduğunu hissetmemiştim ama ben gözümü kırpamadan önümde belirdiğine göre uzakta olamazdı.

"Bir dakika. Marty burada mı? Onu görmek istiyorum." Vlad ona zarar vermeyeceğine söz vermişti ama ya yolda diğer vampirle aralarında bir şey geçtiyse?

"Sen duş alıp yemek yedikten sonra onu yukarı göndereceğim," dedi Vlad duraksamadan.

İçim rahatlamayla doldu. Vlad bu kadar emin konuştuğuna göre, Marty'nin buraya tek parça halinde geldiğini doğrulamış olmalıydı.

Vlad dönüp uzaklaşmaya başladı ama ben ikinci kez, "Bir dakika!" diyerek onu durdurdum.

"Ben... şey... fazla elektriğimi boşaltmadan duş alamam," dedim, omuz silkerek. "Herhalde burada yıldırımsavar yoktur."

"Birkaç tane edineceğim," diyen Vlad bana yaklaştı. "O zamana kadar beni kullan."

"Başka bir şey bulabilirim," diyerek kaçamak cevap verdim.

Vlad tek kaşını kaldırdı. "Israr ediyorum."

Elimi tuttu. Bakır rengi gözleri benimkilere dikildi, bir sonraki itirazımı dile getirmeden bastırdı. Vlad öyle yakı-

nımdaydı ki aramızdaki ufacık boşlukta, olağan dışı ısısını hissedebildiğimi hayal ettim. Elinin sıcaklığı kesinlikle gerçekti. O sıcaklık, tenimin altına geçiyor, beni, Vlad'ın kollarının arasında olmanın verdiği hissin, o sıcak, sert bedenin boylu boyunca benimkine yaslanmasının anısıyla tahrik ediyordu.

Belden aşağımdaki bazı malum bölgelerin beklenmedik bir biçimde sıkışması üzerine, dikkatimi dağıtmak için boğazımı temizledim. Vlad'ın cevabımı beklerken tenimi okşaması, o küçücük dokunuşun bile içimin zevkle karıncalanmasına sebep oluşu da durumu kötüleştiriyordu.

"Emin misin?" Etkili olması için elektriğimi tamamen boşaltmam gerekiyordu ve Vlad ateşe karşı bağışıklı olsa da canını yakabilirdi.

Vlad eğildiğinde uzun saçları yüzüme sürtündü. O koyu renk bukleler bana tahrik edici dokunuşlar gibi gelmemeliydi ama öyleydi. Yine Vlad'a verdiğim tuhaf tepkiye lanet okudum.

"Ben emin olmadığım sürece hiçbir şey yapmam."

Sesi daha alçaktı, parmakları da benimkilere sıkıca dolandı. Bedenine kasten göndermediğim bir akım sıçradı ama Vlad umursamış görünmedi. Dudaklarına ağır ağır bir tebessüm yayıldı.

"Daha."

Yumuşak bir sesle söylediği kelimeyle, sanki ondan bir zerre olsun elektrik esirgemem için bana meydan okuyordu. Beni bu şekilde etkilemesine duyduğum hayreti yenemeden derin bir nefes aldım, sonra kendimi tutmaktan

vazgeçtim. İçimdeki akımlar, yoğunluklarıyla yeri sarsacak bir güç patlamasıyla boşaldı ama Vlad, akımı irkilmeden emdi; bir şey hissettiğine dair tek işaret, gözlerindeki zümrüt rengi parıltılardı. Yalpalayan, bu kadar büyük miktarda enerjiyi bu kadar hızlıca boşalttığım için başı dönen ben oldum.

"B-bence bu kadarı yeter," derken, dizlerim aniden çözülür gibi olduğu için sesim bir tuhaf çıktı. Normalde, içimdeki fazla elektriği serbest bırakırken kendimi böyle hissetmezdim. Belki bunun tek sebebi, neredeyse iki gündür yemek yememendi.

Vlad kıpırdamadan aşağı, bana baktı. "Basamakları tırmanabilecek misin, yoksa yardıma ihtiyacın mı var?"

Dizlerimde hala takat yoktu ve onun sıcak kollarında olma fikri, bana tehlikeli denecek kadar çekici geliyordu. Ama bir tür savaş ganimeti gibi odama taşınmaya niyetim yoktu. "İyiyim ben."

Vlad elimi bırakıp geri çekildi, Maximus'a başını salladı. "Onu odasına çıkardıktan sonra hemen yemeğini hazırla." Sonra bana, "Seninle akşam yemeğinde görüşürüz," dedi.

Maximus'un peşinden kıvrım kıvrım merdivenleri tırmanırken, dengemi korumak için tırabzana tutundum. Güçlükle tırmandığım otuz basamaktan sonra bir sahanlığa vardık. Maximus'un, yukarı çıkmaya devam etmektense burada durması, beni rahatlatmıştı. Belki de jet-lag ve son iki günün stresinin duygusal yükünden muzdariptim.

Sahanlıktan çıktığımızda, orman ve dağlara bakan pencerelerle kaplı, duvarları ahşap kaplama bir oturma

odasına geçtik. Muhteşem odanın bir ucunda uzun bir koridor vardı; duvarları kaplayan kumaşın gerçekten kadife olup olmadığını görmek için dokunma dürtümle mücadele ettim.

Maximus koridordaki üçüncü kapıyı açtı, girmeme izin vermek için yana çekildi. Buranın da evin geri kalanı kadar gösterişli olduğunu gördüğümde soğukkanlılıktan ödün vermemeye çalıştım. Başta Vlad'ın, Çakal'la diğerlerine beni kaçırma emri veren kişiyi bulmasına yardım etmemin uzun sürmeyeceğini ummuştum. Tabii Vlad haklıysa ve bu senaryonun ardında gerçekten başka biri varsa. Ama şimdi, avın birkaç hafta uzaması fikri beni rahatsız etmiyordu. Böyle bir lükse alışamazdım, çünkü bu iş biter bitmez yoksulluk sınırındaki hayatıma dönecektim ama bu arada... hayat o kadar kısaydı ki talih kuşunun tadını çıkarmamak yanlış olurdu.

Odanın onayımı alıp almayacağını görmek için bekliyor gibi görünen Maximus'a, "Burası inanılmaz," dedim.

Adam, "Hoşnut olduğunuza sevindim," diye cevap verdi. Resmi tavırları, hoş görünüşü ve çekincesiz bakışlarıyla tezat oluşturuyordu. Benim boyum bir altmış sekizken, Maximus benden neredeyse otuz santim uzundu ve kalın kasları, sert hatları, akla 'iyi huylu kahya'dan çok 'korkutucu fedai'yi getiriyordu ama ben kimdim ki onu yargılayacaktım?

"Gardıropta size uyan kıyafetler bulacaksınız," diye devam etti. "Ayrıca, bu odanın elektriği sesle aktive olacak şekilde yeniden bağlandı. *Işıklar yansın*," dedi ve bunun

üzerine komodinlerin üzerindeki lambalarla duvarlardaki aplikler gerçekten yandı.

Afallamıştım. "Bunu nasıl..." Sonra sustum. *Vlad!*

Vlad bana kıyafet bulma sözünü yerine getirmekle kalmamış, aynı zamanda konuk odasının elektriğini yeniden bağlatmıştı. Çünkü eldivenim olmadan, devreleri yakmadan ışık düğmelerine dokunamazdım.

Maximus cümlemi tamamlayıp tamamlamayacağımı görmek için bekliyordu. Ben sessiz kalınca, konuşmamışım gibi söze devam etti. "Ayrıca, dinlenmek istediğinizde *loş ışık* ya da *ışıklar sönsün* diyebilirsiniz. Akşam yemeği, birinci kattaki ana yemek odasında, saat dokuzda servis edilecek. Size yemek odasını göstermeme ihtiyacınız olacak mı?"

"Hayır, sanırım onu görmüştüm," derken, Vlad'ın bu beklenmedik nezaketinden ötürü hala şaşkındım.

"O halde sizi yalnız bırakayım. Öğle yemeğiniz az sonra odanıza getirilecek ama bu arada herhangi bir şeye ihtiyacınız olursa bu ipi çekin."

Maximus, sözlerini kapının yakınındaki uzun, püsküllü bir ipi çekerek vurguladı. Hiçbir şey duymadım ama ipin işe yaradığı yönündeki sözlerine inanıyordum.

Kendimi ona bahşiş vermem gerekirmiş gibi hissederek "Teşekkür ederim," dedim. Tabii, aslında bahşiş falan veremezdim. Cüzdanım Florida'da kalmıştı.

Maximus başını yana eğdi. "Benim için bir zevk."

Adamın kapıyı arkasından kapatmasını bekledim, sonra banyoya girip etrafa baktım. Banyoda iki kişinin sığabilece-

ği büyüklükte, cam kabinli bir duş, neredeyse içinde yüzebileceğim kadar derin, yere gömülü bir küvet ve başka araç gereçler vardı.

Aslında duş almak istemiştim ama küvette suya gömülüp ağrılarımı dindirme düşüncesi fikrimi değiştirdi. "Işıklar yansın," dedim, sonra sol elimi kullanarak suyu açtım.

On

Banyodan çıktığımda, oturma bölümündeki bir tepside, üzeri örtülü birkaç tabak bırakılmış olduğunu gördüm. Kapıyı kapatmakla iyi etmiştim, yoksa yemeği getirene bedava bir gösteri izletmiş olacaktım. Kapakları açtığımda önümde dört ayrı yemek gördüm. Neredeyse insanların sağdan soldan çıkıp bana katılmalarını bekleyerek etrafıma bakındım. Vlad, "Evimde bolca yiyecek var," demişti. Dalga geçmediği belliydi. Kan bağışçıları her öğünde böyle yiyorsa, her biri yüz elli kilo olmalıydı.

Midem miyavlar gibi bir ses çıkararak, bakmayı bırakıp yemeye başlamam için beni uyardı. Oturdum ve giyinmeye zahmet etmeden yemeye giriştim.

Yemeyi bitirdiğimde öyle bir doymuştum ki tek istediğim biraz kestirmekti. Ama Vlad, ben duş alıp yemek yedikten sonra Marty'yi yukarı göndereceğini söylemişti. Antika gardırop ya yeni ya da tertemiz görünüşlerine bakılırsa çok az giyilmiş giysilerle doluydu. Ayrıca hepsi benim bedenimdeydi ve masif ahşaptan yapılmış dolabın dibin-

deki ayakkabıların numarası bana uygundu. Yakındaki şifonyerin çekmecelerini açmaya başladım ve başka giysiler buldum. Sütyenlerin bedeni bile doğruydu. Ya Vlad ben uyurken bana uzun uzun bakmıştı ya da kadın bedenlerini tahmin etmekte epeyce deneyimliydi -ve evinde birçok değişik kadının kıyafeti vardı.

Sonuncusunun doğru olduğu kesindi ama Vlad'ın göğüslerimi incelemesi fikri, içimde, normalde kilit altında tuttuğum bir kıpırtı hissetmeme yol açtı. Sonra kendime, Vlad'ın üzerine "Sağlığa Zararlı!" etiketinin yapıştırılması gerektiğini hatırlattım ve bir kazak, pantolon ve kalın çoraplar seçtim. Şömine yanıyordu ve oda sıcacıktı ama malikanenin geri kalanı bu kadar rahat olmayabilirdi. Giyinir giyinmez püsküllü ipi çektim. Daha bir dakika bile geçmemişti ki kapım çalındı. Kapıyı açtığımda, Maximus'un koridorda beklediğini gördüm. Hızı, vampir olduğu anlamına mı geliyordu, yoksa sadece fazlasıyla özenli olduğu anlamına mı?

"Arkadaşım Marty'nin nerede olduğunu biliyor musun?"

"Evet. Onu yukarı çıkarayım mı?"

İçim rahatlamayla doldu. Vlad şimdiye kadar verdiği dört sözü de tutmuştu. "Ben onun yanına gidebilirim," dedim Maximus'a. Kendimi hala biraz yorgun hissediyordum ama kesinlikle önceki kadar güçsüz değildim.

"Ben onu size getireceğim," dedi adam. "Burada bekleyin."

Sonra, bulanık bir leke gibi hızla hareket ederek uzaklaştı. Tamam, bu Maximus'un vampir olup olmadığı soru-

sunu yanıtlıyordu. Boş kapının önünde on dakika bekledikten sonra yatağa oturdum. On dakika oturduktan sonra gerilmeye başladım. Neden bu kadar uzun sürmüştü? Maximus, gurmelere layık yemekleri bundan daha hızlı hazırlamıştı!

Otuz dakika geçince, Vlad'ın hangi yöne gittiğini hatırlamaya çalışarak koşar adım birinci kata indim. Birbirine bağlanan çok sayıda odası olan, beni daha önce öylesine etkileyen dev antre, şimdi kafamı karıştırmak için tasarlanmış bir labirente benziyordu. Ayrıca ortalıkta kimsecikler yoktu. Eğilerek selam veren o adamlara ne olmuştu? Herkes ne cehennemdeydi?

Midemde sert bir düğüm hissederek "Maximus!" diye bağırdım. Ters bir şey olmuştu. Bundan emindim. "Marty nerede? Vampir olduğunu biliyorum, o yüzden beni duyamıyormuş gibi yapma!"

"Buradayım Frankie."

Bu sözcükler hemen arkamdan gelmişti. Hızla döndüm ve neredeyse Maximus'a çarpıyordum ama içimi rahatlatan şey, arkadaşımı görmekti. Marty, yüzünde ufak, yorgun bir tebessümle, sarışın vampirin yanında duruyordu.

"İyi olduğuna sevindim ufaklık..."

Marty cümlesini bitiremedi, çünkü onu tuttum ve sarılabilmek için çömeldim. Az önceki korkumdan ötürü vücuduna bir akım verdiğimde Marty sarsıldı ama beni daha da sıkıca kavradı ve geri çekilmeme izin vermedi. Cüssem Marty'ninkinin neredeyse iki katı olabilirdi ama o benden on kat daha güçlüydü.

Marty kulağıma, "Gerçekten iyi misin Frankie?" diye fısıldadı.

Sesindeki gerilime şaşırarak "İyiyim," diye fısıldadım. "Duymadın mı? Geleli en az iki saat oldu."

Marty beni bırakarak başını kaldırdı, Maximus'a baktı. "Meşguldüm."

Sesindeki gerginlik ona dikkatle bakmama sebep oldu. Marty'nin üzerinde, onu son gördüğümdeki kömürleşmiş giysiler yoktu ama yeni kıyafetleri de çok iyi görünmüyordu. Gömleğinde de pantolonunda da kuşkulu görünen koyu renk lekeler vardı. Ayrıca gömleğinin ortasında, kocaman, kenarları diş diş bir delik görülüyordu...

Marty neye niyetlendiğimi tahmin edemeden onun arkasına geçtim. O dönene kadar, gömleğinin arkasındaki, öndekiyle bir örnek deliği gördüm. Kanlı giriş ve çıkış deliklerine neyin sebep olduğunu çözmek için, çok çalışan bir hayalgücüne ihtiyacım yoktu.

"Bu ne, be!" dedim tükürürcesine.

Marty kollarımı tuttu. "Sakin ol. Ben iyiyim."

"İyi falan değilsin," diye karşılık verirken, beni tutmasına rağmen ona el sallamaya çalıştım. "Gövdene koca bir direk saplanmış! Vlad nerede? Bundan haberi var mıydı?"

Marty yine Maximus'a baktı; diğer vampirin yüzünün taş kestiğini görünce yeni bir öfkeyle sarsıldım.

"Emri o verdi, değil mi? Orospu çocuğu seni kazığa geçirtmiş! Neden? Delice Dracula fantezilerinden birini gerçekleştirmek için mi?"

Marty, "Şşşt, seni duyacak!" diye fısıldadı. Yüzü, daha önce hiç görmediğim bir biçimde soldu.

Vlad'ın hislerini düşünemeyecek kadar öfkeliydim. "Umrumda değil. Sahte bir ad kullanıp Romanya'da büyük bir kalede yaşayarak rol yapmak ayrı şey ama bu resmen *delilik*..."

"Tanrı aşkına, kes sesini!" diye araya girdi Marty.

Maximus, "İyi bir tavsiye," diye mırıldandı.

Marty'nin, Vlad'ı hastalıklı oyunları yüzünden suçlamamı, bir balık gibi kazığa geçirilmekten daha çok umursadığına inanamıyordum. Belki de Vlad, fantezisini sorgulayan herkese şiddet kullanarak karşılık veriyordu. Öyleyse birazcık çatlak değil, resmen deliydi.

"Bunu daha fazla dinleyemeyeceğim," dedi sinirli bir ses.

Marty'nin yüzü daha da solmayı başardı. Sesini tanımamış olsam bile, sırf Marty'nin yüzünü görmek Vlad'ın arkamdan yaklaştığını anlamama yeterdi.

Marty hemen, "Ona zarar verme, kötü bir şey söylemek istemedi," diyerek Vlad'la aramıza girmek için hareketlendi.

Onun, özellikle de benim yüzümden daha fazla hırpalanmasına izin vermeye niyetim yoktu, o yüzden Marty'nin önüne geçmeye çalıştım. Marty beni kahrolası vampir hızıyla atlatmaya çalışıp yana adım atınca, tuhaf bir dans yapıyormuşuz gibi göründük.

Marty hala aramızdayken Vlad'a ters ters, "Tamam, seninle böyle konuşacağım," dedim. "Marty'ye zarar ver-

meyeceğine söz vermiştin ama onu kazığa geçirttin. Söyle bana, neden anlaşmamızı hemen şimdi bozmayayım? Beni ölümle tehdit etmen de yeterli olmayacak. Bunu yüzlerce kez yaşadım, unuttun mu?" Dudak büktüm. "Hem bana ihtiyacın var, bunu ikimiz de biliyoruz."

Vlad soğuk bir tebessümle, ağır ağır gülümsedi ve bana yaklaştı. "Bana nefret ettiğim sıfatlar yakıştırmak ve beni delilikle, yalan söylemekle suçlamak... Daha önce bundan çok daha azı için insan öldürdüm ama haklısın. Sana ihtiyacım var. O yüzden ilk iki sorunu çözelim."

Marty birden yok oldu. Vlad, ben onun hareket ettiğini bile göremeden, Marty'yi yana fırlatmıştı. Taş merdivenlerin yakınından gelen bir gümbürtü Marty'nin oraya düştüğünü belli etti ama yanına gitmeye yeltendiğimde Vlad kolumu tuttu. Bakırımsı yeşil gözleri benimkilere dikilmişti. Kalbim tekledi ama irkilmedim. Onun tatmin olmasına izin vermeyecektim.

"Şimdi ne olacak?" diyerek ona açıkça meydan okudum.

Vlad kaşlarını kaldırdı. "Bu," diye yanıt verdi ve sağ elime ufak, sert bir nesne tutuşturdu.

On Bir

Aklımda bir görüntü patlaması yaşandı. Ama birçok imgenin aksine, tek bir insanın bakış açısından değildi bunlar. Birden çok insandan geliyorlardı.

İlk olarak askerlerin köşeye sıkıştırdığı yaşlıca bir adamın anısını yeniden yaşadım. Askerler pis pis gülerek onu yere yatırdılar ve içlerinden biri, adamın yüzünün derisini yüzdükten sonra boğazını kesti. Bir sonraki anı, daha da vahşiydi. Genç bir adamın gözleri, yanan bir közle kör ediliyordu. Sonra adam diri diri gömülüyordu. Üçüncü anı, Vlad'a çarpıcı derecede benzeyen daha genç bir adama aitti. Adam bir kilisenin içinde pusuya düşürülüyor, sonra bıçaklanarak öldürülüyordu. Son anı, genç adamın katilinin, kir toz içinde, üzeri kan lekeleriyle kaplı Vlad'a boş yere yalvarışını, Vlad'ın adamın gövdesine uzun, tahta bir direk saplayışını, sonra onu yukarı kaldırışını ve iki gün boyunca süren ölümünü izleyişini gösteriyordu.

O kanlı imgelerin yerini sonunda gerçeklik aldığında, sırtımın bir duvara yaslandığını, beni ayakta tutan tek şe-

yin Vlad'ın kollarımı tutması olduğunu fark ettim. Bana bakan Vlad'ın gözlerinde kapalı bir bakış vardı, ince yüzüyse tamamen ifadesizdi. Vücudumun çeşitli yerlerinde hala hayali acılar vardı ama bunlar kısa sürede azalarak, yerini Vlad'ın bana verdiği şeyi sıkı sıkı tutmaktan kaynaklanan donuk bir ağrıya bıraktı.

Elimi açıp aşağı baktığımda, geniş, yassı taşına bir ejderha figürü işlenmiş, kalın, altın bir yüzük gördüm. O adamların her birinin öldürülürken taktığı yüzüktü bu. Eski sahiplerinin cinayetlerinin özüyle öylesine doluydu ki neredeyse üzerinden kan damlamasını bekleyecektim.

Yeniden yaşamaya zorlandığım ölümler, yüzümün kesilmesinin nasıl bir his olduğunu -bu benim için bile yeniydi- öğrenmenin dehşetinden daha fazlasına sebep olmuştu. Öldürülen adamların kendileriyle ilgili de bilgi almıştım. Bunlardan yola çıkarak, sonuncusu dışında hepsinin, Vlad'ın ailesinden olduğunu öğrenmiştim ve şimdi beni pürüzsüz duvara dayayan kişinin kim olduğunu çok iyi biliyordum.

Şok, sesimin boğuklaşmasına sebep oldu. "Sen Wallachia'nın eski *Voyvodası* Vladislav Basarab Dracul'sun ama beş yüz yıl önce sana *Tepesh* derlerdi. *Kazıkçı*."

Vlad göz kırpmadı. Hem kulak okşayan hem öldürücü bir sesle, "Hala öyle diyorlar," dedi. Sonra beni serbest bıraktı.

Bacaklarımın beni tutması ve yere yığılmama engel olması beni sevindirdi. Onun ayaklarının dibine düşmek, *gerçek* Vlad olsa bile, fazlasıyla büyük bir klişe olurdu.

Marty'ye bir göz attım. Hala merdivenin yanındaydı ama iyi görünüyordu. Maximus da oradaydı. Diğer vampirin, omzunu tuttuğuna bakılırsa, Marty'nin araya girmesine engel olmuştu.

"O yüzüğe dokunduğumda tecrübe ettiklerimi duyabildin mi?" diye sorarken anıyı düşündüm ve kendimi tutamayarak ürperdim.

"Hem evet hem hayır." Vlad'ın dudakları neşesiz bir tebessümle kıvrıldı. "Gücünü kullandığında aklın aşılmaz bir duvarın arkasına saklanıyor. Ama işin bittiğinde gördüklerini düşünüyorsun ve o kısmı duyuyorum."

O cinayetlerin geride bıraktığı düşünceleri bir kenara itmeye çalıştım ve bunu yapmak, Marty'ye odaklandığımda daha kolay oldu.

"Tamam, şimdi sürekli rol yapmaktan kaynaklanan bir sanrıdan muzdarip olmadığını biliyorum." Bacaklarımın titremesi tamamen kesildi, Vlad'a doğru ilerleyip sesimi sertleştirdim. "Ama bu, Marty'ye zarar vermeme sözünü bozmana bahane değil."

Vlad kollarını göğsünde kavuşturarak, dikkatimi gömleğindeki, Marty'nin iğrenç içecek karışımları gibi kokan koyu renk lekelere çekti.

"Hayır, ben *sana* zarar vermeyeceğime söz vermiştim," diye karşılık verdi Vlad. "Onu yalnızca öldürmeyeceğime söz vermiştim ve bu sözü tuttum. Ama Marty'nin, seni kaçıran vampirlerle işbirliği yapıyor olabileceği senin hiç aklına gelmemiş olsa da benim aklıma geldi."

Ağzım açık kaldı. "Hayır. Marty öyle bir şey yapmaz."

Vlad, Marty'ye en ufak bir vicdan azabı belirtisi göstermeden bakarak "Buna şimdi inanıyorum," dedi, "ama bir yabancının sözüne güvenecek değildim."

Yüzü daha da sertleşti. "Ben hepsinin tek bir ortak noktası olan prenslerle dolu bir aileden geliyorum. Hepsi katledildi. Yüzlerce yıldır etrafım ölüm, ihanet ve iktidar için yapılan darbelerle çevrili ama düşmanlarımdan daha zeki, daha acımasız olarak, hayatta kalmayı da insanlarımı korumayı da başardım. Yaptıklarım seni tiksindirebilir ama Marty'nin sözüne yalnızca saf ya da budala biri güvenirdi ve ben bunların ikisi de değilim."

Bana doğru geldi ve bir kez daha geri adım atma dürtüsüyle mücadele ettim. Vlad kelimenin en yalın anlamıyla sözünü tutmuş olabilirdi ama sırf benim kaçırılma olayıma karışmış olabilir diye Marty'ye işkence etmekle, tanıdığım en soğukkanlı insanlardan biri olduğunu kanıtlamıştı.

Gelgelelim, az önce gördüğüm geçmişiyle ilgili imgelerden sonra, bir de tanıştığımızdan beri sergilediği tavırlara bakılacak olursa, farklı bir şey beklediğim için saf da budala da bendim.

Vlad aramızda yalnızca birkaç santim kaldığında durdu; o sert bakışlı, bakır rengi gözleriyle beni hala yerime mıhlıyordu. Sonra elini uzattı.

"Yüzüğüm."

Yüzüğü ona dokunmadan önce sol elime aktarmayı unutarak avcuna koydum. Temas ettiğimizde bir akım cızırdayarak vücuduna atladı; bunun olmasını beklemiştim. Ama bundan sonra olacakları beklemiyordum.

Gotik antre yok oldu. Yerini, üzerinde yattığım yatağı bir koza gibi saran, puslu, gece yarısı mavisi perdeler aldı. Dudaklarımdan bir inilti koparken ellerimi o kalın kumaşa doladım, sonra içimde yükselen inanılmaz zevkle bir çığlık attım. Islak, derin darbelerle en hassas yerime hafifçe sürtünen kısa sakalların birleşiminin altında kıvranırken, perdeleri daha da sıkıca kavradım.

"Lütfen," diye iç çektim.

Vlad başını kaldırırken saçları kara ipek gibi bacaklarıma sürtündü; gözleri zümrüt yeşili parıltılar saçıyordu.

"Hayır," dedi Vlad, gırtlaktan gelen bir sesle. "Daha." Ve başını yine eğdi.

Vlad'ın yüzü önümde berraklaştı ama etrafımızda mavi perdeler yoktu; yine antredeydik ve Vlad bana tepeden bakıyor, kaşlarını çatıyordu.

"Bana dokunduğunda bir şey gördüğünü biliyorum. Aklın birden sessizleşti. Ne gördüğünü söyle bana."

Yanaklarım alev aldı. Aynı anda içim hayretle doldu, mastürbasyon yaparken hiç hissetmediğim kadar yoğun olan zevkin kalıntıları gölgede kaldı. Vlad'ı başka bir kadınla görmemiştim ama yine de aklım, gördüklerimi avaz avaz inkar etti.

Hayır. Ben ve Vlad o şekilde... Olamaz!

Vlad kaş çatmayı bırakıp tek kaşını kaldırdı. Akıl okuma yeteneğine lanet olsun. Gözlerine bakmayarak içimden, *başka bir şey düşün*, diye haykırdım. *Başka herhangi bir şey!*

Artık Vlad'a bakmıyordum ama gözlerini üzerimde dolaştırdığını, sertleşmiş göğüs uçlarımı, hızlanan nabzımı ve

muhtemelen bacaklarımın arasındaki o kahrolası, bir türlü dinmeyen zonklamayı kaydettiğini neredeyse hissedebiliyordum.

Vlad sonunda, adını koymak istemediğim duygularla kalınlaşmış bir sesle, "Şaşırtıcı değil," dedi. "Aynı şeyi ben de öngörmüştüm."

Yanaklarım, neredeyse Vlad'ın elleri gibi alev saçacak kadar ısındı. Vlad'ın yanından geçip merdivenlere doğru ilerlerken Marty'ye bakmayı da göze alamadım. Yüzüne nasıl bakardım? Az önce, ona işkence etmiş olan adamla yatağa girdiğim bir gelecek görmüştüm.

Hem Vlad'a hem kendi kendime, "Hiçbir şey kesin değildir. Daha önce gelecekte gördüklerimi değiştirdiğim oldu," diye mırıldandım. Yine de merdivenleri ikişer ikişer tırmandım.

On İki

Bir saat sonra, Marty yatak odamın kapısını çalmadan açtı. Üzerindeki yırtık, kanlı kıyafetleri değiştirmiş, saçının nemli görünüşüne bakılırsa duş almıştı. Ben yatakta bağdaş kurmuş, gördüğüm imgeyi yanlış anlamış gibi davranmaya çalışıyor, başarılı olamıyordum. Evet, tabii. Vlad bacaklarımın arasında kaybettiği anahtarlarını arıyordu da ondan o haldeydik.

Marty aksi bir tavırla, "Frankie?" dedi. "Seni rahatsız etmek istemiyorum ama konuşmak için çok zamanım yok."

Hemen yataktan aşağı sıçrayarak, "Neden? Ne oldu?" diye sordum.

Marty kapıyı arkasından kapattı ve uzun, çalı gibi, kara favorilerinden birini kaşıdı. "Bir şeyin izini sürmek için buradan ayrılacağım."

Neyin izini, diye sormadım. "Vlad haklı bile olmayabilir," diye mırıldandım. "Belki de kimse, Çakal ve diğerlerine beni kaçırmalarını söylememiştir. Belki bunu kendileri akıl etmişlerdir."

Marty, "Etmediler," derken, söylediği her hecede kasvet vardı. "Oteldeki vampir, Shrapnel, uçak yolculuğu boyunca seni kaçıran kızıl saçlıyı sorguladı ve bayağı yaratıcıydı. Ama bu, Vlad'ın buraya geldiğimizde yaptıklarına kıyasla bir hiçti. Bana yaptığı, adama yaptıklarından çok daha hafifti. Adamlar tek başlarına hareket etmiyormuş. Biri onları senin peşine takmış ama o kişinin kim olduğunu bilmiyorlardı. Ellerinde yalnızca bir telefon numarası, banka hesaplarına yatırılan büyük bir meblağ ve onlara Vlad hakkında bilgi verirsen daha çok para kazanacakları vaadi varmış."

Sıkıntıyla iç çektim. Bu işin bu kadar çabuk sona ereceğini gerçekten düşünmemiş ama umut etmiştim. "Çok üzgünüm, Marty." Göğsünü işaret ettim; yaşadıkları, içimin ağlama isteğiyle dolmasına sebep oluyordu. "Seni incitmemeliydi."

Marty alaycı alaycı soludu. "Hayatta olduğuma seviniyorum. Muhtemelen, Gibsonton'dan ayrıldığında peşine düştüğümü, seni koruyan vampir sayısı azalıncaya dek beklediğimi tahmin etmişsindir. Saldırdığım kişinin Vlad olduğunu fark ettiğimde işimin bittiğini sandım. Nalları dikmiş olmamamın tek sebebi, senin ona beni öldürmeyeceğine söz verdirmiş olman. Vlad'ın sözlerini tuttuğunu duymuştum. Ama bunu bizzat öğreneceğim hiç aklıma gelmemişti."

Gevşek bir tebessümle gülümsemeyi başardım. "Bu gizemli kuklacıyı ararken Vlad'la vakit geçireceğime göre, onun hakkında bilmem gereken başka bir şey var mı?"

"Evet." Marty'nin yüzü sertleşti. "O son görüntüdeki şey... Onun gerçekleşmesine izin verme."

Gözlerimi kapadım ve yanaklarımın yine ısındığını hissettim. Demek ne gördüğümü Marty de anlamıştı. Şaşırtıcı değildi; Marty vampirdi ve ben hiç de hafif bir tepki vermemiştim.

"Marty," diye söze başladım.

"Başkası olsa umrumda olmazdı," diye sözümü kesti Marty. "Konu, erkekler konusundaki deneyimsizliğin değil."

"Herkese duyur, olur mu?" diye tıslarken, gözlerimi birden açtım. Vampirler o kadar iyi duyabilirken, Marty alnıma koca bir B harfi kazısa aynı şey olurdu.

Marty elini sabırsızca salladı. "Asıl önemli olan noktayı kaçırıyorsun. Vlad tipik bir vampir değil. Hepimiz arada bir acımasız oluruz ama o, kendi başına ayrı bir kategoride. Onunla bir ilişki yaşarsan, kalbini yerinden söküp hayatını mahveder. Ve seni bir zamanlar sahip olduğum kızım gibi sevmesem, Vlad'ın dinlediğini gayet iyi bilmeme rağmen bunu söylemezdim."

Sesindeki çıplak acı, utancımı aldı götürdü.

"Kaygılanma." Kendimi sakince konuşmaya zorladım. "Onun ne kadar tehlikeli olduğunu biliyorum ve onunla herhangi bir şey yaşamak istemiyorum. Vlad dokunuşumdaki elektriğe bağışıklı olduğundan, geçici bir delilik anı yaşamış olmalıyım." Omuz silkti. "Bunu atlatacağım."

Marty kalçama hafifçe vurdu. "Aferin sana. Ne kadar uzun süreliğine gideceğimi bilmiyorum ama arkanı kolla."

"Kollayacağım," diyerek Marty'ye söz verdim. "Ne zaman gidiyorsun?"

Marty içini çekti. "Hemen. Bana sıkı sıkı sarıl ufaklık. Seni seviyorum."

Diz çöktüm, sağ elimle dokunmamaya dikkat ederek kollarımı Marty'ye sardım.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım. "Sen de arkanı kolla Marty. Sakın öleyim falan deme."

Marty biraz kasvetli bir sesle güldü. "Ölmemeye çalışırım."

Saat tam dokuzda merdivenlerden indim. Marty'ye yaptıklarından sonra -bu da onu görmek istememin sebepleri arasındaydı- yemekte Vlad'a katılmayı reddetmeyi düşünmüştüm ama ondan kaçmanın bir anlamı olmazdı. Kaçırılmamı kimin emrettiğini öğrenmek için, birlikte çalışmamız gerekiyordu. O kişinin paçayı yırtmasına izin vermeye niyetim yoktu.

Vlad'la ilgili müstehcen görüntülerin yarattığı utancı yenmiştim –ve Marty'nin deneyimsizliğimle ilgili bilgileri her vampirin duyabileceği bir sesle anons etmesinin... Diğer insanların hayatlarını, kendi ihtiyaçlarımdan daha fazla önemsediğim için utanmalı mıydım? O kadar taş kalpli ve acımasız değildim.

Ama aynısını, yemek odasına girdiğimde ayağa kalkan, görünüşümü incelerken yüzünde hafif bir şaşkınlık belirip kaybolan vampir için söyleyemezdim. Marazi bir mütevazılığa sahip olmadığımı göstermek için, askısız, siyah bir

elbise girmiştim. Dar elbise, jimnastik yaptığım sayısız saatin etkisiyle bilenmiş kıvrımlarıma oturuyordu. Normalde düz olan siyah saçlarım şimdi dalgalıydı ve kırmızı rujumla dumanlı göz makyajım, hafif bronz yüzüme iyi gidiyordu.

Vlad beni ikinci kez süzerken, *aynen öyle Voyvoda,* diye düşündüm. *Yaralı olabilirim ama yine de leziz görünüyorum, değil mi? O görüntü neler göstermiş olursa olsun, bana el süremeyecek olman çok yazık.*

Vlad'ın dudakları seğirdi ama yorum yapmadan sandalyemi çekti. Ancak ben oturduktan sonra, zihinsel meydan okumama yanıt verdi.

"Hedefin, beni, seni baştan çıkarmaktan alıkoymaksa, bana başarısızlık vaatleriyle işkence etmek işe yaramaz." Rahat, küstahça bir zarafetle sandalyesine yerleşti. "Güçlüklerden hoşlanırım ama seni yatağıma almamın uzun süreceğini sanmıyorum."

O sırada peçetemin katlarını açmakla meşguldüm ama bu sözleri duyunca donakaldım. Vlad az önce benden, eninde sonunda yiyeceği bir tatlıdan bahseder gibi aldırmaz bir tavırla bahsetmiş olamazdı.

Yüksek sesle, "Oo, birinin egosu bayağı büyük," dedim.

Vlad şarap kadehini aldı ve yanıt vermeden önce bir yudum şarap içti. "Bunları söylememin sebebi egom değil; kadınların beni kovalamasına alışkınım. Senin yaşın ve deneyimsizliğin göz önünde bulundurulduğunda, normalde hiç şansın olmazdı. Ama yeteneklerin, gençliğini ve masumiyetini gölgede bırakıp seni epeyce ilginç kılıyor."

Sıktığım dişlerimin arasından, "Ne şanslıyım," dedim; varsayımı yüzünden hala burnumdan soluyordum.

Vlad'ın tebessümü, bir şampanya şişesinin ağzına dolanmış bir kırbaç kadar tehlikeli ve akıl çeliciydi. "Evet. İnsanlar genelde beni sıkar, bazen eğlendirir ve çoğunlukla sinirlendirir ama nadiren ilgimi çekerler. Sen ilgimi çekiyorsun, bu yüzden yatağıma girmen hoşuma gider."

Hangisinin daha büyük bir hakaret olduğuna karar veremedim. Onun beni, kendisini 'kovalayan' kadınlarla aynı kefeye koyması mı, yoksa eninde sonunda onunla yatağa gireceğime gözü kapalı inanması mı? Katedrallerinkini andıran bir tavanı, barbarca ama çok güzel bir avizesi ve iki düzine insanın oturabileceği bir düzeni olan odada etrafıma baktım.

"Böyle devasa bir eve ihtiyacın olmasına şaşmamak gerek. Kendine duyduğun aşırı güven, daha ufak bir yere sığmazdı."

Vlad omuz silkti. "Kendime güveniyor olabilirim ama bu sebepsiz değil. Tehlikeli olduğumu düşünüyorsun ve Marty'den ötürü bana kızgınsın. Ama gördüklerinden önce bile beni istediğini hissediyordum."

"Tamam, seksisin, ne olmuş yani?" diye karşılık verdim. En mahrem düşüncelerimden haberdar oluşunun beni rahatsız etmesine izin vermeyecektim. "Birçok seksi erkeği çekici bulurum. Chris Hemsworth burada olsa, üzerine öyle bir hızla atlardım ki fişek gibi yanıp patlardı."

"Ama bu onu öldürürdü," dedi Vlad.

"Onu ve kalbi atan bütün erkekleri öldürürdü, o yüzden kazadan sonra erkeklerle çıkamadım. Vampirlere geçiş yapabilirdim ama Marty bana onlardan uzak durmamı söyledi, çünkü beni gücüm için kullanacaklarından endişeleniyordu." Devam etmeden önce üstüne basarak, *ve haklıydı,* diye düşündüm. "Şimdi karşımda, öldüremeyeceğim, çekici bir adam var, sense her normal, sağlıklı kadının vereceği tepkiyi verdiğim için kendini özel hissediyorsun, öyle mi?"

Bir of çekerek arkama yaslandım. "Daha neler. Eline yüzüne bakılır, başka bir ölü erkek de beni tahrik ederdi, o yüzden fazla böbürlenmesen iyi edersin."

"Kendini kandırıyorsun ama söylediğim gibi, ben zorluklardan kaçmam," diyen Vlad, çenesindeki kısa, sık sakalları okşadı. O hareketi gözlerimle takip etmeyi reddettim; ağzına bakmak, yalnızca o görüntüleri tekrar düşünmeme yol açardı.

"Haydi, bunu bir testle çözelim," diye devam etti Vlad. "Maximus!"

Vlad sesin yükseltmemişti ama sarışın vampir neredeyse hemen karşımızda belirdi.

"Evet?"

"O, aralarından seçim yapabileceğin birçok erkekten yalnızca biri," dedi Vlad, çarpık bir tebessümle. "Hepsi kaslı, erkeksi, bekar ve onlara elektrik verip bilinçlerini kapatana dek en az bir saat dayanabilecek güçte."

Olayların nereye varacağını hissedebiliyordum; sandalyemde kıpırdandım. *Kes şunu,* diye düşünerek uyarıda bulundum.

Vlad bunu duymazlıktan gelerek şarap kadehiyle beni işaret etti. "Şimdi, konuğumuza bak Maximus. Dolgun dudaklar, buz mavisi gözler, uzun ve siyah saçlar, güçlü, şekilli bir beden. Güzel, değil mi? O kadar güzel ki senin ve bu evdeki birçok diğer erkeğin onu becermek isteyeceğinden eminim. Öyle değil mi?"

Vlad'ın sözünü sakınmaması, şaşkınlıkla iç çekmeme yol açtı. Maximus gözlerini kırpıştırdı, bakışlarını önce bana, sonra Vlad'a çevirdi.

"Bu hileli bir soru mu?"

Vlad, Maximus'a soğuk bir bakış atarak, "Kesinlikle öyle değil," dedi. "Leila'nın buradaki misafirliği boyunca, bu evdeki herkes, Leila da istediği takdirde ona kur yapmakta özgür olacak. Ya da Leila hazırlık aşamasını atlayıp içinizden biriyle hemen yatmak isterse, buna da iznim var."

Yüzüme ateş bastığını hissedebiliyordum ama sebebin utanç mı, öfke mi olduğundan emin değildim. Maximus hem huzursuzluğa kapılmış, hem ilgilenmiş görünüyordu. Sanki öfke patlaması yaşayıp herkese elektrik verebilirim diye çekip gitse mi, yoksa kalıp aletini hemen ortaya çıkarmasını ve işe girişmesini talep edip etmediğime mi baksa diye karar veremiyordu.

"Bir sorum var," derken, içimden hala kudursam da neşeli bir sesle konuştum. "Burada güzel bir yemek yiyebilmek için kimi becermem gerek? Önümüzde bir sürü parlak tabak var ama yemek yok. Sanki insanı delirtmeye çalışıyorsunuz."

Vlad'ın dudaklarında ufak bir tebessüm belirdi. "Üzgünüm Maximus. Görünüşe bakılırsa konuğumuz başka şeylere aç."

"Belki de onun ya da başka birinin, seks kölesiymiş gibi bana hizmet verme emri alması hoşuma gitmiyordur," diye karşılık verdim.

"Bana emir vermiyor; seninle ilgilenirsem, konuklarımıza uygulanan normal kuralların, senin için geçerli olmadığını söylüyor."

Maximus konuşurken bana bakıyordu ve daha önceki konuşmalarımızda kullandığı resmi dili bir kenara bırakmıştı. Anlaşılan konu bu olunca, resmiyete gerek yoktu.

Sonra Maximus, Vlad'a baktı. "Onu istiyorsunuz. Neden bize bu şansı sunuyorsunuz?"

Vlad insanı deli eden o kendinden emin tavrıyla, "Çünkü hakkımda yanılıyor," dedi, "ve bunu fark etmesi gerek. Hem, ne kadar düşük ihtimal de olsa, haklıysa, zamanıma değecek biri değil demektir."

Peçetemi masanın üzerine fırlatıp ayağa kalktım. "Bunları daha fazla dinlemeyeceğim."

Maximus koluma dokundu. "Lütfen dur. Seninle ilgileniyorum. Başka biri bu denkleme dahil olmadan bir şans istiyorum." Koyu gri gözlerinde yeşil bir parıltı belirdi. "Kaba konuşmak istemem ama Vlad için çalışırken kadınlarla tanışacak vaktim olmuyor. Hem çok güzelsin hem cesursun ve yeteneklerin beni büyülüyor. O yüzden sen de benimle ilgileniyorsan *evet* demelisin; bunun *emir almakla* hiçbir ilgisi olmadığını göreceksin."

Gözlerimi, rahatça çenesini okşamaya devam eden Vlad'a çevirdim. *Seni küstah pislik*, diye düşündüm, sonra dikkatimi Maximus'a verdim. Vlad'ın acımasız oyunlarına duyduğum öfke ve Maximus'un teklifinde samimi görünmesinin yarattığı rahatsızlık arasında kalmıştım.

"İlla bu gece seks yapacağız ya da hiç ilişkimiz olmayacak demek istemiyorum," diye devam etti Maximus. "Ne dersin, yarın sana evi gezdirmeme izin verir misin?"

Yine Vlad'a baktım ama o bana, teklifi reddetmem için meydan okur gibi kaşlarını kaldırdı. İçimden lanet okudum. İstediğim buydu; kolayca ölümüne sebep olmayacağım, çekici, tehlikeli olmayan bir erkeğin bana çıkma teklif etmesi. Vlad onunla aramızda özel bir çekim olduğuna inanıyor olabilirdi ama ben onu haksız çıkaracak ve bu sırada eğlenecektim.

Tekrar oturarak Maximus'a, "Evde yapılacak bir tur, kulağa şahane geliyor," dedim. "Yarın öğlen bire ne dersin? Yoksa senin için fazla mı erken olur?"

"Bir gayet iyi. O saati sabırsızlıkla bekleyeceğim," dedi Maximus gülümseyerek. Gamzeleri vardı ve sert hatlı yüzünü daha genç gösteriyor, vampire dönüştüğünde benim yaşlarımda olduğunu düşünmeme yol açıyordu. Maximus bu sözlerden sonra Vlad'a döndü, eğilip selam verdi ve odadan çıktı.

Yemek odasına, yalnızca Vlad'ın arkasındaki duvarı boydan boya kaplayan üçlü şömineden gelen çıtırtı seslerinin bozduğu bir sessizlik çöktü. Vlad'a dik dik bakarak, onu sessizce, büyük bir hata yaptığına dair temin ettim.

Vlad sonunda konuştu ama bana hitap etmiyordu.

"Şimdi yemeği servis edebilirsiniz."

Oda birden, her birinin elinde leziz kokular yayan, kapaklı servis tabakları olan yarım düzine hizmetkarla doldu. Ama üzerini açıp masaya koydukları yemekler, koktuklarından daha bile güzel gözükse de ne tuhaftır ki ben artık aç değildim.

On Üç

Maximus'un dakik olacağını düşünmüş ve yanılmamıştım. Saat biri vurur vurmaz, kapımın tıklatıldığını duydum.

Kapıyı açarken, o anda içimden gelen en son şey olmasına rağmen, yüzüme zorlama bir tebessüm yerleştirdim. Şimdiye kadar yattığım en yumuşak, en rahat yatakta uzanmışsam da neredeyse hiç uyumamıştım ve her yerim ağrıyordu.

Son birkaç günün çeşitli sıyrıkları, şişlikleri ve bereleri bana rahat vermiyordu. Bunlara bir de uyumayı başardığım birkaç seferde gördüğüm rahatsız edici rüyalar eklendiğinde, ruh halim hiç de iyi değildi.

Tüm bunların bir kısmı yüzümden belli olmuş olacaktı ki Maximus bana dikkatle baktığında tebessümü soldu.

"Kendini iyi hissediyor musun?"

"İyiyim," diye yalan söyledim. "Biraz uykusuzum, o kadar. Sanırım kafamda, iyi uyumama engel olacak kadar çok şey vardı."

Alnındaki hafif kırışıktan, bahanemi yutmadığı belli olsa da, "Sebep rakım olabilir," dedi. "İnsanlar, bu rakıma alışana dek kendilerini çok yorgun hissedebiliyorlar."

İnsanlar yorumu beni rahatsız etmedi. Marty'yle yıllarca yaşadıktan sonra buna alışıktım.

"Öyle olmalı," derken, tebessümümü genişletmek için biraz daha çabaladım.

Maximus'un burun deliklerinin hafifçe genişlediğini görünce bunun işe yaradığını anladım. Maximus gözlerini bu kez endişeden farklı bir hisle üzerimde gezdirirken, toklaşan bir sesle, "Çok hoş görünüyorsun," dedi.

"Teşekkür ederim." Elimi saçlarımın arasından geçirdim ve içgüdüsel olarak saçımın bir tutamını yara izimin üzerine düşürdüm. "Sen de iyi görünüyorsun. *GQ* modelleri gibi."

Yalan söylemiyordum. Maximus'un üzerinde, ipekten örülmüş gibi duran, bisiklet yaka, lacivert bir kazak vardı ve siyah pantolonu da şık olmasına rağmen, gündüz giyilebilecek türdendi. Tüm bunlara, uzun boynunu, çekici hatlarını ve kalın, kaslı yapısını da eklediğinizde, birçok kadının kalbinin pır pır etmesine yol açacak bir erkeğe dönüşüyordu.

Onu gören birçok kadının kalbi pır pır edebilirdi ama benimki etmiyordu. Görünüşüne özen göstermesini takdir ediyordum ama ona baktığımda içimde bir kıvılcım hissetmiyordum.

Hormonlarım bir makineye bağlanabilse, ekranda yalnızca düz bir çizgi görünürdü. *Yorgunsun*, diyerek kendime

güven aşılamaya çalıştım. Maximus, rakımın beni halsiz düşürdüğü konusunda haklı olabilirdi.

Rakım dün Vlad'ı düşünüp şehvete kapılmana engel olmadı, dedi içimdeki karanlık, küçük bir ses.

Sesi duymazdan geldim. Yorgundum, o kadar. Çok geçmeden Maximus hakkında bir sürü müstehcen şey düşünecektim. Hatta o düşüncelerden bazılarını gerçekleştirmeye bile çalışabilirdim.

Maximus, "Gidelim mi?" diyerek dikkatimi tekrar kendisine çekti.

O egoist Romanya prensine hiçbir özelliğinin olmadığını gösterecektim. "Elbette."

"Turumuzun nereden başlamasını istersin?" diye sordu Maximus.

Omuz silktim. "Sen nereden istersen."

"Baştan başlayalım," diyen Maximus, beni süslü koridordan geçirdi. "Burası aslında on beşinci yüz yılda inşa edilmiş bir manastırdı."

"Bu ev eskiden *kilise*ydi, öyle mi?" diye sordum hayretle.

"Manastırlar, o zamanlar kiliseden fazlasıydı," diye cevap verirken, önüne geldiğimiz dev pencereleri işaret etti. "Aynı zamanda stratejik sığınaklardı. O zamanlar Osmanlı İmparatorluğu Batı Avrupa'yı işgal etmeye çalışıyordu ve Romanya, yolundaki ülkelerden biriydi."

"Bu, yüksek duvarları ve nöbet kulelerini açıklıyor," dedikten sonra "ve bugün hala kullanılıyorlar," diye ekledim.

Maximus bana yan yan bakarak, "Vlad'ın düşmanları var," diye cevap verdi.

Burnumdan soludum. "Evet, onlar tarafından kaçırıldıktan sonra bunu fark ettim."

Maximus beni odanın önünden geçirip merdivenlere götürürken, "Prensken burada yaşamıyordu," diye söze devam etti. "Buraya on yedinci yüz yılda taşındı. Duvarlar ve manastır harap haldeydi ama Vlad onları restore etti. Üzerlerine evin üçüncü ve dördüncü katlarını inşa etti, ilk ve ikinci katlara da yeni bölümler ekledi."

"Kış bahçesi gibi mi?" diye espri yaptım.

Maximus sırıttı. "Shrapnel bahçe konusunda ısrarcıydı. Aslında o içten içe bir bahçıvan ama bunu asla kabul etmez."

Marty'nin, işkence tekniklerinde *yaratıcı* olarak tanımladığı dev vampir, gizlice bitkilerle oynamayı seviyordu, öyle mi?

"Bana yapacak başka ne sürprizlerin var?" diye sordum. Sonra kuru bir sesle, "Dur tahmin edeyim," diye ekledim. "Sen Russell Crowe'un *Gladyatör*'de canlandırdığı Romalı komutanın ta kendisisin."

Maximus usulca güldü, elini kolumda dolaştırdı ve vücuduna hücum eden akımlara rağmen geri çekilmedi.

"Hayır ama doğru teşvikle, o kısa, deri eteği giymemi ve oymuşum gibi davranmamı sağlayabilirsin."

Sesi neşeliydi ama altında bir şehvet tınısı vardı. Henüz müstehcen şeyler düşünmüyor olabilirdim -kahretsin!- ama Maximus, kendisinin öyle şeyler düşündüğünü belli ediyordu.

"Bana restorasyon sürecinden bahset," derken, Maximus'la sapkınca oyunlar oynama fikrinin, içimde ne-

den en ufak bir kıpırtı bile yaratmadığını merak ettim. "O zamanlar sen de buralarda mıydın?"

Konuyu değiştirip eve getirmem onu hayalkırıklığına uğrattıysa bile, Maximus bunu belli etmedi.

"Ah, evet. Evi yenileme işinin başında ben vardım. Asırlardır Vlad'la beraberdim ve o Slovenya'dayken, her şeyin tamamlanması konusunda bana güvendi..."

Üç saat geçmişti ve başım dönüyordu. Maximus beni insanı afallatacak kadar büyük olan ilk üç katta gezdirmişti. Vlad'ın evinde aynı zamanda, bütün müze küratörlerini kıskançlıktan ağlatacak kadar çok sayıda paha biçilmez nesne vardı. Goblenleri, portreleri, mobilyaları ve mücevher kakmalı çeşitli nesneleri bir kenara bıraksak bile, silah odası, geçmişte yapılan bir yolculuktan farksızdı. Odada, zırhlar, zincirden örülme yelekler, kılıçlar, kalkanlar ve çoğunun üzerine Dracul aile arması ya da Ejderha Yoldaşlığı amblemi kazınmış olan çeşitli savaş nesneleri bulunuyordu.

Maximus bana o odayı gösterirken sağ elimi yan tarafıma yapıştırmış ve hiç oynatmamıştım. O nesnelerin savaşta kullanıldığını biliyordum; üzerlerindeki çukur ve çizikler bunu sessizce doğruluyordu. Oda, içindeki yoğun özlü nesnelerden ötürü adeta nabız gibi atıyordu.

İlgime rağmen, gün ilerledikçe kendimi daha kötü hissetmeye başladım. Maximus beni odama götürdüğünde o kadar yorgundum, her yerim öyle çok ağrıyordu ki tek istediğim uyumaktı. Belki de beynim, öğrendiği onca şeyden

ötürü sersemlemişti ve uyku eksikliği beni nihayet etkilemeye başlıyordu.

"Şahane bir öğleden sonra geçirdim, teşekkür ederim Maximus," dedim adama. "Yarın öğle yemeğinde görüşürüz, değil mi?"

Maximus umursamaz bir tavırla duvara yaslandı. "Hayır, yemeğini Oscar ya da Gabriel getirecek."

"Benden şimdiden bıktın mı," diyerek ona takıldım.

Maximus'un tebessümü yok olmadı ama bakışları ciddileşti. "Birinin tabaklarını getirip götürürken onu baştan çıkarmak daha zordur. O yüzden, burada olduğun sürece sana başkasının hizmet etmesini istedim."

Sıkıntıyla iç çektim. Şahane vakit geçirdiğim konusunda gerçeği söylemiş olsam da Maximus'un yanındayken hala içimde gerekli kıpırtıları hissetmiyordum –üstelik çabalamıştım. Önümde yürürken kıçına uzun uzun bakmış, tırnaklarımın o geniş sırta saplandığını hayal etmiştim... Kahretsin, gizlice pantolonunun önüne bile bakmıştım. Maximus'u bu kadar formda olduğu için takdir etmek dışında hiçbir şey hissetmemiştim. Vlad'ın kendi kendine kıs kıs güldüğünü hayal edebiliyordum.

Yine de pes etmeye niyetim yoktu. Belki de bana gereken, dokunuş içeren bir etkileşimdi. İnsanlara elektrik verme meselesi yüzünden, sekizinci sınıfta Johnny Staples'la öpüştüğümden bu yana başka kimseyle öpüşmemiştim. Bir öpücük, libidomu hemen harekete geçirirdi. Gülümsedim, dudaklarımı ıslattım ve Maximus'un utangaç tiplerden olmadığını umdum.

Utangaç değildi. Eğildi, elini enseme doladı ve ağzını benimkine yaklaştırdı. Dudakları serin, dolgun ama sıkıydı; dilini ağzıma daldırırken de Johnny Staples'tan çok daha ustaca hareketler sergiledi. Ben de ona karşılık verdim. Bunun bisiklet sürmeye benzemesi, dolayısıyla nasıl öpüşeceğimi unutmamış olmam beni sevindirmişti. Dillerimiz birbirine dolandı, ben de Maximus'un ağzından kan tadı almadığım için daha da büyük bir minnet duydum. Kollarımı birine dolayıp kucaklanabilmek hoşuma gidiyordu ama Maximus'a sağ elimle dokunmamaya dikkat ediyordum. Beni kavradığında koyverdiği ufak inilti de güzeldi. Alıştırma yapmadan geçen yılların, beni dünyanın en kötü öpüşen kızına dönüştürmediğine ve...

Ah, kahretsin, işe yaramıyordu! Maximus'un iri, sert bedeni benimkine yaslanmıştı ve dili, ağzımda çok hoş şeyler yapıyordu ama içimde hala bir sıcaklık hissetmiyordum. Tabii, bunda şaşılacak bir şey yoktu. Zorlama bekarlığımdan ötürü yıllar boyu hüsran hissetmiştim ama şimdi, elimde her türlü fırsat, karşımda son derece istekli, çekici, sarışın bir vampir varken, ona karşı bir şey hissetmiyordum. Belki de evlenene dek bakire kalacağım anlamına gelen bir söz yüzüğü takmalıydım. Onları Tanrı'ya inanmayanlara da veriyorlar mıydı? Yoksa yalnızca üyelere özgü bir şey miydi?

Geri çekilerek "Maximus, üzgünüm," dedim.

"Fazla mı hızlı oldu?" dedi Maximus, kalın bir sesle. "Merak etme, beklemenin benim için sakıncası yok.

Vlad'ın, dokunman için bütün düşmanlarından nesneler toplaması haftalar sürecek. Yani vaktimiz var."

Hem çekici hem anlayışlı hem de dokunuşumdaki elektrikten ötürü kalp krizi geçirip yere yığılmıyor. Hüsran içinde, derin bir nefes aldım. Maximus, yalnız geçen onca gecede özlemini çektiğim şey değil miydi? O zaman nabzım neden hızlanmıyordu? Ona verdiğim tepki, Vlad'ın yanındayken hissettiklerime kıyasla neden bu kadar *yavan*dı?

Ayvayı yemiştim.

"Maximus," diye söze başladım.

Maximus parmağını dudaklarıma dayadı. "Sus. O ses tonunu biliyorum ama... bekle. Bir hafta sonra bunu hala söylemek istiyorsan, tamam. Ama başka bir adamın hamle yapmasına izin vermeden önce bana o kadar zaman tanı." Alaycı bir tebessüm. "Yapman gereken başka ne var ki?"

Gerçekten, ne vardı? Bana başka bir adam ayarlayacak ve personelinden biriyle yatmam için bana resmen meydan okuyacak kadar kendisinden emin olan tehlikeli bir vampiri düşünmeyeceğim kesindi.

"Tamam," dedim ve yüzüme zorlama bir tebessüm yerleştirdim.

Maximus beni tekrar öptü. Ben de bu kez daha fazlasını hissedeceğimi umdum ama öpücüğümüz bana zevk verse de içimde hala o malum kıvılcımdan eser yoktu.

Maximus beni bırakırken, "Güzel," dedi. "O zaman yarın görüşürüz."

On Dört

Saat dokuzda, elektrikli sandalyeye giden bir hükümlünün hevesiyle merdivenlerden indim. Şimdi üzerimde dar, siyah bir elbise yoktu. Gri bir pantolonla, zeytin yeşili, boğazlı bir kazak giymiş, siyah saçlarımı büküp atkuyruğu yapmış, makyaj malzemelerine hiç dokunmamıştım ve dudaklarım sinirden gerilip çizgiye dönmüştü. Görünüşümdeki her şey, yemek odasında beklemekte olan vampire, "Bana bulaşma" mesajını vermeliydi.

Vlad beni gördüğünde ayağa kalktı ve bu hareketi, her nedense beni kızdırdı. Neden bu kadar kibar davranıp duruyordu? Kibar biri, masum insanlara işkence etmez, sırf iddiasını kanıtlamak için personelinin pezevenkliğini yapma teklifinde bulunmazdı!

Sonra içimden kendi kendimi sarstım. Sırf kendimi berbat hissediyorum ve onu haksız çıkaramıyorum diye, kin kusmaya hakkım yoktu. Vlad'ın her zamanki gibi düşüncelerimi dinlediğini varsayarak, *özür dilerim*, diye düşündüm.

Vlad sandalyemi çekerken, dudaklarını büken kinayeli tebessüm, kuşkularımı doğruladı.

"Randevun beklediğin gibi geçmedi mi?"

İçimi hafifçe çekerek oturdum. Yalan söylemekten nefret ediyordum ve Vlad aklımı okuyabiliyordu; bunu inkar etmeye çalışmanın ne yararı vardı?

"Geçmedi. Ama Maximus ona bir hafta zaman vermemi istedi, ben de olur dedim."

Masaya oturduğumda Vlad sandalyesine döndü ve oturma eylemini yine buyurgan bir tavırla gerçekleştirmeyi başardı. Onu bir tahta oturtsanız, hiç sırıtmazdı. Ama zaten büyük ihtimalle, kalesinin bir yerinde bir taht vardı. Maximus bana dördüncü katı göstermemiş, orasının *özel* olduğunu söylemişti. Ben bunu kafamdan "Vlad'ın kişisel alanı" olarak tercüme etmiş ve kendi dairesi için, neden koca bir apartmana denk bir alana ihtiyaç duyduğunu merak etmiştim.

Belki de Vlad insanlara orada işkence ediyordu. Maximus'un bana *o* odayı göstermek istememesini anlayabilirdim.

"Hayır, diğer bütün saygıdeğer kale sahipleri gibi, ben de insanlara mahzende işkence ediyorum," diyen Vlad'ın sesinden, eğlendiği belliydi. "Ve dördüncü kat sadece bana ait değil. En güvendiğim personelimin de odası o katta."

"Gerçekten mahzenin var mı?" Şimdi buna eski moda denmez de ne denirdi?

"Elbette." Vlad bunu söylerken iki parmağını salladı. Bir hizmetkar belirip kadehime koyu kırmızı şarap doldurdu.

En azından, o sıvının şarap olduğunu umuyordum.

"Evet, şarap." Bunu da eğlenerek söylemişti. "Aşikar işlevinin yanı sıra, şarap bu gece daha iyi uyumana yardım edecektir. Ağrılarının bazılarının da azalmasını sağlayacaktır."

Akıl okuma yeteneğin sinir bozucu, diye düşünerek Vlad'a ters ters baktım.

Vlad gülümsemekle ve kadehini kaldırıp bana sessizce *şerefe* demekle yetindi.

Kendi şarabımdan ufak bir yudum aldım, sıvının dilimin üzerinden akmasına izin verdikten sonra şarabı yuttum. İçinde menekşe, vişne ve... İs aromaları vardı. *Çok hoş*, diye düşünerek daha büyük bir yudum aldım. Omuzlarımdaki gerginliğin bir bölümü yok olmaya başladı.

Vlad beni izliyordu ve her ne düşünüyorsa, onu gizemli, yarım tebessümünün arkasına gizlemişti. Akşam yemeği için özenli giyinmemiştim ama Vlad giyinmişti. Patlıcan rengi gömleğinin güzel kumaşı, onu sıradan, düğmeli bir gömlekten çok daha zarif kılıyordu. Avizenin ışığı mücevherli kol düğmelerinden yansıyordu ve kömür grisi pantolonu da üzerine öyle kusursuzca uyuyordu ki ona uzun uzun bakmamak zordu. Saçları taranıp parlak, koyu renk dalgalar halinde arkaya yatırılmıştı ve şekilli çenesini saran kısa sakallar, kendimi unutup şarabımla birlikte onun görünüşünü de sindirmeme sebep oluyordu.

Vlad'ın, açık hayranlığıma dudak bükmesini beklemiştim ama bana bakarken yüzündeki ifade değişmedi. Uzun, uçlarına doğru incelen parmakları, şarap kadehinin sapı-

nı okşuyordu; bunu görünce, içimdeki elektriğin hepsini ona aktarırken elimi okşamasının nasıl bir his olduğunu hatırladım. Kendime şarabın etkisi olduğunu söylediğim bir sıcaklık bütün vücuduma yayıldı ama öyle olmadığını biliyordum. Maximus'la geçirdiğim üç saat ve paylaştığım iki öpücük bana ufacık bir sıcaklık parıltısı bile hissettirmemişti ama Vlad'ın karşısına oturalı daha beş dakika geçmemiş olmasına rağmen, içimden kendime yelpaze tutuyordum.

Vlad'ın ifadesi değişti ve yüzüne ağır ağır, bilmiş bir ifade yerleşti.

"Görüyor musun? Her erkeğe böyle tepki vermiyorsun," dedi Vlad, tatmin olmuş halde.

Hiçbir şey beni, ona yanıldığını söylemekten daha mutlu edemezdi ama Vlad'a, gerçekten başkasına karşı hissetmediğim bir şey hissediyordum. Belki Vlad haklıydı, belki de içimdeki kahrolası karanlık, kendisine benzer bir ruhu tanıyordu. Ama bu, Vlad'ın hem fiziksel hem duygusal esenliğime yönelik büyük bir tehdit olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

"Kes şunu," dedim alçak sesle. "Kendine oynayacak başka birini bul. İkimiz de deneyimsiz olduğumu biliyoruz, yani bu oyunu incinmeden nasıl oynayacağımı bilmiyorum. Ayrıca oyunlardan nefret ederim. Neyin gerçek, neyin zırva olduğunu en baştan öğrenmeyi yeğlerim."

Vlad arkasına yaslanırken bakışlarındaki bir şey, aklım başımda olmasına rağmen beni baştan çıkarmaya çalıştı. Dikkatimi dağıtmak için şarabımı yudumladım.

"Bana en çekici gelen, açık konuşman ve kendine yalan söylemeyi reddetmen. Seninle oynamıyorum. Sana sahip olma isteğimde çok ciddiyim."

Şarabı yutmadan önce uzun uzun ağzımda dolaştırdım. Şimdi bunu, içindeki aromaları test etmek için değil, kendimi kontrol altına almak için yapmıştım. İçimde iki Leila savaşır gibiydi. İlki, Vlad ona teslim olacağıma kesin gözüyle baktığı için öfkeden kuduruyordu, ikincisiyse... O sürtük, Vlad'ın çıplakken nasıl göründüğünü merak ediyordu.

Vlad'ın dişleri şeytani bir tebessümle parladı. "Bunu birçok kadın merak eder ama çok azı öğrenir. Konu yatak arkadaşlarım olduğunda, son derece seçiciyimdir."

Kendimi tutamayarak, açık bir alaycılıkla, "Çok özel olduğun için mi?" diye sordum.

Vlad'ın sırıtışı yok oldu, yüzü ciddileşti. "Çünkü hayatımın bazı noktalarında her şeyimi kaybettim. Bu evi, diğer evlerimi, arabalarımı, uçaklarımı... Onlar benim mallarım. Ama onlara herkes sahip olabilir. Gerçekten bana ait olan tek şey vücudum, bu yüzden onu değersizmiş gibi, herkese sunmam."

Daha önce ben de her şeyimi kaybetmiştim. Bir bakıma ölümden beterdi, bu yüzden Vlad'ın üzerinde uzun vadeli bir etkisinin olmasına şaşmadım. Kayıp hissi, en karanlık günahının kaynağından bugüne kadar ona musallat olmuş gibiydi.

"Tekrar söylüyorum, benim akıl okuma yeteneğim, senin yeteneklerinin yanına bile yaklaşamaz," dedi Vlad,

yumuşak bir sesle. "Tek bir dokunuşla, ruhumun derinliklerini gördün. Birkaç düşünceye kulak misafiri olmak, bununla nasıl kıyaslanabilir?"

Gözlerimi kaçırıp boğazımı temizledim. "Bilmiyorum. O düşüncelerden bazılarını gerçekten duymamanı yeğlerdim."

Vlad alçak, imalı bir sesle güldü.

"Ama duymaktan en çok hoşlandığım o düşüncelerdi."

Konuyu değiştirmeyi çok istediğimden, "Dokunmam için nesne ararken şansın yaver gitti mi?" diye sordum.

Vlad'ın gözlerinde hala şeytani bir parıltı vardı ama bir önceki konunun kapanmasına ses çıkarmadı.

"Düşmanlarım var ama bana açıkça kafa tutmuyorlar. Sebep muhtemelen, rakiplerimi çabucak öldürmeye eğilimli olmamdır. O yüzden, öncelikle kimin bana yapmacık saygı gösterdiğini, kimin gerçekten ölmemi istediğini tespit etmeliyim."

"Bu konuda sana yardımım dokunabilir."

Öne eğildim; beni bu işe bulaştıran kişiyi bulmak için sabırsızlanıyordum. "Bana arkandan iş çevirdiğinden en çok kuşkulandığın on kişinin eşyalarını getir. Onlara dokunup sana kimin suçlu olduğunu, kimin olmadığını söylerim."

Vlad'ın yüzünde yine o sinsice tebessüm belirdi. "Ah Leila. Şimdi kendini iyice karşı konulmaz hale getiriyorsun, değil mi?"

Şarabımın geri kalanını içerken Vlad'ın ya hep dehşet verici ya hep çekici olmasını diledim. İkisi birden oldu-

ğunda dengemi altüst ediyordu. "Yemek gelmiyor mu? Açlıktan öleceğim."

İçeri giren gün ışığı, inleyerek uyanmama sebep oldu. Uykum, kalbim küt küt atarak, geceliğim terden nemlenmiş halde uyanmama sebep olan rüyalarla bölünmüştü zaten.

Çakal'ın beni kaçırışını yeniden yaşadığım kabuslar değildi ama içlerinde bir vampir vardı. İsteğim dışında hiçbir şey yapmayan, beni soluksuz bırakıp daha fazlası için yalvarmama sebep olan bir vampir. Ve rüyamdaki sevgili, Maximus değildi.

Bacaklarımı yatağın kenarından sarkıttım. Elde edemeyeceğim bir şeyi istemek yabancı olduğum bir duygu değildi ve bana yararının dokunacağını bildiğim iki çözüm vardı. Birincisini uygulamaya kalkışamazdım, çünkü rüyalarıma musallat olan, akıl okuyabilen vampir, ne yaptığımı, daha da beteri onu yaparken kimi düşündüğümü anlardı. Demek diğer çözüme başvuracaktım.

Kendimi hala, birinin iyice yumuşatmak için dövdüğü bir et parçası gibi hissetsem de yataktan kalkıp şifonyere gittim ve bir pantolonla bir spor sütyeni çıkardım.

Maximus bana bu evde bir antrenman odası olduğunu söylemişti. O odayı bulacak ve yanlış yöne sapmış, yararsız şehvetimi, kestirmek dışında hiçbir şeyin hayalini kuramayacak kadar yorulana dek sporla yakacaktım.

Giyindikten sonra alt kata indim. Büyük hol boş gözüküyordu ama öyle olmadığını biliyordum.

"Merhaba. Spor salonunun yerini öğrenmem gerek," dedim.

İçimden üçe kadar sayamadan, yüksek taş sütunlardan birinin arkasından bir şekil çıktı.

İrlanda aksanı konuşmasına hoş bir melodi katan vampir, "Bir alt katta," dedi. "Size eşlik edeyim."

Tam teşekkür etmek için gülümsemek üzereydim ki tanıdık, aksanı çok daha az belirgin olan bir ses, donakalmama sebep oldu.

"Gerek yok Lachlan. Ben ona salonun yerini gösteririm."

İçimden inledim. Vlad'ı en son akşam yemeğinde görmüşken, düşüncelerimden kovmak yeterince zordu. Gündüzleri de onunla karşılaşacaksam, hiç şansım yok demekti.

Ve kahrolası akıl okuma yeteneği sayesinde artık bunu o da biliyordu.

Lachlan, Vlad'ın önünde eğilip gözden kayboldu. Başımı çevirmeden bekledim. Yara izleriyle kaplı bir el, kolumdan aşağı kaydı ve arkasında diken diken olmuş tüyler bıraktı; bunun sebebi, holün serinliğine kıyasla epeyce sıcak olan vücudundan ziyade, onun dokunuşuna verdiğim tepkiydi.

Vlad'a bakmadan, "Hep bu kadar sıcak mısındır?" diye sordum.

Gözümün ucuyla gördüğüm sahneyi, uzun boylu, karanlık bir şey doldurdu. "Gücümü kullandığımda daha bile sıcak olurum ama sen bunu biliyorsun. Uyurken, vücut ısım normal bir vampirinki kadar düşük olur."

Demek Vlad'ın her yeri en az bu kadar sıcaktı. Bu gerçek, aklımdan geçirmemem gereken düşüncelere davetiye çıkarmıyor muydu?

"Spor salonu," demeyi başardım. "Nerede?"

Vlad'ın koluma sardığı parmakları birleşti. "Benimle gel."

Onu takip edeceğimi biliyordu, bu yüzden kolumu tutmasına gerek yoktu. Dikkatli olmazsam elim ona sürtünsün ve yine o erotik imgeleri göreyim diye, sağ tarafımı seçmeyi de ihmal etmemişti. Vlad, "Emin olmadığım sürece hiçbir şey yapmam," demişti. O imgenin değişip değişmediğini görmek için bana meydan mı okuyordu?

Vlad'ın kafamdaki karmaşayı duymuş olması gerekiyordu ama hiçbir yorumda bulunmadı. Ne kolumu bıraktı ne de benden bir santim olsun uzaklaştı. Onun yerine beni kış bahçesinin arkasındaki, taş duvarlı bir koridora inen bir merdivenden indirdi.

Aramızdaki sessiz savaşı bölmek için, "Bu katta başka ne var?" diye sordum.

"Spor salonu dışında, alt kat mutfakları, çamaşır odaları, hizmetçi girişi, depolama bölümleri, yüzme havuzu, sebze mahzeni ve insanların daireleri var."

Şoka uğramış halde, "Burada yaşayan kan bağışçılarını bodrum katında mı barındırıyorsun?" diye sordum.

"Bodrumum çok güzeldir. Zindanlardan çok daha iyidir. Orası kışın epeyce soğuk olur."

Vlad'ın ciddi olup olmadığını anlayamadım. Kan bağışçılarını sebze mahzenlerinin yanı başında barındırmayı

gerçekten umursamıyor ya da buna inanmama izin vermeyi çok komik buluyor olabilirdi.

Sonunda, "Bir gün onlarla tanışmayı çok isterim," dedim.

Vlad'ın dudakları seğirdi. "Öyle mi, yoksa şu anda karanlık bir odada tir tir titreyip titremediklerini öğrenmeye mi çalışıyorsun?"

"Hiç öyle bir şey demedim," diye mırıldandım.

Vlad yürümeyi kesti ama elini kolumdan çekmedi. "Ben sorumluluklarımdan kaçmam ve buradaki herkes, doğrudan ya da dolaylı olarak aileme mensuptur. Yaşadıkları dairelerde normal yatak odaları var ve sen bunu kendi gözlerinle görmekte serbestsin."

"Teşekkürler," dedikten sonra, "Onları gerçekten yeraltındaki mahzenlerde yaşattığını düşünmemiştim," diye ekledim.

Vlad'ın ağzı kıpırdadı. "Buna yüzde elli ihtimal verdin."

"Eh, faal bir zindanın var ama," diyerek gerçeğe dikkat çektim.

Vlad güldüğünde sesi, kapalı koridorda yankılanarak, kulaklarımda birden çok kez çınladı. Kahkahası öyle eşsizdi ki –kısmen hırıltıyı andıran, eğlendiğini belli eden bir ses, kısmen de tamamen kendinden emin bir erkeksilik. Üzerimdeki etkisi elle tutulabilecek kadar yoğundu; dudaklarımın kıvrılmasına, ne yaptığımı fark etmeden önce Vlad'a bir adım yaklaşmama sebep oldu.

Vlad'ın gözleri zümrüt yeşili parıltılar saçtı ve kolumu tutan parmakları gerildi. İçimde hafif ama bariz bir zonk-

lama başladı, ağzım kurudu, nabzım hızlanmaya başladı. Bir adım daha atarsam bedenlerimiz birbirine değecekti -o kadar yakın duruyorduk. Ama o tek adım, muhtemelen gerçeği göremez olmama yol açacaktı. *Bunun olmasına izin verme*, diye uyarmıştı Marty beni. *Kalbini kırıp hayatını mahveder...*

Geriye bir değil, iki adım birden attım ve kolumu Vlad'ın elinden kurtardım. Vlad beni durdurmaya çalışmadı, ben de tuttuğumu fark etmediğim nefesimi verdim. Dile getirilmemiş gerilimi yok etme isteğiyle, çerçevesinin etrafına taştan sarmaşıklar oyulmuş bir kapıyı işaret ettim.

"Orada ne var?"

"Şapelin girişi," diye cevap verdi Vlad.

Gergince güldüm. "Maximus bana burasının eskiden manastır olduğunu söylemişti ama şapeli değiştirmediniz, öyle mi?"

"Hayır, orası tahrip edildi," diyen Vlad, gerginliğime de bunun arkasındaki sebebe de değinmedi. "Bu şapeli eski hisar kulesinin yıkıntılarından inşa ettirdim. Görmek ister misin?"

Hemen, "Hayır, teşekkürler," dedim.

"Ne kadar kararlı konuştun. Dindar biri değil misin?"

"Hayır, neden? Herhalde *sen* bana Tanrı'ya inandığını söylemeyeceksin?"

"Birçok vampir inanır. Kökenimizin hikayesi, Kabil'in işaretinin, Tanrı'nın ona kardeşini öldürmenin cezası olarak kan içirerek onu ilk vampire dönüştürmesi olduğunu söyler."

Vlad bu sözlerden sonra öne eğildi ve sesini alçaltıp neredeyse fısıltıyla konuşmaya başladı. "Şaşırdın mı? Bir gün, aldığım her candan, döktüğüm her kandamlasından sorumlu tutulacağıma inanmam imkansız mı? Bir yandan da insanlarımın güvenliğini sağlamak için ne gerekiyorsa yapmaya devam etmem?"

Yutkundum; bu düşünce de beni Vlad'ın yakınlığı kadar huzursuz ediyordu. Vlad öyle aşırı uçlarda yaşıyordu ki sorusunun retorik mi ciddi mi olduğunu anlayamıyordum. Ama belki de bu, en hayırlısıydı. İlgi çekici, karmaşık yönleriyle beni iyice kendine çekmeden ondan uzaklaşmak daha kolaydı.

Vlad hala çok yakınımda duruyordu. Hiç düşünmeden, kolumdaki, az önce parmaklarının olduğu yeri ovuşturdum. O nokta şimdi bana tuhaf bir biçimde çorak geliyordu. *Saçmalama*, dedim kendime. *Buraya gerginliğini atmak için geldin. Aptallığınla kendi kendini daha da germe.*

Vlad koluma baktığında, dudakları büküldü. Düşüncemi elbette duymuştu. Aklımı ona karşı kapatabilmeyi çok istiyordum.

"Spor salonu uzakta mı?"

Vlad başıyla karşı duvardaki bir kapıyı işaret etti.

"Hemen şurada."

Oradan yalnızca üç dört metre uzakta duruyorduk ama Vlad hiçbir şey söylememişti, öyle mi? Ona ne tür bir oyun oynadığını sorardım ama oyun oynadığını sanmıyordum. Vlad kaşlarını kaldırarak bana sessizce meydan okudu, ben de onun oyun oynamaktan daha kötü bir şey yapıp yapma-

dığını merak ettim –beni baştan çıkarma çabasını arttırıyor olabilir miydi?

Öyleyse, bir sonraki hamle bana aitti ve onu gitgide daha çekici bulurken, akıllıca bir seçim yapacağımdan emin değildim.

On Beş

Sporsalonuna girdiğimde, içinin son model ekipmanla dolu olduğunu gördüm. Burada her kim yaşıyorsa, onun yararınaydı ama bu aletler benim işime yaramazdı. Gelgelelim, odada geniş bir egzersiz minderi, serbest ağırlıklar ve yüksek tavandan sarkan düğümlü bir ip vardı. O üç şeyden elimden geldiğince yararlanarak, ağrı sızı içindeki vücudumu, yarışmalar için antrenman yaparken kullandığım hareket dizilerini yapmaya zorladım.

İlk iki saat odada yalnızdım, sonra insan sesleri duydum ve hemen ardından kapı çat diye açıldı. Yirmili yaşlardaki bir grup, Rumence olduğunu artık bildiğim bir dilde sohbet ederek içeri girdi. Benim ipten baş aşağı sarkmış olduğumu, siyah saçlarımın yelpaze gibi açılarak yere sarktığını görünce duraksadılar.

Muhtemelen tuhaf göründüğümü fark edince mahcup bir tavırla, "Merhaba," dedim. "Aranızda İngilizce konuşan var mı?"

İri yarı, kıvırcık saçlı bir çocuk, "Çoğumuz konuşuyoruz," diye cevap verdi ve diğerleri bunu mırıldanarak onayladı. Çocuk sırıtmaya başladı. "Ne yapıyorsun?"

"Mekik çekiyorum," dedim ve kendimi yüzüm bacağıma dokununcaya dek yukarı çekerek gösteri yaptım. "Bu şekilde daha çok kası çalıştırıyor."

Çocuk gözlerini benden ayırmadan, "Bahse girerim öyledir," dedi.

İpi bacağımdan çözüp yere indim. Karın kaslarım zaten fena halde ağrıyordu. Yere indiğimde gruba gülümsedim.

Buradaki herkes bana o adla seslendiğinden, gerçek adımı söyledim. "Ben Leila."

Yaramı gördüklerini anında anladım. Gruptaki herkes yüzünü buruşturunca suratlarından bir dalga geçmiş gibi oldu ama erkeklerden bazılarının yüzü daha geç değişti, çünkü vücudumu incelemekten, henüz yüzüme varamamışlardı. Verilen tepkiye alışkın olduğum için, yüzümdeki tebessümü muhafaza ettim.

Açıklama yapmak için, "Çocukken bir kaza geçirdim de," dedim. Bilgi vermezsem insanlar soru soracaklardı. Buna da alışkındım.

Güzel, ufak tefek, kızıl-sarı saçlı bir kız, ağır aksanlı bir İngilizce'yle, "Ah, ne feci!" dedi.

Kıvırcık saçlı çocuk, "I-ıı, iyileştiğine sevindim," diye kem küm etti. "Seninle tanıştığıma memnun oldum. Adım Ben ve aksanımdan anlayabileceğin gibi, ben de Amerikalıyım. Bunlar Joe, Damon, Tom, Angie, Sandra ve

Kate, ama Kate'in İngilizcesi iyi olmadığından, muhtemelen sana sadece homurdanır."

"Eh, onun İngilizcesi benim Rumencemden daha iyi, o yüzden benden üstün durumda," diye cevap verirken herkese el salladım.

Sandra olarak tanıtılan kızıl-sarı saçlı kız, "Sen... Burada yaşamaya yeni mi başladın?" diye sordu.

Söylediklerinin burada yaşayan bir kan bağışçısı olup olmadığımı sormanın kibar bir yolu olduğunu varsaydım ve cevap verirken tereddüde düştüm.

"Şey, pek sayılmaz. Vlad'a... şey... bir projede yardım ediyorum ama bittiğinde gideceğim."

"Vlad'a mı?" Ben şaşırmış görünüyordu. Beni yine süzdü. "İnsansın, değil mi?"

"Evet." Diğerleri hala afallamış görünüyordu, o yüzden sormam gerekti. "Neden? Vlad'ın bir insanla işbirliği yapması olağandışı mı?"

Ben kaşlarını kaldırdı. "Biz bunu bilemeyiz. Aç olmadığı sürece hiçbirimiz onu görmeyiz. Sonra da eğilir, ısırılır ve toz oluruz."

Kaşlarımı kaldırdım. "Eğilir misiniz?" Şey mi demek istiyordu? Ben, yüzümden ne düşündüğüm anlaşılmış olacaktı ki aceleyle, "Bu şekilde eğiliyoruz," diye ekledi. Başını yana eğerek boynunu ortaya serdi. "Diğer vampirlerin çoğu, önce bizimle biraz çene çalar. Vlad konuşmaz."

"Ha." İnsanları ısırıp kanlarını içtikten sonra çöp gibi kenara atan ben olmasam da özür dilemem gerektiğini düşünüyordum.

Ben omuz silkti. "Büyütülecek bir şey değil. Bu işin birçok iyi yanı var." Sonra gülümseyip beni tekrar süzdü. "Hey, bu gece bir kulübe gidiyoruz. Çok meşgul değilsen bize katılmak ister misin?"

Damon adlı uzun boylu, ince, kumral çocuk, "Yine başlıyor," diye mırıldandı.

Gitme vaktinin geldiğine işaretti. "Teşekkürler ama gelemem."

"Ne, kendini biz nefes alanlardan daha mı üstün görüyorsun?" diye dalga geçti Ben.

Sandra ona dirsek attı. "Kaba şey," diye tısladı.

Oradan ayrılma kararımı gözden geçirirken gruba ölçülü bir bakış attım. Hepsi normal görünüyordu, bu da bir kulüp kadar sıkış tıkış bir yere neden gidemeyeceğimin arkasındaki sebebi saklayıp sonra onlardan ne pahasına olursa olsun kaçmamı gerektirirdi. Ama onlar normal değillerdi. Vampirlerin evinde yaşayan, gönüllü kan bağışçılarıydı ve ya onlara gerçeği söylerdim ya da burada olduğum sürece onlardan uzak durmak zorunda kalırdım.

Şansıma güvenmeye karar verdim. "Ondan değil." Sağ elimi kaldırdım. "Geçirdiğim kaza beni değiştirdi. Kimseye dokunamam, çünkü her şeyden önce o kişiye elektrik veririm."

Dikkatlerini tamamen bana vermişlerdi.

"Ne demek, her şeyden önce?" Bunu söyleyen, keçisakallı, siyah saçlı, Joe adındaki çocuktu. "Başka ne yapabiliyorsun?"

Derin bir nefes aldım. "İnsanlara dokunduğumda bir şeyler görüyorum. Çoğunlukla kötü şeyler. Ama bazen geleceğe de göz atabiliyorum."

"Olamaz," diye fısıldadı Sandra.

"Ama öyle," dedim, biraz kasvetli bir tavırla. Belki de onlara gerçeği söylememeliydim. Böylesi, vampirlere kan bağışı yapan insanlara bile fazla garip gelebilirdi.

Ben sırıtmaya başladı. "Bu çok *havalı.* İnsanlara ne kadar elektrik veriyorsun? Bana dokunursan geleceğimi okuyabilir misin?"

Mavi gözleri beklentiyle parlayan Angie, "Ooo, ben de geleceğimi bilmek istiyorum!" dedi.

Diğerleri de aynı derecede heyecanlanmış görünüyordu. Tamam, böyle bir şeye hazırlıklı değildim. Onları iğrendirmeyeceğimi ummuştum. Ama birden popüler olacağım aklıma gelmemişti. Gerilemeye başlayarak, "Her zaman geleceği görmüyorum," diye kaçamak bir cevap verdim. "Çoğu zaman yalnızca, insanların günahlarını görüyorum."

"Sahi mi?" Ben büyülenmiş gibi görünüyordu. "Elektrik verip beynimi patlatmayacaksan bana dokunabilirsin, çünkü hiç günahım yok!"

Yapmak istemiyordum ama biri bana böyle bakmayalı uzun zaman olmuştu: Kabulleniş ve şevkle.

Benliğimin yalnızlık çeken bir parçası şahlanıp kükredi. *Bu işi batırma Leila! Yap şunu!*

İçimi çektim. "Önce biraz enerji boşaltayım."

Banklı halterin yanına gittim. Halter, metalden yapılmış, güvenlik için betona vidalanmıştı, yani işe yarardı. Herkes plastik ve köpükten yapılma minderin üzerine geçtiğinde sağ elimi banka koydum ve içimdeki, sıkı sıkı kilit altına aldığım enerjiyi serbest bıraktım.

Bir saniye sonra bir *zzt* sesi duyuldu ve beyaz bir ışık patlaması oldu, ben de başımın hafifçe döndüğünü hissettim. Artık duş almadan önce yıldırımsavarları kullanarak enerjimi boşaltmama gerek yoktu. Vlad onları benim için çabucak kurdurmuştu.

Ben'e elimi sallayarak, "Buraya gel," dedim.

Çocuk gülümsemeye devam ederek bana yaklaştı. Yirmili yaşların başında, yakışıklı bir çocuktu ve sarımsı kahverengi, bukle bukle saçlarına imreniyordum. Benim saçım, her sabah ütülesem bundan düz olamazdı.

"Elini uzat," dedim. Enerjimi boşaltmış olsam da kalbinden ne kadar uzağa dokunursam o kadar iyiydi.

Ben elini uzattı. Sağ elimi nazikçe onunkinin üzerine koydum. İçimden çok yumuşak bir akım boşaldı ve Ben'in bağırmasına sebep oldu ama çocuk ne yere yığıldı ne de altına işedi. Çok şükür. Sonra, her zamanki gibi, aklıma renksiz bir imge dizisi üşüştü. Ben'in söylediği gibi, bu imgelerde vahşet yoktu ama sonradan, renkli, puslu imgeler görmedim.

"Üzgünüm, geleceğinle ilgili hiçbir şey görmedim," dedim.

Ben'in tebessümü beklenti doluydu. "Geçmişimden ne gördün?"

Diğerleri de ilgilenmiş görünüyordu. Gözlerimi kaçırdım. "Bunu söylememi istemezsin, inan bana."

"Haydi ama... Söylemezsen, yeteneğinin gerçek olduğunu nasıl anlayacağım?" diye bastırdı Ben.

Joe, "Evet, anlat bize," diye ekledi.

Grup koro halinde, "Anlat bize," demeye başladı. Başımı iki yana sallayarak, "Bu sizi utandıracak," dedim ama aldığım tek cevap, daha fazla kanıt talebi oldu.

Ellerimi havaya kaldırdım. "Tamam. Ama sizi uyardım. Ben, sen on iki yaşındayken kız kardeşinin en sevdiği Minnie Mouse DVD'sini çaldın ve baban seni yakalayana, harçlığınla yeni DVD aldırana dek, her gece onu izleyerek mastürbasyon yaptın."

Sözlerimi şok dolu bir sessizlik takip etti. Ben'in yüzü kızardı.

Ben, "Buna inanmıyorum," diye mırıldandı ama patlatılan kahkahalar ve iyi niyetli espriler, sözlerini çok geçmeden boğdu. Bunların birkaç saniye daha devam etmesine izin verdikten sonra boğazımı temizledim.

"Bahse girerim, geri kalanınızın da utanç verici günahları vardır. O yüzden Ben'i rahat bırakın, yoksa sizi ellemeye başlarım."

Alaycı sözler, yerini yüzlerden hemen silinmeyen sırıtışlara ve arada bir duyulan kıkırtılara bıraktı. Ben bana minnetle baktı. Hey, diğer insanlara dokunduğumda gördüğüm günahlara göre, Ben masumiyet abidesi sayılırdı.

Ben'e göz kırparak, "Ben küçük bir kızken, Kurbağa Kermit'le evlenebilmek için, Miss Piggy olmak istiyordum," dedim. "*Kermit*'le. Bundan daha utanç verici ne olabilir?"

"Ay. Bunu kendine saklasan daha iyi olurdu," diyen Ben koluma dostça bir tavırla vurdu.

O kısa temas çok az miktarda elektriğin Ben'e geçmesine sebep oldu. Ben yüzünü buruşturdu. Sonra da sırıttı.

"Kardeşim çoraplarını yere sürtüp sonra beni kovalardı. Bu bana onu hatırlattı."

"DVD'sini çaldığın için bunu hak etmiştin," diye laf soktum Ben'e.

Sırıtmaya devam eden Ben, "Dediğin gibi, ona yenisini aldım," diye cevap verdi. "Hey, kulağına ne oldu?"

"Ne?"

Elimi kulağıma uzattığımda ıslak bir şey hissettim. *Iyy, hala domuz gibi terliyorum,* diye düşündüm ama elime baktığımda, kıpkırmızı kesilmiş olduğunu gördüm.

Sandra sertçe nefes aldı. Her şey sise gömülmeden ve egzersiz bankı şahlanıp yüzüme çarpmadan önce duyduğum son şey oldu bu.

On Altı

"Leila, beni duyabiliyor musun?"

Gözlerimi açıp kırpıştırdım. Vlad'ın yüzü, önümde şekil aldı; başta bulanıktı ama sonra endişeli göründüğünü fark etmeme yetecek kadar netleşti.

"Hey," dediğimde, sesimin ne kadar zayıf çıktığını fark edip şaşırdım.

Ben'in, "O iyi olacak mı?" diye sorduğunu duydum.

Vlad sertçe, "Hepiniz çıkın," diyerek cevap verdi.

"Bu hoş değil," diye geveledim. "Isırmadan önce onlarla sohbet etmelisin. Buna nezaket denir."

Vlad kaşlarını kaldırdı ama karşılık vermedi. Ayakların yere sürtündüğünü duydum, bir iki saniye sonra da bir kapı kapandı. Neler olduğunu hatırlamaya çalışarak, "Bayıldım mı?" diye sordum. Ben'in eski Minnie Mouse fetişi yüzünden kendini o kadar kötü hissetmemesini sağlamaya çalışmış, sonra kırmızı bir şey görmüştüm...

"Evet. Ayrıca kulaklarından kan geliyordu. Ama artık durdu."

Vlad sözünü sakınmıyordu ama Ben'le konuşurken kullandığı sert tonu bir kenara bırakmıştı. Doğrulup oturmaya çalıştım ama Vlad'ın yüz hatları yine bulanıklaşmaya başladı.

"Yavaşça," dedi Vlad. Omuzlarımı tutarak beni oturma pozisyonuna getirdi. Sonra sırtımı göğsüne dayayabileyim diye arkama geçti.

"Yapma. Her yerim ter ve kan içinde," diye itiraz ettim.

Vlad alaycı alaycı, "Tanrım, lütfen hem ter hem kan olmasın," diye yanıt verdi.

Gülümsemeyi başardım. Ukala vampir.

Vlad, "Anemik misin?" diye sorarak beni şaşırttı.

Kaşlarımı çattım. "Sanmıyorum. Ama bariz sebeplerden ötürü uzun zamandır doktora gitmiyorum."

Vlad elimi tuttu. Ben neye niyetlendiğini kavrayamadan, kırmızı lekeli parmaklarımı ağzına almıştı.

"Dur!" diye iç çektim.

Diğer kolu gövdeme sarıldı, beni göğsüne dayayıp yerimde tuttu. Hem bunu yapıp hem de elimi tutarken bütün gücüm yerinde olsa bile ondan kurtulmam imkansızdı –ki gücüm yerinde değildi. Vlad parmaklarımı yavaşça emip sıcak diliyle kanı son damlasına kadar yakalamak için uğraşırken, beklemekten başka bir şey yapamadım.

Vlad sonunda beni bırakıp ben de elimi ağzından çektiğimde, "Anemik değilsin," dedi.

Yaptığı şeyden ötürü hala huzursuzdum ve bunun sebebi, hareketini iğrenç bulmam değildi. "*O şekilde* anlayabiliyor musun?"

"Birinin kanını tadarak neler öğrenebildiğimi bilsen şaşardın," dedi Vlad, daha alçak, karanlık bir sesle.

Titredim. Boynumun Vlad'ın ağzından yalnızca bir iki santim ötede olduğunun farkındaydım. Vlad'ın çenesi bu gerçeği vurgulamak istercesine yanağıma sürtündü. Aklımda, *sakalları göründüğü kadar sert değil,* düşüncesi belirip kayboldu. Ama zaten o sakallar, gördüğüm imgede de sert değildi...

"Sanırım artık kalkabilirim," derken, kayarak ondan uzaklaşmaya çalıştım.

Daha birkaç santim uzaklaşabilmiştim ki kolu beni durdurup tekrar o sert, sıcak göğsüne çekti.

"Kıpırdanmayı bırak, seni ısırmayacağım."

"Onun yerine kafamdaki kanı mı yalayacaksın?" diye sordum, sonra kendime lanet okudum. *Aklına bu fikri de düşür, aferin sana.*

Vlad'ın yüzünü göremiyordum ama gülümsediğini neredeyse hissedebiliyordum. "Hayır, onu da yapmayacağım. Bu daha önce başına geldi mi?"

Bir vampir tarafından isteğim dışında tutulmak mı? Tabii, birçok kez, diye düşündüm alaycı alaycı.

"Leila..." Vlad'ın sesinde sabırsızlık tınısı vardı.

Geçmişi düşündüm, antrenman sırasında düşüp kafamı vurduktan sonra başımın döndüğü zamanları eledim.

"Yıllar önce, Marty'yle ilk tanıştığım zaman. Bir keresinde, ikimiz gösteri yaparken bayılmıştım. Sonra Marty bana iğrenç sağlık içeceklerinden hazırlamaya başladı ve iyileştim. Belki de yeterince vitamin falan almıyordum..."

Sustum, çünkü Vlad gerilmişti. Daha önce göğsünün sert olduğunu düşünmüştüm ama şimdi, resmen çeliğe yaslanır gibiydim.

"Seni o içecekleri ne sıklıkta içmeye zorluyordu?"

Vlad'ın sesi hoşuma gitmedi. Fazla kontrollü ve kibardı –birini öldüreceğinde kullandığı ses tonunu kullanıyordu.

"Haftada bir kez. Neden?"

Vlad cevap vermek yerine cebinden bir telefon çıkarıp tuşlara tek eliyle bastı. Birbirimize çok yakın durduğumuz için, karşıdaki kişinin cevap verdiğini duydum.

"Evet?" Marty'nin gerilim dolu sesi.

"Sen neden..." diye söze başladım ama Vlad elini aniden havaya kaldırarak bana 'sessiz ol' işareti yaptı.

Neşeli bir sesle, "Martin," dedi, "bana Leila'yla ilgili çok önemli bir şey söylemeyi unutmuş olabilir misin?"

Sessizlik, sonra Marty'nin temkinli cevabı. "Bunun ne olabileceğini bilmiyorum..."

Vlad sertleşen bir sesle, "Çünkü Leila yanımda. Bayıldığında kulaklarından gelen kan, saçlarına bulaşmış," diye sözünü kesti. "Bu hafızanı harekete geçiriyor mu?"

Vlad'ın nereye varmak istediğini anlamıyordum. Belli ki Marty'nin bayılmamla ilgisinin olduğunu düşünüyordu. Ama neden? Nasıl?

Marty'nin derin bir iç çektiğini duyunca huzursuzluğum azalmadı.

"Onun direnç kazandığını, ben dönene kadar iyi olacağını ummuştum ama... Ah, s.ktir!"

Vlad, "Ah, ne?" diye sorarken ayağa kalkmak için çabaladım.

Vlad kolunu sıkılaştırarak beni göğsüne yaslı tutmayı sürdürdü. Dümdüz bir sesle, "O içeceklerin içine kendi kanını katıyordu," dedi. "Tadı o yüzden sana berbat geliyordu. Bunu geçen gün, kanlı tişörtümdeki koku sana o içecekleri hatırlattığında anlamalıydım ama kafam meşguldü."

Afallamış haldeydim; beynim bu fikri hemen reddetti. Marty'nin o içeceklere ne kattığını görmüştüm! Havuç, kereviz, domates suyu, protein tozu, sıvı vitaminler...

Üzerinde etiket olmayan bir şişede saklanan, Marty'nin bunları karaborsada satan bir arkadaşından aldığını iddia ettiği kırmızı renkteki sıvı vitaminler. Marty'yi bu konuda hiç sorgulamamıştım. Neden sorgulayacaktım ki? Ona güveniyordum.

"Ufaklık." Marty'nin sesi, sessizliğin içine su gibi aktı. "Sana söylemediğim için özür dilerim."

Dişlerimi öyle bir sıktım ki çenem acıdı. "Telefonu kulağıma tut," dedim Vlad'a. Telefon yaklaşır yaklaşmaz, "Neden?" diye sordum.

Marty tekrar içini çekti. "Tanıştığımızda ölmek üzereydin. Bundan haberin yoktu ama ben kokusunu aldım. Sen yalnızca insansın; içindeki gücün vücuduna verdiği zararı tamir edecek kadar hızlı iyileşmiyorsun. Sana her hafta kanımın küçük bir kısmını içirirsem zararı tersine çevirebileceğimi, hatta gücünün sonuçlarına karşı direnç geliştirmeni sağlayabileceğimi düşündüm. İlkinde haklıydım ama belli ki ikincisinde yanılmışım."

O anda Vlad'ın kalkmama izin vermediğine sevindim, çünkü vücudumda zerre kadar güç kalmamış gibiydi. *Ölmek üzereydim*, öyle mi? Marty birbirimizi tanıdığımız dört yıl boyunca bana yalan söylediğini kabullenmişken, ona inanabilir miydim?

"Bunu bana neden daha önce söylemedin?" En azından sesim kuvvetli çıkıyordu. Öfkenin bunda katkısı vardı.

"Söylemek istedim ama hayır diyeceğinden korkuyordum." Marty nefes almaya ihtiyaç duymasa da, burun çeker gibi bir ses çıkardı. "Vera'ya ne olduğunu biliyorsun. Seninle tanıştığımızda bana onu öylesine hatırlattın ki... Senin de ölmene izin veremedim. Veremezdim."

Başımı iki yana salladım; hala öfkeden kuduruyordum ama şimdi gözlerimde yaşlar vardı. Marty'yi beni kandırdığı için kollarım yoruluncaya kadar dövmek, sonra ona sarılmak ve Vera'nın ölümünün onun suçu olmadığını, kendisini cezalandırmaktan vazgeçmesini söylemek istiyordum.

Kendim de burun çekmeye başlayarak, "Kapatmam gerek," dedim.

"Benden nefret ediyorsan seni suçlayamam," dedi Marty ters ters.

"Senden nefret etmiyorum gerizekalı," dedim sertçe. "Ama seni bir sonraki görüşümde bunun bedelini ödeyeceksin. Buna inan."

Marty boğuk bir kahkaha attı. "Bunu sabırsızlıkla bekleyeceğim ufaklık."

Vlad telefonu aldı ve sonunda kolunu gevşetti. Soğuk bir dille, "Martin, duyduklarım hoşuma gitmedi," dedi.

"Bir daha benden bilgi saklarsan seni yakarak öldüreceğimden emin ol."

Marty bir şey söylemeye yeltendi ama Vlad telefonu kapattı. Kayarak ondan uzaklaştım; duygularım hala altüsttü.

"Bu bilgiyi sakladığı için ben de onu öldürmek isterdim ama kızına olanların onu hala derinden etkilediğini biliyorum," diye mırıldandım. "Cücelerin normal boyda çocukları olabiliyor ama sen bunu zaten biliyorsundur. Vera inceydi, uzun ve siyah saçları, mavi gözleri vardı... Bana biraz benziyordu ve Marty onu öldürdüğünde kız yirmi yaşındaydı. Bunu Marty'ye ilk dokunuşumda gördüm, çünkü en büyük günahı oydu."

Vlad hiçbir şey söylemedi ama kaşlarını kaldırarak sessizce beni devam etmeye davet etti.

"On dokuzuncu yüzyılın başlarında, Marty ve Vera şu anda ikimizin yaptığı gibi bir gösteri yapıyordu. Bir gösteriden sonra Marty'ye bir vampir saldırdı ama bununla kalmadı. Marty'yi vampire dönüştürüp terk etti. Marty vampir olarak uyandığında Vera'yı babasının cesedi sandığı şeyin başında ağlarken buldu. Sonra ne olduğunu biliyorsun. Hiçbir yeni vampir açlığını kontrol edemez."

Vlad sakince, "Evet," dedi, "edemez. Kızın ölümünün Marty'nin suçu olmadığında haklısın. Ama söylediklerimde ciddiydim. Bir daha benden bilgi saklarsa onu öldürürüm."

Vlad'a uzun uzun baktım. Yanık bakır rengi gözlerinde hiç tutku yoktu; az önceki sözleri hiçbir anlamı yokmuş gibi söylemişti. Veya belki de bunun beni ne kadar yaralayacağını umursamıyordu.

"Bazen, şimdiye kadar tanıdığım en soğuk insan olduğunu düşünüyorum," diyerek ayağa kalktım.

"Ölebilirdin."

Vlad konuşmaya başladığında hala egzersiz minderinde oturuyordu; kanım gri gömleğinde lekeler bırakmış, zarif ama gündüz giyilebilecek, üç parçalı takım elbisesini mahvetmişti. Ama ben bir nefes daha alamadan Vlad önüme dikildi.

"Biri beni tehdit ettiğinde ya da korumam altındaki birini tehlikeye attığında, onu ibret olarak kullanırım. Marty'nin yaşamasına, sırf seni düşündüğüm için ikinci kez izin verdim. Ama üçüncüsü, hoş görülmeyecek. Diğerlerinin, benzeri davranışlar sergileyip paçayı yırtacaklarını düşünmelerine izin veremem."

"Öyle olursa korkutucu itibarına leke sürüleceği için mi?" diyerek acı acı soludum.

"Evet. Ve bunun ceremesini insanlarım çekeceği için," diye cevap veren Vlad, kendisine bakmak zorunda kalayım diye çenemi kaldırdı. "Ben sapkınca bir zevk aldığım için adam öldürmem. Bana ait olanları korumak için öldürürüm, çünkü bir hayat kaybedildiğinde, sonsuza dek kayıp kalır." Sesi kalınlaştı. "Sen benim içimi gördün. Kaybın bana nasıl bir bedel ödettiğini biliyorsun."

Ah, o an Vlad'ın söylediklerinin yalan olmasını çok isterdim. Vlad kendisi dışında kimseye değer vermeyen, kana susamış bir narsist olsa işim çok daha kolay olurdu ama öyle olmadığını biliyordum. Vlad çarpıkça bir açıdan da olsa, hayata birçok insandan daha fazla değer veriyordu

ama onun durumunda bu, kendi insanlarıyla sınırlı kalıyordu. O insanların Vlad dışında kimseden korkmaması şaşırtıcı değildi.

"Birazdan Marty'yi aramanı istiyorum; onunla tekrar konuşacağım," dedim, sakin bir sesle. "Ona senin ölüm tehdidin olmadan her şeyi itiraf etme şansı vereceğim. Ondan sonra senden bir şey saklarsa, kendi iyiliğini düşünmüyor demektir. Anlaştık mı?"

Vlad'ın dudakları kıvrıldı. "Anlaştık."

Yürüyüp gitmeye yeltendim ama daha bir iki metre ilerlemiştim ki sesi beni durdurdu.

"İşimiz henüz bitmedi Leila."

Keşke ne demek istediğini bilmeseydim ama Vlad'ın kol düğmesini çözüp ceketinin ve gömleğinin kolunu sıvaması kuşkumu doğruladı.

"Ya hayır dersem?" diye sordum. "Beni zorlar mısın?"

Vlad bana bıkkınca baktı. "Seni zorlamama gerek yok. Bunu yapmak istemeyebilirsin ama hayatta kalmayı daha çok istiyorsun."

Gömleğinin ve ceketinin kolunu sıvadığı için, ellerindeki yara izlerinin kolunda devam ettiğini ve bazılarının üzerini ince, siyah kılların kaplamış olduğunu görebildim. Kendi yara izimi dalgınca ovuşturdum. O kablodaki elektrik etimi yardığında, kesilen cildimin acısını hatırlamıyordum. Vlad onca yara izine sebep olan şeyi hatırlıyor muydu, yoksa asırlar geçtikçe olanlar kafasından silinmiş miydi?

"Hatırlıyorum."

Başımı kaldırıp kırpmadığı gözlerine baktım. "İnsanken cephedeki orduların başında ben vardım ve yaralarımı seninle aynı sebepten muhafaza ettim –hiç unutmamak için."

Vlad, Marty'nin yara izimi kesip alma teklifini isabetli bir biçimde tahmin ettiği için irkildim. Marty bundan hemen sonra kendi kanını yaraya dökerse, o kandaki akıl almaz iyileştirme niteliği tenimi bebekken olduğu gibi lekesiz, pürüzsüz hale getirecekti. Ama ben olanların kanıtını silmek istememiştim. Ne zaman biri yara izimi gördüğünde yüz buruştursa, bencilliğimin nasıl annemin hayatına mal olduğunu hatırlıyordum.

"Sana daha önce de söyledim," derken, sesim anılarla boğuklaşmıştı. "Herkes günahlarını derinlerde saklar."

Vlad bileğini ısırıp iki kızıl delik yaratmadan hemen önce, köpek dişleri bir an için parladı.

"O halde gel," dedi Vlad, bileğini uzatarak. "Ve benimkini tat."

On Yedi

Vlad'a doğru yürüyüp bileğini tuttum. Tereddüt edersem ya da olacakları düşünürsem cesaretimi kaybedebilirdim ve Vlad haklıydı. Yaşama isteğim, vampir kanı içme düşüncesinin bana hissettirdiği tiksintiyi gölgede bırakıyordu. Vlad benimle daha birkaç gün önce tanışmıştı ama bunu biliyordu. Marty yıllarca benimle yaşamıştı ama buna, ne yaptığını bana söyleyecek kadar bel bağlamamıştı.

Ağzım Vlad'ın bileğine kenetlendiğinde gözlerimi kapattım. *Şarap içtiğini düşün. Keskin, bakırımsı bir tadı olan bir şarap.*

İlk yudum, yüzümü ekşitmeme yol açtı ama dilimi, Vlad'ın teninde kaymaya, başıboş damlaları yakalamaya zorladım. Kolu onca kas yüzünden odun gibi sertti ama teni pürüzsüz, dudaklarım kadar sıcaktı. Dilimi ikinci kez teninde dolaştırmamın sebebi, tadının, tenini lekeleyen kanın sert aroması olmadan neye benzediğini öğrenmek istememdi ve kendime hakim olamamamdı.

Alçak bir hırıltı duydum, sonra Vlad'ın eli saçlarıma dolanarak başımı geriye çekti. Bana tepeden bakan gözleri parlak yeşil, yüzündeki ifade neredeyse korkutucu derecede yoğundu. Tadına baktığım için hala ıslak olan dudaklarım aralandı ama konuşmadım. Ona durmasını, geri çekilmesini söylemem gerektiğini biliyordum ama bunu yapmasını istemiyordum.

Vlad aramızdaki kısa mesafeyi aştı, bedenlerimizi birbirine bastırdı ve kanını yaladığım eliyle uzandı. Ağır ağır, kararlı hareketlerle başparmağını alt dudağıma sürterek orada kalan nemi yakaladı. Sonra başparmağını ağzına götürüp tadına baktı ve bunu yaparken gözlerini benimkilerden hiç ayırmadı.

Ciğerlerimdeki bütün hava boşalır gibi oldu ve kalbim küt küt atmaya başladı. Uzanıp başımı göğsüne dayamaktan, kolalı gri gömleğinin altındaki sert vücudunu hissetmekten kendimi alamadım. Vücuduna bir akım girdiğinde kasları gerildi, sonra eli benimkini tuttu. Elimi yassılaştırarak avcumu göğsüne santim santim sürttü, pürüzsüz boynuna ve tahrik edici, kısa sakallarla kaplı çenesine götürdükten sonra sonunda ağzına çekti. Nefesim, hem ona bu şekilde dokunduğum için hem de avcumu öpüp dilini tenimde gezdirirken gözlerinde beliren bakıştan ötürü hızlandı.

Spor salonunun kapısının çat diye açılması, bir yerim yanmış gibi sıçramama sebep oldu. Vlad saçımı bıraksa da elimi tutmaya devam etti ve gözlerini fark edilir bir öfkeyle sola çevirdi.

"Ne?" diye sordu soğuk soğuk.

Maximus bize doğru geldi ve tek bir bakışta, içinde bulunduğumuz, açıklaması güç durumu gördü. Vlad'ı ikinci kez yaladığım anda beni pençesine alan arzunun yerini utanç alınca geri çekildim. Maximus'a uyumlu olup olmadığımızı görmek için bir hafta vermeye razı olmuştum ama daha bir gün sonra, beni patronuyla neredeyse öpüşürken yakalamıştı. *Sürtük*, diye düşünerek kendimi azarladım.

"Misafiriniz var," dedi Maximus. Yüzü ifadesizdi ama ben yine de irkilerek elimi Vlad'ınkinden kurtarmaya çalıştım.

Vlad beni bırakıp kollarını kavuşturdu, Maximus'a o korkutucu, kibar tebessümüyle gülümsedi.

"Ve bu misafirler, beni hemen bulmanı ve kapıyı çalmadan içeri girmeni gerektirecek kadar önemli, öyle mi?"

O ipeksi sözlerin arkasındaki tehdidi duydum ve betim benzim attı. Vlad böyle sudan bir sebepten Maximus'u hırpalamaya niyetli olamazdı, değil mi? Ona, *yapma,* düşüncesini gönderdim ve sırf o kelimenin işlemediğini bildiğimden, *lütfen,* diye eklemedim.

"Affedersiniz ama gelen Mencheres ve dengi," diyen Maximus, eğilmesine rağmen özür diler gibi konuşmamıştı. "Eşleri de yanlarında."

Çaktırmadan uzaklaşmaya başladım; Vlad'a artık beni büyülemeye devam edeceği kadar yakın olmayınca, aklım başıma gelmeye başladı. Ne yapıyordum ben? Akıllıca bir şey yapmadığım kesindi.

"Leila, dur," dedi Vlad.

Kapıya doğru ilerlemeyi sürdürdüm. "Misafirlerin var, ben ayakaltından çekileyim..."

"*Dur!*"

Buyurgan sesini duyunca söylediğini yaptım, sonra kendime lanet okudum. Ben onun çalışanlarından biri değildim. Vlad'ın bana emir vermeye hakkı yoktu.

Başkaldıran bir tavırla, "Hayır," dedim. "Terliyim, üzerim kanla kaplı ve duş almak istiyorum. O yüzden her ne söyleyeceksen, sonra söyle."

Maximus'un yüzündeki boş ifade kayboldu. Bana, birden boynumdan ikinci bir baş çıkmış gibi baktı. Vlad kaşlarını çatıp ağzını açtı ama daha konuşamadan koridorda kahkahalar duyuldu.

Bana tanıdık gelmeyen İngiliz aksanlı bir ses, "Sana o şekilde haddini bildiren kişiyle tanışmam şart Tepesh," dedi.

Maximus spor salonunun kapısı açılmadan ve içeri dört kişi girmeden hemen önce, "Misafirlerinizin aşağı kata inmekte olduğundan söz etmiş miydim?" dedi.

İçeri girenlerin ilki, sırıtışı Vlad'la dalga geçen kişi olduğunu varsaymama sebep olan, kısa saçlı, kumral bir adamdı. Yakışıklıydı ama daha az kaslı olsa, peruk taksa ve makyaj yapsa, üzerinde bir elbiseyle şahane görüneceğini düşündüren, fazla güzel hatları vardı.

Kumral, bunu her nasılsa duymuş gibi gözlerini bana çevirirken, Vlad'ın asık yüzünde bir tebessüm belirdi.

"Görünüşe bakılırsa sana da haddini bildirdi Bones," dedi Vlad, kelimeleri uzata uzata.

Bones bana göz kırparak "Öyle görünüyor," dedi. "Ama birçok kılığa bürünmüş olsam da prensip olarak elbise giymem."

Ağzım açık kaldı. Karşımda başka bir akıl okuyucu mu vardı?

"Bayağı şanssızsın, çünkü bu gruptaki hemen herkes akıl okuyabiliyor," dedi, Bones'un yanındaki kızıl saçlı kadın. Bana anlayışla gülümsedi. "Sinir bozucu, değil mi?"

Kelimenin üzerine basa basa, "Evet," dedim.

Kumralla kızılın arkasında, siyah saçları benimki kadar düz ve uzun olan, Arap'a benzeyen bir adam ve sözü edilen diğer eş olduğunu düşündüğüm ince bir sarışın da vardı. Akıl okuyabildiklerine göre insan değildiler herhalde.

Maximus bir kez daha eğildikten sonra odadan çıktı. Vlad yanıma gelip elini omzuma koydu.

"Leila, bunlar arkadaşım ve fahri atam Mencheres'le eşi Kira," derken, uzun saçlı, Orta Doğulu adamı ve sarışını işaret etti. "Seni arkadaşım Cat'le de tanıştırmak isterim." Kızıl saçlı kadın nedense bana tanıdık geldi. "Kocası Bones," diyen Vlad bu noktada kısa saçlı kumrala soğuk soğuk gülümsedi, "arkadaşım değildir."

Cat başını iki yana sallayarak "Siz ikiniz," diye mırıldandı. Sonra bana elini uzattı. "Seninle tanıştığıma çok memnun oldum Leila."

Kadının eline bakıp boğazımı temizledim. "Ah, kusura bakmayın."

Vlad, "Leila'nın sıradışı yetenekleri var," diyerek o rahatsız edici ana müdahale etti. "Özellikle sağ eliyle, insan-

lara elektrik veriyor. Aynı zamanda dokunuş vasıtasıyla kehanette bulunabiliyor ve geçmişteki, şimdiki zamandaki ya da gelecekteki olayları görebiliyor."

Cat, dişlerinin arasından ıslık çaldı. Mencheres gözlerini bir kez kırptıktan sonra, huzursuz edici, kara bakışlarını çevirdi.

"Olağanüstü."

Hepsinin bana bakışı, kendimi Vlad'ın bir keresinde beni benzettiği araç gibi hissetmeme yol açtı. *Ayrıca GERÇEKTEN yanan halkaların içinden atlayabiliyorum.* Bu alaycı düşünce, ben onu bastıramadan kafamda dolaştı.

Cat dehşete kapılmış halde, "Ah, haklısın," dedi. "Sana ucubeymişsin gibi bakıyoruz! Amma kabayız."

"Ben buna alışkınım," diye cevap verdim. En azından, yara izime çoğu kişi gibi açıkça bakmamışlardı. Sonra Cat'e tekrar baktım. Şimdi bana neden tanıdık geldiğini anlıyordum! Odamın kapısının çerçevesine dokunduğumda gördüğüm, morali çok bozuk olan kızdı. O sıralar neye üzüldüyse, iz bırakacak kadar güçlü bir şeydi.

Cat kaş çatarak, "Ha?" dedi. "Seni daha önce hiç görmedim."

Başımı ovuşturdum. "Millet, alınmayın ama düşüncelerime sadece Vlad kulak kabartırken bile durum yeterince kötüydü. Bunu koca bir grubun yapmasını kaldırabileceğimi sanmıyorum."

Mencheres öne çıktı ve elini Vlad'ın koluna koydu. "Leila, tanıştığımıza sevindim. Vlad, dostum, benimle yürü."

Vlad yerinden kıpırdamadı. "Önce Leila'yı odasına götüreceğim. Daha az önce yaralandı."

Bones önce Vlad'a, sonra bana baktı. Burnunu tuhaf bir tavırla çekti, sonra yüzüne ağır ağır bir tebessüm yayıldı.

"Gerek yok Tepesh, biz onu seve seve götürürüz. Karımın kaldığı odada kalıyorsa, Cat odanın yerini hatırlar."

Vlad hemen diklendi; onu tanımasam duman kokusu aldığıma yemin edebilirdim.

"Bana benim evimde, benim misafirimle ne yapacağını söylemeye nasıl cüret eder..."

Mencheres, "Vlad," derken bu adı hafif bir kınama tonuyla, uzatarak söyledi. Vlad'ın daha da büyük bir öfkeyle diğer vampirin üzerine yürümesini bekledim ama o, hüsranla iç çekti.

"Onu buraya sen getirdin. Bunun olacağını biliyordun."

Mencheres daha ikna edici bir sesle, "Bırak, kızı götürsünler," dedi. "Hem bana bir soru sormak istediğin için buraya gelmemi rica ettin ve soruyu Cat ya da Bones yakınlardayken sormazsın."

"Hey, ben varken neden sormuyor? Biz arkadaşız," diye itiraz etti Cat.

Vlad başının sert bir hareketiyle Bones'u işaret ederek, "Evet ama sen ona her şeyi anlatıyorsun," dedi. "Ama Kira gelebilir."

Kira onlara muzipçe gülümsedikten sonra Mencheres'in koluna girdi. "Tanıştığımıza sevindim Leila."

"Evet, ben de," derken soruyu duyamayacağım için ben de sinirliydim. Vlad muhtemelen, yeteneklerimi en iyi şe-

kilde nasıl kullanabileceğini soracaktı, o yüzden en azından cevabı duymaya hakkım vardı.

Üçü odadan çıkıp beni Ken ve Barbie'nin vampir versiyonlarıyla baş başa bıraktı –ve Cat alaycı bir tavırla soluduğu anda bunu düşündüğüme pişman oldum.

"Herhalde sana teşekkür etmeliyim."

Dişlerimi gıcırdatarak "Kusura bakma," dedim. "Gerçekten iltifattı, çünkü siz ikiniz gerçekten... güzelsiniz."

İki vampir kusursuzdu ve mükemmel olan yalnızca yüz hatları değildi. Tenleri beyaz ve porselen gibiydi, görünürde tek bir kusur bile yoktu. Sırf onlara bakmak bile,yaram yüzümün yarısını ve kolumun tamamını kaplayacak kadar uzayıp genişlemiş gibi hissetmeme sebep oluyordu.

Cat bacağına pat pat vurarak, "Ah, benim de yara izlerim var," dedi. "Tam şurada kazık deliği var. Karnımda bıçak yarası, sırtımda da..."

Elimi kaldırarak "Lütfen sus," dedim.

"Düşüncelerinin sana ait olmaması çok rahatsız edici, değil mi?" diyen Bones, bana kuşkuyla baktı. "Karım dönüşmeden önce bu onu deli ederdi ama," derken sesini alçaltı, "eğer ilgini çekiyorsa, birinin duyabileceklerine sınır koymanın bir yolu var."

Gözlerim irileşti. İlgimi çekiyor muydu? Şu anda biraz zihinsel mahremiyet için bütün dişlerimden vazgeçebilirdim!

Bones sırıttı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Anlıyorsun ya, bir insanın akıl okuyan bir vampiri düşüncelerinden uzak tutması için, ender rastlanan türden bir irade gücü ge-

rekir ve bu çoğu insanda yoktur. Ama ne zaman düşüncelerinin dinlendiğinden kuşkulansan, kendi kendine berbat bir şarkı söyleyebilirsin."

"Şarkı söylemek mi?" diye tekrarladım şüpheyle.

Bones başıyla onayladı. "Tabii aklından... Ama şunu unutma: O kadar sinir bozucu ve kendini tekrarlayan bir şarkı olmalı ki düşünce okuyan kişinin dikkatini dağıtıp kafandaki bariyeri aşmasına engel olmalı."

Cat, Bones'a açık bir kuşkuyla baktı. "Sanırım bunu neden yaptığını biliyorum; çok kötüsün..."

Bones sesini sertleştirerek "Tepesh bunu hak etti," diye araya girdi. Sonra bana gülümsedi. "Haydi, beni engellemeye çalış."

Bones'un bana iyi niyetinden yardım etmediğini anlıyordum. Ama bu yöntem Vlad'ın her istediğinde aklımı okumasına engel olmamı sağlayacaksa... Eh, o zaman onun düşmanı, benim arkadaşımdı. Sinir bozucu, kendini tekrarlayan bir şarkı ha? Annemin dinlemeye bayıldığı 80'ler şarkılarını düşündüm. Annem şarkıları tekrar tekrar çalarak beni deli ederdi.

Frankie Goes to Hollywood'un *Relax* şarkısını içimden söylemeye başladım. Bones parmağıyla çenesine vurdu.

"Yapmaya çalıştığın şey hoşuma gitti ama daha iyi düşün."

İçimi çektim ve başka şarkılar düşünmeye başladım. Madonna'nın *Like a Virgin* şarkısı bayatlayana kadar çalınmıştı ama benim durumum düşünüldüğünde fazla imalıydı. Whitesnake'in *Here I Go Again*'inde karar kıldım ve nakaratı kafamda birkaç kez tekrarladım.

Bones başıyla onayladı. "Daha iyi ama hala insanın kendi boğazını kesmek isteyeceği kadar sinir bozucu değil. Haydi Leila. Bunu başarmak istiyor musun, istemiyor musun?"

Hüsran dolu bir ses çıkarıp Bones'a pis pis baktım. Sonra birden ilham geldi ve gülümsedim. *Al bakalım!*

Yeni şarkının ilk birkaç sözünü aklımdan geçirmiştim ki Bones güldü.

"Mükemmel. Tepesh ne zaman yakınında olsa bunu tekrarla, çok geçmeden bağıra bağıra kaçar."

Cat başını iki yana salladı. "Sen gerçekten sapığın tekisin canım."

Bones gülümsemekle yetindi. "Dediğim gibi, adam bunu hak etti."

On Sekiz

Saatler sonra, akşam yemeği için, daha önceki günlerde hissettiğimden çok daha büyük bir hevesle giyindim. Sebebi, kısmen daha önceki ataletimin ve her yerimde hissettiğim ağrıların yok olmasıydı. Kaçırıldığımda ve camdan atladığımda meydana gelen bereler bile kaybolmuştu. Vlad'ın kanı belli ki Marty'ninkinden daha kuvvetliydi. Ya da Marty'nin normalde içeceklerime koyduğundan daha fazla kan içmiştim. Her halükarda, günlerdir ilk kez kendimi harika hissediyordum.

Aynı zamanda, yeni zihinsel savunmamı denemek için sabırsızlanıyordum. O yüzden, daha önce yanındayken sağduyuyu bir kenara bıraktığım için kendime kızsam da Vlad'ı görmeyi iple çekiyordum. Daha da beteri, Maximus o anda gelmeseydi, neler olacağını merak etmekten kendimi alamıyordum.

İçimdeki bir ses, *sanki bilmiyorsun*, diyerek benimle alay etti. Sıkıntıyla iç çektim. Evet, biliyordum. Ama onunla yaşanacak bir ilişki, gerçekten kalbimi kırabilirdi. Daha

önce şehvet hissetmiştim -bakireydim ama ölü değildim- ve bu, şehvetten fazlasıydı. Vlad'ın kabuğunu kırmak, sırlarını öğrenmek ve kişiliğinin karmaşık yanlarını keşfederek, insanlarını ne pahasına olursa olsun koruyan o korkutucu vampirin altında yatan adamı bulmak istiyordum. Onunla tanışalı daha bir hafta olmamasına rağmen bunu istemem, tehlikenin ta kendisiydi. Ama buna kıyasla, şehvete dayalı bir ilişki de çok basit olurdu.

Biraz kapalı ama hatlarımı hoş gösteren, lacivert örgü elbisemi henüz giymiştim ki kapım tıklatıldı. Kapıyı açtım ve Maximus'u gördüğümde, yüzümdeki soru soran ifade dondu.

Söze özürle başlamamın iyi olup olmayacağını bilemeyerek, "I-ıı, merhaba," dedim. Daha önce erkeklerle çıkmış olsam, o tecrübeler şimdi işime yarardı.

Maximus, ilk tanıştığımız günde kullandığı kadar resmi bir dille, "Vlad bu akşam seninle yemek yiyemeyeceğini üzüntüyle bildiriyor," dedi.

İçime dolan hayalkırıklığının, yüzümden belli olmadığını umdum. Sonra yüzüme zorlama bir tebessüm yerleştirdim.

"Cat, Bones ya da diğerleri yemekte olacak mı?"

"Hayır, gittiler. İstersen yine de ana yemek odasında yiyebilirsin. Ya da yemeğini buraya gönderebilirim."

Hiçbir şey olmamış gibi davranmaya devam edemezdim. "Çok üzgünüm Maximus. Bana kızmakta sonuna kadar haklısın. Kafam biraz olsun çalışsa Vlad'a yaklaşmazdım. B-ben neden duramadığımı bilmiyorum..."

Maximus, yüzünde haşin bir tebessümle, "Ben biliyorum," diye sözümü kesti. "Onca Wallachialı'nın, Vlad'ın prens olarak hüküm sürdüğü farklı dönemlerde onun için savaşıp ölmesiyle aynı sebepten. Çünkü sonunun kötü olacağını bilsen de o seni kendisine çekiyor."

Yüzümü buruşturdum. Pek de üstü kapalı bir uyarı değildi. "Umarım sonum onlarınkine benzemez."

Maximus omuz silkti. "Ne olursa olsun, artık ona aitsin."

Kaşlarımı kaldırdım. "Ah, gerçekten mi? Ne tuhaf, çünkü buna razı olduğumu hatırlamıyorum."

"Sana kanını teklif etti. Sen de o kanı içtin. Üzerinizden kokusunu alabiliyorum." Maximus bana aklım kıtmış gibi baktı. "Bunun ne anlama geldiğini sandın?"

"O kana ihtiyacım olduğunu... Çünkü görünüşe bakılırsa, vampir kanı içmezsem yeteneklerim beni öldürecek," diye yanıt verirken, oda sıcak olmasına rağmen içimde bir ürperti dolaştı.

Maximus soğuk bir dille, "Düşün Leila," dedi. "Bu evde düzinelerce vampir var. Vlad sana kan vermemiz için herhangi birimizi çağırabilirdi. Ama onun yerine, sana kendi kanını içirdi. Vlad adını senin tenine dağlasa, şimdikinden çok onun olmazdın."

"Bir dakika." Başımı iki yana sallayarak gerçeği inkar etmeye devam ederken, elimi kaldırdım. "Marty yıllardır bana gizlice kanını içiriyor. Birine aitsem, o Marty'dir!"

"Marty üzerinde hak iddia etmedi. Vlad etti. Bugün sana kur yapmama izin verme teklifini geri aldı –sanki artık onun olduğunu kendim anlamamışım gibi." Maximus

bana neredeyse acır gibi baktı. "Eğer arkadaşını seviyorsan, Vlad'a Marty'ye ait olduğunu düşündüğünü asla söyleme. Söylersen Marty'yi öldürür."

Bu kadarı da çok fazlaydı. Gözlerimi kapayıp derin bir nefes aldım.

"Nerede o? Onunla konuşmam gerek."

Maximus'un yüzü ifadesizleşti ve kibarlaştı, "Şu anda meşgul."

Dişlerimi gıcırdattım. "Lütfen resmi konuşmayı bırak ve Vlad'a meşguliyetinden kurtulması gerektiğini söyle."

Maximus alaycı bir tavırla soludu. "Bu iş öyle yürümüyor. Kimse Vlad'a emir veremez. Müsait olduğunda seninle görüşecektir. Bu arada, öfke nöbeti geçirmek hiçbir şeyi değiştirmez."

"Öfke nöbeti geçirmiyorum." İleride geçireceğim kesindi ama bunu, benim görüşümü almadan kendisinin olduğumu ilan eden vampire saklayacaktım.

Maximus, "O halde, burada mı yemek istersin, yoksa ana odada mı?" diyerek baştaki sorusuna döndü.

O kadar öfkeliydim ki iştahım kesilmişti, ama yemek yemeyi reddetmek kabalık olurdu.

"Burada."

Vlad ertesi sabah ve öğleden sonra da 'maalesef meşgul' olmayı sürdürdü. Öfkeden kudurmakla, endişelenmek arasında gidip geliyordum. Vlad o kadar yaşlı ve güçlüyken onun için endişelenmem gülünçtü ama onu öldürmek isteyenler vardı. Ben, hayatına en başta bu yüzden dahil olmuştum.

Akşam olduğunda ve Maximus'tan başka biri bana Vlad'ın hala "maalesef meşgul" olduğunu söylemeye geldiğinde, canıma tak etti. Vlad beni görmek istemeyebilirdi ama ben öylece oturup öfkelenmeye devam etmeyecektim. Üzerimi değiştirdim, sonra odamdan adeta koşa koşa çıktım.

Ben'le diğerlerinin yaşadığı kata indim. Şapeli henüz geçmiştim ki insan sesleri duydum. Sesleri takip ettiğimde, birkaç kişinin toplanmış olduğu bir mutfağa vardım.

Ben, beni açık kapının yanında gördüğünde şaşkınlıkla, "Leila," dedi. "Hey, gel içeri."

Ben'e geniş, neredeyse çaresizce bir tebessümle gülümsedim. "Hani sözünü ettiğiniz kulüp vardı ya? Bu akşam gidecek misiniz?"

Ben elini buklelerinin arasından geçirerek yanıma geldi. "Evet ama senin gelemeyeceğini sanıyordum. Şey yüzünden... Bilirsin işte. Durumun yüzünden."

Kısaca gülerek "Dans edemem," dedim. "Ama aşırı enerjimi güvenli bir şeyin içine boşaltabilir, sağ elime eldiven giyebilir ve sizinle kafayı çekebilirim."

Damon, ağzı her ne yiyorsa onunla dolu olsa da, "Olur," dedi.

"Eh, o zaman, tabii." Ben gülümsedi. "Kendini daha iyi hissettiğine sevindim. Ne oldu ki?"

Yeteneklerim beni öldürüyor ve tek tedavi vampir kanı.

"Demir eksikliği. Şimdi iyiyim. Söz veriyorum, bir yerim kanamayacak ve bayılmayacağım."

"Tamam, birazdan hazır oluruz."

Birden moral bozucu bir gerçeği fark ettim. "Bir dakika. Bende para yok ve Vlad'ın personelinden para isteyecek değilim."

"Para mı?" Ben ve mutfaktaki diğer herkes güldü. "Paraya ihtiyacın yok," diye devam etti Ben. "Vlad kasabanın sahibi, biz de onun özel kebaplarıyız. Bizim için her şey bedava ve onun konuğu olduğundan, bu senin için de geçerli."

Gözlerim yerinden uğradı. "*Bütün* kasaba onun mu?"

"Etrafındaki kırsal bölgeler de. Romanya'da komünler var ve çoğu insan, yönettikleri komünlerin sahibi olmasa da... Vlad'ın kendi usulleri var, değil mi?"

Vlad'ın bana kanını içmenin ne anlama geldiğini söylemediğini hatırlayarak, *kesinlikle*, diye düşündüm. Sonra o düşünceyi bir kenara itip gülümsedim.

"O halde, siz hazırsanız ben de hazırım."

On Dokuz

Sekiz kişi birden, Vlad'la ikimizi kaleye getirenden farklı bir limuzine doluştuk. Dondurucu soğuk yüzünden, elbisemin üzerine uzun, kalın bir palto giymiştim. Palto aynı zamanda kol ağzına soktuğum sağ elim için koruyucu bir bariyer oluşturuyordu. Ama hepimiz araca bindiğimizde, şoförü direksiyonun başında olmasına ve motoru çalışmasına rağmen, limuzin hareket etmedi.

Ben, "Neden gitmiyoruz Hunter?" diye sordu.

Hunter, "İzin alıyorum," dedi, sonra aramızdaki camı kapattı.

"İzin mi? Ne zamandan beri?" diye mırıldandı Ben.

Ben geldiğimden beri, diye düşünürken öfkelenerek gerildim. Vlad benim evden ayrılmamı yasaklayabiliyorsa, onunla konuşmak istediğimde müsait olmalıydı.

Birbirlerine attıkları bakışlara bakılırsa, herkes gecikmenin sebebinin ben olduğumu anlamıştı ama ters bir şey yokmuş gibi çene çalıyorlardı. On dakika kadar sonra, şo-

förle aramızdaki cam açıldı. Maximus şimdi yolcu koltuğunda oturuyor, bana dik dik bakıyordu.

"Gerçekten gizlice kaçabileceğini mi sandın?"

Konuşmalar bıçak gibi kesildi. Öfkelenerek Maximus'a baktım.

"Hiçbir yere kaçtığım yok. Bu evin diğer sakinleriyle birlikte dışarı çıkıyorum. Onların çıkmadan önce kimseye bir şey söylemek zorunda olmadıklarını fark ettim. Ben neden söyleyeyim?"

Maximus hemen, "Çünkü sen Vlad'a aitsin," dedi.

Yumruklarımı sıktım. *Yine aynı laflar.*

Ben, hüsranla yumruk sıktığımı fark etti. "Hey, önemli değil. Hepimiz Vlad'a aidiz," dedi ve dizime rahatlatıcı bir tavırla pat pat vurdu.

Maximus'un gözleri bir anda yemyeşil oldu. "Siz Vlad'a onun olduğu gibi ait değilsiniz, o yüzden elini hemen çek. Yoksa o eli koparırım. Vlad dışında kimse ona dokunamaz."

Ben'in eli, çocuğun vücuduna yıldırım yollamışım gibi, anında dizimden çekildi. Maximus bundan daha açık konuşamazdı. Utançla koltuğuma gömülmekle, öne sıçrayıp Maximus'a elektrik verme isteği arasında kalmıştım. İkincisi daha çekiciydi ama bu geceki planlarımı mahvetmiş olurdum.

"Efendinin bölgesini onun yerine işaretlediğine göre, artık gidebilir miyiz?" derken, her hecem buz gibiydi.

Maximus şoföre başını salladı ve araba hareket etti. Sandra, Joe'yu dürterek, "Camı kapat," diye tısladı. Joe düğmeye bastı ve ön koltuklar bir kez daha bizden ayrıldı.

Cam kapanır kapanmaz -sanki böylesi, Maximus'un bizi duymasına engel olacaktı- Sandra bana sırıttı. "Leila," dedi, hayranlık dolu bir sesle, "bize her şeyi anlatmalısın!"

Sarhoş oluyordum. Sendeleyecek, yere yığılacak, başımı klozetten kaldıramayacak kadar sarhoş. Koca ağzı yüzünden Maximus'a ve anlaşılmaz küstahlığı yüzünden Vlad'a lanet olsundu.

Üzerime dikilmiş olan yedi çift göze değil de camdan dışarı bakarak, "Öyle değil," diye mırıldandım. "Aramızda hiçbir şey olmadı."

Sandra bilgiç bir tavırla güldü. "Ama Vlad senin ona ait olduğunu herkese bildirdiğine göre, aranızda bir şey olmasını istiyor sanırım."

Ben razı olmadan olmaz, diye düşündüm kasvetle.

Gözümün ucuyla, Ben'in başını iki yana salladığını gördüm. "Vlad sen bayıldıktan sonra bizzat gelince bir şeyler olduğunu anlamalıydım. Bizlerden biri hastalandığında ya da yaralandığında bize doktor gönderilir ama *onu* görmeyiz."

Birkaç kişi mırıldanarak bu sözleri onayladı. Sessizliğimi bozmadım ama bunu daha sonra düşünmek üzere kayda aldım.

"Bana kulüpten bahsedin," diyerek konuyu değiştirdim.

Tariflerine bakılacak olursa, orası üç bin kişilik bir kasabanın tek kulübü olduğundan, mevsimlerden kış ve haftaiçi olmasına rağmen dolu olacaktı. Otuz dakika sonra kulübe vardık. Kapının yanında oturduğum için önce ben indim ve etrafıma baktım.

İki katlı, taş ve ahşaptan yapılma binanın önünde FANE'İN YERİ yazıyordu. Uzun, taş bir baca, açık gökyüzüne duman üflüyordu. Sokaktaki diğer binalar kapalı görünüyordu. Ama sokağın karşısındaki bazı binaların ışığı yanıyordu. Sokak lambalarının, uzun direklere asılmış demir gaz lambalarına benzemesi hoşuma gitti. Kasabanın eski havasına katkıda bulunuyorlardı.

Maximus limuzinden indi ama benden uzaklaşmadı. "Ne yani, bu gece bana dadılık mı edeceksin?" diye homurdandım.

Maximus omuz silkti. "Ne istersen onu düşün."

Ben Vlad'la görüşünce kıyamet kopacaktı. Böyle saçmalıklar on beşinci yüzyılda kabul ediliyor olabilirdi ama bu devirde ters tepiyordu.

"Bana bir iyilik yap," dedim. Maximus'a, sırf dün olanlardan ötürü kendimi hala suçlu hissettiğim için çirkeflik yapmıyordum. "Viking ebadında bir sırt çantam varmış gibi görünmemem için, benden birazcık uzak durur musun?"

Maximus hafifçe gülümsedi ve kapıyı açık tuttu. "Durmaya çalışırım."

İçeri girdiğimde, Fane'in yerinin, Gibsonton'daki barlardan çok da farklı görünmediğini fark edip şaşırdım. Uzun, kıvrımlı bara giden boşlukta masalar vardı ve şömine, restoranvari atmosfere katkıda bulunuyordu. Sandra önce beni vestiyere götürdü ve orada hepimiz kalın paltolarımızı çıkardık. Sonra Sandra'nın peşinden bara gittim ve kibarlık edip bana ayırdığı yere oturdum.

"Ne içeceksin?" diye sordu Sandra.

Normalde içecek seçeneğim kırmızı şarap olurdu ama bu gece daha sert bir şey istiyordum.

"Varsa, votka ve kızılcık suyu. Yoksa votka ve içine karıştırılacak herhangi bir şey."

Sandra sırıttı. "Oslow!" diye seslendi. Barmen bize döndü. *"O vodka si un suc de coacaze in contul voyvoda."*

Kızın söylediği cümlede bana tanıdık gelen tek kelime *voyvoda* idi. Prens. "Ne dedin?"

"İçkini ısmarladım ve prensin hesabına yazmasını söyledim."

"Vlad'ı herkes tanıyor mu?" diye sordum şaşkınlıkla.

Sandra elini altın-kızıl saçlarının arasından geçirdikten sonra cevap verdi. "Bu kasabada çoğu kişi tanır ama adını az kişi ağzına alır, hele de yabancılara ondan hiç bahsetmez. Romanyalılar tarihlerindeki kahramanlara hürmet gösterir ve sır tutmayı bilir."

Sonra Sandra bana yan yan baktı. "Prensin arzusunun hedefi olduğun için, birçok insan seni çok şanslı bir kadın olarak görür."

"Benim sorun ettiğim, hedef kısmı," diye mırıldandım ve içkimi önüme konduğu an elime aldım. "Ve kendimi az da olsa şanslı hissetmek için, bunlardan beş on tane içmem gerekecek."

Altı votka-kızılcık suyu içtikten sonra, Sandra'nın beni dans pistinin olduğu ikinci kata çıkmaya razı etmesine göz yumdum. Sandra, Ben ve diğerleri, etrafımda koruyucu bir

daire oluşturmaktan zevk alır gibiydi. Sağ elimi kalçama yapışık tutup bu dünyada hiçbir tasam yokmuş gibi dans ettim. Şarkı sözlerini anlamıyor olabilirdim ama iyi bir tempo, tercümeye lüzum bırakmazdı.

Birkaç içki daha içtikten sonra, tam bunun son birkaç yılda geçirdiğim en güzel gece olduğuna karar veriyordum ki avaz avaz müziği bastıran bir gümbürtü duyuldu. Yer de sarsılınca kafam karışmış halde etrafıma baktım. Romanya'da deprem olur muydu? Etrafıma bakan tek kişi ben değildim ama sonra Maximus'un kükreyişini duydum.

"Hunter, kızı buradan çıkar!"

O anda duman kokusu aldım. Dans pisti yine akıl almaz bir gümbürtüyle sarsıldı ve insanlar çığlık atmaya başladı.

Sandra, duman kokusunu alıp paniği görünce neler olduğunu anlamamışım gibi, "Yangın!" diye bağırdı.

Kalabalık sürü halinde merdivene atılırken, etrafımdaki arkadaş dairesi dağıldı. Sağ elimin birine dokunmasına engel olmaya çalıştım ama içerisi sıkış tıkıştı. Yanımdaki kız bana doğru itildi, sonra yere düştü. Aklım grimsi dükkan soygunu imgeleriyle doldu ve gözlerimi kırpıştırıp gerçeğe döndüğümde kızı göremedim. Kalabalık kaba bir şekilde ilerlerken beni de öteye itmişti. Kızın ezileceğinden korkarak onu bulmaya çalıştım.

Başka birine kazara dokunmamak için sağ elimi koltukaltıma soktum ve kalabalıkla mücadele ederek merdivenlerden uzaklaştım. Etrafımda bunca insan varken, dışarı çıkmaya çalışmayı göze alamazdım. Birinin ölümüne sebep olabilirdim –tabii çoktan olmadıysam. Belki Maximus ya

da Hunter, elektrik verdiğim kadını bulmamda bana yardımcı olabilirlerdi. Adamlar neredeydiler?

Sonuna balkona ulaştım. Gözüme aşağıdaki bulanık bir şey takıldı, sonra bir başka gümbürtü, hızla boşalmakta olan dans pistini sarstı. Bulanık leke, sarı saçlarla kasların birleşimine dönüştü. Maximus, üzerilerine düzinelerce insan akın etmesine rağmen kıpırdamayan üç kişiye doğru ilerlerken, üzerindeki molozları silkiyordu.

Yabancıların ellerinde gümüşün belirgin parıltısını gördüğümde gerçeği anladım. Bir kaza değildi bu. Bir saldırıydı.

Sert bir şey kolumu kavrayarak beni döndürdü. Limuzin şoförü Hunter'ı ancak tanıyabilmiştim ki adam beni omzuna atıp merdivenlere yerine odanın karşı tarafındaki pencereye yöneldi.

Adamın sırtını yumruklayarak, "Dur!" dedim. "Kadını da al. Yerde yatıyor ve yaralı!"

Hunter durmadı. "Siz önemlisiniz. O önemli değil."

Yumruklarımın şiddetini artırdım ve tükürürcesine, "Pislik!" dedim. "Hemen geri dön."

Yeni bir gümbürtü duyuldu ve cam kırıkları, bacaklarımın arkalarını kesti. Bu kez gümbürtü altımızdan değil, karşımızdan gelmişti.

Bana tanıdık gelmeyen bir ses, "Ah, işte orada," dedi.

Hunter durdu, ben de arkamı görmek için boynumu uzattım. Ama Hunter beni fazla sıkı tutuyordu.

Hunter pencereyi kırıp içeri dalan kişiye, "Vlad seni öldürecek," diye tısladı.

Diğer adam tasasız bir tavırla, "Önce ben onu öldürürsem, bunu yapamaz," dedi, sonra yere düştüm ve başım ahşap zemine acı verici bir biçimde çarptı.

Gözlerimin önünde yıldızlar uçuşsa da gerilemem gerektiğini akıl edebildim. Duman yoğunlaşıyor, görüşümü netleştirmek için gözlerimi kırpıştırırken öksürmeme sebep oluyordu. Gördüğüm ilk şey, yalnızca balkon parmaklığını tutup ayağa kalkmama yetecek kadar bir süre boyunca devam eden bir ölüm dövüşüne girişmiş olan Hunter ve saçları erken grileşmiş, genç bir adam oldu. Sonra Hunter, göğsüne saplanan bıçakla geriye devrildi; yüzü şokla dolu, gözlerimin önünde büzülüp erimeye başladı. Gümüş saçlı vampir, gözlerini ondan ayırıp bana gülümseyerek baktı.

"Frankie'ydi, değil mi?" dedi kibar bir dille.

İlk içgüdüm dönüp kaçmak yönündeydi ama bunu yapmadım. Adamın beni henüz tutmanası, benimle oynamak istediği anlamına geliyordu. Şahane. Sanki son zamanlarda hayatıma yeterince kana susamış sadist girmemiş gibi, şimdi bir yenisiyle karşı karşıyaydım. Sağıma, sonra tekrar adama baktım.

"Evet, Frankie benim," diye fısıldadım. "Tanıştığımıza memnun oldum." Sonra bir takla atarak balkon parmaklığının üzerinden atladım.

Oynadığım kumar işe yaramıştı, çünkü adamın böyle bir şey beklemediği ortadaydı. Henüz kulüpten kaçamamış olan birkaç müşterinin üzerine düştüm ve altımda sıcak bir ten hisseder hissetmez yuvarlandım. Böylece darbe yumuşamıştı ama altımda kalan kişi yine de çığlığı bastı, sonra

artan dumandan ötürü öksürerek, topallayarak çıkışa doğru ilerledi.

Daha o yöne tek bir adım atabilmiştim ki arkamda bir gümbürtü duydum ve kaba eller beni kavradı.

Gümüş saçlı, "Ah, gerçekten bayağı büyük miktarda elektrik veriyorsun, değil mi?" dedi.

Beni öyle kavramışken, sağ elimi kaldırıp ona adam gibi elektrik veremiyordum ve zamanım azalıyordu. Alevler kendi başına buyrukmuş gibi kulüp duvarlarından yukarı tırmanıyordu. Duyulan çarpma seslerine bakılırsa Maximus hala dövüşüyordu ama çığlıklar kesilmişti. Hemen herkes kulüpten çıkabilmiş gibi görünüyordu. Müzik avaz avaz çalmayı sürdürüyor, Maximus'la diğer vampirlerin ne dediğini duymamı zorlaştırıyordu ama birkaç kez "Frankie" kelimesini duydum ve bu saldırının arkasındaki sebebin ben olduğumu fark edince kalbim ağırlaştı.

Gümüş saçlı, arkama bakıp içini çekti. Sinirlenmiş gibi yaparak, "Görünüşe bakılırsa onu öldürürken yardıma ihtiyaçları olacak. Burada dur."

Ayağını gaddarca, etkili bir biçimde savurdu. İki tekmeden sonra, gözlerime yaşlar dolmuş halde yere düştüm. Baldırlarım tuhaf açılarda bükülmüştü; öyle kötü kırılmışlardı ki kemik tenimi delip dışarı çıkmıştı. Gümüş saçlı gülümsedi, sonra diğer üç vampirle dövüştüğü için ona sırtını dönmüş olan Maximus'a doğru yürüdü. Gümüş saçlı, bıçağını neredeyse hiç acele etmeden çekti.

Hunter beni korumaya çalışırken katledilmişti. Şimdi de Maximus ölmek üzereydi. Kendimi onlara doğru sürük-

lerken, kırık bacaklarım yere sürtündüğü için hissettiğim acı yüzünden haykırdım ama durmadım.

Gümüş saçlı bağırdığımı duymuş olmalıydı ama arkasını dönmedi. Onu durdurmamdan hiç korkmuyordu; bu da öfkemi artırdı. Maximus için duyduğum korku, gümüş saçlıya hissettiğim nefret ve sürekli artan ızdırabım, sağ elimin daha önce hiç yapmadığı bir şey yapmasına sebep oldu: Elim, minicik bir yıldırıma benzeyen, gözle görülür, ince bir elektrik dilimi oluşturmaya başladı. Önce elimdeki elektrik dilimine, sonra Maximus'a ulaşmak üzere olan gümüş saçlıya baktım, ardından daha hızlı emeklemeye başladım. Yine kör edici bir acı hissettim ama o dilim uzamaya ve kalınlaşmaya başladı.

Gümüş saçlının arkadaşları onu Maximus'un arkasında görüp saldırılarını şiddetlendirdiler. Maximus, gümüş saçlıya yaklaştığından habersiz, geri adım atmaya başladı. Acıdan neredeyse aklımı kaybetmiş halde, daha hızlı emeklemeye başladım ama gözyaşlarımla dumanların ardından, gümüş saçlının bıçağını kaldırdığını gördüm. Şimdi attığım çığlık, salt çaresizlikle doluydu. Yetişemeyecektim. Hala üç dört metre uzaktaydım.

Elimden yıldırım kadar hızlı, kırbaç kadar uzun, beyaz bir şey fırladı. O şey, gümüş saçlının sırtına çarptı, gömleğini yırttı ve adamın bütün vücudunun bir an için parlamasına sebep oldu. Adam dizlerinin üzerine düştü ve elektrik akımları, bıçağını eriterek eline yapıştırdı. Maximus sesleri duyunca arkasına bakmadı. Ama düşmanlarından biri oraya baktı ve Maximus bıçağını vahşice

bir hareketle vampirin boynuna savurdu. Vampir başsız halde yere yığıldı.

Gümüş saçlı döndü ve bana dik dik baktı. O bakışı biliyordum. Biri öldürülmeden önce, birçok yüzde görmüştüm. Elimde yine kırbaca benzer bir yıldırım oluşturmaya çalıştım ama kendimi, daha önce hiç hissetmediğim kadar güçsüz hissediyordum. Çabalamadan ölmek istemediğim için emekleyerek uzaklaşmaya başladım ama birkaç saniye sonra yukarı çekilip kaldırıldığımda şaşırmadım.

Gümüş saçlı, beni yüzlerimiz aynı hizaya gelinceye dek kaldırarak, "Kaltak," dedi. "Şimdi yerinden kıpırdayamayacaksın."

Sonra beni öyle sertçe geriye fırlattı ki hissettiğim son şey, sırtımda kırılan duvar oldu.

Yirmi

Acı, kendimden geçmeme sebep olmuştu sanırım, çünkü gözlerimi açtığımda bir battaniyenin altında olduğumu sandım ama bu imkansızdı. Hala yanan kulübün içinde bir yerlerdeydim, değil mi?

Battaniyeyi üzerimden ittiğimde duman beni öyle feci bir biçimde öksürtmeye başladı ki kendimi boğazım parçalanmış gibi hissettim. Evet, hala kulüpteydim ve üzerimdeki battaniye değil, bir paltoydu. Etrafımda bazıları hala askıda, bir kısmı da onlara çarptığımda yere düşmüş olan birçok palto vardı. Gümüş saçlı beni fırlattığında duvarı delmiş, vestiyere düşmüştüm.

Emekleyerek uzaklaşmaya çalıştım ve çığlığı bastım. Duvar parçaları kırık bacaklarımın üzerine düşmüş, onları hapsetmişti. Açtığım delik, içinden bakamayacağım, Maximus'un hala orada olup olmadığını göremeyeceğim kadar yüksekteydi. Ve duman soluk almayı güçleştirmeyi sürdürürken, etrafımdaki duvarlar ısınıyordu. O kavurucu acının ve öksürük nöbetinin arasında, bir an her şey

netleşti. Buradan kendi başıma çıkamazdım, o halde biri beni almaya gelmezse ölecektim. Şansım varsa, önce dumandan ölürdüm. Şansım yoksa... Eh, bacaklarımdaki ağrı, yanarak ölmenin verdiği hisse kıyasla cennetten çıkma olurdu.

Maximus'un, gümüş saçlıyla diğer vampirleri yenmeyi başardığını umarak "Maximus!" diye seslendim. "Maximus, buradayım!"

Hala avaz avaz çalan müzik ve muhtemelen kulübün yıkılmaya başladığını işaret eden tekinsiz kırılma seslerinden başka bir şey duyamadım. Başımın döndüğünü hissettim, biraz daha öksürdüm. Ölmesine ramak kalmış olan, deneyimini yeniden yaşadığım itfaiyeci, kendisini kurtarmak için ne yapmıştı? Her şeyden önce, üzerini örtmüştü.

Uzanabildiğim bütün paltoları alıp üzerime örttüm. Sıcak dayanılmazdı ama paltolar beni alevlerden koruyordu. Sonra daha ince paltolardan birini alıp ağzıma sardım, dumana karşı filtre olarak kullanmaya çalıştım.

Tekrar, "Maximus!" diye haykırdım. "Maximus, neredesin?"

Yine cevap yoktu. İçimdeki panik yükselir gibi oldu ama onu geriye ittim. Öğrendiğim bir şey varsa, o da paniğe kapılmanın kimseye yararının olmadığıydı. Tamam, Maximus ya beni müzikten ve kırılma seslerinden ötürü duyamıyordu, ya da ölmüştü. Başka bir şey denemem gerekecekti.

Elimden geldiğince eğildim, battaniyeleri üzerimde tutarak baş dönmesini ve her yerime yayılan kavurucu acıyı

unutmaya çalıştım. Elimde Vlad'a ait bir şey olsaydı, ona bağlanıp yardım isteyebilirdim. Kendi gelecek kadar yakında olmasa bile, birine yerimi söyleyebilirdi. Ama elimde ona ait bir şey yoktu ve bugün Vlad'ı hiç görmemiştim.

Belki çaresizlik aklıma çılgınca bir fikir getirmişti, belki de sebep, beynime giden oksijenin azalmasıydı ama sağ elimi paltonun altına sokup dudaklarımı ovuşturmaya başladım. *Lütfen, lütfen Vlad dudaklarıma dokunurken bir şey hissetmiş olsun!* Neredeyse öpüşüyor olmamız onun için bir şey ifade etmediyse, işim bitik demekti. Ama Vlad yeterince güçlü bir duyguya kapıldıysa, belki özünün bir parçasını bulup takip edebilir, Vlad'a ulaşabilirdim...

Vestiyer gözden kayboldu, yerini bir iki saniye içinde gökyüzü olduğunu anladığım çivit rengi bir arka planın önündeki Vlad aldı. Ağlayacak kadar rahatlamıştım ama ben bir şey söyleyemeden Vlad'ın sesi aklımı yarıp geçti.

"Leila, neredesin?"

Yüksek sesle cevap vermedim, çünkü çok öksürüyordum.

Kulübün vestiyerinde.

"Dışarı çık," dedi Vlad gergince. "Kulüpte yangın çıktığını biliyorsun."

Sence bu dikkatimden kaçmış olabilir mi, diye sordum hayretle. *Bacaklarım kırık ve duvarın bir parçası beni buraya hapsetti.*

Vlad'ın gözleri kapandı. Açıldıklarında parlak yeşile dönüşmüşlerdi.

"Yalnızca birkaç dakika uzağındayım. Yakınlarda ne varsa onunla üzerini ört ve elinden geldiğince yere yakın kal."

Bir öksürük nöbeti cevap vermeme engel oldu, çünkü bütün dikkatimi nefes almaya vermem gerekti. Kulaklarımdaki kükreyişin sebebinin, duvarları yiyen alevlerin sesinden mi, yoksa bayılmak üzere olduğumdan mı kaynaklandığından emin değildim.

Dikkatim daha da dağılmadan, *bunu zaten yaptım*, diye düşünmeyi başardım. Bir parçam, bunun çok kötüye alamet olduğunu biliyordu ama geri kalanım umursamıyordu.

"Leila," dedi Vlad sertçe. "*Sakın* bayılma."

Amma küstah, diye düşündüm. *İnsan birine bilincini açık tutmasını emredemez ki.* Öksürüğüm de bacaklarımdaki acı da yavaş yavaş kesildi. Acıdan kurtulmak, birçok açıdan sersemleticiydi. Bacaklarımı hissedemiyorsam, belki ateşi de hissetmezdim.

"Yanmayacaksın." Bilinçsizliğe doğru sürüklenirken bile, sesindeki hararetı duydum. "Vaktinde yetişeceğim."

Cevap vermedim. Vlad başka bir şey daha söyledi ama sözleri, etrafımdaki güzelim kükreyişin içinde kayboldu. Ona yoğunlaştığımda, kendimi uçabilecekmiş gibi hissettim. O sese odaklandım ve çok geçmeden her şey solmaya başladı. Daha hafiftim, havada süzülüyordum, özgürdüm...

Acı beni merhametsizce, aniden gerçekliğe çekerek uyandırdı. Artık yerde değil, beni kaldırmış olan Vlad'ın sert kollarının arasındaydım. Kırmızı-turuncu alevler dört bir yanımızdaydı ve ısı kavurucuydu. Ama sonra alevler adeta sihirle söndürüldü ve önümüzde bir yol açıldı. Vlad o yolda yürüdü ve çok geçmeden boğucu duman yok oldu.

Onun yerini, yanıp sönen ışıklar ve üstü başı is içindeki insanlar aldı. Vlad bileğini ısırdı, sonra ağzıma sıcak, ıslak bir şey bastırdı.

"İç," diye emretti.

Yüzü benimkine o kadar yakınken, koyu renk saçları başka her şeyi gözlerimden sakladı; Vlad, öksürük nöbetlerinin arasında, kanını yuttuğumdan emin olmaya çalışıyordu. Bacaklarımdaki acı önce patlama yaparak arttı, sonra azalarak donuk bir ağrıya, son olarak da tuhaf bir kaşıntıya dönüştü. Öksürüğüm de azaldı ama hala ciğerlerime yeterince hava çekemiyor gibiydim. Vlad sonunda bileğini çekti ve başım geriye, onun dirsek boşluğuna düştü.

"Yetiştin," dedim güçsüzce.

Vlad'ın tebessümü kısaydı –ve vahşice. "Yetişeceğimi söylemiştim."

Vlad beni eve uçurdu ama ikinci katta durmak yerine dördüncü kata çıktı. Beni yüksek, üçgen tavanlı, göz kamaştırıcı, gotik bir odaya bıraktı. Boyutlarına ve gösterişine bakılacak olursa, bunun onun odası olduğunu sanabilirdim ama yatakta o dikkat çekici, geceyarısı mavisi çarşaflar yoktu.

"Diğer odanın nesi var?" diye sordum; kanı yaralarımı iyileştirmişti ama hala başım dönüyordu ve kendimi bitkin hissediyordum. Vlad çizmelerimi çekip çıkardı, onları yere attıktan sonra örtüleri çekip beni yatağa yatırdı.

"Biri seni bölgeme saldıracak kadar çok istiyordu. Biri en son yüz yıl önce böyle bir şeye cüret etmişti,

o yüzden ben sorumlu kişiyi buluncaya dek yakınımda kalacaksın."

İçim suçluluk ve öfkeyle dolunca gözlerimi kapattım. "Maximus'a ne oldu?"

Vlad, "Onu gördüm, sağ," diyerek beni çok rahatlattı.

Battaniyeleri üzerime örttü. Normalde insanların bana acizmişim gibi davranmalarından nefret ederdim -kazadan hemen sonra, gerçekten acizken bunu yeterince sık yaşamıştım- ama şimdi, buna aldırmıyordum. Dünyanın en tehlikeli vampirinin bana göz kulak olması, kendimi güvende hissetmemi sağlıyordu ve yanarak ölmeme ramak kaldıktan sonra, bu hisse biraz daha tutunmak istiyordum.

Vlad havadan sudan konuşur gibi, "O vestiyere nasıl girdin?" diye sordu. "Maximus'un seni koruması gerekiyordu."

Olanlar aklıma gelince yüzümü ekşittim. "Biraz Anderson Cooper'a benzeyen gümüş saçlı bir vampire elektrik verdim, o da beni vestiyere fırlattı."

Vlad koyu renk kaşlarının ikisini birden kaldırdı. "Ona saldırdın, öyle mi?"

"Maximus diğer üç vampirle dövüşüyordu ve gümüş saçlı, Hunter'ı öldürmüştü. Maximus'a saldırmak üzereydi, ben de ona elektrik verdim. Böylece Maximus vampirlerden birini devirip yoldan çekilecek vakit buldu. Ama gümüş saçlı çok kızdı ve beni vestiyer duvarını delecek kadar sert fırlattı."

"Aklından ne geçiyordu da kendini o şekilde riske attın?" diye mırıldandı Vlad.

Maximus'un öldürülmek üzere olduğu kısmını kaçırmış mıydı? "Sarhoşum," dedim huysuzca. "Sarhoşken her şeyi deneyebilirim."

Vlad çabucak sırıtınca dişleri parladı. "Bunu aklımda tutacağım. Bu konuyu konuşmaya yarın devam ederiz. Şimdi dinlenmen gerek."

Buyurgan ses tonu, bana, kulübe en başta neden gittiğimi hatırlattı. Kendimi uyuyakalmak üzereymişim gibi hissetsem de yastıkların üzerinde doğruldum.

"Daha değil. Önce açıklığa kavuşturmamız gereken şeyler var."

"Ne gibi?" Sorusu yumuşaktı ama gözleri parlıyordu.

"Benden neden kaçıyordun?"

"Kaçmıyordum. Mencheres ve diğerleriyle nesne topluyordum. Ben kulüpteki saldırıyı bildirmek için aradığında, daha döneli bir saat olmuştu."

Vlad gözlerini benimkilerden hiç kaçırmıyordu ama... "O zaman Maximus neden senin, peşime takılmasını emrettiğini söyledi?"

"Bana telefon edip ne yaptığını söyledi." Vlad'ın sesi sertleşti. "Ama görünüşe bakılırsa, o seni koruyacağına sen onu korumuşsun."

Tamam, demek Vlad benden kaçmıyordu. O halde daha büyük olan meseleye geçebilirdim.

"Kanını içmenin sonucunun ne olacağını bana neden söylemedin? Maximus dedi ki kanını içtiğim için, şey..."

"Benim oldun," diye tamamladı Vlad, hiç duraksamadan.

Kendisinden böylesine emin olması öfkemi kabarttı. "Ben buna razı olmadım, o yüzden unut gitsin."

Vlad yatağımın kenarına oturup eğildi, kollarını yüzümün iki yanına koydu.

"Sence kanım, aramızdaki tek bağ mı?"

Sesi alçaktı ama bu seste, elle tutulur bir açlık vardı. Sesi daha önce yalnızca benim dokunduğum yerlerimi okşar gibiydi ve öfkemin bir arzu parıltısı altında solmasına sebep oluyordu. Vlad öyle yakınımdaydı ki saçları etrafıma dolanan gölgeli bir örtü gibiydi ve hafif, güven dolu darbelerle yüzümü okşamaya başladığında, zevkten gözlerimi kapatmamak için tüm gücümü kullanmam gerekti.

"Asıl bağımız bu," diye fısıldadığında, nefesi sıcak sıcak dudaklarıma çarptı. "Senin kaderinde benim olmak var. Ve sana sahip olacağım."

Sonra ağzını indirerek, dudaklarıma sahip olur gibi beni sertçe öptü. Dudaklarımdan bir inilti koptu ve Vlad'ın dili ağzıma girerek benimkini tahrik edici bir baskınlıkla okşadı. Vlad'ın tadı, şaraba dönüştürülmüş günah gibiydi: Koyu, baş döndürücü ve karşı konulmaz. Öpücüğündeki salt talepkarlık ve bedenimi yatağa bastıran sert bedeni, sinir uçlarımın kör edici bir hazla patlamasına sebep oluyordu. İçim derin bir ihtiyaç hissiyle doldu ve bu his, kasıklarımda son derece zevkli bir sıkışmaya yol açtı. Vlad'ı iyice kendime çekip elimi saçlarına doladım ve köpek dişlerinin uzadığını hissettiğimde içimi çektim. Vlad beni daha derinden öptüğünde, dilimi ağzının içine çekip bacaklarımın arasındaki zonklama

nabzımın hızına yetişinceye dek emdiğinde, korkum yok oldu.

Vlad birden odanın karşı tarafında belirdi; gözleri kavurucu yeşillikteydi ve pantolonunun önü kabararak gerilmişti.

"Hemen durmazsam sana saldıranları aramayı da hala bitkin olduğunu da unutacağım. Dinlen. Yakında görüşeceğiz."

Vlad, ben cevap vermeye fırsat bulamadan çekip gitti. Hüsranla içimi çektim. Dinlenecekmişim. Tabii. *Az önce* olanlardan sonra kim dinlenebilirdi ki?

Yirmi Bir

Biraz volta atıp enerjimin geri kalanını da boşalttıktan sonra, sonunda uykuya daldım. Uyandığımda iki karara varmıştım. Birincisi, onunla kurulacak bir ilişkinin tehlikelerine rağmen Vlad'la yatmaktı. İkincisiyse kulübe dönmem gerektiğiydi. Hem de hemen.

Duş alıp giyindim ve bu sırada, ben uyurken bir noktada çekmecelerle gardırobun eski odamdaki giysilerle doldurulduğunu fark ettim. Odada iki kapı vardı ve bir tanesinin zarif bir oturma odasına açıldığını gördükten sonra diğerinden, benimkinden başka yalnızca iki kapısı varmış gibi görünen ve iç mekan kavşağına benzeyen bir yere giden bir koridora çıktım.

Kahrolası devasa ev. Vlad beni buraya taşırken daha çok dikkat etmeliydim ama o sırada hala biraz sersemdim.

"Merhaba?" diye seslendim. Burada benden başkası olmalıydı. Vlad en güvendiği çalışanlarının odalarının bu katta olduğunu söylemişti.

Bir kapının açıldığını, sonra da Maximus'un sesini duydum.

"Geliyorum Leila."

Maximus birkaç saniye sonra, üzerinde dün geceki yırtık, is lekeli kıyafetlerle karşımda belirdi. Tek dizinin üzerine çökerek beni şoka uğrattı.

"Seni tehlikenin ortasında bıraktığım için ne kadar özür dilesem yetmez... Hayatımı kurtardığın için de sana asla yeterince teşekkür edemem."

Etrafıma baktım ve buna başka kimsenin tanık olmadığını görünce sevindim. "Maximus, ayağa kalk," dedim. "O sırada birkaç vampirle dövüşüyordun. Sonuçta, bira içmek için çıkıp gitmeye karar vermedin."

Maximus doğruldu ama başı eğik kaldı. "Gümüş saçlı vampirin seni kaçırdığını sandım. Ben diğerleriyle dövüşürken o kaçtı. Ben de diğerlerini öldürdükten sonra onun peşine düştüm. Onun yerine barı aramalıydım. Benim yüzümden neredeyse yanıp kül olacaktın."

Kasvetli bir tebessümle gülümsedim. "Hunter da benim yüzümden öldü. Bütün geceyi kendimizi suçlayarak geçirebiliriz ya da beni o diğer vampirlerin kemiklerine götürerek iyi bir iş yapmama yardım edebilirsin."

Maximus bu kez başını kaldırıp bana baktı. Gözlerinden kafa karışıklığı okunuyordu. "Kemiklerine mi?"

Gaddarca bir tatminle, "Vampirler öldüklerinde büzülüp et parçalarına dönüşüyor olabilirler ama iskeletlerini geride bırakıyorlar," dedim. "Hiçbir şey, birinin kemikleri kadar o kişinin özüyle dolu değildir. O kemiklere dokunur-

sam, sana vampirlerin kim olduğunu ve şanslıysak, onları kimin gönderdiğini söyleyebilirim."

Maximus öyle vahşice bir beklentiyle gülümsemeye başladı ki onun düşman listesinde olmadığıma sevindim.

"Kemikleri hemen buraya getirteceğim. Sen de bu arada yemek yemelisin."

Elimi salladım. "Aç değilim, teşekkürler."

Maximus bana sertçe baktı. "Dün neredeyse hiçbir şey yemedin ve öldürülmene ramak kaldı. Çok geçmeden, yine gücünü kullanman gerekecek. Vlad'ın kanı, vücudunun bütün gereksinimlerini karşılayamaz."

Kahretsin, adam haklıydı. Dün kahvaltıdan beri ağzıma vampir kanından başka bir şey koymamıştım. Kanı, beslenmemin ana ögesi haline getirmeye de niyetim yoktu.

"Bir daha düşündüm de... Kurt gibi açım."

Ben büyük bir porsiyon Benedict usulü yumurtayı bitirmek üzereyken, Vlad yemek odasına girdi. Masanın üzerine bir çuval bıraktı, sonra sandalyemin arkasına geçti, eğilip dudaklarını yanağıma sürttü.

"Hem güzel, hem şeytani. Sana sahip olmak için sabırsızlanmama yol açıyorsun."

Ağzının dokunuşu ve tahrik edici, hırıltılı sözleri ürpermeme sebep oldu. Yatakta da aynı ses tonunu kullanıyorsa, muhtemelen ön sevişmeyi atlamasına ses çıkarmazdım.

Vlad güldü, ellerini omuzlarıma koydu. "Ön sevişmeden çok hoşlanırım. Gördüğün imgede yok muydu?"

O sözlerin kafamda uyandırdığı taze anılar, gözlerimi yummama sebep oldu; kasıklarımdaki sıkışmayı irade gücümle yok etmeye çalıştım. *Kes şunu. Yakalamamız gereken katiller var, unuttun mu?*

"Evet, her şey sırayla. Maximus, kapının önünde dikilmeyi bırak da içeri gel, sana ihtiyacım olabilir. Leila, yemeğin bitti mi?"

Hunter'ı öldüren ve beni tekrar kaçırmaya çalışan kişinin kimliğini öğrenmeye çalışmadan önce tatlı isteyeceğimi mi sanıyordu?

Vlad sandalyemin arkasından çekildi ve dudakları kıvrılırken, tabaklarımı yana itti.

"Hemen işe koyulma isteği –bu da bir diğer ortak noktamız. Yangın binanın çökmesine sebep oldu, o yüzden çuvalda rastgele kalıntılar var. Ama bazıları, saldırganlara ait olmalı."

Vlad çuvalı az önce kahvaltı tabaklarımın durduğu yere boşaltırken, Maximus taş gibi bir yüzle yemek odasına girdi. Parlak meşe yüzeye, dört kafatasıyla çeşitli kemikler döküldü. Vlad, kafataslarından birini yuvarlanıp düşmeden önce yakaladı.

Kafatasını bana uzatarak "Buradan başlayabilirsin," dedi.

Kendimi olacaklara zihinsel olarak hazırladım, sonra kafatasını aldım. Kafamda siyah-beyaz bir görüntü akını başladı, kız kardeşimle aynı yaşta görünen ve en büyük günahı bir dükkandan bir şey çalmak olan, Tanya adında, gülen bir kız gördüm.

Kafatasını bırakırken, gözlerimdeki ani nemi gidermek için gözlerimi kırpıştırdım.

"Bu kız onlardan biri değil. Herkes paniğe kapılmaya başladığında yanımdaydı ve elime sürtündü..."

Bu da kızın ölümüne sebep olmuştu; dokunuşum ya kalbini durdurmuş ya da onu, yangının işini bitirmesine imaân verecek kadar uzun süreliğine bayıltmıştı. Dün gece o kulübe gitmemeliydim. Evde kalsam, bu kız hala hayatta olurdu.

Vlad alçak sesle, "Hayır Leila," dedi. "Kızın ölümünün sorumlusu benim. Çünkü onu öldüren, benim düşmanlarımdı. Sen ona sırf dikkatsizlikten ötürü dokunmuş olsan da saldırı olmasa kız hayatta kalırdı. Kendine ait olmayan günahları taşıma."

Gözlerimi sildim ve içimden hemen, yeni, kocaman bir lastik eldiven edinme kararı verdim. Ve eldiven, ne kadar dikkat çekerse çeksin, onsuz dışarı çıkmamaya. Sonra kömürleşmiş diğer kafataslarından birini elime aldım. Vlad haklıydı. Her şeyin bir sırası vardı.

Kafamda yine renksiz imgeler belirdi. Elimdeki kafatası, Maximus'un kellesini uçurduğu vampire aitti. Adı Cordon'du ve en büyük günahını görmek, midemin ağzıma gelmesine sebep oldu. O görüntüyü de ölümünün imgelerini de bir kenara bırakıp daha önce neler olduğunu görmeye çalıştım. Bir filmi sondan başa izliyor gibiydim, çünkü her şey anlaşılmaz hale gelecek kadar hızlı hareket ediyordu. Kemiklerden bilgi almanın dezavantajlarından biriydi bu. Kemikler, tek bir nesneden çok daha fazla tarih içerirdi.

Vlad'la Maximus sessizliklerini koruyarak yoğunlaşmama yardımcı oldular. Birkaç dakika sonra, umut vaat eden bir sahne yakaladım: Cordon ve gümüş saçlı vampir, yüzlerinde ciddi ifadelerle, kırk yaşlarında, seçkin görünüşlü, vücudu ağaç gövdesine benzeyen bir adamın, kulağa çok tuhaf gelen bir dilde, havlar gibi konuşmasını dinliyorlardı.

Kemiklerden bilgi almanın diğer bir dezavantajı da buydu. Hiçbir şeyi benim başıma geliyormuş gibi tecrübe etmiyordum. Öyle olsa söylenenleri anlardım, çünkü Cordon'ın aklının içinde olurdum ama bu, şimdiki zamandaki birine bağlanmaya benziyordu. Karşıma çıkan anının içinde, yalnızca görünmez bir gözlemciydim.

Yüksek sesle, "Sanırım bir şey buldum," dedim. "Bize saldıran vampirlerden ikisini görüyorum. Görünüşe bakılırsa emir alıyorlar ama konuşulan dili anlamıyorum."

"Ben düzinelerce dili akıcı bir biçimde konuşabiliyorum; duyduklarını tekrarla," dedi Vlad.

Diğer adam hızlı konuşmuştu ve o dili taklit etmek kolay değildi ama elimden geleni yaptım. Doğru olabilecek ya da olmayabilecek birkaç cümleyi tekrarladıktan sonra, Vlad'ın ıslığı dikkatimi anıdan uzaklaştırdı.

"Bana kalırsa, yakalanması zor kuklacımızı buldun."

Dikkatimi Vlad'a vermek için bağlantıyı kopardım. "Onu anladın mı? Hangi dilde konuşuyordu?"

"Eski Novgorod." Vlad'ın dudakları gergince bir tebessümle büküldü. "O dili çocukluğumdan beri duymadım. Ya o adam en az benim kadar yaşlı ya da ortadan kalkma-

dan önce bile çok az kişinin bildiği bir lehçeyle iletişim kuracak kadar zeki."

"Ne diyordu?"

Vlad'ın tebessümü yüzünde kaldı ama ifadesi sertleşti. "Birkaç kelimeyi atladın. Ama varlığını kasabadaki gözetleme ekipmanı sayesinde fark ettiklerini öğrenecek kadar çok şey duydum. Adamlarına, yerini tespit ettiklerinde, seninle birlikte dönmeyi başaramazlarsa, seni öldürmeleri gerektiği söylenmiş."

Gümüş saçlı vampirin bacaklarımı kırışı ve beni yanan bir binanın içinde bırakışı göz önünde bulundurulduğunda, "yakala ya da öldür" emri bana şaşırtıcı gelmedi. Yine de içimin ısındığını söyleyemezdim. Bundan önce Vlad'ın kuklacıyı yakalamasına, sırf o takdirde güvende olacağım için yardım etmek istemiştim. Şimdiyse o piçi, bana yaşattığı her şeyin hesabını ödetmek için yakalamak istiyordum.

"Bana daha fazlasını anlatırsan intikamını alırsın," diye vaatte bulundu Vlad. "Adamın adını ya da nerede olduğunu biliyor musun?"

"Hayır," dedim ve sebebini açıkladım. Adamların bulunduğu ortam bile işe yaramazdı. Üç adam, beton duvarlı, başka pek bir şey barındırmayan, ufak bir odadaydı. Sözüm bittiğinde Vlad, yüzünde düşünceli bir ifadeyle çenesini okşadı.

"Maximus," dedi en sonunda. "Dünyanın en iyi çizim sanatçısının kim olduğunu öğren ve o kişiyi şafak sökmeden buraya getir."

Yirmi İki

Diğer kemiklerden önemli bir bilgi alamadım. Yalnızca sahiplerinin günahlarının görüntülerine ve Eski Novgorod dilinde konuşan, seçkin görünüşlü beyefendinin başka imgelerine ulaşabildim. Vlad gözetleme ekipmanını bulmak ve herhalde bu tuzakta payı olan herkesi yakıp kül etmek için çıktı. Bense kemiklerin arkasındaki insanlar hakkında daha fazla şey öğrenmek için binlerce anıyı gözden geçirmeye çalışmayı sürdürdüm ama hüsran içinde geçen birkaç saatten sonra, çalışmaya o gün için son verdim. Gerçek şuydu ki kendi başımı boşu boşuna ağrıtıyor olabilirdim. Dün geceki saldırının arkasındaki yüzü görmüştüm; çizim sanatçısı iyi iş çıkarır ve Vlad adamı tanırsa... Yarın onu mat edebilirdik.

Böylesi de bu geceyi, aramızdaki diğer meseleleri halletmeye ayırabileceğimiz anlamına geliyordu.

Yemeğimi yeni yatak odamın bitişiğindeki ahşap duvarlı oturma odasında, tek başıma yedim. Tabaklar kal-

dırıldıktan sonra da orada kaldım. Modern, deri mobilyalar ve büyük, düz ekranlı televizyon, kapaklarındaki harfleri bile okuyamayacağım kadar eski kitaplara ev sahipliği eden antika kitaplığın yanında bir tuhaf duruyordu. Aşırı tezat bu görüntülere, şöminenin üzerindeki, Vlad'ın yüzüğüyle aynı ejderha desenini taşıyan kadim kalkan da eklendiğinde, odadaki diğer kapının nereye açıldığını tahmin edebiliyordum. O yüzden, kapının açıldığını duyduğumda, başımı çevirmek yerine kanepede kaldım ve çıtırdayan turuncu alevlere bakmayı sürdürdüm.

Önce gözucuyla uzun boylu bir şekil gördüm, sonra kollarımdan aşağı kayan, sıcak, güçlü elleri ve yanağıma sürtünen kısa sakalları hissettim. Önce birkaç şeyi çözüme kavuşturma kararıma rağmen, ellerinin sıcaklığının vücudumun belli bir yerine akar gibi olduğu gerçeğini düşünmekten kendimi alamadım.

"Dur," dedim ama o kelime, ağzımdan fısıltı gibi, kuvvetsizce çıktı.

Karanlık bir kahkaha, boynumda nefesinin değdiği noktanın karıncalanmasına sebep oldu.

"Hiç ikna edici değildi. Bir daha dene."

Ağzı, nefesinin olduğu yere yerleştiğinde, kendimi tutamayıp gözlerimi kapadım. Dudaklarının tenime ağır ağır sürtünüşü zevkle nefes vermeme sebep oldu, ardından hissettiğim ani, sert emişse tam merkezimde bir arzunun patlak vermesine, içimi çekmeme yol açtı.

"Vlad!"

Usulca bir kahkaha duydum, sonra köpek dişlerinin tehlikeli denecek kadar tahrik edici olan baskısını hissettim. Vlad boynumu emmeye devam etti, keskin dişleri tenimi delmeden bana sürtünmeyi sürdürdü. Nabzım, ısırılmak için yalvarır gibi, ağzının dibinde küt küt atıyordu ama sonra kanepeden aşağı kaydım ve dönüp Vlad'a baktım.

Vlad tepeme dikildiğinde, gözleri zümrüt yeşili ışıklar saçıyordu. Ona ilk kez doğru düzgün bakabildiğimde, siyah gömleğinin üst düğmelerinin açılmış olduğunu gördüm ve sert göğsünün V şekli, geri çekilirken bile gözlerimi ona dikmeme yol açtı. Şimdiye kadar Vlad'ın tenini, yalnızca bana kanını vermek için kollarını sıvadığında görmüştüm. Göğsünde de kollarındaki gibi sert kıllar olup olmadığını, gördüğüm karanlığın, ateş ışığının, gölgelerin yerini değiştirmesinden kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak ettim.

Vlad, tebessüm denemeyecek kadar yırtıcı bir ifadeyle dişlerini gösterdi. "Yakında öğreneceksin."

Ellerimi onu savuşturmak ister gibi kaldırdım. "Daha değil. Önce amacının ne olduğunu öğrenmek istiyorum."

Dişleri yine parladı ve bu kez köpek dişlerini görebildim. "Bir saat içinde adımı haykırmanı sağlamak."

O kelimeler nabzımın öyle hızlı atmasına sebep oldu ki boynumun adeta titreştiğini hissettim. Vlad'ın gözleri oraya kaydı, sonra bir adım atıp bana ulaştı, ellerimi tuttu ve beni kendine çekti. Vlad bedenlerimizi birbirine bastırıp kollarını hazla dolu bir kafes gibi bana sararken içim heyecanla doldu. Sert, nabız gibi atan bir şeyin karnıma bastırdığını hissettiğimde, içimdeki şehvet, bütün endişele-

ri kenara itecek kadar büyük bir güçle patladı. Orasına dokunmak istiyordum. Tadına bakmak. Onu, tıpkı vaat ettiği gibi, adını haykırmama sebep olacak kadar derinlerimde hissetmek.

Arzularım, mantıklı düşüncelerimi tamamen silip atmadan önce, "Önce bana seninle yatmanın sonucunun ne olacağını söyleyeceksin," demeyi başardım.

Vlad çoktan ellerini kazağımın altına daldırmış, sütyenimin kancasını açmıştı ama bunu duyunca duraksadı.

"Sonucunu mu?"

Hızla nefes aldığım için, kelimelerim birbirine karıştı. "Evet, sonuç, bedel, dezavantaj ya da yarın çok geç olduğunda, *ah, s.ktir,* dememe sebep olacak şey. Bana bunu şimdi söyle."

Vlad geri çekilip bana çok tuhaf bir ifadeyle, eğleniyormuş ama aynı zamanda duymazlıktan gelip sütyenimi çıkarma işini tamamlamasının iyi olup olmayacağına karar vermeye çalışıyormuş gibi baktı.

"Ah, o sonuç," dedi en sonunda. "Öncelikle, beni başka bir adamla aldatırsan, onu gözlerinin önünde yakıp öldürürüm."

Böyle bir şey duymayı bekliyordum ama birtakım şartlar olmadan duruma razı olacak değildim. "Bunu ancak kendini de aynı standarda tabi tutarsan kabul edebilirim; ayrıca, ilişkimiz yürümezse, *sen bana aitsin,* saçmalıklarıyla başımı ağrıtmayacaksın."

Vlad'ın elleri sırtımdan ayrılıp saçıma dolandı. Sonra eğilip yüzünü benimkine iyice yaklaştırdı.

"Hiçbir zaman kendimi de tabi tutmayacağım bir standart belirlemem ve ilişkimizi bitirmek istersen, bunu söylemen yeterli olur. Ama bitirmeyi gerçekten istediğinden emin ol Leila, çünkü bir kez gittiğimde asla geri dönmem."

Vlad konuşurken, gözleri koyulaşıp bakır rengine dönüştü. Gözleri artık o insan dışı yeşillikle parlamamasına rağmen her nasılsa daha bile zorlayıcıydı.

"Aynısı senin için de geçerli," derken, ben de onun gibi, gözlerimi kaçırmayı reddettim. "Bu kadar mı?"

Vlad'ın dudakları kıvrıldı. "Hayır. Sana dürüstlük, tek eşlilik ve dayanabileceğinden daha büyük bir tutku sunabilirim. Ama sevgi sunamam. O duygu içimde öleli çok oluyor –bunu zaten bildiğini sanıyorum."

İçimde hiç mantıklı olmayan bir sızı hissedince -çünkü Vlad haklıydı- derin bir nefes aldım. Söylediği şeyi gerçekten tahmin etmiştim.

"İyi," dedim titremeyen bir sesle. "Filmlerdeki o saplantılı, ağlak vampirlerden birine dönüşeceğimden korkuyordum. Öylesi ikimiz için de utanç verici olurdu."

Vlad'ın kahkahası önce odada çınladı, sonra çok daha kabaca ve tahrik edici bir sese dönüştü. Gözleri yine zümrüt rengiyle parlamaya başladı.

Vlad, "Yeterince konuştuk," dedi ve başını eğdi.

Dudaklarının sıkı sıcaklığı dilinin buyurgan hareketleriyle birleşince, gırtlağımdan bir inilti koptu. Vlad beni kendisine çekip saçlarımı gitgide daha sıkı kavrarken ve ben de öpücüğündeki afrodizyağa teslim olurken, içim arzuyla doldu. Vlad diğer elini sırtımdan aşağı kaydırıp kıv-

rımlarımı sahiplenici bir açlıkla keşfetti. Kasıklarım buna sıkışarak karşılık verdi. İçimdeki zonklama neredeyse acı verecek kadar ısrarcıydı. Vlad'a tutundum, parmaklarımı sırtına batırdım ve sağ elimi kaldırmadan önce vücuduna keskin bir elektrik akımı yolladım.

Vlad elimi hemen yakalayıp tekrar vücuduna bastırdı. "Bu gece ellerini üzerimden bir kez bile çekme."

Sesi şehvetle sertleşmişti ve o emri bana adeta hırlayarak vermişti. Sonra Vlad eğildi, beni kucakladı ve kapıya doğru yürürken dudaklarını dudaklarıma bastırıp kavurucu bir arzuyla öptü.

Benim odama açılmayan kapıya gidiyordu.

Vlad o hızlı, uzun adımlarından birkaçını attıktan sonra beni yumuşak bir şeyin üzerine bıraktı. Onu öperken gözlerimi kapamıştım ama geri çekildiğinde ve çok ihtiyacım olan havayı ciğerlerime çekmeme imkan verdiğinde gözlerimi açtım –ve dört bir yanımda karanlık gördüm. Karanlığın, yatağı saran örtüler olduğunu görmem, bir iki saniyemi aldı. Örtüler siyah görünüyordu ama çok koyu mavi olduklarını biliyordum. Vlad üzerimde dikilen bir gölgeydi ve gözlerindeki parıltı odadaki tek ışıktı.

Gözleri yeterli değildi. Sesimin tutkudan titrek çıkmasına aldırmadan, "Seni görmek istiyorum," dedim.

Daha önce görmediğim mumlar bir anda yandığında, odanın düzinelerce noktası parladı. Mumların ışığında, yüksek, üçgen şeklinde bir tavanı ve sıra sıra, sayısız rafı olan, insanı sersemletecek kadar büyük bir oda gördüm ama Vlad'ın arkasına yalnızca bir anlığına baktım. Sonra

dikkatim tamamen, gömleğini ve pantolonunu gözüme eş zamanlı görünen bir hareketle çıkaran Vlad'a yöneldi.

Hızla nefes aldım. Mum ışığı Vlad'ın çıplak tenini, geniş omuzlarını, kaslı kollarını ve kalın bacaklarını, hafifçe kıllı, sert göğsünü gözler önüne seriyordu. O kıllar, düz karnından akıl çelici bir biçimde aşağı iniyor, kasıklarıyla birleştiğinde kalınlaşıyordu. Vlad'ın o kısmına baktığımda, gözlerimi oradan alamadım. Asırlık bir içgüdü, bacaklarımın arasının nemlenmesine yol açtı ama aynı zamanda hafif bir tedirginlik hissettim. Herkes ilk seferin can yaktığını söylerdi ama en azından acıya yabancı değildim.

Vlad, "Ben cephelerdeki orduları yönettim," demişti. Söylediğinin kanıtları, tenini rastgele, beyaz desenlerle süsleyen yara izlerinden, en ufak hareketiyle esneyip toplanan kaslarına kadar, vücudunun her yerindeydi. Vlad o kadınsı dergi mankenlerinden birine benzese, öyle büyük bir arzu dalgasına kapılmazdım ama onda çocuksu ya da sahte hiçbir şey yoktu. İnsanı delirtecek kadar erkeksiydi ve onun dizginlenmemiş şehvetinin tadını çıkarmak üzereydim. Tüm bunları bilmek, bacaklarımın arasının bir daha ısınmasına sebep oldu.

Öldürücü bir mırlamayla, "Seni bu kadar istemeseydim," dedi, "beni bakışlarınla becermeye devam etmene izin verirdim. Ama beni sabırsızlandırıyorsun."

Konuşurken ayak bileklerimi tutup ayakkabılarımı çıkardı. Kazağımı ve kopçası açılmış sütyenimi başımın üzerinden çekip çıkardım; ateşli bakışları göğüslerimde dolaşırken hem soluksuz kaldım hem de hafif bir utanca kapıl-

dım. Onun bedeni öyle muhteşemdi ki bende de bakılacak daha fazla şeyin olmasını diliyordum. Ama göğüslerim, B ölçüsündeki bir sütyeni ancak dolduruyordu.

"Kendini bana karşı asla küçümseme." Sesi alçaktı ama güçle titreşiyordu. "Acımasızca denecek kadar güzelsin ve seninleyken, ağır hareket etmek için bütün gücümle irademi kullanmam gerekiyor."

İçim daha da kuvvetli bir arzu dalgasıyla doldu. O dalga, şiddetle titrememe yol açtı. Şimdiye kadar hiçbir şeyi bu kadar istememiştim, o yüzden beklemek için bir sebep görmedim.

"Keşke ağır hareket etmesen."

Yirmi Üç

Vlad'ın gözleri daha da parlak bir zümrüt ışıltısı saçmaya başladı. Sonra eteğim ve külotum, üzerimden belirgin bir yırtılma sesiyle çekilip alındı. Vlad bedenini benimkinin üzerine yerleştiğinde nefesim kesildi; teni öyle sıcaktı ki ateşi varmış gibiydi. Göğüslerimi okşayıp meme uçlarımı çimdiklediğinde, içimde yine acı verici arzu dalgaları kabardı.

Vlad'ın maharetli elleri ve benimkinin üzerini kaplayan, o sıkı, kaslı bedeni, ihtiyacımı neredeyse çaresizliğe dönüştürüyordu. Vlad'ın başını aşağı çektim ve dudaklarımı onunkilere dayadım, dilimi açık bir taleple ağzına soktum. Önce takdir dolu bir homurtu duydum, sonra dilimi emdi ve ağzımı acıtacak kuvvette öpücüklere boğdu. Acı umrumda bile değildi. Daha azı bana yetmezdi.

Vlad geri çekildiğinde bir itiraz sesi çıkardım ama o, ağzını tekrar arayıp bulmama engel olmak için saçımı tuttu.

"Bacaklarını aç Leila."

Verdiği açık emir kalbimin küt küt atmasına sebep oldu ama duraksamadım. Bacaklarımı açarken, Vlad, beni damgalar gibi baktı. Bacaklarımın arasına girdi. Bacağımın içine değen, kalın, nabız gibi atan erkekliği sıcacıktı. Sonra Vlad aşağı uzandı ve gözlerimi kapattım. Hem onu çok istiyor hem de hissedeceğim kaçınılmaz rahatsızlığa kendimi hazırlıyordum.

Beklediğim darbe yerine, parmağı içime girip beni erotik bir acımasızlıkla okşamaya, keşfetmeye başladı. İçimde bir zevk parlaması yaşandı, sırtımı bükerek bir çığlık koyverdim. Vlad başını eğdi, dudaklarını göğüs ucuma sardı. Ve ardından öyle güçle emdi ki dudaklarımdan yine bir haykırış koptu. Sonra parmağı kayarak içime girip çıkmaya başladı, bağırtılarımı gitgide hızlanan soluklarımla bölen bir ritim tutturdu. Kendisi de bu sırada, göğüs ucumu, kasıklarımdaki amansız, ısrarcı sıkışmayla aynı hızla zonklayıncaya dek emdi.

Hiç düşünmeden hareket edip kalçalarımı eline ayak uyduracak şekilde kaldırdım, başını da göğsüme bastırdım. Klitorisime bastırarak halkalar çizdiği parmağı ıslandı. İçimde haz patlamaları hissettim, tırnaklarımı sırtına batırıp aşağı çektim.

Artık ona elektrik verip vermemek umrumda değildi. Her mahrem sürtünüşle, ağzının her açgözlü emişiyle artan gerilimin ötesini düşünemiyordum. Kendimi bütün bedenim tutkudan titreşiyormuş gibi hissetmeme sebep olana kadar kanım damarlarımda kükredi. Kendi nefesim ve iniltilerimin arasından Vlad'ın kaba, tahrik edici sesini

duydum ama başka bir dilde konuştuğu için ne dediğini anlayamadım.

Sonra eli çekildi, onun yerini, içime doğru bastıran çok daha kalın bir şey aldı. Onu ilk hissedişimde ürperdim –çok sıcak, çok sert ve akıl almayacak kadar baştan çıkarıcıydı; verdiği zevkle inledim. Vlad'ın eli yüzüme sürtündü, saçlarımı düzeltti, sonra aşağı kayıp kalçamı kavradı. Sonra kendini öne itti ve bıçak gibi sert erekliği, derinliklerime saplandı. İçimde bir sızı hissettim, gırtlağımdan başka tür bir ses yükseldi. İçgüdülerim o kavurucu acıdan kaçmak için debelenmeme sebep oldu ama Vlad beni sıkıca tuttu. Çok yavaş hareketlerle geri çekilmeye başladı.

Hırıltılı bir nefes verip kendimi gevşemeye zorladım. Acı çok da şiddetli değildi ama tutkumu azaltmıştı. Kendime, *yalnızca bu gece canın yanacak,* diye hatırlatmada bulundum.

Vlad içimden tamamen çıktığında, suçluluk hissinin saldırısına uğradım. Düşüncelerim onun tadını mı kaçırmıştı?

"Durmana gerek yok," diye fısıldadım.

Vlad boynumu öptü; tenime değen ağzı sıcacıktı. "Tatlı Leila, durmaya hiç niyetim yok."

Sonra ben daha ne yaptığını fark edemeden, vücudumun aşağısına kaydı. Ağzı bacaklarımın arasına indi. Dili, kızgın bir demir gibi nefesimi kesti. Vlad aynı anda göğüslerimi de okşamaya başladı, güçlü parmakları göğüs uçlarımı tam olarak doğru miktarda baskıyla sıktı.

Hissettiğim acı, bu ikili haz saldırısı altında solmaya başladı. Vlad dilini önce döndürüp sonra derin, bel kemiğimi kavuran darbelerle oynatırken sırtım bükülü ve adı, hırıltılı bir şekilde dudaklarımdan boşandı. Vlad beni öperken de aynı müptela edici darbeleri kullanıyordu ama bu seferkiler daha sert, daha hızlıydı ve hazzın üzerimden şelale gibi akmasına sebep oluyordu. Vlad'ın köpek dişleri klitorisime sürtünüp beni şok edecek kadar etkili yollarla baskı uyguluyordu. Kasıklarım inanılmaz bir zevkle büküldü; bu zevk, acı kalıntılarını alıp götürdü, yerine büyük bir açlık koydu.

Kalçalarımı kaldırarak daha fazlasını talep ettim. Vlad'ın parmakları göğüs uçlarımı daha da sıkıca kavrayarak iyice hassaslaştırdı, diliyse derinliklerimde daha hızlı hareket etmeye başladı. Parmaklarımı Vlad'ın kollarına batırdım; içime dolan kavurucu haz, elektrik akımlarını vücuduna yollamama sebep oldu. Ağzının altında kıvranmayı bırakamıyordum; bütün kontrolü kaybetmiştim, nefeslerim hıçkırığa çok yakın bir şeye dönüşmüştü. Her yeni darbeyle iç kaslarım geriliyor, içimi parçalayan bir hazza sebep oluyordu. *Evet, evet, birazcık daha!*

Sonra Vlad'ın ağzı çekildi ve benden hüsran dolu, boğuk bir ses koptu. Vlad doğrulurken yüzünde neredeyse zalimce denecek bir tebessüm vardı; kalçalarını bacaklarımın arasına kaydırdı.

"Hayır. Geldiğinde içinde olmak istiyorum."

Sonra kendisini öne itti ve o sıcak, kalın et parçası, hafif bir acıyla birlikte, zevkle dolu bir sıkışmaya yol açtı. Vlad

iyice derinlere indi, daha büyük bir hazzı ve beni adeta yaralayan bir doluluk hissini tecrübe etmeme sebep oldu. Ağlar gibi bir ses çıkardım, Vlad'sa ağzını benimkine dayayarak çığlığımı yutarken, sonuna kadar içime girdi.

Haz da hissettiğim ani acı gibi, beni büyük bir şiddetle pençesine aldı. Onu tamamen içime almak, aynı anda hem çok fazla hem akıl almazdı. Öpücüğüne karşılık verdim ve Vlad, ağır ama amansız darbelerle hareket etmeye başlarken ağzının içine nefes verdim. Tadı daha keskindi ama hala baş döndürücüydü ve beni o acı verecek kadar tahrik edici darbelerle kendimden geçiriyordu. İçimde bir haz dalgası büyümeye başladı. Dalganın etrafı, her hissi daha da keskinleştiren acı kıymıklarıyla kaplıydı. Çok geçmeden Vlad'ın bedeninin altında da ağzının altında olduğu gibi hareket etmeye, açlıkla kıvranmaya başlamıştım. Nefesim çığlığa dönüştü ama Vlad'ın gitgide sertleşen darbelerinin ızdırap verici zevkinin altında kıvranmayı nasıl kesemiyorsam, bağırmayı da kesemiyordum. *Evet. Lütfen Vlad, evet!*

Vlad kalçalarımı daha sıkı kavradı, sonra içime öyle bir hızla girip çıkmaya başladı ki bir an için sadece acı hissedeceğimden korktum. Sonra o korku, birikip daha önce yaşadıklarıma hiç benzemeyen bir zirveye varan akıl almaz bir haz selinin altında kayboldu. Kasıklarım tekrar tekrar sıkıştı, her yerim karıncalanıp titreşene kadar, vücudumu tepeden tırnağa zevk kıymıklarına boğdu.

Vlad'ın beni kavrayan elleri çeliğe dönüştü, dudaklarından sert bir inilti koparken sırtı büküldü. Sonra içime öyle güçlü girdi ki haykırmaktan kendimi alamadım. Ama

o haykırış, giderek bir iniltiye dönüştü. Vlad, içime sıcak bal gibi akarken bana sürtündü ve o son darbeler, aklımın pırıldayan binlerce parçacık gibi fır dönmesine sebep oldu.

Vlad nefesimin geri kalanını da ciğerlerimden çalan bir öpücükten sonra yan yattı ve kollarıyla beni sıkıca kendine çekti. Pozisyonlarımızdaki değişiklik, birden odanın serinliğini fark etmeme sebep oldu. Ön tarafım Vlad'ın tenine değdiğinden neredeyse yanıyordu ama çıplak sırtım ve bacaklarım soğuk havayla temas edince, sırtımda bir ürperti dolaştı.

Vlad omzuma bir öpücük kondurduktan sonra yatak örtüsünü üzerimize çekti. Sonra şömine birden yandı, odayı turuncu ve krem renginin daha parlak tonlarına boyadı. *Teşekkürler*, diye düşündüm; hala bunu yüksek sesle söyleyemeyecek kadar nefes nefeseydim.

Vlad ağır ağır, şeytani bir tebessümle sırıttı. "Seni temin ederim, benim için bir zevkti."

Vlad'a *onun* için teşekkür etmemiştim. Onu sağ elimle dürttüm, ama Vlad'a yalnızca hafif bir elektrik akımı verdim. Tebessümü genişledi, sonra elimi tutup öptü.

"Şimdi gücünü gerçekten neyin tükettiğini biliyoruz. Bu sayede seninle seyahat etmek çok daha kolay olacak. Yanımıza yıldırımsavar almamıza gerek kalmayacak."

"Gerçekten, hayatımda tanıdığım en kendini beğenmiş adamsın," diye fısıldadım. Ama tatmin dolu ses tonum, kelimelerime uymuyordu.

Vlad elimi tekrar öptü ve bu kez ağzını hemen çekmedi. "Evet, öyleyim."

Bana bakışı -sahiplenici, tutkulu ve hiç pişmanlık duymadan- tüylerimin diken diken olmasına sebep oldu. Karmaşık, öldürücü olmasıyla meşhur olan bu adam, şimdi benim yatak arkadaşımdı; bu ilişkiyi kendi özgür irademle seçmiştim. Bir yanım neye bulaştığımı merak ederken, geri kalanım buna hiç aldırmıyordu. Temkinli insanların başına gelen feci şeyleri öyle sıkça yeniden yaşamıştım ki temkinliliğin, mutluluğun garantisi olmadığını biliyordum.

Parmaklarımı Vlad'ın çenesinden boynuna doğru dolaştırdım, koyu renk saç tutamlarının bir kısmını kenara ittim. Sonra omuzlarına dokundum ve dokunuşumun artık statik elektrikten başka enerji taşımaması beni hayrete düşürdü. Böylesi, beni sağ elimle keşfe devam etmem için yüreklendirdi. Elimi daha aşağı indirdim, başparmağımla Vlad'ın meme ucunun etrafında daireler çizdim ve onun hemen sertleştiğini gördüm.

Hissettiği acı mıydı, zevk mi? Gözlerimi onunkilere çevirdim. Vlad'ın gözleri parlıyordu, dudakları aralıktı ve yüzündeki ifade, salt şehvet beklentisiydi.

Vlad üzerimden kapkara bir ipek parçası gibi akan bir sesle, "Merak etmene gerek yok," dedi. "Bir şey hoşuma gitmezse bunu sana söylerim. Senin de aynısını yapmanı bekliyorum."

Yumuşak bir sesle, "Tamam," dedim. Birden tuhaf bir biçimde, Vlad her yerime dokunup her noktamı öpmemiş gibi, çıplaklığımdan utandım.

Vlad yatakta kayarak bana yaklaştı ve "Henüz değil," dedi, "ama onu da yapacağım."

Hareketi, yatak örtüsünün kalçalarından aşağı kaymasına sebep oldu. Elim zaten oraya iniyordu, bu yüzden gözlerim de oradaydı. Ama kasıkları ortaya çıktığında içimi çektim. Bir daha baktığımda, kendi bacaklarımdaki kızıl lekeleri gördüm. Acaba sebebi kaybettiğim bekaretim miydi, yoksa vampirler boşaldığında bunu kanla mı yapıyordu? Marty'nin değinmediği konulardan biriydi bu.

"Sıvılarımız pembe tonundadır ama saf kan değildir."

Demek bu kan bana aitti. Başta canımın o kadar yanmasına şaşmamak gerekirdi.

"I-ıı, çarşafların kusuruna bakma," derken, yine kendimi rahatsız hissetmeye başlamıştım.

Vlad başımı eliyle destekleyip dudaklarını benimkilere sürttü.

"Özür dileme. Bu kanı tek bir kez dökebilirsin ve onu bana hediye ettin. Böylesi de onu, bu çarşaflardan, bu yataktan ve evimdeki birçok şeyden daha değerli kılıyor."

Sesindeki yoğunluk, güçlükle yutkunmama sebep oldu; birden yeteneklerimin, bekaretimi, biriyle yatma ihtiyacının ötesinde, umursamayacak birine vermemi engellediğine sevinmeye başlamıştım. Vlad hala birçok bakımdan korkutucuydu ama geçmişi değiştirebilsem ve o elektrik teline hiç dokunmamış olsam bile, bu deneyimi onun dışında kimseyle paylaşmak istemezdim.

Bunları fark etmek bana, Marty'nin, Vlad'la ilişki kurduğum takdirde onun kalbimi kıracağı uyarısını hatırlattı. O düşünceyi -ve içimde büyüyen duyguyu- bir kenara bırakmak için gülümsedim.

"Ayrıca çalışanlarının, kan lekelerini çıkarmakta çok tecrübeli olduğuna bahse girerim."

Vlad'ın dudakları seğirdi. "Evet, öyleler."

Kan demişken... Vlad ilk tanıştığımızda beni ısırmamaya razı olmuştu. Ama o zamanlar, aramızdaki ilişki profesyoneldi. Artık öyle olmadığına göre, adil olmak gerekirse, ondan dişlerini kendisine saklamasını beklememeliydim. Sonuçta, nasıl hem bir vampirle yatak arkadaşı olur hem de ondan doğasını yok saymasını isteyebilirdim? Hele de onun kanını haftada bir kez içmek zorundayken?

Vlad kafamın içinde fır dönen düşünceleri duydu ama bir şey söylemedi. Onunla göz göze geldim ve kararımı vererek boynuma düşen saçları geriye ittim, onu sessizce davet ettim.

Vlad'ın dudakları ağır ağır kıvrıldı ve bana, aslanların yüzünde dişlerini bir ceylana batırmadan önce beliren tatmin ifadesini hatırlattı. Vlad eğildi, ağzı boynuma sürtündü; bu dudaklar çok sıcak, çok şehvetli ve kararıma rağmen korkutucuydu. Sonra dilini çıkarıp nabzımın attığı noktayı, acele etmeden ama kararlı bir tavırla yaladı. Son olarak boynuma dişlerini de hafifçe değdirerek uzun bir öpücük kondurdu ve geriye yaslandı.

"Bu gece değil ama yakında. Ve seni ısırdığımda, ısırığımı da öpücüğüm kadar hep özlemle bekleyeceksin."

Bu kadar da kendini beğenmiş olunmaz ki, diye düşündüm ama şimdiye kadar Vlad'ın tahminlerinin birçoğu doğru çıkmıştı. Tam da dediği gibi, şimdi yatağındaydım ve öpücüklerini de başka şeyleri de özlemle bek-

liyordum. Ama o şeyler, ben temizlenene dek beklemek zorundaydı.

Vlad'ı geriye itip doğruldum. "Bu odada duş var, değil mi?"

"Elbette." Vlad arzulu gözlerini dikkatle üzerimde gezdirdi ve gülümsediğinde köpek dişleri parladı. "İkimize de yetecek kadar büyük bir duş."

Yirmi Dört

Vlad'ın yatağında yalnız uyandım. Bütün pencerelerin perdeleri çekilmiş, gün ışığı dışarıda bırakılmıştı. Mumlar da eriyip bitmişti ama şöminedeki hala tütmekte olan ateş, Vlad'ın lobi büyüklüğündeki yatak odasından çıkarken mobilyalara çarpıp tökezlememe engel oldu.

Yataktan kalkarken ayağımla basamağı aramayı unutmadım. Dün gece Vlad'ın hızlı kavrayışı, ayağım yere değil havaya denk geldiğinde beni düşmekten kurtardığında, yatağının yükseltilmiş bir platform üzerinde olduğunu öğrenmiştim.

Sonra Vlad'ın uzun ve son derece erotik duşumuzdan sonra üzerimden çıkardığı bornozu buldum, üzerime giydim ve odadan aceleyle çıktım. Vlad'ın göz alıcı, siyah mermerden yapılma banyosunda dört kişinin sığabileceği bir duş ve insanın içinde dalış yapabileceği, yere gömülü bir küvet vardı ama tuvalet yoktu. Aslında mantıklıydı. Bir vampirin tuvalete ihtiyacı olmazdı.

Koridorda kimseye rastlamayı göze almak istemediğim için oturma odasından kendi odama geçtim. Muhtemelen evdeki herkes geceyi Vlad'la geçirdiğimi biliyordu ama bu, odasından üzerimde sadece bir bornozla çıkarken görülmek istediğim anlamına gelmiyordu. Sonunda uzun zamandır ihmal ettiğim mesanemi boşalttıktan sonra küvete özlemle baktım. Sıcak suyun içinde uzun uzun oturmak, bazı yerlerimdeki ağrıyı azaltırdı ama çizim sanatçısı gece gelmiş olabilirdi, o yüzden en iyisi çabucak duş almam olacaktı.

Yarım saat sonra birinci kata indim ve yemek odasına bir göz attım. Boştu. Evdeki diğer odaları aramaya başlayabilir ya da işleri daha hızlı yoldan halledebilirdim.

"Merhaba," diye seslendim. "Bir soru sormam gerek."

Ben üçe kadar sayamadan karşımda tertemiz giyimli, siyahi bir adam belirdi; kel kafası ipek gibi pürüzsüzdü ve bej rengi takım elbisesinin altından kasları belli oluyordu.

Adamı Tampa'daki geceden tanıyarak, "Shrapnel," dedim. Adam önümde eğildi, bu da bana tuhaf geldi. Normalde insanlar benim değil, Vlad'ın önünde eğilirlerdi.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Ona iç bahçenin güzelliğiyle ilgili iltifat etme dürtüsüne karşı koydum. "Maximus'un çizim sanatçısını getirip getirmediğini biliyor musun?"

"Kadını yarım saat önce getirdi."

"Şimdi neredeler?" diye bastırdım.

Shrapnel'in yüz ifadesi kapandı, yerini bir kibarlık maskesine bıraktı. "Vlad'a uyandığınızı haber vereyim."

Odanın diğer tarafından bir ses duyuldu. "Haberi var."

Döndüm ve Vlad'ın bana doğru yürüdüğünü gördüğünde Shrapnel'in kaçamak cevabına duyduğum öfke soldu. Vlad'ın şarap rengi gömleği, siyah ceketi ve pantolonuyla canlı bir tezat oluşturuyordu. İki renk de Vlad'ın zümrüt rengi halkalı bakır rengi gözlerini vurguluyordu ama her zamanki gibi, yalnızca yüzü, boynu ve elleri çıplaktı. Geri kalanı örtülüydü ve giysilerinin zarif kesimi, ince, kaslı bedenini hem göze hoş gösteriyor, hem saklıyordu.

O beden şimdi keşfetmek ve tadını çıkarmak üzere bana aitti. Birden çizim sanatçısının gelmemiş olmasını diledim.

Dudaklarını kıvıran sinsice tebessüme bakılırsa, Vlad düşüncelerimi duymuş ve beğenmişti. Sonra beni kendisine çekti, bir elini saçlarıma dolarken diğeriyle sırtımı okşadı.

"Günaydın," diye mırıldandıktan sonra dudaklarını benimkilere bastırdı.

Onun, insanlarının önünde bana mesafeli davranıp davranmayacağını merak etmiştim. Belli ki öyle davranmayacaktı. Vlad başını kaldırdığında nabzım üç kat hızlı atmaya başlamış, bedenim ısınmıştı. Ayrıca kollarımı hiç düşünmeden boynuna sarmış ve sağ elimi omuzlarına bastırmıştım. Bir hafta önce olsa, o elin biriyle farkında olmadan temas etmesine asla izin vermezdim. Şimdiyse Vlad'a dokunmak bana öyle doğru geliyordu ki elimi ona değdirmemek aklıma bile gelmemişti.

Boğuk bir sesle, "Sana da günaydın," dedim.

Vlad bana çok daha kısa bir öpücük daha verdikten sonra beni bıraktı. Sonra omzumun üzerinden arkaya baktı.

"Shrapnel, bundan sonra herkesçe bilinsin. Kimsenin Leila'ya, benim ya da başka birinin nerede olduğunu söylemek için izne ihtiyacı yok. Onun bir sorusu olduğunda, cevap verin."

Tam zamanında dönerek Shrapnel'in önce Vlad'a, sonra bana eğilerek selam verdiğini gördüm. Sonra Shrapnel uzaklaştı, evdeki birçok odadan birine girip gözden kayboldu.

"Bana, seninle yatmanın, beni otomatik olarak önünde eğilinecek kişi statüsüne getirmediğini söyle," dedim rahatsız olarak.

Vlad'ın alçak kahkahası kuşkumu doğrulamaya yetti.

"Gerçekten mi?"

Vlad eğilerek kollarını beline doladı; gözlerinin bakır rengi derinliklerinde minicik, zümrüt rengi pırıltılar vardı. "İnsanlarım elbette artık sana büyük saygı gösterecek. Sana söyledim; çok sevgilim olmadı. Sen aynı zamanda, yatağımı paylaştığım tek ve benimkiyle birleşik olan odada uyuyan ilk kişisin."

Ne diyeceğimi bilmiyordum. Benliğimin minicik bir parçası, Vlad'ın onca kadınla seks yapıp onları yatağını ya da en yakınındaki odayı paylaşmaya değer görmemesini züppece buluyordu. Gelgelelim bu, pır pır eden kalbimin ve içimdeki, iki yumruğumu birden havaya kaldırma yönündeki ani dürtünün gölgesinde kalıyordu.

Ama Vlad'ın başka bir sebebi olabilirdi. Pratik bir sebebi. Vlad her zamanki konuk odalarında yanlış bir nesneye dokunduğum takdirde, onun diğer kadınlarla

yaptıkları şeylerin görüntülerini yeniden yaşamamı istemiyordu belki de.

Vlad'ın dudakları kıvrıldı. "Böyle düşündüğüne göre çok bıkkın olmalısın ve bu hayranlık uyandırıcı. Ama senin öyle şeyler görmeni istemesem, başka bir odadaki mobilyaları değiştirebilirdim."

Doğruydu. *Hoş bir anı bozmakta üzerine yok Leila!*

"Kusura bakma. Bütün bunları doğaçlama yaşadığımı biliyorsun ama bundan önce bir düzine ilişki yaşamış olsaydım bile... Onların beni, seninle birlikte olmaya hazırlayabileceğinden emin değilim."

Vlad kendinden tamamen emin bir tavırla, "Hazırlayamazdı," dedi.

Kendini beğenmişliğine alışmam, gerçekten biraz zaman alacaktı.

"O halde sana en başta söylemem gereken bir şeyi söyleyeyim." Ellerimi göğsüne koydum ve parmak uçlarımda dikildim. "Buna seviniyorum," diye fısıldadığım kulağını öpüverdim.

Vlad bana daha sıkı sarıldı, bir elini aşağı indirerek, kalçalarımı, bir gece önceki buyurganlığıyla kendininkilere bastırdı. Ama artık onun yatak odasında değildik –en az bir düzine vampirin pusuda beklediği geniş koridordaydık.

"Dur," dedim ve yaptığı şeyi kimsenin görüp görmediğini kontrol etmek için etrafıma baktım.

Tekrar ona baktığımda, Vlad'ın gözlerinde zümrüt rengi parıltılar vardı. "O çizim sanatçısı burada olmasa durmazdım."

Sonra beni bıraktı ve gözleri yine koyu bakır rengine döndü. "Ama Hunter'ın ölümünün de sana yapılan muamelenin de intikamı alınmalı. Kadının adı Jillian ve kendisi şu anda kütüphanede."

Çizim sanatçısı, ağzının kenarlarında derin kırışıklar olan, sarı saçlarının çoğu beyazlamış, ufak tefek bir kadındı. İçeri girdiğimizde Maximus önümüzde eğildi ama kadın bunu fark etmiş gibi görünmedi. Muhtemelen, ilk geldiğimde benim yüzümde de beliren sersemlemiş ifadeyle etrafına bakmakla meşguldü. Kütüphane iki katlıydı; ikinci kata çıkan spiral şeklinde bir merdiveni, devasa, taş bir şöminesi ve ortasında XV. Louis mobilyaları vardı. Raflar, kimi normal ebatta, kimi on beş kilo çekecek kadar kocaman, binlerce, kitapla doluydu.

"*Madame, les voilà*," diyen Maximus, gözlerini kaçırmadan önce bana uzun uzun baktı.

Vlad elini belimden çekmedi. Vücut ısısının birden arttığını kazağımın altından bile hissettim. Ona kafam karışmış halde baktım, ama Vlad, Jillian'a aynı dilde hitap ettiğinde, rahatsız olduğuna dair hiçbir belirti göstermedi. *Bana öyle geldi herhalde*, diye düşündüm.

Okulda İspanyolca değil, Fransızca dersi alsam daha iyi olacağını düşünürken kadına gülümsedim. Vlad kadına benimle tokalaşmamasını söylemiş olmalıydı, çünkü Jillian bana doğru gelmedi ama ağır aksanlı İngilizce'siyle konuşurken gülümsedi.

"Seniğnle tanıştığıma meğmnun öğldüm Leila."

Ne demeye çalıştığını çat pat anlayarak, "Ben de sizinle," diye karşılık verdim.

Kadın şöminenin önündeki koltukları işaret ederken, Maximus'a Fransızca birkaç cümle söyledi.

"Gördüğünüz kişiyi tarif ederken rahat olmanızı istiyor," diye çeviri yaptı Maximus. Sonra Vlad'a alaycı bir tebessümle gülümsedi. "Ve kendisine avro yerine altınla ödeme yapılmasını istiyor."

Vlad parmaklarını bunu hiç umursamıyormuş gibi salladı. Bana gösterilen yere oturdum. Sonra gözlerimi Vlad'a çevirdim.

"Kemiklerden birini tutarsam onu daha iyi tarif edebilirim."

Vlad başıyla kapıyı işaret ederek "Maximus," dedi.

Maximus dışarı çıktı. Jillian kendi kendine mırıldanarak çantasından büyük bir defter ve birkaç kurşun kalem çıkardı. Maximus birkaç saniye sonra, elinde uyluk kemiğine benzeyen bir şeyle döndü. Kadın kaşlarını kaldırdı ama Vlad ona Fransızca bir şeyler söyledi. Kadın da sakinleşmiş göründü.

"Hazırım," dedi kadın bana.

Vlad koltuğumun arkasına geçip elini omzuma koydu. "Sen normal konuş. Ben çeviri yapacağım."

Kemiği alıp kucağıma koydum. Sonra sağ elimi üzerinde dolaştırdım ve gözlerimi kapatıp saldırı emrini veren adamı buldum.

"Saçları kısa, koyu renk, aralarında griler var," diye söze başladım. "Çenesi, çizgi roman kahramanlarınınki gibi köşeli..."

Bir saat sonra, Jillian defterini bana uzattı.

"O mu?" diye sordu.

Saçlarının arasında kül rengi tutamlar olan, geniş alınlı, cömert ağızlı, rengi belirsiz, delici gözleri olan bir adam bana bakıyordu. Adamın yakışıklı yüzünde, erkeklerde görüldüğünde onlara "karakter" kattığı, kadınlarda görüldüğündeyse botoks randevusu almalarına sebep olduğu söylenen çizgiler vardı.

"Bayağı benziyor," diyerek, resmi Vlad'a vermek için döndüm. "Ee? Onu tanıyor musun?"

Yirmi Beş

Vlad kaşlarını çatarak resme baktı. Birkaç saniye sonra Maximus'a bir göz attı, Maximus da yüzünde çözemediğim bir ifadeyle başını iki yana salladı.

Vlad bundan sonra bana döndü. "Bu resme benzeyen tek bir kişi tanıyorum, o da uzun zaman önce öldü."

Hayalkırıklığına uğramış halde, "Ah," dedim. "Eh, adam tam olarak böyle görünmüyor. Kemiklere bağlanmayı sürdüreceğim. Belki onu daha iyi tarif etmemi sağlayacak bir iki ayrıntı vardır."

Vlad, resmi Maximus'a verdi. "Bunun bir kopyasını al ve Çakal'a göster. Bu adamla daha önce karşılaşıp karşılaşmadığını öğren."

Şaşkınlıkla, "Çakal hala hayatta mı?" diye sordum.

"Elbette. Shrapnel'in nerede olduğunu sanıyordun?"

Jillian'ın önünde ağzımdan çıkana dikkat etmeyi unutarak, "Bu kadar zamandır Çakal'a işkence ettiğini bilmiyordum!" diye patladım. Kadının bunu anlamadığını umuyordum.

Ama şansım yoktu. "Birine işkence mi ediliyor?" Jillian elini ağzına götürerek kalktı. Sonra kulağa gergin gelen Fransızca cümleler sarf ederek geri geri gitmeye başladı.

Gözleri yemyeşil parlayan Vlad, *"Assieds-toi, ce ne sont pas tes oignons,"* dedi.

Kadına her ne söylediyse, cümlesi bakışlarının gücüyle birleşince işe yaradı. Yüzündeki dehşetin yerini durgunluk alan kadın yerine oturdu. Tatmin olan Vlad, dikkatini bana yöneltti.

"Yalnızca Shrapnel değil. Ben de Çakal'la her gün vakit geçiriyorum."

Vlad'ın bazı yönlerine hiçbir zaman alışamayacaktım. Sözlerimi özenle seçtim.

"Ama sen Çakal'ın, onu peşime kimin taktığını bilmediğini söylemiştin. O zaman neden fazladan bunca çaba harcıyorsun?"

Vlad omuz silkti. "Gerekli önlemleri alıyorum."

Gaddarca bir sorgudan, böyle havadan sudan konuşuyormuş gibi, yalnızca Vlad söz edebilirdi.

"Babam sana bayılırdı," diye mırıldandım.

Vlad'ın sırıtışı konuyla öyle bir tezat oluşturuyordu ki, onun bu haline alışmamış olsam irkilirdim.

"Çoğu baba beni sevmez."

"Eh, benimki yüze su dökmenin kabul edilebilir bir sorgu tekniği olduğuna yemin eden emekli bir yarbay."

Vlad yine omuz silkti. "Ateş daha çok işe yarar. Ailenden söz etmişken, onlara verebileceğin güvenli bir telefon numaram var. Ailen endişeye kapılıp kaybolduğu-

nu yetkililere bildirmeden önce onlarla iletişime geçsen iyi olur."

Boğazımı temizledim. Kadın şu anda farkımızda değilmiş gibi gözükse de, bu konuyu Jillian'ın önünde konuşmayı pek istemiyordum.

"Sorun değil. Babamla iki ayda bir, kardeşim Gretchen'la ise daha bile seyrek konuşuruz."

İçime bir boşluk hissi yayıldı. Babam, çocukluğumun büyük bir bölümünde evden uzakta görev yapmıştı. O yüzden ilişkimizi hemen hep uzaktan sürdürmüştük ama eskiden Gretchen'la birbirimize yakındık. Bütün bunlar annemin öldüğü gün değişmişti. Bir yıl önce teyzemin cenazesine gittiğimizden beri konuşmamıştık ve o da pek hoş değildi.

Vlad'ın tebessümü yok olmuştu; şimdi yüz ifadesi, üzüntüyle kuşku arasında değişiyordu.

"Bazen aileler insana huzur vermez. Erkek kardeşim beni birçok kez öldürmeye çalıştı. Bir keresinde başarılı olduğunu sandı, ama ben o sırada artık ölümü aşmıştım." Dudakları büküldü. "Buna rağmen, Radu öldüğünde onun yasını tuttum. Ailenin yerini hiçbir şey tutmaz –onlarla uzlaşamadığında bile."

Yerini tutmamak. Evet, bu söz annemi özetliyordu. Teyzem Brenda'yı da. Teyzem, annemin ölümünden sonra, babamın son transfer emirlerine uyarak dünyayı dolaşmamamız için bizi büyütme işini üzerine almıştı. Brenda aynı zamanda hasar görmüş sinirlerim yenilendiğinde ortaya çıkan tuhaf şeyi, bütün bedenimin elektrik yükü yaymaya başladığını babama bildiren kişi olmuştu

Böyle yaparak anıları temizleyebilecekmişim gibi başımı iki yana salladım. "Resmin sana hatırlattığını söylediğin ölmüş olan adam. Ona benzeyen bir akrabası olabilir mi?" İçimden, *sana kin besleyen bir akrabası,* diye ekledim.

"Biyolojik akrabalarından hayatta kalan kimse yok."

"Emin misin?" Erkeklerin hep gizli çocukları olurdu.

"Öldüğünde yüzyıldan fazla zamandır vampirdi; herhangi bir çocuğa babalık etmesi imkansızdı," dedi Vlad.

Vampir kelimesinin onu ürkütüp ürkütmediğini görmek için Jillian'a baktım ama kadın hala içinde sığındığı o mutlu yerde gibiydi.

"Ee, ya ölmediyse? Sana saldırılması emrini veren adam, bir zamanlar tanıdığın bir vampire benziyor, ne tesadüf. Ya hala hayattaysa ve..."

"Değil." Vlad'ın yüzünde insanı ürperten, kibarca bir tebessüm belirdi. "Mihaly Szilagyi, yakarak öldürdüğüm ilk kişiydi."

Jillian konuk odalarından birine çekildi. Vlad hala adsız olan kuklacıyla ilgili işe yarayacak başka ayrıntılar keşfedebilme ihtimalime karşı, kadının bir-iki gün burada kalmasını istemişti. Öğleden sonrayı kömürleşmiş kalıntılardan aldığım bir anı selini tarayarak geçirmiştim ama şimdiye kadar görebildiğim tek şey, kuklacının taktığı, tuhaf görünüşlü yüzüktü. Bir de başımı ağrıtmayı başarmıştım.

Vlad beni konsantre olmam için -ve şüphesiz Shrapnel'in Çakal'a resimdekini tanıyıp tanımadığını sorarken, adama korkunç şeyler yapmasına yardım etmek için- beni yalnız

bırakmıştı. Maximus'u sabahtan beri görmemiştim, o yüzden onun ne yaptığı konusunda hiçbir fikrim yoktu. Bir iki baş ağrısı hapı alıp uzanabilmeyi diliyordum ama onun yerine evin bodrum katına indim. Son iki günde yaşanan kaosun arasında, Ben'e kulüp saldırıya uğradığında Vlad'ı aradığı için teşekkür etme fırsatı bulamamıştım. O bunu yapmasa Vlad zamanında yetişemeyebilirdi, ben de yanıp kül olurdum.

Ama mutfağa girdiğimde, akşam yemeği saati yaklaşmasına rağmen, kimse yoktu. Meraka kapılarak konuşma seslerini takip ettim, koridorda ilerledim ve sonunda geniş, açık bir oturma alanına geldim.

Ben, Joe, Damon, Kate ve birkaç kişi, şaşırtıcı bir biçimde, arka plandaki ağaçlara bakan yüksek pencerelerden birinin önünde sıralanmıştı. Bodrumun tamamı yeraltında olmasa gerekti ama ev dik bir tepede olduğundan, bu durumu açıklıyordu. Sandra kanepede oturmuş bir dergi karıştırıyordu, ama başını kaldırıp beni fark ettiğinde gülümsedi.

"Leila!"

Ben pencereden hemen ayrıldı. "Hey, kızım!"

Diğerleri de yerlerini terk edince çok geçmeden etrafım sarıldı. Herkesin beni gördüğüne bu kadar sevinmiş gibi davranması, bana karnavalda çalışanların arasındaki dayanışmayı hatırlattı. Onları çok iyi tanımıyordum ama belli ki beni kendilerinden biri olarak kabul etmişlerdi. O kadar duygulanmıştım ki hepsine elektrik vermeyecek olsam, hepsini kucaklamak isterdim.

"Gerçekten, iyiyim," dedim üçüncü kez. "Ben, Vlad'a telefon edip saldırıyı haber verdiğin için çok teşekkürler. Bana tam zamanında ulaştı."

Ben birden utanmış göründü. "Orada hapis kaldığını bilmiyordum. Vlad'ı kendi canımı kurtaramayacağımdan korktuğum için aradım."

Sandra ona dirsek attı. "Ama aramak aklına geldi. Bizler öyle yapamayacak kadar paniğe kapılmıştık. Vlad seni o yüzden ödüllendirdi."

"Ödüllendirdi mi?" Vlad bundan söz etmemişti.

Joe, Ben'in sırtına vurdu ve horoz gibi öterek, "Evet, hem de ne biçim. Ben gelecek sene dönüştürülecek!" dedi.

Belki Rumence-İngilizce çeviri yapılırken arada bir şeyler kaçırıyordum. "Neye dönüştürülecek?" Sandra gururla, "Vampire," dedi.

Afallamıştım. Ben hala utanıyor gibiydi ama aynı zamanda heyecan ve gurur da hissediyordu. Belli ki bunu bir süredir istiyordu.

Nasıl cevap vereceğimi bilemeyerek, "Ah," dedim. "Tebrikler."

"Bir düşünsene –gelecek sene içimizden birini ısıracaksın." Damon, bu ihtimal onu eğlendiriyormuş gibi sırıttı. "Vlad'la işi batırma, yoksa kazığa geçirilen bir sonraki kişi sen olursun."

Joe, "Hey, gösteriyi kaçıracağız," diyerek pencereye döndü.

Başını iki yana sallayan Sandra dışında herkes Joe'yu takip etti.

"Öyle şeyleri izlemeyi sevmiyorum. Senin bunu görmeye gelmene şaşırdım Leila."

Midemin birden taş gibi ağırlaştığını hissederek, "Neyi görmeye?" diye sordum.

Ben pencereye sırt çevirip bana baktı. "Vlad'ın Maximus'u, seni kulüpte bıraktı diye kazığa geçirmesini görmeye."

Yirmi Altı

Palto giymeye zahmet etmeden, evin yan tarafındaki, yüksek ağaçlarla çevrili alana gittim. Şimdi bunun sebebini anlıyordum. Dracula Kalesi'ne yolu düşen zavallı turistler yere dikilmiş, bazılarının üzerinden hala kalıntılar sarkan çok sayıda uzun direği gördüklerinde dehşete kapılırlardı.

Vlad ya düşüncelerimden ya da çizmelerimin ben öfkeyle yürürken çıkardığı çıtırtılardan, geldiğimi anlamış olmalıydı. Onu pencereden ilk gördüğümde elinde tutmakta olduğu uzun kereste parçası, şimdi yerdeydi. Maximus belden yukarısı çıplak halde Vlad'ın yanında duruyordu, yüzünde kasvetli ama teslim olmuş bir ifade vardı ve benim bütün bedenimi acıtan soğuğu hissetmez gibi görünüyordu.

Vlad, ikisini bira içerken görmüşüm gibi kayıtsız bir sesle, "Leila," dedi. "Hava çok soğuk, dışarıda böyle ince giysilerle dolaşmamalısın. İçeri gir. Ben de birazdan geleceğim."

"Maximus'tan sebepsiz yere şiş kebap yaptıktan sonra mı?" diye terslendim.

Vlad aşırı tepki veren benmişim gibi bana bakacak kadar da yüzsüzdü.

"Sebepsiz yere mi? Ona seni korumasını emrettim. Ama hareketleri, senin yanarak ölmekten kılpayı kurtulmana yol açtı. Sadece azarlanarak paçayı kurtarmasına izin vereceğimi mi sandın?"

"Onu mutlu mesut kazığa geçirteceğini sanmamıştım," diye cevap verirken dişlerimin takırdamasına engel olmaya çalıştım, çünkü bu, sesimin sert etkisini azaltırdı. "O sırada üç vampirle birden mücadele ediyordu ve bu bayağı etkileyiciydi. Gümüş saçlının bana ne yaptığını fark etmemesine şaşmadım."

Vlad'ın elleri kıvılcımlar saçtı. Maximus, "Bana yardım etmekten vazgeç," diye mırıldandı.

"Ben soyumun ustasıyım." Vlad her kelimeyi, birden İngilizce'yi anlamakta güçlük çekmeye başlamışım gibi hece hece telaffuz etti. "Maximus'un dövüş yeteneği seni ne kadar etkilemiş olursa olsun, kendi insanlarımdan birini nasıl cezalandırdığım seni ilgilendirmez."

Birden öfkeme yenik düştüm. Ben onun yalakası değil, sözde kız arkadaşıydım ve Vlad az önce bana karşı *Koca Kötü Vampir* kozunu kullanmış olamazdı!

Önünde eğilerek alaycı alaycı, "Uuu, evet, bana haddimi bildirdin," dedim. "Haklısın, müdahale etmeyi aklımdan bile geçirmemeliydim. Aslında, Maximus'u o kazıkta ne kadar kalma cezasına çarptırırsan, ben de o

süre boyunca yalnız yatarken ne kadar yanıldığımı düşüneceğim!"

Vlad sertçe, "Bana seksi öne sürerek şantaj yapma," dedi. "Bu, işe yaramaz, ayrıca birbirimizle oyun oynamamaya razı olmuştuk."

Ellerimin öfke dolu akımlarla karıncalandığını hissederek ona doğru yürüdüm.

"Bu şantaj değil. Maximus'a kabahati olmayan bir şeyden ötürü işkence edeceğin düşüncesi beni gerçekten çileden çıkarıyor. Sen yapman gerekeni yap Vlad, seni durduramam. Ama ben de yapmam gerekeni yaparım."

Vlad aşağı baktığında yüz ifadesi, öfkeyle karışık inattan, endişeye dönüştü.

"Leila, elin."

Elime baktığımda, bir elektrik diliminin pırıl pırıl bir buz sarkıtı gibi uzandığını gördüm. Elimi yumruk yaptım ve gücümü içime geri sokmaya çalışırken derin bir nefes aldım.

"Bir şey yok," diye mırıldandım. "Bu daha önce de oldu; onu tutamayacak kadar uzaktayken gümüş saçlının sırtına bir elektrik akımı fırlatmıştım. Belki de kanını içmek voltajımı artırmıştır."

Vlad elime uzun uzun baktıktan sonra Maximus'a soru sorar gibi bakış attı. Sonra dikkatini yine bana yöneltti. Ve gülümsedi. Yüzündeki çekici, 'korkunç bir şey yapmak üzereyim' ifadesini tanıyarak, temkinli bir dille, "Ne?" diye sordum.

"Tebrikler Maximus. Leila sayesinde kazığa geçirilmeyeceksin." Tebessümü genişledi. "Ve ona, bunun için nasıl teşekkür edebileceğini çok iyi biliyorum."

Maximus bu kez tamamen giyinik halde, devasa holde karşımda duruyordu. Duyguları, yüzünden belli olmuyordu ama onun yerinde olsam, bana lanetler okurdum. Böylesinin, Maximus'un canını, gövdesinin içinden geçecek bir direkten daha az acıtacağını umuyordum ama fikir Vlad'ın aklına geldiğine göre, muhtemelen öyle olmayacaktı.

Onuncu kez, "Kusura bakma," dedim. Sonra Maximus'un elinde tuttuğu bıçağa odaklandım ve ona elimden geldiğince çok elektrikle nişan aldım. Elimden salt beyaz bir akım fırladı, Maximus'un bileğine çarptı ve geride çirkin bir yanık bıraktı. Adamın bütün vücudu katılaştı -bu her zamanki tepkisiydi- ama bu kez Maximus bir adım geriledi. Yine de bıçağı düşürmedi.

Vlad takdir dolu bir sesle, "Daha iyi," dedi. "Alıştırma yapmaya devam edersen bunu başarabileceksin."

Sonra tuttuğu kırbacı şaklattı. Kırbaç, gözlerimle takip edemeyeceğim kadar hızlı hareket etti ama Maximus'un elindeki bıçak birden yere düşüp birkaç metre uzaklaştı.

Vlad bana döndü. "İstesem elini koparabilirdim –oysaki bu sıradan, deri bir kırbaç. Senin salt elektrik enerjisinden oluşan bir kırbacı kullanma yetin var. Onu gerektiğince kullanırsan, karşındaki insan da vampir de olsa, onu ikiye bölebilirsin."

Bundan şüpheliydim. Vampirler öyle hızlı iyileşiyorlardı ki sağ elimle teması en az bir saat sürdürmediğim sürece yeteneklerim ölümcül olamıyordu. Tam da düşündüğüm

gibi, Maximus'un bileğindeki yanık çoktan iyileşmişti ve adam her zamanki kadar dik duruyordu.

Vlad kaşlarını çatarak bana yaklaştı.

"Bunu yapabileceğine inanmazsan, yapamazsın. Sence ateşi kontrol edebilmeye, elimde ilk kez alev belirdiğinde mi başladım? Hayır. Yeteneklerimi, bugünkü korkutucu silahlara dönüştürene dek biledim."

Maximus, "Birkaç dakikalığına yalnız kalmak ister misiniz?" diye homurdandı.

Vlad onu duymazlıktan geldi, elimi tuttu ve daha önce hiç görmemiş gibi havaya kaldırdı. "Bu muhteşem bir silah olabilir. Sen şimdiye kadar yalnızca gücünü bastırmak için alıştırma yaptın ama bunun sana ne yararı oldu? Gücünden kurtulmaya çalışmaktan vazgeç, onu iradenle yönet."

"Ya gücümün artmasını istemiyorsam?" Sürekli akım yaratmanın yorgunluğu, sesimi sertleştirmişti. "Güç, vampirler için nihai statü sembolü olabilir ama ben bu yetenekleri baştan beri istememiştim. Yeteneklerim hayatımı birden çok kez mahvetti ve vampir kanı içmesem beni öldürecek. Daha çok değil, daha az güç istiyorum."

Vlad merhametsizce, "Hayatta kalmak istiyorsun, değil mi?" diye karşılık verdi. "Şu anki halinle, birçok vampir seni alt edebilir. Şu anda kaçırılmanı emreden kişinin psişik yeteneklerinle ilgili söylentiyi yaymadığını umuyorsun ama yaydıysa, ölmeyenler dünyasında son derece popüler olacaksın. Böyle bir şey olursa, çaresiz kalıp ebediyen benim korumama bel bağlayabilir ya da kendini savunmayı öğrenebilirsin. Senin kararın."

Kahrolası Vlad, hangi düğmelere basması gerektiğini biliyordu. Yeteneklerimi bilemenin duygusal ve fiziksel dezavantajları olabilirdi ama bunlar, bir başka kaçırılma olasılığına karşı çaresiz kalmaktan iyiydi.

Uzunca bir süre duraksadıktan sonra, "Pekala," dedim. "Gücümü bileyecek, olabileceği en iyi silaha dönüştüreceğim."

Vlad elimden yüzüme dek uzanan yarayı parmağıyla takip etti. Sesini alçalttı. "Önce annenin ölümünden ötürü duyduğun suçluluğu bir kenara bırakmalısın. Bu duygu seni sakat bırakıyor."

Sözleri, yüzüme tokat gibi çarptı. Elini iterek, "Buna hakkın yok," diye iç çektim. "Sana bunu hiç anlatmadım, demek ki aklımdan çaldın! Ben sana nehrin başında yaşadıklarını hatırlatıyor muyum? Hayır, çünkü sen onları benimle gönüllü olarak paylaşmadın, o yüzden konuyu açmıyorum. Sen de bu konuyu açma Vlad. Ciddiyim."

Maximus çaktırmadan bizden uzaklaşırken, "Ben gideyim," diye mırıldandı.

Onu duymazlıktan gelerek karşımdaki vampire odaklandım. Vlad hiçbir pişmanlık belirtisi göstermeden ve alttan almadan, bakışlarıma karşılık verdi.

"Nehrin başında olanları bana hatırlatmana gerek yok, çünkü ben suçluluğumdan çok uzun zaman önce kurtuldum. Ama haklısın. Bunu benimle gönüllü olarak paylaşmadın, o yüzden, olanlardan bir daha söz etmeyeceğim... Sen, suçluluk duygusunun kendine engel olmasına izin vermeye devam etmediğin sürece."

İçimde bir şeylerin kaynadığını hissettim. Elektrik akımının, tenimin altında, onu serbest bırakmam için yalvarırcasına nabız gibi attığını hissedebiliyordum.

Tükürürcesine, "Sakat kimmiş sana göstereceğim," dedim ve sağ elimi en yakındaki heykele doğru savurdum –normal insan boyutlarında, erkek bir savaşçı. Tenimden uzun, beyaz bir elektrik akımı koparak heykelin boynuna çarptı. Daha önce Maximus'a saldırırken bilinçsiz olarak kendimi tutmuştum herhalde, çünkü bu kez akım, heykelin boynunu tamamen kesti. Mermer kafa yere düşüp paramparça oldu.

Maximus koridordan koşa koşa geldi ve kalıntılara dehşet içinde baktı. "O, beşinci yüzyılda Grekler'in elinde yapılmıştı!"

Yarattığım enkaza bakarken öfkem yok oldu. Yaptığım şeye duyduğum şaşkınlık, utancımla yarışıyordu. Kız kardeşim Gretchen üzgünken bir şeyleri kırardı, bense hiçbir zaman öyle olmayacağıma yemin etmiştim. Şimdiyse o yemini bozmuştum –üstelik paha biçilmez bir heykeli de kırmıştım.

Vlad'a bakarak, "Çok üzgünüm," diye söze başladım ama yüz ifadesi, beni başka bir şey söylemekten alıkoydu.

Vlad tamamen tatmin olmuş halde, "Gördün mü?" dedi. "Tıpkı söylediğim gibi, muhteşem bir silah. Şimdi neler yapabileceğini bildiğine göre, yeteneğini geliştirmek için çalışmayı sürdüreceğiz."

Yirmi Yedi

Duşumu aldıktan sonra, banyomun oturma odasına giden kapısının açık olduğunu gördüm. Banyoya ilk girdiğimde açık değildi. Diğer odadan mırıltılar geliyordu. Meraka kapılarak bornozumun önünü sıkıca kapattım ve kapının kenarından odaya baktım.

İçeride, deri kanepede oturan, ayaklarını kaldırmış, ceketsiz Vlad'dan başkası yoktu ve yapacak başka hiçbir şey bulamamış gibi, vampir filmi izliyordu. Odaya girdim.

"O filmlerin hayranı olduğunu bilmiyordum."

Vlad elini televizyona doğru salladı. "Bunlar beni hep çok eğlendirir. Kana susamış hadımlar olarak resmedilmediğimizde, kayıp insanlığımız konusunda yakınıp duran, elem dolu embesiller olarak gösteriliyoruz."

"O halde kendi hayatının sinemaya aktarılmış hallerine bayılıyorsundur."

Vlad sakince, "Çoğu, hayatımı anlatmıyor," derken gözleri yeşil yeşil parladı. "O filmler Stoker'ın hayallerini anlatıyor. O hayaller de adım dışında benimle hiçbir benzerlik

taşımıyor –hatta o ad bile yanlış. Dracula, şeytanın oğlu demek değil. Babamın zamanında tanındığı lakap gibi, ejderhanın oğlu anlamına geliyor."

Bu konuyu açmamalıydım. Suçu, hala yorgun ve Vlad annemin ölümünün konusunu açtığı için kızgın olmama yükledim ama o klişe sözde dendiği gibi, iki doğru bir yanlış etmezdi.

"Unut gitsin," diye mırıldandım.

Vlad kalktı, kurbanının ondan kaçamayacağını bilen bir yırtıcının telaşsız zarafetiyle bana doğru geldi.

"Sevgilin olarak kabul ettiğin erkekle ilgili bilgi almaya hakkın var. Tarihin yazdıklarının çoğu yanlış, ama niyetlerim çoğu zaman yanlış resmedilmiş olsa da bazı şeyler doğru."

Bana uzandığında parmağını karadut rengi bornozun kol ağzında gezdirdi. Ateşin ışığı, çarpıcı yüz hatlarını daha derinden vurguluyordu, bakır rengi gözleriyse kendi ateşiyle yanar gibiydi.

Vlad yumuşak bir sesle, "Haydi," diyerek bana meydan okudu. "Bana bir şey sor."

Gözlerimi kaçırdım; teklifi hem aklımı çeliyor hem huzurumu kaçırıyordu. "Cidden Vlad, senin hakkında yalnızca filmlerde gördüklerimi biliyorum. Sen de onların zırva olduğunu söyledin. Aklıma, soracak soru bile gelmiyor..."

Vlad, "Yalancı," diyerek sözümü kesti; bu kelime, bir suçlamadan çok beyanat belirtiyordu. "Kafanda sorular var. Sor onları."

"Marty haklı mı?" Kendimi tutamadan ağzımdan kaçmıştı. "Kalbimi kıracak mısın?"

O kelimeleri söyler söylemez geri alabilmeyi diledim. Sevginin, ilişkimizde bir seçenek olmadığında hemfikir olmuştuk, bense kalkmış, aklı başından gitmiş bir yeni yetme gibi kırık kalplerden bahsediyordum. Belki bu, ilişkimizin şimdiden boyumu aştığına işaretti.

Vlad kapının çerçevesine yaslandı; bedeni benimkine öyle yakındı ki derin bir nefes alsam birbirimize dokunurduk.

"Neden kalbini kırmak isteyeyim?"

"Çünkü zaman zaman acımasız bir pisliğe dönüşebiliyorsun," dedim dürüstçe.

Vlad'ın dudaklarında bir tebessüm uçuştu. "Bu doğru. Ama seni yanımda istiyorum." Başını eğdi, ağzı boynuma sürtünerek içimin ürpermesine sebep oldu.

Hareketlerinden zevk alsam da hafif bir hayalkırıklığı hissettim. Bir sonsuzluk vaadi istememiştim, ama... daha fazlasını duymayı beklemiştim. Şimdilik beni yanında istiyordu, ama gizemli düşmanını yakaladıktan sonra, artık onun çatısı altında yaşamak zorunda olmadığımda ne olacaktı? Ben Amerika'da, o buradayken, uzaktan bir ilişki mi sürdürecektik? Benden burada kalmamı isteyecek miydi? İsterse, kalacak mıydım?

Kendimi zorlayarak "Bana karşı şehvetten başka bir şey hissediyor musun?" diye sordum. Kelimeler ağzımdan çıkana dek, cevabının benim için ne kadar önemli olduğunu fark etmemiştim. Evet, bu ilişki kesinlikle boyumu aşıyordu.

Ben cevabı beklerken Vlad'ın dudakları, boynumu gerginliğime rağmen sayısız karıncalanmaya sebep olan tüy gibi dokunuşlarla okşamayı sürdürdü.

"En aşağı seviyedeki hizmetkarlarımın önünde otoriteme meydan okudun," dedi Vlad sonunda. "Peki, ben ne yaptım?"

"Beni Maximus'a tekrar tekrar elektrik vermeye zorladın," diye cevap verirken, Vlad'ın nereye varacağından emin değildim.

Vlad baştan çıkarıcı, pürüzsüz bir sesle, "Sana güçlerini nasıl geliştireceğini gösterirken, ona da daha hafif bir ceza verdim," dedi. "Sana karşı şehvetten fazlasını hissetmesem Maximus bir haftayı o kazıkta geçirirdi, sense güzel müdahaleci, şu anda burada, benimle olmazdın."

Romantik bir kartta göreceğiniz sözler değildi bunlar. Ama yine de içimde bir mutluluk parıltısına yol açtı. Tamam, bu aşk değildi. Ama en azından Vlad'a gerçekten bir şey ifade ediyordum. Şimdilik yeterliydi. Vlad, benim ona karşı ne hissettiğimi sormadan -bu, başıboş duygularımla mücadele ederken cevap vermeye hazır olmadığım bir soruydu- konuyu değiştirdim.

"Bir taşla iki kuş vurmak tam da sana göre. Hem Maximus'u cezalandırıyor hem güçlerimi geliştiriyorsun."

Alay eder gibi konuşmak istemiştim ama Vlad'ın dudaklarının her sürtünüşü ayak parmaklarımı kıvırmama sebep olurken, öyle konuşmak zordu. Ya dikkatini başarıyla dağıtmıştım ya da Vlad ne hissettiğimi bilmek istemiyordu, çünkü içimden geçirdiklerim yerine, yüksek sesle söylediklerime karşılık verdi.

"Dediğim gibi –gerekli önlemleri alıyorum."

Cevabı, bana bugün anıların arasında geçirdiğim saatlerde almayı başardığım tek bilgiyi hatırlattı.

"Kuklacı," diye söze başladım ve Vlad aralarında şimdi iki belirgin, sivri köpek dişi olan dişlerini boynuma sürttüğünde nefesim kesildi. "Parmağında tuhaf bir yüzük vardı. Seninkine benziyordu ama ön tarafında ejderha değil, kuş vardı."

Vlad'ın ağzı hareketsiz kaldı. "Ne tür bir kuş?"

"Belki bir karga... Yüzüğü, adam konuşurken elini salladığı sırada gördüm, o yüzden anlamak zordu..."

Vlad ben konuşmayı bitiremeden odadan çıkıp gitti; öyle hızlı hareket etmişti ki bornozum uçuşmuştu. Gözlerimi şaşkınlıkla kırpıştırdım. Vlad birkaç saniye sonra, elinde yırtık bir sayfayla döndü.

"Gördüğün bu muydu?"

Sararmış sayfayı elinden aldım; üzerindeki eski yazının dilini anlamıyordum ama ikonu tanıdım.

"Evet, bu o. Kuşun gagasındakinin bir dal olduğunu sanmıştım ama şimdi daha çok, ufak bir halka olduğunu görüyorum."

Vlad Rumence bir şeyler mırıldandı. Ses tonuna bakılırsa, söylediklerinin çevirisi, çeşitli küfürlere karşılık gelecekti.

"Sorun ne?" Vlad sembolü tanımıştı, yani yüzük bir ipucuydu. İyi bir şeydi bu, değil mi?

Vlad bana uzun uzun baktı. Yüzündeki ifade öyle sertti ki neredeyse bir adım gerileyecektim.

"O yüzükte Corvinus Ailesi'nin arması var. Buna benzer bir yüzüğü son kez, Mihaly Szilagyi'nin parmağında görmüştüm."

"Çizimdeki adamın benzediği kişi," dedim yavaşça. "Bana onu yakarak öldürdüğünü söylemiştin ama tesadüfler üst üste geliyor."

"Evet, öyle." Vlad'ın sesi gergindi. Sonra gözlerini üzerimde dolaştırdı. "Sıkı giyin. Dışarı çıkıyoruz."

Yirmi Sekiz

Birsaatten fazla uçtuktan sonra, işin püf noktasını kaptığımı düşündüm: *Aşağı bakma.* Buz gibi rüzgar gözlerimi çok acıtıyordu. *İki kolunu da Vlad'a sar.* O beni düşüreceği için değil, vücudundan yayılan sıcaklık, ellerimin buz torbalarına dönüşmesini engelleyeceği için. Bacaklarımı da aynı sebepten ona sarmalıydım. *Hız trenine binmişsin gibi düşün.* Vlad beklenmedik bir biçimde döndüğünde ya da alçaldığında, korkmamı engelliyordu.

Vlad bizi sonunda yere indirdiğinde en önemli ipucunu çözdüm: *Hemen yürümeye çalışma.* Bozulmuş dengemden ötürü bacaklarım bana farklı uzunluktaymış gibi geldi ve adımlarımı yanlış hesapladım. Vlad beni doğrultmasa karın içine yüzüstü düşecektim.

"Limuzini neden almıyoruz demiştin?" diye mırıldandım.

Vlad atkımı boynuma sardı. Atkı, uçuşumuzun bir noktasında, paltomun eteğine kadar inmişti. "Çünkü biri evi izliyorsa, onun bizi takip edip nereye gittiğimizi görmesini istemeyiz."

Sonunda etrafıma baktığımda nefesim kesildi. Kadim bir kalenin, kilisenin, avlunun ve kulenin kalıntıları, stratejik bir biçimde yerleştirilmiş ışıklarla aydınlatılmıştı. Tuğla tabanlı, soluk renkli kule gibi, yapılardan bazıları tamamen yenilenmiş görünüyordu ama diğerleri parçalanmıştı. Parmaklıklı yürüme yolları ve levhalar, bu harabelerin turistik olduğunu gösteriyordu ama bu modern eklentiler, eski tuğlalarla taşların arasında bir tuhaf duruyordu. Kadim kalıntıların binlerce anının özüyle zonkladığını hisseder gibiydim ama onlara uzanmadım. Hareketsiz kalarak etrafımdaki güzelliği doya doya izledim; rüzgar ve yakındaki otobandan gelen gürültü, ağzımdan sis gibi çıkan nefes dışında tek sesti.

"Targovist Kraliyet Sarayı." Vlad'ın sesinde, adını koyamadığım bir duygu vardı. "Buraya döneceğimi hiç düşünmemiştim. Burası, Szilagyi'nin kalıntılarını gömdüğüm yer."

Vlad'a uzun uzun bakarken, onun bu ortama ne kadar uyduğunu düşündüm. İnce, kaba saba yakışıklılığında, rüzgarın dağıttığı kara saçlarında ve yüzündeki azimde, Orta Çağ'dan kalma bu eski saraydaki kadar barbarca bir ihtişam vardı. Vlad birçok bakımdan bana bu kalıntıları hatırlatıyordu; o modern medeniyetin sahteliğinin ortasında, geçmişin ehlileştirilememiş bir parçası gibiydi.

"Prensken burada mı yaşamıştın?"

Vlad bana kısaca, bıkkın bıkkın gülümsedi. "Uzun süre yaşamadım. *Voyvoda* olarak geçirdiğim zamanı, Wallachia'nın, düşmanlarıma kurban gitmesine engel ol-

maya çalışarak harcadım. Bu yüzden sarayda dinlenecek pek vaktim yoktu."

Sonra Vlad kuleye doğru yürümeye başladı, yarı yıkılmış bir duvarın üzerinden atladı ve bana elini uzattı.

Elini yok sayıp duvarın üzerinden onun kadar rahatça atlarken Vlad'a dik dik baktım. "Eski jimnastikçiyim, unuttun mu?"

Yine alaycı bir tebessüm. "Unutmadım. Ama sebebi, bunu bana anlatman değil. Kazadan önceki hayatından hiç bahsetmiyorsun."

Kırık dökük avluda ilerlerken, *buna bile bile lades denir*, diye düşündüm. Vlad o gün ona soracağım her soruyu yanıtlamayı teklif etmişti. O teklifin altında bir şeylerin olduğunu çok geç anlamıştım. Ama soru sormaya hevesliysem, sıra bana geldiğinde cevap vermekten kaçamazdım.

"Çocukken jimnastikte çok iyiydim." Vlad bunu zaten aklımdan çalmıştı ama normal yoldan da duymak ister gibiydi. "O kadar iyiydim ki on üç yaşımdayken Olimpiyat ekibine alınmak için yarışma şansını elde ettim. Maalesef babam, aynı günlerde Almanya'ya tayin oldu. Tek başına gidip orada bir yıl kalabilir ya da hepimizi yanına alıp üç yılı orada geçirebilirdi. Oraya gidersek koçumu, eğitim tesisimi, yani ekibe girme şansımı kaybedecektim."

Şimdi kulenin yanındaydık. Etrafındaki levhalarda Rumence ve İngilizce olmak üzere, içeride Vlad Dracul'un 'gerçek' hikayesinin olduğu yazıyordu ve üzerlerinde, yanımdaki adama hiç benzemeyen birinin resmi de vardı.

Vlad kulenin etrafını dolaşıp arkaya geçerken, bana da kendisini takip etmemi işaret etti.

Peşinden giderken, ellerimi paltomun kol ağızlarına soktum. Eldivenlerime rağmen, soğuk canımı yakıyordu. Vlad kulenin dibinde diz çöktü, parmaklarını solmuş tuğlalarda gezdirdi.

"Szilaygi'nin kılıcı, başımı kesmeye çalışırken buraya çarptı," derken, o dokunana dek fark etmediğim bir çatlağı işaret etti. Sonra ayağa kalktı, döndü, ters yöne altı uzun adım attıktan sonra yine diz çöktü.

"Onu gömdüğüm yer de burası." Karı temizlemeye başladı. Tam neden kürek getirmediğini soracaktım ki ellerini yeri titretecek bir güçle donuk toprağın içine soktu.

Evet, kürek getirmesi biraz gereksiz olabilirdi.

Tam yeri kazışını iç rahatlığı hissederek izliyordum ki cevap vermemem için meydan okuyan bir sesle, "Sonra ne oldu?" dedi.

Alaycı bir tavırla soluduğumda, burnumdan beyaz dumanlar çıktı. "Geçmişi aynı anda hem gerçek anlamıyla hem mecazi olarak deşmek istiyorsun, öyle mi?"

Vlad, yüzüne örtü gibi düşen saçlarının arasından yeşil yeşil parlayan gözleriyle bana baktı. "Aynı anda birden çok iş görmekte üzerime yoktur."

Ona cevap vermemin sebebi, bana istediğim her şeyi anlatmayı teklif etmesi değildi. Sebep, onunla yüzleştiğimde en karanlık günahından bile kaçmamış olmasıydı. Durum böyleyken ben nasıl kendiminkinden bahsetmekten kaçardım?

"Ona bir yıllığına yalnız gitmesi ya da beni denemelere katılabilmem için Brenda teyzemin yanında bırakması için yalvardım. Ekibe girmekten başka bir şeye aldırmıyordum ve babamın, mesleğinin her şeyi mahvetmesine izin vermesi beni delirtmişti." Nasıl bir aptallık ettiğimi hatırlayınca acı acı iç çektim. "Annem iki teklifi de reddetti, hiçbir şeyin, ailemizin birlikte kalmasından daha önemli olmadığını söyledi. Ben de ona, bir hafta önce kamp malzemelerini ararken, babamın sandığında ne bulduğumu söyledim."

Vlad neredeyse bir metrelik bir çukur kazmıştı ve kenara attığı toprak parçaları, karın üzerinde kara lekeler gibi duruyordu. Ben konuşmayı keser kesmez duraksadı ve o buyurgan bakışını attı.

"Babam zeki bir adamdı ama yattığı bir kadından gelen buruşturduğu mektubu spor çantasının dibinde bırakmakla akılsızlık etmişti," diye devam ettim. "Anneme babamın onu aldattığını söyledim. Bilmeye hakkı olduğunu düşündüğümden değil, babamdan Olimpiyat hayalimi mahvettiği, annemden de teyzemde kalmama izin vermediği için intikam almak amacıyla.... Öyle biriydim. Hastalıklı denecek kadar narsist bir kaltak."

Vlad kazmayı bırakmıştı ama hala, karların üstüne diz çökmüş halde, bana yüzünde çok tuhaf bir ifadeyle bakıyordu. İfadenin ne olduğunu çözmem birkaç saniye sürdü. *Anlayış.* İfadeyi tanımamamda şaşılacak bir şey yoktu. Vlad'ın yüzünde daha önce o ifadeyi hiç görmemiştim.

Boğuk bir kahkaha attım. "Sonunda bana acıyorsun ve sebep bu, öyle mi?"

"Zalimce bir şey yapan şımarık bir çocuktun. Dövülmeyi ve odana kapatılmayı hak ediyordun ama her şeyi kaybetmeyi hak etmiyordun."

Gözlerimdeki ani ıslaklığı kolumla sildim. "Öyle mi? Teyzemle kalmak istiyordum ve dileğim yerine geldi. Annem, babama kendisi ne yapacağına karar verirken, Almanya'ya yalnız gitmesini söyledi. Bunun üzerine annem, kardeşim ve ben, Brenda teyzenin yanına yerleştik. Bir ay sonra kasırgalar mahallemizdeki birkaç ağacı devirdi. Ardından bahçede bir köpeğin inlediğini duydum. Bu çok tuhaftı, köpek dört bir yanında ağaç dallarıyla, öylece oturuyordu. Devrilmiş elektrik direğini ve kabloyu görmedim. Enkazı temizlemek için oraya gittim... Kendime geldiğimde hastanedeydim." Sertçe iç çektim. "Doktorlar, şok beni bahçenin öteki tarafına fırlattığı için şanslı olduğumu söylediler. Öyle olmasa, o kabloya yapışmış halde, yanıp kızarırmışım. Ama kimsenin açıklayamadığı şey, annemin bana yardım etmeye çalıştığında benim vücudumda kalan voltajdan ötürü öldüğü, ama aynı şeyin beni neden öldürmediğiydi."

"Neden mi?" Vlad'ın dudakları kıvrıldı; yüzündeki anlayış yok olmuştu. "Bazı şeylerin sebebi yoktur Leila. Sen hayatta kaldın. O kalmadı. Sebebi merak etmek hem gereksiz hem boş..."

Yaşadığım onca şeyden sonra bunun doğru olduğunu biliyordum ama bu, bırakın ailemi parçaladığım için hissettiğim suçluluğu, annemin ölümünün acısını bile atlatmamı sağlamıyordu.

Vlad yine kazmaya başladı. Ya sabırsızlığa kapılmıştı ya da yerin alt katmanları o kadar donuk değildi, çünkü hızlanmıştı.

"Yine saflık ediyorsun. Ailenizi parçalayan, babanın sadakatsizliğiydi. Sen yalnızca haberciydin."

Bu kısmı daha önce kimseye anlatmamıştım ve boğazımdaki sıkışmaya rağmen konuşmaya devam etmem için iki deneme yapmam gerekti.

"Babam sorunları çözmek istiyordu. Annemi aldatmıştı ama onu hala seviyordu. Annem öldüğünde... Babam benliğinin bir parçasıyla beni öyle derinden suçladı ki benden uzak durmaya başladı. Hiç söylemedi ama ona dokunduğumda hislerini gördüm." Sesim çatladı. "Onun en büyük günahı bu."

Vlad kazmayı bırakıp ayağa kalktı ama ben elimi kaldırdım. "Yapma. Şu anda soğuk olmana ihtiyacım var. Soğuk olmazsan, canımın ne kadar yandığını hatırlamam gerekir ve bunu istemiyorum."

Bunları hırıltılı bir sesle söylemiştim ama en azından gözyaşlarını durdurmayı başarmıştım. Vlad, yüzünde okunmaz bir ifadeyle bana uzun uzun baktı. Sonunda diz çöktü ve yine kazmaya başladı. Birkaç dakika geçip de toprak yığını yükselince bir homurtu koyverdi, sonra çukurdan, uzun, beyazımsı bir şey çıkardı.

Bir kemik.

"Olman gereken yerdesin," diye mırıldandı Vlad.

Böylesi, kuklacının Szilagyi olamayacağını gösteren, inkar edilemez bir kanıt gibi görünüyordu ama ben Vlad'a yaklaşıp elimi uzattım.

"Emin olalım."

Vlad kaşlarını kaldırdı ama kemiği yine de sağ elime koydu.

Bir adamın ızdırap dolu son dakikalarının yankıları hemen aklıma üşüştü. Beklediğim gibi, yakılarak öldürülmüştü ama alevlerin arasında Vlad'ın yüzünü görmedim. Kuklacının yüzünü gördüm; sakalları uzamıştı ve yer yer kırlaşmış saçları daha uzundu. Ama yüz hatlarını tanımamak mümkün değildi. Bunların yerini hızlı bir dizi halinde gelen yeni görüntüler aldı ve kötü niyetle işlenmemiş bir günah, toprağı sürerek geçirilen uzun günler, çamur duvarlı bir evin yanında oynayan küçük çocuklar gördüm. Anıların arasında bir isim yankılanıp duruyordu. *Josef.* Ortada ters bir şey vardı.

O alevli ölüme güçlükle yeniden ulaştığımda, panik ve acıdan ötürü ilk seferinde kaçırdığım şeyi gördüm. Kuklacı bana yapılan saldırının emrini verdiğinde taşıdığı yüzüğü takmıştı ama burada, pis işini kendisi yapıyordu. Buraya gömülen adamın adı Josef'ti ve yakın zamanda beni öldürmeye çalışan vampir tarafından yakılarak öldürülmüştü.

Yirmi Dokuz

Öldürdüğü adamın geride bıraktığı izler vasıtasıyla bir katili bulmaya çalışırken, kendimi bir kez daha vampirlerin ortasında buldum. Ama bu kez kimse beni zorlamıyordu. Saat geç olmuştu, ben de yorgunluktan tükenmiş durumdaydım ama o pisliği sonra değil hemen bulmak istiyordum. Vlad kaleye dönmemizde ısrarcı olmasa mezarın sağını solunu araştırmaya başlardım.

Josef'in katiline giden öz ipliğini bulduğumda onu takip ettim. Geniş şömineli, muhteşem desenli duvarları olan goblenli oda ortadan kayboldu, yerini çimentodan bir kutunun iç kısmına benzeyen bir yer aldı. Odanın tamamen gri renklerine baktığımda bir an için geçmişteki bir anıya rastladığımı sandım. Sonra kalın, siyah, demir menteşeleri olan, kahverengi, ahşap kapıyı gördüm. Görüntüler renkliydi, puslu değildi. Böylesi, şimdiki zamanda olduğum anlamına geliyordu. Kasvetli odanın bir köşesinde, battaniye boyutlarında bir postun altında uyumakta olan, bir türlü ele geçiremediğimiz kuklacı yatıyordu.

Ya da tahminim doğruysa, Josef'in katili ve benim kaçırılmamı ayarlayan kişi Mihaly Szilagyi'ydi. Vlad'ın asırlar önce öldürdüğünü sandığı vampir.

"Yakaladım onu," dedim yüksek sesle.

Vampirin gözleri birden açıldı. Koyu kahverengi ve deliciydiler. Görüntüler renkli olduğundan, saçlarının arasındaki tutamların gri değil, sarı olduğunu gördüm. Yüzündeki kırışıklar da o kadar derin değildi ama bunun sebebi, onu daha önce gördüğümde hep kaş çatması olabilirdi. Teni, tipik vampir beyazlığındaydı ama yanaklarında hafif bir pembelik vardı. Yakın zamanda beslenmiş olmalıydı. Marty, iyi bir yemekten sonra hep kızarmış görünürdü.

Kuklacı, Vlad'ın da kullandığı belli belirsiz aksanla, kelimeleri uzata uzata, "Beklenmedik bir ziyaret," dedi.

Ahşap kapıya baktım ama hala kapalıydı. Korku, sırtıma batan sivri iğneler gibiydi. *O akıl okuyabilse Vlad bana bunu söylerdi*, diye düşünerek kendime güven vermeye çalıştım.

Vampir, kestirmiş de yeni uyanıyormuş gibi gerindi. "Üç yüzyılda çok şey değişebilir küçük psişik casusum."

Ah, s.ktir! Yüksek sesle, "Bir sorunumuz var," dedim. "O da senin gibi Vlad. Beni kafasının içinde duyabiliyor."

Vlad bir küfür savurdu ama ben, elimdeki tek savunmaya başvurdum. Hemen içimden, aklıma gelen en sinir bozucu 80'ler şarkısını patlattım. Vampir yüzünü buruşturdu.

"Kes şunu."

Söylediğinin aksine, kafamdaki müziğin sesini açtım. *Teşekkürler Bones!* Yüksek sesle, "Mihaly Szilagyi," dedim, "yakalandın, hem de birden çok bakımdan."

Yalnızca tahminde bulunuyordum ama kafamda gümbür gümbür çalan o şarkı sayesinde vampir bunu bilmiyordu. Battaniyesini kenara attığında, üzerindeki siyah eşofman altını ve kalın kazağını gördüm. Sonra adam, dudaklarında alaycı bir tebessümle ayağa kalktı.

"Seni yakalamak benim açımdan kesinlikle geri tepti. En azından şimdi Vlad'ın seni nasıl öyle çabuk bulduğunu biliyorum. Adamlarımın arasında bir hainin olduğundan korkmuştum ama senin yeteneklerin gerçekten sıradışı."

"Bunu daha önce de duydum," derken, kafamda müzik çalmayı sürdürdüm.

Vampir yine yüzünü buruşturdu. "O berbat şarkıyı düşünmek zorunda mısın? İlk çıktığında bile katlanılmazdı."

Gerçekten cevap beklemesem de, "Bunu nasıl yaptın?" diye sordum. "Vlad'ın saldırısından nasıl sağ çıktın? Normalde, ardında bir kül yığınından fazlasını bırakmaz."

Szilagyi gülümsedi. "Aynı atayı paylaşıyoruz. Vlad yeterince düşünürse neler olduğunu anlar."

Vlad, "Nerede olduğunu anlayabiliyor musun?" diye tısladı.

"Hayır," derken, aniden bir gerçeği fark ettim. "Onu arayacağımı biliyordu. O yüzden, bana yapılan saldırının emrini verirken olduğunu gördüğüm, penceresiz, beton duvarlı odada. Odada büyük, posttan yapılma bir battani-

yeden başka bir şey yok ve giysileri bile son derece sıradan; onlardan hiçbir şey anlaşılmıyor."

Szilagyi sözlerimi onaylar gibi omuz silkti. "Yerimi, dokunduğum bir nesne vasıtasıyla tespit etmenin mümkün olabileceğini düşündüm. Seni ele geçirmeyi neden o kadar çok istediğimi sanıyorsun?"

Sert bir sesle, "Ya da beni öldürmeyi," diyerek hatırlatmada bulundum.

Vampir yine omuz silkti. "Benim yanımda olmayan herkes düşmanımdır." Sonra o koyu kahverengi gözler parladı. "Hala yanımda olabilirsin Frankie. Akıl okumaya karşı geliştirdiğin o zekice savunma sayesinde, Vlad bundan hiç kuşkulanmayabilir. Onu benim seçeceğim yere gönderirsen, bir daha para kazanmak için trambolinlerde zıplamamanı garantiye alırım."

"Evet, çünkü ölmüş olurum," dedim alaycı bir tavırla. "Çakal, yararım sona erdiği anda beni öldürecekti. Senin farklı olacağına mı inanmalıyım?"

"Seni kendi yararıma kullanabileceksem, seninki gibi paha biçilmez yetenekleri olan birini neden öldüreyim?" diye sordu Szilagyi, ipeksi bir sesle.

"Ah, hayatımın sonuna dek tutsak kalmak kulağa hoş geliyor," diyerek onunla alay ettim. "Teşekkürler, almayayım."

Szilagyi'nin yüzü sertleşti. O yüzde, başka insanların anılarından tanıdığım acımasız ifade belirdi. "Vlad'ın gitmene izin vereceğine mi inanıyorsun? İyi yürekliymiş gibi mi davranıyor? Daha önce bu numarayı yaptığını gördüm ama ona yalnızca bir budala kanar."

Szilagyi'nin sözlerini yok sayarak Vlad'a, "Onunla bir yere varamıyorum," dedim. "Gitmeden önce ona aktarmamı istediğin bir şey var mı?"

"Evet." Vlad'ın sesi son derece kibardı. "Onu bir dahaki görüşünde, kafasını koparıp tuvalet olarak kullanacağımı söyle."

Szilagyi'ye, "Senden fena halde nefret ediyor," diye özet geçtim.

Vampir, "Hala şansın varken teklifimi kabul et," diye karşılık verdi.

Bağı kopardım; o dar, gri oda değişerek, kadim hayatın çeşitli sahnelerini resmeden, goblenli, yüksek tavanlara dönüştü. Vlad parmaklarıyla koltuğunun kolçağında tempo tutuyor, çok hafif bir duman kokusu yayıyordu. Arkasında duran Maximus hareketsizdi ama Shrapnel, şöminenin önünde volta atıyordu.

"O nasıl hala hayatta olur?" diye mırıldandı.

Sorunun bana yönelik olduğunu sanmıyordum, ama yine de yanıt verdim. "Pek ayrıntı vermedi. Vlad'la ikisinin aynı atayı paylaştığıyla ve yeterince düşünürse durumu çözeceğiyle ilgili bir şey söyledi."

Birkaç yüklü saniye boyunca ateşin çıtırtılarından başka bir şey duyulmadı. Sonra Vlad güldü ama bu, her zamanki gibi yarı kedi mırıltısına, yarı eğlendiğini gösteren bir hırıltıya benzeyen kahkahasından çok daha çirkin bir sesti.

"Tenoch'un dejenere olma yetisini miras almış."

Benimki dışında herkesin gözlerinde anlayış belirdi. "O ne?"

Vlad parmaklarını kolçağa minicik kıymıklar oluşturacak kadar sertçe vurmaya başladı.

"Beni dönüştüren vampir Tenoch'un birçok yetisi vardı. Bunlardan biri, dejenere olup eciş bücüş bir kabuğa dönüşmek, vampirlerin gerçek ölümünü tatmış gibi görünebilmekti. Szilagyi'yi dönüştüren de Tenoch'tu. Ben, Tenoch'un ateşi kontrol etme yetisini miras almıştım. Szilagyi de, onun dejenere olma yetisini miras almış olmalı. O yüzden onu yakarak öldürdüğümü sanırken o ölmemişti. Pis hırsız, numara yapıyordu."

Uçmak. Pirokinezi. Dejenere olmak. Başka hangi vampir yetilerinin mümkün olduğunu öğrenecektim?

Ölmeyenlerin yetilerinin yarattığı korkuyu daha fazla düşünmemek için, "Szilagyi'yle aranızda ne oldu?" diye sordum. "Üç yüz yıl geçmiş, siz hala birbirinizi öldürmeye çalışıyorsunuz."

Vlad'dan gelen duman kokusu şiddetlendi. "İlk hapsedildiğimde daha çocuktum ve beni esir tutan Osmanlılar'dı. İkinci seferinde vampirdim, beni hapsedense Macaristan Kralı'ydı. Onu hipnotize edip beni hapsetmeye zorlayan, amcası Mihaly Szilagyi'ydi. İnsan müttefiklerim beni kurtarmayı başaramadılar ve vampir atam öldüğü için, Szilagyi, vampir dünyasından tepki almadan bana ne isterse yapabilirdi. İradesini kırıp Macaristan'ı yeğeni vasıtasıyla nasıl yönetiyorsa, Wallachia'yı da benim vasıtamla yönetmeye niyetliydi ama..." derken dudaklarında soğuk bir tebessüm belirdi, "benim iradem kuvvetliydi. Mencheres olmasa Szilagyi beni öldürürdü. Mencheres, Tenoch'un en

güçlü evlatlarından biriydi ve bir Türk'ün -Mencheres'i o zamanlar öyle görüyordum- tebaası olacağıma ölmeyi yeğleyeceğimi söylesem de beni koruması altına aldı. Ama Szilagyi, Mencheres'ten korktuğu için beni öldürmedi. Yıllar sonra özgürlüğümün bir koşulu olarak, Macaristan Kralı'nın hamile kızıyla evlendim ve çocuğun bana ait olduğunu iddia ettim. Szilagyi de Osmanlılar'ı yenmek için yardımımı istiyormuş gibi davrandı, böylece Macaristan Kralı'nın, Wallachia tahtını geri almama yardım etmesini sağladı. Ama aslında, gizlice sultanla ittifak yapmıştı."

Vlad duraksadı, yüzünde vahşi bir tebessüm belirip kayboldu. "Savaş vakti geldiğinde kilise, Macaristan'a, Türkler'le savaşırken yanımda yer alması için ödeme yaptı. Ordularım yola çıktı. Szilagyi, Macaristan ordusunu geride kalmaya ikna etti ama parayı geri vermedi. Onun yerine benin zalimliğimle ilgili hikayeler uydurdu ve bunları her yere yaydı. Yalancılığı ve açgözlülüğü yüzünden insanlarım acı çekti, itibarımsa öyle feci biçimde lekelendi ki çoğu müttefikim beni terk etti. Kardeşim beni pusuya düşürdüğünde oğlum tahta geçebilsin diye, ülkemin, öldürüldüğüme inanmasına izin verdim. Oğlum, hükmetmeye başladıktan kısa bir süre sonra öldürüldü. İki yüz yıl sonra suikastçıyı Szilagyi'nin gönderdiğini öğrendim ve onu Targoviste Kraliyet Sarayı'nda kıstırdım. Bugüne kadar, onu yakarak öldürdüğümü sanıyordum."

Yüzümü ekşittim. Kan davası başka şeydi, asırlar süren, hiç ölmeyen bir nefret başka...

"Szilagyi peşine düşmek için neden bu kadar bekledi?"

Adam belli ki affedip unutan türden biri değildi.

Vlad yine bana neşeden ziyade kanla kaplı bıçakları düşündüren bir tebessümle gülümsedi. "Onun öldüğüne inandıktan sonra Szilagyi'nin soyuna mensup herkesi, ayrıca arkadaşlarını ve politik müttefiklerini bulup öldürdüm. Bana karşı başarılı bir saldırıda bulunabilecek kadar destek toplaması için asırlarca beklemesi gerekirdi. Bana tek başına saldırsa onu katlederdim."

Szilagyi sonunda hamlesini yaptığına göre, artık ikisinden biri *gerçekten* ölünceye dek ne o, ne Vlad duracaktı.

Böylesine iç karartıcı bir duruma olumlu tarafından bakmaya çalışarak, "En azından ona bağlandığımda düşüncelerimi duyamıyor," dedim.

Vlad gözlerini bana çevirdi. "Nasıl?"

"Bones bana, kafamın içinde durmadan sinir bozucu şarkılar çalmanın, akıl okumaya karşı bariyer görevi görebileceğini söyledi. Bunu sana karşı kullanacaktım ama sonra işler değişti."

Vlad sert sert, "Unutturma, Bones'u bir daha gördüğümde öldüreceğim," dedi.

Düşmanı tarafından onca zamandır kandırılmak, belli ki Vlad'ın öfkesinin daha da kabarmasına sebep olmuştu. Şöminedeki alevlerin kazara parladığını sanmıyordum ve Vlad parmaklarını öyle öfkeyle sallamaya devam ederse koltuğun kolçağını paramparça edecekti. Bütün bunlar sessizce kapıya doğru gitmeme sebep olmalıydı ama ben, olduğum yerde kalarak son gelişmelere kafa yordum.

Vlad, "Shrapnel, muhafızlara söyle, Leila'nın ailesini alıp buraya getirsinler," diyerek beni şoka uğrattı.

İri yarı, kel vampir başıyla onayladı, sonra dışarı çıktı. Vlad'a ağzım açık halde baktım. "Ailemi mi? Neden?"

"Szilagyi senden bana ihanet etmeni istedi. Sense reddettin," dedi Vlad. "Seni kendi lehine çevirme yönündeki bir sonraki teşebbüsü, sevdiklerini rehin almak olacaktır. O yüzden onları buraya getirtiyorum."

"Ailemin peşine düşemez, gerçek adımı bile bilmiyor. Bana Frankie deyip duruyor," dedim telaşla.

Vlad bana bıkkınca baktı. "Kimliğini araştırmaya çoktan başladı. Voltajından ötürü hiçbir zaman kredi kartı kullanamamış olsan da herkes ardında evrak bırakır. O yüzden, buraya geldiğin günden beri, babanı ve kız kardeşini izletiyorum."

"Ama nasıl? Bırak akrabalarımın adını, benim soyadımı bile bilmiyorsun!"

"Leila." Vlad'ın sesinde zerrece duygu yoktu. "Marty, onunla konuşmaya başlamamın onuncu dakikası dolmadan, bana senin tam adını, babanın, kardeşinin adını ve yerlerini söyledi."

Kelimeleri, karnıma inen bir yumruk gibiydi. Midem bulandı, ağzımda iğrenç bir tat kaldı. "Ona bunları işkence ederek söylettin."

"Hayır, bana bilmek istediklerimi söylemezse, aynı şeyleri sana soracağımı söyledim," dedi Vlad amansızca.

Marty'nin onu ilk gördüğümde sorduğu endişe dolu soruyu hatırladım. *Gerçekten iyi misin Frankie?* Vlad,

Marty'nin bana duyduğu sevgiyi ona karşı kullanmış, direnirse benim de kendisinin gördüğü gaddarca muameleyi göreceğime inandırmıştı.

Vlad'ın neden ailemle ilgili bütün ayrıntıları bilmek istediğini anlamak için psişik yeteneklerime ihtiyacım yoktu. Bu bilgiler ona yardım etme konusunda fikir değiştirme ihtimalime karşı sigortaydı. Beni Marty'ye karşı nasıl acımasızca kullandıysa, ailemi de bana karşı öyle kullanırdı. Öfkemden, midem adeta ağzıma gelmişti. Vlad'ın, Szilagyi'nin bir sonraki hamlesini bilmesinde şaşılacak bir şey yoktu. İkisinin düşünce tarzı, birbirinin tıpkısıydı.

Vlad zihinsel suçlamalarımı harfi harfine duymuş olmalıydı ama hiçbir şey söylemedi ve sessizliği, kuşkularımı doğruladı. Ayağa kalktım, oturduğu yere gittim ve yüzüne, indirebildiğim kadar sert bir tokat indirdim. Maximus felç geçirecekmiş gibi görünüyordu, ama Vlad'ın yüzünde, çabucak solan parlak kırmızı el izim dışında hiçbir şey değişmedi.

Odadan ardıma bakmadan çıktım; sırtım öfkeyle katılaşmıştı ama kalbim paramparça olmuş gibiydi. Marty baştan beri haklıydı. Kıvrılarak yükselen taş merdivenleri tırmanırken bu düşünceyi kafamdan atamadım. Yatak odama sonunda ulaştığımdaysa, kapıyı arkamdan kilitlediğimi iki kez kontrol ettim.

Otuz

MAXİMUS KÜTÜPHANEYE GİRDİĞİNDE, GÜNEŞ de dağların ardında yarı yarıya batmıştı. Saat daha altı bile değildi ama akşam burada çabuk çöküyordu -ve öfkeyle tedirginlik, uykusuzluğa yol açtığında, bitmek bilmiyordu. Bir önceki akşamın çoğunu, kapımın koluna bakarak, Vlad'ın özür dilemeye gelip gelmeyeceğini görmeyi bekleyerek geçirmiştim. Eskiden meşhur bir Orta Çağ Hükümdarı olsa da en azından bu kadarını yapabilirdi. Ama kapımın kolu hiç kıpırdamamıştı. Bütün gün, kendime bunun iyi bir şey olduğunu söylemiştim.

"Shrapnel aradı. Birazdan burada olacaklar," dedi Maximus.

İçim hiç de azımsanmayacak kadar rahatladı. Vlad'a ailemin bilgilerini ele geçirme sebebinden ötürü hala çok öfkeliydim. Ama ailem burada, Szilagyi'nin elinde olacağından çok daha fazla güvende olacaktı. Sevinçten uçmuyor olabilirdim ama hala Vlad'ın tarafındaydım. Szilagyi kaçırılmamı emrederek, beni ölmeyenler arasındaki bu

kan davasına bulaştırmamış olsa, hala Marty'yle birlikte, Gibsonton'da sıcak bir kışın tadını çıkarırdım. Romanya'da oturup babamla kardeşimin dünyanın diğer ucuna sürüklenmeye -ve eve yakında dönemeyecek olmaya- nasıl tepki vereceklerini düşünmezdim.

Ama Maximus'un peşinden kütüphaneden çıkıp da koridorun sonunda, bana tanıdık gelen, koyu renk saçlı şekli gördüğümde, sinirlerim hoplayarak, kabaran öfkemle yarışmaya başladı. Hemen düşüncelerimi maskelemek için eski şarkı sözlerini tekrarlamaya başladım. Bir gece önce ona tokat atmış, sonra bütün gün ondan kaçmıştım ama benliğimin ufak, saçma sapan bir parçası, Vlad beni bulmaya çalışmadığı için hayalkırıklığına uğramıştı.

Ona yaklaştıkça huzursuzluğum arttı. Sırtı bana dönüktü, ellerini arkasında kavuşturmuştu, kol ağızlarına minicik siyah taşların işlenmiş olduğu görülüyordu. Vlad'ın paltosu dizlerine kadar iniyordu ve kumaşı öyle pürüzsüz, öyle ince görünüyordu ki kaşmir olmalıydı. Abanoz rengi pantolonu, paltosuyla uyumluydu, paçalarının altından da çizmeleri görünüyordu. Yanına geldiğimde ve ona bir bakış attığımda, yakasında da kol ağızlarındaki, hafifçe parlayan siyah taşlardan olduğunu gördüm ama kömür grisi gömleği, kıyafetini zarif ve güçlü kılacak kadar, az dikkat çekiciydi. Saçlarını geriye yatırmıştı ve bu sert stil, kaşlarının kıvrık kanatlar gibi görünmesine yol açmıştı. Saçı, o şekilli elmacık kemiklerini, kara gölgeli çenesini ve büyüleyici, bakır rengi gözlerini vurguluyordu.

Kahverengi pantolonum ve bej boğazlı kazağımla kendimi birden çok pejmürde hissettim. Neden onun yerine çivit mavisi elbiseyi giymemiştim? Hem birazcık makyaj yapsam ölür müydüm?

Vlad'ın dudakları seğirdi. Onu hayranlıkla incelediğim sırada kafamda şarkı çalmayı unuttuğumu fark ettim. Hatamı düzelttim, ama *Do You Really Want to Hurt Me*'nin sözleri, o anda durumuma fazlasıyla yakın gibiydi.

"Culture Club mı?"

Vlad'ın ağzı bu kez aşağı kıvrıldı. "Bir de beni insanları zalimce cezalandırmakla suçluyorsun."

"Komik değil," diye mırıldanırken, siyah saçlarımın bir tutamının, yüzümün yaralı kısmına düşmesine izin verdim. Utançtan çok, alışkanlıktan yapıyordum bunu ama Vlad gözleriyle hareketimi izlediğinde, yüzündeki alaycı ifade kayboldu.

"Her tarafın güzel Leila. Bir gün buna inanacaksın."

Kelimelerinden ve alçak, yankılı sesinden ötürü sıkışan göğsüme lanet okuyarak gözlerimi kaçırdım. İltifatlar, Vlad'ın yaptığı şeyi değiştirmezdi. Benim de buna odaklanmam gerekiyordu.

Düşüncelerimi maskelemeyi yine bırakmıştım ama Vlad yorum yapmadı. Paltosunun içinden, uzun, yassı bir kutu çıkardı.

"Senin için."

Kutuya baktım ama almak için uzanmadım. Mücevher kutusuna benziyordu ve boyutlarına bakılacak olursa, içinde büyük bir şey vardı. Vlad, karşısındakine parıltılı bir şey

alırsa yaptığı her türlü iğrençliğin görmezlikten gelinebileceğini sanan adamlardan mıydı?

Çenemi kaldırdım. "Bunu kabul edersem aramızın iyi olduğunu söylemiş gibi olacağım ama öyle değil. Sana vurmamalıydım, yani ben de hatalıyım ama mücevherler hiçbir şeyi... Ah!"

Vlad konuşmam sırasında kutuyu açmıştı. Kutunun içindeki şey, ettiğim lafları bir tırmıkla ağzıma geri tıkmak istememe sebep oldu. Kutunun içinde, biri diğerinden azıcık daha kalın, bir çift uzun, siyah eldiven vardı. Onlara dokunurken gözlerimi hayretle kırpıştırdım. Özel yapım lastik olmalıydılar ama dışları deriye benziyordu ve normal eldivenlerden daha büyük değildiler.

"Bu malzeme ince. Ama eldivenlerin on iki bin volta kadar dayanabileceğinden eminim," dedi Vlad. Söze devam ederken sesine belli belirsiz, şeytani bir ton karıştı. "Ve de parlamıyorlar."

Lütfen, biri beni hemen öldürsün.

Ettiğim büyük laflar yüzünden daha da utanmaktan, ön kapının açılması ve içeri soğuk bir rüzgarın girmesiyle kurtuldum. Shrapnel önce Vlad'a, sonra bana eğildi ve kapıyı, arkasından gelen insanlar için açık tuttu.

Tanıdık bir ses, "S.ktir, şu kocaman yere bak!" diye bağırdı. Kardeşim Gretchen'a kesinlikle ağırbaşlı diyemezdiniz.

Eldivenleri kapıp sağ tekini taktım. Vlad kutuyu tekrar paltosunun iç cebine koyup sol eldivenimi bana giydirdi, çünkü kalın malzeme, bunu kendi kendime yapmamı zorlaştırıyordu. Yine de bu, Marty'nin Florida Elektrik &

Işıklandırma çalışanından benim için aldığı endüstriyel eldivenden çok daha az yer kaplıyordu. Diğerleri sürekli sorulara yol açarken, bu eldivenlerle sokağa çıkarsam kimse bana ikinci kez bakmazdı.

"Teşekkürler," diye mırıldandım. Vlad'ın elleri benimkileri hemen bırakmadı; yaydığı sıcaklığı eldivenin altından bile hissedebildim. "Bir şey değil."

"Leila!"

Kardeşimin sesi, dikkatimi tekrar Gretchen'a vermeme sebep oldu. Kardeşim öfkeli adımlarla ilerlerken bir yandan da etrafına huşu içinde bakmayı başarıyordu. Düz, siyah saçları onu son gördüğümdekinden daha kısaydı ama on iki saatten fazla zamandır uçakta olsa da makyajı her zamanki gibi kusursuzdu, güzel yüz hatlarını, dolgun dudaklarını ve kalkık burnunu vurguluyordu. Benimkilerden birkaç ton daha koyu mavi olan gözler, bana dik dik baktı.

"Bu kez başımızı nasıl boktan bir belaya soktun?" dedi Gretchen ters ters.

Kupkuru bir sesle, "Sana da merhaba Gretchen," dedim.

Sonra, arkasındaki adamı gördüğümde sesim kesildi. Hugh Dalton'ın saçları artık siyahtan çok beyazdı. Ama bu saçları hala, yarbay olduğu zamanlardaki gibi kısacık kestiriyordu. Mavi-gri gözleri, Vlad'ın evini hem temkinli hem hayranlıkla inceliyordu ve baston kullansa da yaydığı otorite, asabiyet ve sertlik havası değişmemişti.

Boğazıma hızla yerleşen yumruyu yuttum. "Merhaba baba."

Bir saat sonra, *ben dünyanın en kötü yalancısıyım*, diye düşündüm. Ailemi, eşyalarını yerleştirmeleri için odalarına göndererek oyalamaya çalışmıştım ama Gretchen de, onun kadar dram yaratmamakla birlikte babam da bunu yutmaya niyetli değillerdi.

Vlad da paravan bir hikaye uydurmama yardım etmiyordu. Hayır, kendisini hiç duraksamadan Vladislav Basarab olarak tanıtmıştı ama ailem, bu ismin önemini kavrayamamıştı. Shrapnel 'al ve kaç' işlemi sırasında onlara pek açıklama yapmamıştı, yani Vlad, aileme koca bir yalan ya da gerçeği söyleme kararını bana bırakıyordu.

Elbette, onlara koca bir yalan söylemeyi seçtim.

"Bir mafya cinayetine tanık oldun ve şimdi Romanya tanık koruma programındasın, öyle mi?" Babam, muhteşem, iki katlı kütüphanede imalı imalı etrafına baktı. "Amerikan versiyonundan bayağı farklı görünüyor."

Evin geri kalanını görene kadar bekle. "Eh, Romanya komünlere bölünmüş ve Vlad, onların birkaçının valisi. Avrupa mafyasının üyelerinden saklandığım için, Romanya..." diye anlatırken, onlara burada polis dışında bir ad verilip verilmediğini düşündüm, "*yetkilileri,* Vlad'ın evinin onlar, 1-11, kötü adamları yakalayana dek en güvende olacağım yer olduğunu düşündü," diye bitirdim kös kös.

Vlad gözlerini kaçırdı ama ondan önce, ağzının seğirdiğini gördüm. Tamam, söylediklerim kulağa gerçekten zırva gibi geliyordu, ama ben Vlad'ın aileme anlatılacak bir şeyler uyduracağını sanmıştım! Ya da en azından bana,

kendi hikayemi uydurmam için iki dakikadan fazla zaman tanıyacağını.

Bütün gün ondan kaçmamış olsan, belki seni daha önce uyarırdı, dedi kafamın içindeki hain ses.

Ben de ona, *kes sesini*, diye karşılık verdim.

Vlad öksürdü; bu babama da kardeşime de olağandışı gelmedi ama benim gözlerimin küçülmesine sebep oldu. Vampirler öksürmezdi. Vlad kahkahasını mı boğuyordu?

"Sorunuz varsa, Vlad'ın ayrıntılara girebileceğinden eminim," diye ekledim buz gibi bir sesle.

Vlad'ın bana sırıtışı, kahkahasını gerçekten boğduğundan emin olmamı sağladı. "Hayır, sen şahane bir iş çıkarıyorsun."

Babam kaş çatarak, yüzüne, onu son gördüğüm seferden hatırlamadığım yeni kırışıklar ekledi.

Babam her zamanki gibi lafı dolaştırmadan, "Gretchen'la ikimizin, burada seninle ne kadar hapis kalmamız bekleniyor?" diye sordu.

Milyon dolarlık soru. Derin bir nefes aldım. "Emin değiliz. Belki iki hafta. Belki birkaç ay."

Kardeşim bir altmış üçlük boyuyla dimdik durdu. "Hayatımı o kadar uzun süre için beklemeye almamı isteyemezsin!" diye ciyakladı. "Bir işim, arkadaşlarım, planlarım var..."

"Sesini alçalt," dedi babam ters ters.

Gretchen dır dır konuşmaya başladığında onu susturmayı hiç başaramamıştım ama babamın ettiği tek cümlede, yılların buyurganlığı vardı. Gretchen sustu ama bana

attığı bakış, geldiği yerde daha fazlasının olduğunu söylüyordu.

Babam dikkatini bana yöneltti. "Ya seninle birlikte hapis kalmamayı yeğlersek? O zaman ne olacak?"

Vlad havadan sudan konuşur gibi, "Kızınızın peşindeki adamlar sizi yakalar, işkence eder ve eninde sonunda öldürürler," dedi.

Bu dolaysız lafları duyunca ağzım açık kaldı. Gretchen şok içinde nefes aldı. Vlad bana baktı ve *işi ele almamı isteyen sendin*, der gibi omuz silkti.

Babam Vlad'a açık bir hesapçılıkla baktı. Sayısız insanın o bakış altında sindiğini görmüştüm ama elbette, bakışının Vlad üzerinde hiçbir etkisi olmadı. O da yüzündeki o kibar, yarım tebessümü hiç silmeden babama baktı.

Babam, "Hala en üst mertebelerde temaslarım var," dedi. "Leila kendi ülkesinde korunabilir."

Vlad kaşlarını kaldırdı.

"Yeteneklerine rağmen mi? Onu hükümetinize ya da askeriyeye götürmemeniz gerektiğini biliyorsunuz. Götürürseniz, Leila gizli bir araştırma merkezine kapatılır ve bir daha gün yüzü göremez."

"Araştırma" derkenki alaycılığı barizdi. Babamın çenesinde bir kas seğirdi.

"Demek ne yapabildiğini biliyorsunuz?"

Vlad'la ikimiz, aynı kanepenin birer ucunda oturuyorduk; o rahattı, bense kaskatıydım ama babamın sözleri üzerine elimi tutup öptü.

"Yeteneklerini çok iyi tanıyorum."

Gretchen'ın gözleri yerinden uğrarken babamın yüzü karardı. Vlad istese bile bundan daha açık konuşamazdı.

"Ah, bundan sonrasını ben hallederim," dedim.

Kardeşim birbirine kenetlenmiş ellerimize bakarak, "Ona dokunmaya nasıl katlanabiliyorsun?" diye patladı. "Canın yanmıyor mu?"

Konu değişince fırsata hemen atladım. "Bu eldivenler özel yapım lastikten. Akımı bloke ediyor."

Gretchen gözlerini Vlad'ın üzerinde dolaştırdı; yüzünden hala inanmazlık akıyordu. "Evet ama ikiniz başka şeyleri nasıl yapıyorsunuz? Tabii onun şeyi için özel, akım geçirmez bir eldiveni yoksa..."

Babam, "Gretchen!" diye sözünü kesti.

Yanaklarımın yandığını hissettim. Vlad'ın göğsünün, bastırdığı kahkahalarla titrediğini görünce ona, *tek kelime etme*, düşüncesini gönderdim.

"Onun doğal bağışıklığı var," dedim, sıktığım dişlerimin arasından.

Babamların vampirlerden haberi yoktu ve Marty'yle nasıl çalışabildiğimi açıklamak için aynı şeyi söylemiştim. Diğer sirk çalışanlarının olağandışı yetenekleri göz önünde bulundurulduğunda, elektriğe bağışıklı olmak çok da uçuk bir ihtimal değildi.

Gretchen ikna olmuş görünüyordu ama babamın haşin bakışından, son bir saatte söylediğim şeylerin çoğunu yutmadığı anlaşılıyordu.

"Senin buraya kapatılmandan kim sorumluysa onunla konuşmak istiyorum Leila."

Vlad'ın tebessümü durgun ve meydan okur gibiydi. "Benim."

"O halde başka biriyle konuşmak istiyorum," dedi babam sertçe.

Derhal, "Bunu ayarlayabileceğimizden eminim," dedim. Vlad insanlarından birine Romanyalı yetkili rolü yaptırırdı ve her yolu deneyip de başarısız olursak, akıl kontrolüne başvurulabilirdi. Böyle bir şey hiç hoşuma gitmezdi ama babamın hayatı daha önemliydi.

Vlad yüklü bir sessizlikle geçen bir iki saniyeden sonra ayağa kalktı. Elimi bırakmamıştı, o yüzden ben de onunla kalktım; yüzüme sahte bir tebessüm yapıştırırken babamın bakışının ağırlığını üzerimde hissediyordum.

"Yemekte yine konuşuruz," dedim. "O zamana kadar dinlenmek, eşyalarınızı yerleştirmek ve... tazelenmek istediğinizden eminim."

"Shrapnel, lütfen konuklarımıza odalarını göster," diyen Vlad'ın kibar sesi, havada dolaşan gerilimle büyük bir tezat oluşturuyordu.

İri yarı, sütlü kahve tenli vampir kapıda belirdi. Gretchen ayağa kalkıp bana başını salladı.

"Bu çok boktan bir durum Leila."

Daha yarısını bile bilmiyorsun, diye düşündüm.

Otuz Bir

Ailemin görüş alanından çıkar çıkmaz elimi Vlad'ınkinden çekip kurtardım ve dördüncü kata yollandım. Sonra, kendi yatak odam yerine doğruca ahşap duvarlı oturma odasına geçtim.

"Aramızdaki ilişkiyi kurtarmanın bir yolu varsa -ki bunu düşündüğüm için bile deli olmalıyım- her şeyden önce benden koca bir özür dilemelisin," dedim, girizgaha gerek duymadan.

Vlad, kollarını göğsünde kavuşturdu. Zaten buyurgan olan varlığına bir de o göz kamaştırıcı, mücevherli palto katkıda bulununca, kendimi boyum her nasılsa yirmi otuz santim kısalmış gibi hissettim ama sinmeyi reddettim. Daha dik durup ayağımı yere vurmaya başladım.

Vlad yere baktı.

"Bunun gözümü korkutması mı gerek?" derken, sesinde satenle kaplı çelik etkisi vardı.

"Ciddi olduğumu göstermesi gerek," dedim, sıktığım dişlerimin arasından.

Odaya girdiğimizde şömine yanmıyordu. Şimdiyse alevler ocakta, bir bomba patlamış gibi birden belirdi. Alevlere, sonra Vlad'a baktım ve kendi kollarımı kavuşturdum.

"Şimdi kim göz korkutmaya çalışıyor?"

"Eylemlerim sayesinde, ailen Szilagyi'den korunuyor." Yakındaki ateş daha da yükseldi. "Ama sen bana ültimatom veriyor ve senden özür dilememi talep ediyorsun, öyle mi?"

Yıllar geçtikçe, öfkemi kontrol altında tutma konusunda uzmanlaşmıştım. Ama Vlad'la tanışalı daha iki hafta olmasına rağmen, kendimi, bedenimde dolaşan akımlar kadar dengesiz hissediyordum.

"İnsanların ailesini şantaj malzemesi olarak kullanmanın revaçta olduğu bir çağdan geliyorsun, bunu anlıyorum," diye terslendim, "ama yirmi birinci yüzyılda bunu yapmak hoş bir şey değil!"

Vlad kaşını kaldırdı. "Aileni ilk kez gözetim altına aldığımda sevgili değildik."

"Teknik bir ayrıntıdan yırtmaya mı çalışıyorsun?" Son kelimede sesimi hayretle yükselttim.

"Birinin bana vurmasına, misilleme yapmadan son kez ne zaman izin verdim, biliyor musun?"

"Konuyu değiştiriyorsun," diye mırıldandım ama içim utançla sızlıyordu. Şiddettin, bir ilişkide hiçbir sebeple yeri olamazdı. Yaptığım şeyin bahanesi yoktu ve bunu biliyordum.

Vlad bana yaklaştı. "Geçen gece dışında, tek bir şiddet olayı olmadı. Vücudumdaki yara izlerini gördün ama hepsi savaşlarda olmadı. Birçoğu, ben çocukken hapse atıldığım-

da, dövüldüğümde oldu. O zamandan bu yana asırlar geçti ve ben az sayıda kişinin bana arkadaş sıfatıyla, çok daha azının sevgili sıfatıyla dokunmasına izin verdim ama kimse, içimde intikam hissi uyandırmadan bana öfkeyle dokunmadı... Ama sen bana vurdun, bense hiçbir şey yapmadım." Sesi derinleşti. "Bunda yeterince özür görmüyorsan, beni hiç tanımıyorsun demektir."

İçimde birbiriyle yarışan duygulara bir de kafa karışıklığı eklendi. Vlad'ın gözleri yeşil yeşil parlıyor, şöminede sürekli büyüyen alevler, öfkesini gösteriyordu. Ama yüzümü avuçladığında, dokunuşu akıl almaz derecede nazikti. İçimde umutsuzluk ve sevinç karışımı olan, çok tuhaf bir hisle eline yaslandım. Mantık, bu ilişkiden bağıra çağıra kaçmamı gerektiriyordu ama gerçek şuydu ki bunu yapmak istemiyordum.

"Önemsediğim kimseye zarar vermeyeceğine, neyi kutsal görüyorsan onun üzerine yemin et. Bunu yapamayacaksan, ilişkimiz bitmeli Vlad."

Onu bırakmak istemiyor olabilirdim ama bu potansiyel bataklığa gömülürken, başka kimseyi yanımda sürüklemek de istemiyordum.

Vlad başını eğdi, kaba ipeği andıran kısa sakalları yanağıma sürtündü. "Bana ya da bana ait olanlara zarar vermeye çalışmadıkları sürece, bunu yapmayacağıma yemin ederim."

Koşullu bir yemindi ama konu Vlad olunca, her şey öyleydi. Vlad güçlü, yara izleriyle kaplı elini yüzümden çekmeden kazağımın boğaz kısmını aşağı itip dudaklarını

boynumda kaydırırken gözlerimi kapattım. Dilinin dokunuşu, içimde enfes ürpertiler uyandırdı ve ona yaklaşarak yakasını kavradım. Vlad gırtlaktan gelen alçak bir ses çıkardı ve beni iyice kendine çekti, diğer eliyle sırtımı ovarken, ağzı boynumu şehvetle öpmeye devam etti.

Sonra dişlerinin sürtünüşünü hissedip sertçe nefes aldım. Köpek dişlerini boynuma bastırdı. O uzun ve sert dişler, öpücüğüne hem tehditkar hem de haz verici bir sürtünme hissi ekledi. Ağzının baskısı arttı; dili, dudakları ve köpek dişleri, kalbim küt küt atmaya başlayıncaya, ben dile getiremediğim bir ihtiyaç hissiyle Vlad'a sürtününceye dek, beni tahrik etti. Vlad'dan yine gök gürültüsünü andıran bir ses çıktı; bu ses öyle ilkeldi ki göğüs uçlarım acı verici bir biçimde sütyenime sürtündü ve hissettiğim arzuyla sırılsıklam oldum.

"Leila." Vlad kollarını bana daha sıkı sardı, sesi de daha karanlıktı. Yırtıcıydı. "Vakit geldi."

Seksten bahsettiğini sandım. Buna bir diyeceğim yoktu. Ama sonra Vlad başını yana yatırıp köpek dişlerini yanlamasına değil, diklemesine boynuma bastırdı. O sivri uçlar tenimi deldi ve dişler derinlere dalarken, daha uzun, sert bir nefes verdim.

Vücuduma yayılan hisler, verdiğim nefesi iniltiye dönüştürdü. Vlad'ın ağzından dökülen sıcaklık, damarlarıma yayılarak bütün vücudumu sarıp sarmalar gibiydi. Kendimi ateşim yükselmiş gibi hissediyordum, başım dönüyordu; hiç beklenmedik bir haz dalgası, başımın geriye düşmesine, dizlerimin güçten kesilmesine sebep oldu. Vampir ısı-

rığında zehre benzeyen bir madde olduğunu biliyordum ama bunun, morfinden daha güçlü ve ön sevişmeden daha erotik olduğunu bilmiyordum. Nabzım Vlad'ın ağzının altında kuvvetle atıyordu ve kanımı ilk kez, uzun uzun emdiğinde hissettiğim büyük zevk, boynumdan kasıklarıma öyle bir şiddetle yayıldı ki iç kaslarım gerildi, boşalmama ramak kaldı.

Boğazıma dayanan ağızdan hırlamaya benzer bir ses yükseldi. Sonra Vlad elini saçlarımın arasına sokup başımı geriye çekti ve yeni bir emişle, içimde bir zevk şelalesi yarattı. Etrafımdaki her şey karanlığa gömülür gibiydi ve dünyam daralarak kanımın Vlad'a boşalmasının verdiği o tarif edilemez histen ibaret oldu. Güçten tamamen düştüm; Vlad beni çelik gibi kollarıyla tutmasa, yere düşerdim. Yeni bir emiş, kesik nefesimin çığlığa dönüşmesine, tırnaklarımı Vlad'ın sırtına batırıp ona artan bir ihtiyaçla tutunmama yol açtı. Onu içimde istiyordum; sessiz, açık bir davetle, kalçalarımı onunkilere sürttüm.

Vlad'ın ağzı birden çekildi, ısırdığı yerin hem donduğunu hem yandığını hissettim.

Vlad sıktığı dişlerinin arasından, "Seni öldürmemi mi istiyorsun?" dedi.

Gözlerimi kafa karışıklığıyla kırpıştırdım ama sonra kapının diğer tarafından Maximus'un sesini duydum.

"Bu bilgiyi vermek için işinizi bölmesem beni öldürürdünüz."

Maximus'un kapıyı çaldığını duymamıştım bile ama Vlad duymuş olmalıydı. Vlad beni hala sıkıca tutuyordu.

Gözlerindeki o zümrüt rengi parıltıya ve karnıma bastıran sert, kalın uzvuna bakılacak olursa Maximus'a ya defolup gitmesini ya da kanlı bir ölüm tatmasını söylemek üzereydi. Ama sonra sertçe iç çekti.

"Orada bekle."

Kasıklarımın zonklamasına sebep olan şehvete hayalkırıklığı karıştı. Vlad saçlarımı düzeltti, başını eğip boynumu son kez, uzun uzun yaladı.

"Vereceği haber önemli olmalı, yoksa şu anda beni rahatsız etmeye cesaret edemezdi," diye mırıldandı. Sonra geri çekilip bana baktı. "Öyle değilse, onu öldürüp hemen sana döneceğim."

İçimden gülmek geldi ama şaka yaptığından emin değildim. "Anlıyorum."

Bedenimse anlamıyordu. Boynum hem buz gibi, hem cayır cayır titreşimlerle zonklamaya devam ederken, ihtiyacı karşılanmayan bedenim sızım sızım sızlıyordu. Boynuma dokundum ve ikiz delikleri hissettim. Vlad'ın gözleri hareketi izledi, sonra yine zümrüt rengi ışıltılar saçmaya başladı.

"İzlerimi teninde görmeye bayılıyorum."

O sözleri söylerken kendini beğenmiş görünse sinirlenirdim ama yüzünden dizginlenmemiş bir sahiplenicilik okunuyordu. Vampirlere özgü bir şey olmalıydı.

Vlad sırıtırken dişlerini gösterdi. "Tam da vampirlere özgü bir şey." Bana ancak düzene sokmaya başladığım nefesimi kesen sert bir öpücük verdi. Beni sonunda bıraktığında oturmam gerektiğini hissetmemi, kan kaybına bağladım.

"Elimden geldiğince çabuk döneceğim," dedi Vlad. Sonra kapıyı açtı. "Maximus," diyerek kapının diğer tarafındaki, yüzünde taş gibi bir ifade olan, sarışın vampiri karşıladı. "Umarım iyi bir sebebin vardır."

Kapı arkalarından kapandı, ben de gözlerimi kapatarak derin nefesler aldım. Kapı daha bir dakika geçmeden açıldı.

"Leila."

Vlad'ın tekinsiz ses tonu, içimde kalan arzunun yok olmasına sebep oldu. Ayağa öyle hızlı kalktım ki neredeyse yalpalayacaktım.

"Ne oldu?"

Vlad yanıma gelip kolumu tuttu. "Benimle gelmen gerek."

Otuz İki

Vlad'la Maximus'un arasından, dar, taş merdivenlerden indim. On beş metrede bir, bir sahanlığa varıyorduk ve orada yine, aşağı inen merdivenlere açılan, metal, muhafızlı bir kapıdan geçiyorduk. Evin bu bölümü ısıtılmıyordu, o yüzden nefesim ağzımdan beyaz dumanlar halinde çıkıyordu. Vlad bana paltosunu vermiş olsa da titreyip duruyordum. Burada elektrik de yoktu, yani Vlad'ın yaktığı meşaleler olmasa, bu zifiri karanlıkta kör olacaktım. Hayalgücümün ürünü olduğunu biliyordum ama tünelin duvarları çaresizlik dolu özlerle parlıyor gibiydi ve beni daha da dehşete düşürüyordu. Zindan, gitmek istediğim son yerdi ama oraya doğru ilerliyorduk.

Başında muhafızlar olan son kapı, Vlad gücüyle yeni meşaleler yakana dek, zifiri karanlık, kocaman, mağaramsı bir yere açıldı. Gördüğüm ilk şey, odanın ortasındaki devasa taş sütuna kakılmış birkaç çift prangaydı. Sütuna yaklaştığımızda, prangaların alışılmadık derecede kalın olduğunu, iç kısımlarında sıra sıra gümüş dikenler bulundu-

ğunu gördüm. Prangaların farklı yükseklik ve boyutlarına bakınca, amaçlarını tahmin etmekte zorlanmadım.

Yanlarda olanlar bilek içindi, aralarında çubuk olanlar da boyun için. Alttaki daha geniş çubuk, bel, biraz aşağıdaki iki çubuk, üst bacaklar, yere en yakın olanlarsa ayak bilekleri içindi. Sütun, karşımızdaki, taşa oyulmuş, neyse ki şu an için boş olan hücrelere bakıyordu. Vlad'ı tanıdığım kadarıyla, hücreler, diğer tutsakların buraya bağlanmış olan talihsiz kişiye yapılanları görebilmesi için bu şekilde yerleştirilmişti. Sütunla hücrelerin arasında üç derin çukur vardı ve etraflarındaki koyu renk lekelere bakılırsa, bu çukurlarda normalde kalın, ahşap direkler duruyordu. Vlad'ın tutsaklarını kazığa geçirttiği tek yer, dışarıdaki bölüm olmasa gerekti.

"Bunun gerekli olması beni üzüyor," diyen Vlad, el bileğine geçirilen prangaları tuttu.

Kelimeleri yeraltındaki odada yankılandı ve bize döndüğünde kulağıma tekinsiz, ürkütücü geldi. Ben de bunun gerekli olmamasını diliyordum ama hiçbir şey söylemeden eldivenlerimi çıkarıp Vlad'ın paltosunun cebine koydum. Sonra yanına gittim, sırtımı tepemizde dikilen taş duvara dayadım ve Vlad prangaları elime koyarken, buz gibi, acımasız metalin ağırlığını hissettim.

Ne kadar uzun süre bağırdığımı bilmiyordum ama kendimi, gerçekliği diğer insanların anılarından ayıracak kadar kontrol edebildiğimde boğazım yanıyordu. Yüzüm de yaşlarla ıslanmış, bedenim öyle şiddetli ürpertilerle sarsılıyordu ki kol ve bacaklarım hayalet ağrılar sebebiyle değil,

kendimi o korkunç anıların içinde kendime zarar verecek kadar kaybettiğim için acıyordu. Daha önce hiç olmayan bir şeydi bu.

Tabii, onca anıyı yeniden yaşamama rağmen, hiç *buna* benzer bir şey tecrübe etmemiştim. Vlad'ın kollarından sarktığımı fark edince ilk tepkim öyle derin bir tiksinti oldu ki yaralı boğazımdan kükremeyi andıran bir ses koptu.

"*Çekilşurdanbanadokunma!*"

Vlad beni öyle ani bir biçimde bıraktı ki yere düştüm. İçgüdülerim, sağ elimi düşüşümü yumuşatmak için kullanmak yerine, kıvırıp yan tarafıma bastırmama sebep olmuştu. Yere yığıldım ama bu hareket, lekeli taş zeminden başka anılar almama engel oldu ve en önemli şey buydu.

Maximus dikkatli, tarafsız bir sesle, "Yardım etmeli miyim?"

Sorunun bana yönelik olduğundan şüpheliydim ama yine de cevap verdim. "Hayır. Bana bir iki dakika ver."

Sesim hala hırıltılıydı. Yerde oturup ısınmak için kendimi kucaklarken, paramparça duygularımı biraraya getirmeye çalıştım. Doğru düzgün düşünebildiğimde yapmayacağım bir hataydı bu. Sağ elim Vlad'ın paltosuna değer değmez başka bir anının saldırısına uğradım.

Yatak odamın uzak ucunda, bir dolabın önünde çıplak duruyordum. Bir düğmeye bastığımda önüme sıra sıra giysiler geldi. Bazıları günlük, bazıları resmi, bazılarıysa öyle süslüydü ki yalnızca törenlerde giyilebilirlerdi. Seçeneklerimi gözden geçirirken çenemi ovuşturdum. Ailesini üzerimde sıradan bir şeyle karşılayamazdım. Kız bundan daha iyisini hak

ediyordu. Sonunda yakaları ve kol ağızlarına siyah safirler işlenmiş uzun bir palto seçtim.

Bu işimi görecekti. Eldivenler de kızın öfkesini dindirmeye yardımcı olabilirdi. Tam zamanında tamamlanmışlardı.

Derken bu görüntü soldu, yerini basık zindanında tepemde dikilen Vlad aldı. Ona aşağıdan bakarken, hareketlerinin anısı, bu kez farklı bir sebepten beni şoka uğrattı.

"Ailemle tanışmak için süslendin, öyle mi?" Bu beklenmedik, düşünceli jest boğuk bir sesle gülmeme sebep oldu. "Sen nasıl o diğer şeyleri yapan insan olabilirsin? Yalnızca değişken ve karmaşık değilsin, sanki şizofrensin!"

Vlad yanımda diz çöktü; ışık gözlerine vurduğunda, o zümrüt ışıltısının, gözlerini bir kedininki gibi sardığını gördüm.

"Hepimiz günahlarımızın toplamından fazlasıyız," dedi sakin bir sesle. "Sen bunu çoğu insandan daha iyi biliyorsun Leila."

Sonra elini uzattı. O ele bakarken, prangalarda kalmış birçok öz vasıtasıyla yaşadığım şeyler, içimde korku kıpırtıları hissetmeme sebep oldu. Sonra bunların üzerini başka görüntüler, *benim* Vlad'la ilgili anılarım kapattı; diğerlerine kıyasla öyle farklılardı ki. Çok ağır hareketlerle elimi onunkine koydum ve beni kaldırmasına izin verdim. Ürpertimi bastırmaya çalışarak tekrar prangalara doğru yürüdüm. Kendi kendime, *ikinci kez hep daha kolay olur*, diye hatırlatmada bulundum. Vlad, ailemin buraya getirilmesini emretmişti ama Maximus, Marty'ye ulaşamamıştı. Marty

iyi olabilirdi. Ama yardıma ihtiyacı da olabilirdi ve bunu öğrenmenin tek yolu, Marty'nin Vlad'ın onu sorguladığı gün bu prangalarda bıraktığı öz iziydi.

El bileğine geçirilen prangaları tekrar tutmadan önce Vlad'ın paltosunun kenarını elledim ve ona hafifçe gülümsedim.

"İyi seçim. Bunun içinde şahane görünüyordun."

Vlad kaşlarını kaldırdı. "Elbette öyle görünüyordum."

Hiç bitmeyen kendini beğenmişliği, başımı iki yana sallamama sebep oldu ama aynı zamanda bana metal prangaları tekrar tutman için gereken son gücü verdi. Aklım aynı korkunç görüntülerin bombardımanına uğradı, ama tam da beklediğim gibi, bu görüntüler daha soluktu. Böylece onları bir kenara itip aradığım öz ipliğini bulabildim. Bulduğumda da başka her şey solup gidene kadar yoğunlaştım.

Kendimi içinde bulduğum yeni ortamın, gerçekten içinde olduğum ortamdan pek de iyi görünmediğini fark edince dehşete düştüm. Etrafımda, koyu renk, taş duvarlar yerine beton vardı ve odadaki yegane renkli şeyler, köşedeki ahşap kapıyla Marty'nin gömleğinin önündeki kan lekesiydi.

Mihaly Szilagy üzerinde yine özelliksiz bir kıyafetle, elinde üzerinden kırmızı bir sıvı damlayan bir bıçakla Marty'nin karşısında duruyordu. Bacaklarımı kırıp beni ölüme terk eden gümüş saçlı vampir de oradaydı; ağzındaki yakılmamış sigarayı çiğneyip Marty'yi tutarken sıkılmış görünüyordu.

Benliğimin var olduğunu bilmediğim bir parçası dişlerini gösterip hırlarken, bağlantıyı kopardım.

"Marty'yi buldum. Szilagyi'nin elinde."

Vlad tekrar, "Hayır," dedi.

Şöminenin önünde volta atıyordum. Vlad şömineyi yaldızlı parmaklığın güçlükle kısıtladığı bir cehenneme dönüştürmüş olsa da hala iliklerime kadar üşüyordum.

"Arkadaşımı kaçıran pislikle konuşmaya hakkım var," diye terslendim. "Elimizde telefon numarası olmadığına göre, tek seçeneğimiz ona yeteneklerimle bağlanmak."

Vlad tekrar kızıl Louis XV koltuğuna oturup dirseklerinden birini kolçağa, çenesini de eline dayadı. Gözleri dışında tamamen gevşemiş görünüyordu. Ama o gözler, bana amansız bir yoğunlukla bakıyordu.

"Szilagyi'ye bağlanırsan, iradeni kırmak için, arkadaşına yaptığı işkencenin seviyesini arttırır. Marty'yi o yüzden kaçırdı. Ona ne yaptığını görmeni istiyor ama bakmazsan boşu boşuna çaba sarf etmez."

Öfkeli adımlar attıkça saçlarım savruluyordu. "Marty şimdiden kesikler içindeydi, demek ki Szilagyi kimseyi beklemiyor!"

Vlad merhametsizce, "O bilgi için," dedi, "ama Marty ona gerçekten önemli bir bilgi veremez, bu yüzden etkili olması, aslında senin sevgine bağlı. Szilagyi seni bana ihanet etmeye zorlamak için onu kullanamayacağını fark ettiğinde, Marty'nin yararlılığı sona ermiş olur. O yüzden, arkadaşını hayatta ve mümkün olan en iyi durumda tutmak

istiyorsan, Szilagyi'ye bağlanmazsın."

"Neden başka bir psişik bulmuyor?" diye mırıldandım. "Dünyada bir tek ben yokum: Psişik insanlar polise hep yardım ediyorlar."

"Sıradan bir psişik ona yetmez. Sen insanları hem şimdiki zamanda takip ediyor hem de geleceği doğru biçimde görebiliyorsun. Şimdiye kadar böyle bir yeteneği olan yalnızca iki kişi tanıdım. Biri öldü, diğeriyse gücüyle, senin teknik sorunlar diyebileceğin şeyler yaşıyor."

Yumruklarımı sıktım; içimdeki akım öyle şiddetle zonkluyordu ki neredeyse en yakındaki prizin kısa devre yapmasını bekleyecektim.

"Sen kendi insanlarından birini kaderine terk etmezdin, o yüzden benim de farklı bir tepki vermemi bekleme Vlad."

"O vampirler saldırdığında, sen kulübe gideli daha iki saat bile olmamıştı," dedi Vlad. "Szilagyi'yi gözetlediğinde o tamamen giyinikti ve birkaç kat battaniyenin altında yatıyordu. Onu yalnızca özelliksiz, beton bir odada görmeni sağladı ve Martin'i de öyle bir odada tutuyor."

"Bunun olanlarla ne ilgisi var?" diye sordum.

Her şeyin ortada olduğunu ima eden bir sesle, "Bu, onun uzakta olmadığı anlamına geliyor," dedi. "Szilagyi gümüş saçlı vampire seni öldürme ya da ona getirme emrini, senin kulüpteki güvenlik kamerası görüntülerini gördükten sonra verdi, demek ki oraya iki saatten daha uzakta olamaz. O zamandan beri Romanya'yı terk etmedi; aksi takdirde saklandığı yerin ayrıntılarını görmenden bu kadar korkmazdı. Ve orasının modern, hatta mobilyalı bir ev ol-

duğunu bile sanmıyorum, çünkü onların çoğunda ısıtma olur ama Szilagyi, vampirlerin kolayca üşümemesine rağmen battaniye kullanıyordu."

Konuşurken maddeleri işaretliyordu. Birleştiklerinde bana mantıklı geldiler, ben de mantığı daha önce göremediğim için kendime lanet okudum.

"Adamlarım iki yüz millik çevredeki, terk edilmiş ve az kullanılan bütün binaları tarıyor," diye söze devam etti Vlad. "Geniş bir alan ama çok geçmeden ya Szilagyi'yi bulacak ya da onu kaçmaya zorlayacağız. Ortaya çıktığında, sen, güzel psişiğim, ona bağlanıp tam olarak nerede olduğunu görebilirsin."

Szilagyi'nin boynundaki ilmeği sıkılaştıran mantıklı bir plandı ama Marty'yi kaderin kaprislerine emanet ediyorduk. Szilagyi kaçmadan önce Marty'yi öldürebilirdi. Sorun şuydu ki daha iyi bir fikrim yoktu. Ama bu, arkadaşımın akıbetini yazı tura kadar belirsiz ihtimallere bırakacağım anlamına da gelmiyordu.

"Hem Szilagyi'yi alt edip hem Marty'yi kurtarmamızı sağlayacak bir yol bulursam, onu kullanacağına söz ver."

Vlad'ın bakışları sert ama kaçamaksızdı. "Ölmesini istemiyorum çünkü bu seni üzer, hem yakalandığında benim emirlerimi yerine getiriyordu. O yüzden, adamlarımı daha büyük tehlikeye düşürmeyen bir yol bulursan, o yolun takip edileceğine söz veriyorum."

Otuz Üç

Devasa holden geçerken, kolayca fark edilmeyecek şekilde duran ama dikkat kesilmiş birkaç vampir gördüm. Vlad bana akşam yemeğinden önce ilgilenmesi gereken bazı şeyler olduğunu söylemişti ama bana kalırsa, biraz yalnız kalmak istediğimi sezmişti. Bugün duygularım birden çok kez altüst olmuştu ve gün hala bitmemişti. Çok geçmeden ailemin karşısında oturup tanık koruma programı oyununu sürdürmem gerekecekti. Hayatları benim yüzümden böyle akıl almaz bir biçimde altüst olmuş olmasa, başımın ağrıdığını iddia edip odamda kalırdım ama bu şekilde bencillik edemezdim.

Tanıdık bir ses, "Leila," diye tısladı.

Gözlerimi kırpıştırdım ve babamın, merdivenlerin arkasında saklanıyormuş gibi oradan çıkıp geldiğini gördüm.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

Babam yanıma gelirken, acelesi, topallığının iyice belli olmasına sebep oldu. Erken emekli olmasına sebep olan,

yol kenarında patlayan bombanın etkileri, hayatı boyunca onunla kalacaktı.

Gözlerini sağa sola çevirirken, "Seni arıyordum," dedi. "Kimse bana nerede olduğunu söylemeye yanaşmadı. Seni yemekte göreceğimi söylediler, o kadar."

Yıllarca emir veren kişi olduktan sonra, bu tür kaçamak cevaplara *bayılmış* olmalıydı. Tekrar merdivenlerin arkasına yöneldi ve onu takip etmemi işaret etti. Sıkıntıyla iç çektim ve Vlad'a, adamlarına normal, taş gibi hallerinde olduklarından daha konuşkan olmalarını emretmesini söylemeyi aklıma not ettim.

"Kusura bakma," dedim. "Vlad'ın adamları genelde..."

Babam yine fısıltıyla, "Ne tür bir tehlikenin içinde olduğunu bilmiyorsun," diyerek sözümü kesti.

"I-ıı, evet, Avrupa mafyası korkutucu olabilir..."

"Onlar değil."

Babam yeterince hızlı hareket etmediğimi düşünmüş olacak ki beni merdivenlerin arkasına çekti. Ödünç aldığım palto, voltajın etkisini azalttı ama babam yine de yüzünü ekşitti. Vlad'ın paltosunu işaret ederek "Asıl tehlike *o adam*," dedi. "O adam, söylediği kişi değil. Vladislav Basarab takma bir ad, üstelik sapkınca. Onu önemsediğini biliyorum ama adını temaslarıma ilettiğimde neler bulduğuma inanamayacaksın."

Bazı insanların cenazelerde kahkaha atmasına sebep olan, yorgunluktan ve aşırı stresten kaynaklanan mantıksızlıkla güldüm. Kendime engel olamadım. Belki de bu, akıl sağlığım için bardağı taşıran son damlaydı.

Gözlerimde yaşlarla, "Sana o adın Dracula'nın gerçek adı olduğunu söylediklerinde yüzünün ne hal aldığını hayal edebiliyorum!" diye alay ettim babamla. "Tanık koruma programında olması gerektiği gibi, dış dünyadan korunup uslu uslu oturmak yerine her şeye burnunu sokarsan böyle olur işte."

Babamın yüz ifadesi, şimdi bir fırtına bulutunu andırıyordu. "Bu şaka değil Leila. Vladislav Basarab ismini kullanan adam organize suça öyle derinden bulaşmış durumda ki temaslarım bana onu daha fazla soruşturmamamı, yoksa ortadan kaybolabileceğimi söyledi. Bu sana komik mi geliyor?"

Organize suç. Durumu tarif etmenin yollarından biriydi bu. Tabii vampir hiyerarşisinin, birçok modern kanundan öncesine dayandığını bilmiyorsanız.

Kendimi kontrol altına alarak, "Baba," dedim, "seni endişelendirmesi gereken kişi Vlad değil. O ne sana, ne Gretchen'a, ne bana zarar verir ama onu soruşturmayı bırakman gerek. Zaten temaslarının hiçbiri, gerçeğe biraz olsun yaklaşan bir şey ortaya çıkaramaz."

"O zaman sen bana gerçeği..."

Sesi alçalarak kesildi, gözleri küçüldü. "Yakanda neden kan lekeleri var?"

Babam, ben onun neye niyetlendiğini anlayamadan, boğazlı kazağımın boyun kısmını aşağı çekti.

Boynumdaki deliklere bakarak, tükürürcesine, "Bu da ne?" diye sordu.

Cevap vermeye fırsat bulamadım. Shrapnel birden ortaya çıkıp etli kollarından birini kullanarak babamı havaya kaldırdı.

Dehşet içinde, "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

Shrapnel, "Boğazınıza saldırdı," diyerek açıklamada bulunurken babamın öfkeli mücadelesi, siyahi adamı yerinden bir santim bile oynatmadı.

Babam boğuk bir sesle, "Leila, kaç!" dedi.

Gretchen merdivenin dibinde belirerek, "Aman Tanrım, neler oluyor?" diye ciyakladı.

Önümde birden bir köprü belirse, üzerinden atlayıp intihar ederdim. Shrapnel'e, "Onu yere indir," dedim. Adam da, "Tamam. Ama yine boğazınıza saldırırsa..." diyerek söylediğimi yaptı.

Kısaca, "Saldırmayacak," dedim. "Gretchen, bağırmayı kes. Baba, kaçmama gerek yok. Vlad'ın adamları beni deliler gibi koruyor. Sen onları görmüyor olabilirsin ama inan bana, hep etrafmızdalar."

Babam bana bir yabancıymışım gibi baktı. "Sen neye bulaştın?" derken sesi öyle alçaktı ki Gretchen'ın "Ah Tanrım, ah Tanrım," yakarışlarının arasından onu güçlükle duydum.

"Boynun, adamın lakabı, bu kale..." Babamın sesi sertleşti. "Başındaki bela bu mu? Zengin yabancıların arasındaki hastalıklı bir oyunun fazla ileri gittiğini mi gördün?"

İronik bir ses arkamdan, "Dejavu yaşıyorum," dedi. "Gidebilirsin Shrapnel. Bunu ben hallederim."

Shrapnel, Vlad'ın önünde eğildi ve gözden kayboldu. Ben onların vampir hızıyla çekip gitmesine alışıktım ama kardeşimin beti benzi attı, babamın kaşlarıysa iple çekilmiş gibi çatılıverdi.

"Bunu nasıl yaptı be?" diye sordu babam kabaca.

İki seçeneğim vardı: Ya onlara gerçeği söyleyecek ya da Vlad'ın babamla kardeşimi hipnotize edip bir yalana inandırmasına göz yumacaktım. Babam boynumdaki delikleri gördükten ve ikisi iri yarı bir muhafızın adeta gözden kaybolduğuna tanık olduktan sonra, akıl kontrolünden daha azı işe yaramazdı.

Vlad yanıma gelip elini sırtıma koydu. "Hangi kararı verirsen ver, ona uyacağım. Ama gerçek daha zor yol olsa bile, her zaman yalandan iyidir."

Babamın graniti andıran, kardeşiminse korku dolu olan yüzüne baktım ve içimi çektim. "Başkalarına söylerler."

Vlad babama çekici bir tebessümle gülümsedi. "Hayır, söylemezler. Baban böyle bir bilgiyi tekrarlamanın işe yaramayacağını bilecek kadar zeki. Onlara ancak başka vampirler inanır ve biz vampirler, ispiyoncuları da, budalaları da sevmeyiz. Ona gelince," diyerek, başıyla Gretchen'ı işaret etti, "baban ne derse onu yapar."

Kardeşim diklendi. "Ben yirmi iki yaşındayım. Kimse bana ne yapacağımı söyleyemez!"

Babam, "Gretchen, sus," diye hırladı.

Kardeşim, babama dik dik baktı ama başka bir şey söylemedi. Durumun ciddiyetine rağmen dudaklarım seğirdi. Vlad'ın içgüdüleri isabetliydi -kardeşim asla babamdan gelen dolaysız bir emri çiğneyemezdi. Hugh Dalton hep onun gözünü korkutagelmişti.

Babam, "Bana olanlarla ilgili gerçeği söyle," diye emir verdi.

Gelgelelim babam, benim gözümü hiçbir zaman korkutamamıştı. Ama ailemle olan ilişkimi düzeltmeyi denemek istiyordum ve uzlaşmamız dürüstlük üzerine kurulmazsa, gerçek olmazdı.

"Göster ona Vlad," dedim.

Vlad'ın gözleri bakır renginden pırıl pırıl bir yeşile döndü ve tebessümü, aralarında iki sivri köpek dişi olan dişlerini ortaya serdi. Babamın çenesinde bir kas seğirdi ama yüz ifadesi değişmedi.

"Gösterişli lensler ve takma dişler beni etkilemiyor."

Vlad ipeksi bir sesle, "Etkileyeceğini sanmamıştım," dedi. "Ama ben şunu yapmadan önce, bunlar olur."

Vlad havalanarak yerin bir iki metre yukarısında süzülmeye başladı. Sonra ellerinden önce mavi, sonra turuncu, sarı ve kırmızı alevler fışkırdı. Alevler kollarına tırmandı, uzun, kahverengi saçlarının uçlarını yaladı. Alevlerin sıcaklığı neredeyse elle tutulur olsa da, bunlar Vlad'ın üzerindeki tek bir dikişi, tek bir saç telini yakmadı.

Vlad, babamın gözlerinin içine bakarak, "Ben 1431 yılında ölümlü olarak doğan ama 1462 yılında yeniden vampir olarak hayata dönen Vladislav Basarab Dracul'um," dedi. "Ve ben, aranızda gizlice yaşayan milyonlarca vampirden, gulyabaniden, hayaletten ve iblisten yalnızca biriyim."

Biraz fazla dram yaratıyorsun, değil mi, diye düşündüm. Sonra bir gümbürtü, gözlerimi sağa çevirmeme sebep oldu.

Kardeşim bayılmıştı.

Vlad şarap şişesini açtı ve kadehimi koyu kırmızı sıvıyla ağzına kadar doldurduktan sonra bana verdi. Kadehi can-kurtaran ipiymiş gibi kabul ettim ve hiç zarif olmayan bir hareketle şaraptan büyük bir yudum aldım. İşe iyi tarafından bakacak olursak, babam artık, zengin, kılık değiştirip oyunlar oynamayı seven bir tarikata bulaştığımı düşünmüyordu. Kötü olansa babamın muhtemelen şu anda Pentagon'la telefon görüşmesi yapması, nabzı olmayan bütün yaratıklara karşı tam kapsamlı bir saldırı düzenlemelerine yardım etmesiydi.

Vlad kendi kadehini doldururken, bana eğlendiğini gösteren alaycı bir bakış attı. "Dünyanın her yerindeki yüksek rütbeli yetkililer, diğer türlerin var olduğunu zaten biliyorlar. Ama biz onların işlerine karışmadığımız sürece, gerçek değilmişiz gibi davranmak işlerine geliyor."

Gerçek şuydu ki; babamın birine bir şeyler anlatması beni, onun ve Gretchen'ın ölmeyenlerin var olmasının -ve benim onlardan biriyle çıkıyor olmamın- korkusunu atlatamaması ihtimalinden daha çok endişelendiriyordu. Ailemle aynı yere tıkıldığımdan beri onları ne kadar özlediğimi fark etmeye başlamıştım. Hepimiz hata yapmıştık ama belki de sorunlarımızı bir tür ilişki kurabilecek kadar çözmeyi öğrenebilirdik.

Tabii Gretchen çığlık atmayı keserse.

Yatağa pat diye otururken, "Ya diğer kız arkadaşların?" diye mırıldandım. "Onların aileleri eninde sonunda sakinleşti mi?"

Vlad yalnızca vücudundaki bütün kasları kontrol edebilen birinin sergileyebileceği, sıvımsı, güçlü bir zarafetle ya-

nıma oturdu. On üç yaşındayken böyle hareket edebilsem, altın madalyayı kazanacağım garanti olurdu.

Vlad aslında retorik olan soruma, "Duruma bağlı," diye karşılık vererek beni şaşırttı. "Aralarından beşi, benim gibi vampirdi. İnsanlara bakılacak olursa, sonuncusunun ailesi durumu kabul etti, ondan önceki ikisi ailelerine söylemedi ve onlardan öncekinin ailesi hayatta değildi. İlkiyse... Onun ailesi, diğer köylüleri, *vampire ölüm,* diye bağırırken evimi yakmaları için yüreklendirdi."

Bunların altındaki anlamı kavrayıp da nefesim kesilmeden önce güldüm. "Neredeyse altı yüz yaşındasın, ama benden önce yalnızca on kız arkadaşın oldu, öyle mi?"

"On sevgili, iki eş ve yalnızlık beni standartlarımı bir kenara bırakmaya zorladığında yaşadığım birkaç düzine adsız ilişki."

Vay be. Vlad kiminle yattığı konusunda seçici olduğunu söylemişti ama bir parçam, ona inanmamış olmalıydı.

"Nehrin başındaki kadın. O hangisiydi?" diye sorarken, gözlerimi Vlad'ın yanık bakır gibi parlayan gözlerinden ayırmadım.

Vlad kadehini yere koydu. "İlk eşim. Bana bir çocuk verdi ve birkaç yıl sonra Türkler'le savaşırken Tenoch'la tanıştım. Bana ne olduğunu gösterdi, beni dönüştürdü, ilk kan çılgınlığımda destek olduktan kısa bir süre sonra kendini öldürdü. Eve, ne olduğumu karıma açıklamayı planlayarak döndüm ama muharebe alanındaki hareketlerim onu üzmüştü." Vlad'ın dudakları aşağı kıvrıldı. "Fazla gaddar olduğumu düşünüyordu. Bu bana, ona ar-

tık insan bile olmadığımı söylemek için uygun bir zaman gibi gelmedi."

Yumuşak bir sesle, "Bahse girerim gelmemiştir," dedim.

"Sırrımı saklamam için ondan kaçmam gerekti." Yine neşesizce gülümsedi. "Yine bir askeri keşfe çıktım ve şafak sökmeden kısa süre önce pusuya düşürüldük. Vampirler gün ışığında ölmezler. Ama yeni vampirler, ilk birkaç aylarında gün ışığında çok yorulurlar. Savaşırken gün ışığı üzerime düştü ve adamlarım, öldüğümü sandı. Artık nefes almadığım için, bunda şaşılacak bir şey yoktu. Haber eşime ulaştı, o da Türkler'in onu ele geçirmek üzere yola çıktığını sandı. Ona çocukken Osmanlı İmparatorluğu'nda nasıl muamele gördüğümü anlatmıştım, eşim de aynı gaddarlıkla yüz yüze geleceğine, ölmeye karar verdi. Kendisini evimizin çatısından, aşağıdaki nehre attı ve ben uyanıp hayatta olduğumu söylemek için eve döndüğümde, onu orada buldum.

Vlad çok önemli bir şeyden bahsetmiyormuş gibi konuşuyordu ama karısının ölümünün suçluluğunu hala taşıdığını biliyordum. Elimi elinin üzerine koydum.

"Üzgünüm."

"Üzülme. Bu uzun zaman önceydi."

Vlad şarap kadehimi elimden alıp yere, kendisininkinin yanına koydu. Sonra eldivenlerimi çekip çıkardı. Ellerim çıplak kaldığında gömleğinin düğmelerini çözdü; bir yandan da gözlerindeki yeşillik, o göz alıcı bakır tonunu yutana dek bana bakmayı sürdürdü.

"Dün gece ve bütün bir gün ellerini vücudumda hissetmek istedim." Şehvetten boğuklaşmış bir sesle konuşurken

gömleğini çekip çıkardı, üzerinde yara izleri olan o kaslı göğsünü ve ağız sulandıran karın kaslarını ortaya serdi. "Daha fazla beklemeyeceğim."

Ona bakıp dudaklarımı yaladım. Söylediği, kulağa hoş geliyordu.

Otuz Dört

Babam ve Gretchen iki gün üst üste, öğle yemeğinde bize katılmayı reddetmişlerdi. Bu gece akşam yemeğinde de bize katılacaklarından şüpheliydim. Kahretsin, kendilerini adeta odalarına kapatmışlardı. Onlara bir gün daha verecek, sonra konuşmayı deneyecektim. İnsanların gezegendeki egemen ırk olmadığını öğrenmek, yutulması kolay şey değildi. Meşhur bir vampirin çatısı altında yaşadığımızı öğrenmekse, yutulması daha da zor bir şeydi. En azından Gretchen sürekli haykırmayı bırakmıştı. İnsan küçük şeyler için minnettar olmayı bilmeliydi.

Minnetimi uyandıran bir başka şey, Szilagyi'nin artık Marty'yi doğramaya devam etmemesiydi. Günde birkaç kez prangaları kullanarak ona bağlanıyordum ve Szilagyi, Marty'yi hala o özelliksiz, beton duvarlı odada tutuyor olsa da çoğunlukla görmezlikten geliyor gibiydi. Demek Vlad haklıydı. Szilagyi, Marty'yi, taleplerine boyun eğmemi sağlamanın bir yolu olarak kullanabilmek için elinde tutuyor-

du ama ben kuklacı yerine Marty'ye bağlandığım sürece, onu ne zaman izlediğimi anlayamıyordu.

Szilagyi eninde sonunda ona neden tekrar bağlanmadığımı çözecekti. Şimdilik Marty'yi elinde tuttuğunu bilmediğime inanıyordu ama Szilagyi zekiydi. Parçaları biraraya getirecekti ve bunu başardığında, arkadaşıma ne yapacağı belli olmazdı. Elimden, Szilagyi'yi bundan önce bulacağımızı ummaktan başka bir şey gelmezdi.

Şimdiye kadar tattığım en tatlı, en çıtır baklavaya girişerek dikkatimi dağıtmaya çalışmıştım. Sonra Maximus gelmişti. Önümde eğilmemesi, ters bir şey olduğunu yeterince belli etmeseydi de yüzündeki öfke dolu ifadeye bir kez bakmam yeterdi.

"Lachlan'ın grubu Reghin yakınındaki eski manastırın içini ararken saldırıya uğradı," diye duyuru yaptı. "Lachlan ve Ben öldürüldüler. Diğerleri yardım istiyor."

Vlad sandalyesini ters çevirecek kadar büyük bir hızla kalktı ve ellerinden alevler püskürdü. "Szilagyi'nin adamları bölgeme ikinci kez saldırıyor. Bu son saldırıları olacak."

Ben de ayağa kalktım ama hissettiğim öfke değil, şoktu. "Ben dediğin, benim arkadaşım olan Ben mi?"

Maximus bana acıma dolu bir bakış attı. "Evet."

Gerçeği inkar etmek istediğimden münakaşaya giriştim. "Bu hiç mantıklı değil. Ben neden oralara gidip Szilagyi'yi arasın? O insan!"

"Vampir olmak üzere eğitim alıyordu. Keşif misyonuna çıktıklarında adamlarımı gözlemlemek, onun için iyi bir deneyim oluyordu," dedi Vlad kısaca.

Oluyordu. Geçmiş zaman. Gerçeğin kafama dank etmesini Maximus'un sözlerinden daha iyi sağladı. Ben, kriz anında soğukkanlılığı elden bırakmayarak hayatımın kurtulmasına yardımcı olan, şirin, kıvırcık saçlı çocuk, ölmüştü. Öğle yemeğim midemde taş kesildi.

Vlad haberleri inkar etmeye kalkışmadı. "Maximus, sen benimle geliyorsun," dedi. "Leila, evi hiçbir sebeple terk etme. Çabucak döneceğim."

Bana kısa, ateşli bir öpücük verdikten sonra yürüyüp gitti. Ona dokunmaya bu kadar alışkın olmasam, her şey o kadarıyla kalırdı. Sağ elimi yan tarafıma yapıştırır ve onu bir daha asla göremezdim. Ama o el, öpücüğümüz sırasında ona sürtündü ve Vlad uzaklaşırken, kafamda renkli, ama puslu görüntüler belirdi.

Üzerine çömelmiş gibi duran bir dağın yamacına inşa edilmiş, harabe halindeki bir manastırın içinde yürüyordum. Bıçaklarım kızıla boyanmıştı ve üzerimden dumanın öfkeli kokusu yayılıyordu. Savaş bitmişti ama ben bu harabeyi karış karış arayıncaya dek buradan ayrılmayacaktım. Szilagyi, yerine dair bir ipucu bırakmış olabilirdi. Bırakmadıysa da kullanabileceğim başka yollar var.

Maximus'un kollarında debelenen tutsağa neşeyle gülümseyerek, "Onu eve götür," diye emir verdim. "Bakalım bize ne bilgiler verecek."

Maximus cevap veremeden manastır çok büyük bir sarsıntıyla titredi ve bunu alevlerin parıltısıyla, sağır edici bir kükreyiş takip etti. İlk düşüncem, Szilagyi buraya bomba yerleştirmiş, oldu ve bunu hemen, o budala, ateşe bağışıklı

olduğumu hatırlamıyor mu, düşüncesi takip etti. Ama sonra toprak çatlayarak devasa uçurumlar halinde açıldı, beni ve diğerlerini aşağı sürükledi, çatı da üzerimize çöktü.

Kükreme sesi ve sarsıntı arttığında, Szilagyi'nin tuzağının geri kalanını kavradım. Yalnızca manastırın içine ve altına değil, üzerindeki dağa da patlayıcı yerleştirmişti. İçim öfke ve hayretle doldu. Hayır, bu şekilde ölemezdim.

Kurtulmaya, oradan çıkmaya çalıştım ama toprak öyle şiddetli bir biçimde titriyordu ki hiçbir yere tutunamadım ve her yer, uçamayacağım kadar tıkanıktı. Sonra, dağ çökerken üzerime tonlarca kaya düştü, beni akıl almaz bir basınçla yerime mıhladı ve ağırlığıyla, hızıyla vücudumu paramparça etti.

Görüntü sona erdiğinde hala her yerim ağrıyordu. Ama böylesi, yemek odasından çıkıp koridorda koşmama engel olmadı. O uzun, gotik koridorun sonunda, ön kapının kanatları açıktı ve Vlad, onların arasındaydı; dışarıdaki güzelim kış gününün güneş ışığı, bedenini ruhani bir beyazlıkla aydınlatıyordu.

Elimden geldiğince yüksek sesle, "Dur!" diye bağırdım.

"Hem manastıra, hem dağa patlayıcı yerleştirmiş, öyle mi?"

Vlad kısa bir kahkaha attı. Ben bu işte hiç komik bir yan görmüyordum. Aslında, ölümünü yeniden yaşadığım için hala titriyordum.

"Evet. Saldırının tamamı seni oraya götürüp öldürmek üzere tasarlanmış."

Vlad çenesini ovuşturdu. Yüzünün pencereye dönük kısmında güneş ışığı oynaşırken, diğer yarısı karanlığa gö-

mülmüştü. O da kişiliğinin ürkütücü tezatları gibi, ışık ve gölgelerden oluşan bir kaleydoskoptu ve hiç görünmediği kadar canlı ve öfkeli görünüyor olsa da tek parça olduğundan emin olmak üzere ellerimi üzerinde dolaştırmamak için hala kendimi tutmam gerekiyordu. Bir de geleceğinde gördüğüm o korkunç olayı gerçekten değiştirebildiğime emin olmak için.

"Szilagyi, adamlarımın yardımına koşacağımı biliyor. Dağı yıkacak kadar çok patlayıcı getirtebildiğine göre, bunu haftalar önceden planlamış olmalı."

Titrek bir kahkaha koyuverdim. "Şeytani zekası epeyce etkileyici."

Vlad yanıma geldi. Giderse öleceğini söyleyip çığlıklar atarken beni kütüphaneye oturtmuştu. Geriye baktığımda, uyarımı sakince yapsam daha iyi olacağını görebiliyordum. Vlad, normal bir tehlikeye atıldığı için demode bir biçimde histeri krizi geçirdiğimi sansa, söylediklerimi duymazlıktan gelip manastıra gidebilirdi.

Koltuğumun önünde diz çöktüğünde, dudaklarında bir tebessüm belirip kayboldu. "Sen hiçbir türden histeri krizine eğilimli değilsin. Durmamı söylediğinde seni o yüzden dinledim."

Sonra kalkarak kapıya gitti. "Maximus!"

Sarışın vampir hemen geldi. Yüzündeki sert ifadeye bakılırsa her şeyi duymuş olmalıydı.

"Shrapnel'le dört kişi alıp manastıra gidin," dedi Vlad. "Tutsak almak ya da ölülerimizi toplamak için her seferinde tek bir kişi içeri girecek ve kimin girdiğini açıkça belli

edeceksiniz. İzleniyorsunuz ve Szilagyi benim orada olmadığımı görürse bombayı patlatmaz. Dağı yalnızca bir kez yıkabilir."

Maximus, Vlad'ın önünde eğildi, ama bunu yaparken bana bakıyordu ve gözlerindeki duygu huzursuz ediciydi. Sonra Maximus çıktı ve Vlad bana döndüğünde, yüzünde hem sert hem de eğlendiğini gösteren bir ifade vardı.

"Bir kadının aramıza girebileceği, hiçbir zaman aklıma gelmemişti. Ama sen, o kadın olabilirsin. Maximus bana kanının son damlasına dek sadık olmasa, sana öyle baktığı için onu öldürürdüm."

Sesi havadan sudan konuşur gibiydi, ama mecazi mi konuştuğunu, yoksa ciddi mi olduğunu yine çözemedim.

"O yalnızca bugün ölmeyeceğin için minnettar."

Vlad tek kaşını kaldırdı. "Sana ilk kez mi o şekilde baktığını sanıyorsun?"

Bundan haberim yoktu ama bir şeyi değiştirmezdi. "Birini bana bakış tarzından ötürü öldüremezsin. Bu delilik."

"Bakmaya devam ederse öldürebilirim," dediğini duyduğunu sandım ama emin değildim ve bir sonraki cümleleri, beni ürküterek bunu unutmama sebep oldu.

"Birkaç saat içinde görüşürüz. Maximus ve diğerlerinin çok da gerisinde kalmak istemiyorum."

Afallamış halde, "Yine de gidecek misin?" diye sordum.

Vlad'ın tebessümü, soğuk ve beklenti doluydu. "İçeri girmeyeceğim. Ama biri bombaları patlatmak için o manastırı gözetliyor. Şansımız varsa, o kişi Szilagyi'nin kendisi olur."

Bunu öğrenmek için kuklacıya bağlanmayacaktım; Szilagyi orada olduğu takdirde kendisini gözetlediğimi sezer ve kaçardı. Vlad'ın kolunu sağ elimle tuttum. Ölümüne ait başka bir imge görürsem, ne derse desin bu odadan çıkmasına izin vermeyecektim.

Hiçbir şey görmedim. Rahatlayarak derin derin iç çektim.

"Gidebilirsin."

Vlad yanağımı okşadı; o öldürücü tebessüm, yüzünden hiç eksik olmuyordu.

"Korkma. Szilagyi'nin beni öldürmesi için, üzerime bir dağı yıkması gerek, çünkü normal bir pusuya düşmeyecek kadar güçlüyüm."

Saçlarımın uçuşmasına sebep olan bir hızla çıkıp gitti. Vlad'da şeytanın ta kendisinin egosu vardı ama mitlere bakılacak olursa, Lucifer gururundan ötürü düşmüştü. Kendini beğenmişliği, Szilagyi onu doğru şekilde kullanırsa, Vlad'ın *Aşil Topuğu* olabilirdi.

Dişlerimi gıcırdattım. Öyle olmayacaktı. Vlad onu kendi bildiği gibi arayacaktı, ben de aynı şeyi yapacaktım. Kulüpteki kemiklerin içinde kilitli olan anılardan, şimdiye kadar daha fazla bilgi alamamıştım ama onları taramayı sürdürecektim. Şansım varsa, bunlardan biri Szilagyi'nin ya da ona yardım edenlerden birinin yerini ortaya çıkarırdı. Vlad 'müttefik'lerinden bazılarının aslında ölmesini istediğini söylemişti. Kulüpteki yangının gecesinde, dokunmam için nesneler topluyordu ama kuklacının kimliğini çözdüğümüzden beri, tanıdığı insanları kontrol etme işini ikinci plana atmıştık.

Yine de, biri Marty'yi sokakta yakalamıştı ve Szilagyi o sırada beton kutusunda güven içinde oturuyordu. Marty'yi kaçıran, saçları erken grileşmiş, genç görünüşlü vampir olabilirdi ama Vlad'ın da dediği gibi, Szilagyi hamlesini yapmak için asırlarca beklemek zorunda kalmıştı. Çünkü önce kendisine yeterince destekçi toplaması gerekmişti. Szilagyi bize Vlad'ın sandığı kadar yakınsa, belki gizli müttefikleri de öyleydi...

Hayatımı değiştiren elektrik akımı kadar ani bir biçimde, Szilagyi,'yi terk edilmiş binaları aramakla ya da adamlarının kemiklerinde kalan anıları taramakla uğraşmadan, zahmetsizce nasıl bulabileceğimizi fark ettim. Yapmamız gereken tek şey, kuklacıya istediği şeyi vermekti.

Beni.

Otuz Beş

Kış bahçesinde bekliyordum, ön kapının çarpılma sesiyle, mırıltıları duyar duymaz ayağa fırladım. Ama girişe ne kadar yakın olsam da kızıla boyanmış Shrapnel'le Maximus'u, kendileriyle aynı derecede kanlı bir yabancıyı tutarken yalnızca bir an görebildim. Sonra üçü, yeraltına inen taş merdivenlerin girişine doğru yürüyüp kayboldu. Tanımadığım başka vampirler de aynı hızla belirip kayboldular; içlerinden biri, kıvırcık kahverengi saçları bana canımı yakacak kadar tanıdık gelen bir vücudu taşıyordu.

Ben. Gözlerim, tutmaya çalıştığım yaşlarla yandı. Onun yasını daha sonra, doğru düzgün tutacaktım. Şimdi, ölümünden sorumlu olan vampiri tuzağa düşürmem gerekiyordu.

Vlad bana karşı hiçbir zaman kullanmasını istemediğim bir sesle, "Hemen orada olacağım," dedi. Sonra kuvvetli bir duman ve yanık et kokusu saçarak bana doğru geldi ama

üzerinde, her zamanki gibi hiç iz yoktu. Kurşuni gömleğini ve siyah pantolonunu kirleten tek şey, açıklama gerektirmeyen kırmızı lekelerdi.

"Vlad..." diye söze başladım.

Vlad çok daha nazik bir sesle, "Gördüklerinden sonra, güvende olduğumu kendi gözünle görmeni istedim," diye sözümü kesti, "ama şimdi Shrapnel ve Maximus'a katılmalıyım. Szilagyi'nin adamlarından yalnızca birini sağ yakalamayı başardık ve onu kendim sorgulamaya niyetliyim."

Vlad çoktan arkasını dönmüş, o insanüstü hızıyla, zindana giden merdivenlerin girişine doğru ilerliyordu ki, sesim ona arkadan yetişti.

"Onun, Szilagyi'nin nerede olduğunu bildiğinden şüpheliyim. Szilagyi manastırı dağın altında ezmeye niyetli olduğuna göre, oradaki herkesi harcanabilir görmüş olmalı. Hem ben onu *bu gece* nasıl bulabileceğimizi biliyorum."

Son sözlerim, Vlad'ın zınk diye durmasına sebep oldu. Dönüp bana baktığında, bakır rengi gözleri yeşil ışıklar saçıyordu.

"Nasıl?" O tek kelimede hem şaşkınlık hem ölümcül bir kararlılık vardı.

"Hoşuna gitmeyecek ama beni sonuna kadar dinle."

Vlad bunun üzerine kaşlarını kaldırdı. Sonra, süpersonik hız patlamalarından daha tehlikeli görünen, o acelesiz yürüyüşüyle yanıma geldi.

"Devam et."

Etrafıma bakındım. Bekleyen bir düzine kadar muhafızdan hiçbirini göremedim ama buradalardı. Belki de baş başa kalana dek beklemeliydim.

Vlad, aklımdakileri duyarak "Bu evdeki herkese güvenim sonsuz, o yüzden konuşabilirsin," dedi.

"Kasabaya tek başıma gitmeme izin ver. Kaçıyormuş gibi yapacağım, sonra Szilagyi'ye bağlanıp taraf değiştirmek istediğimi söyleyeceğim. O beni yakalayacak, olduğu yere götürecek, sonra sana bağlanacağım. Sen de gelip onu kızartırsın."

Vlad hiçbir şey söylemedi. Saniyeler, sessizlik acı verici bir hal alana kadar uzadı. Vlad'ın yüzünden ne düşündüğünü anlayamıyordum. Yüzü öyle boştu ki hayal kuruyor olabilirdi.

"Adamlarına seni gördüğü yerde öldürtmese bile, Szilagyi nerede olduğunu keşfetmene izin vermez," dedi Vlad sonunda. "Olduğu yere aktarılırken baygın olduğunu garanti altına alır. Oraya varmadan önce, kıyafetlerin dahil olmak üzere, üzerindeki, bana bağlanmak için kullanabileceğini düşündüğün bütün nesneleri alır. Sonra, sana güvenmeyeceği için ona söylediğin her şeyin gerçek olduğuna ikna olana dek işkence eder. Kısacası, bu cesur ama aptalca bir fikir."

Hemen diklendim. Tanıdığım bazı kendini beğenmiş adamlar gibi dünyanın en meşhur vampiri olmayabilirdim ama aptal değildim.

"Kulüpte hapis kalmışken sana nasıl bağlandım dersin?" diye terslendim. "O gün seni görmemiştim. Özün, üzerim-

deki hiçbir şeyde yoktu ama yine de sana bağlanmayı başarabildim. Szilagyi beni nerede olduğum konusunda hiçbir fikrim yokken çırılçıplak soyabilir ama ben on dakika içinde sana yerimi iletebilirim."

Gözleri küçülen Vlad, "Yanında dokunduğum bir şey olduğunu sanmıştım," dedi. "Beni nasıl çağırdın?"

Aramızdaki son birkaç adımlık boşluğu aştım, elini tuttum ve üzerindeki kan lekelerini gördüğümde irkilmedim.

"Sen benim tenimin altındasın," dedim. "Geçen gün elini ağzımda dolaştırmıştın ve beni neredeyse öpecektin. Ben de dudaklarımda bıraktığın izi takip ederek sana ulaştım."

Vlad elimi ağzına götürüp öptüğünde ve gözleri parladığında, zümrüt rengi bronzla çarpıştı. Taktığım eldivenlerden ötürü dudaklarının ipeksi dokunuşunu hissedemedim ama sıcaklığını, akım geçirmeyen malzemenin altından hissedebildiğimi hayal ettim.

"O budala değil. Herhangi bir şeye dokunmanı engellemek için seni bağlayacaktır kara saçlı güzelim. Dudaklarına bile."

"O zaman özünün bir kısmını elimde bırakırsın," dedim sakince. "Muhtemelen bunu, şu anda bile yapıyorsundur."

O dipsiz gözler benimkileri deldi. "Ama nerede olduğunu nasıl anlayacak da bana ileteceksin?"

"O odada kalmış öz izlerini takip ederek. Oraya bir noktada, nerede olduğunu bilen biri gelmiş olmalı. Yerimi öğrenemesem de beni bağlayan kişiye bağlanıp o kişiyi takip edebilirim. Szilagyi ne yaptığımı anlamayacak. Gücümü

kullandığımda düşüncelerimi duyamadığını söylemiştin. Geri kalan zamanda da, kafamın içinde 80'lerin en berbat şarkılarını çalacağım."

"Szilagyi gücünü kullandığını anlayacak ve sebebini merak edecek." Vlad elimi bıraktı. "En iyi ihtimalle sana, düşüncelerini ondan saklayamaz hale gelene ve o ne yapmaya niyetlendiğini öğrenene dek işkence edecek. Cevap, hayır."

"Ben o kadın değilim Vlad."

En derin yarasını yeniden açacağımı bile bile söylemiştim bunu ama yine de beni durdurmasına izin vermedim. Vlad haklı olduğunu bildiğinde acımasız oluyor, katiyen özür dilemiyordu. Ben de onun gibi olacaktım.

"Ben senin düşmanının eline düşmektense ölmeyi yeğlemem," diye söze devam ettim. "Korktuğun her şey gerçek olsa bile, buna dayanabilirim. Başkalarının -insan ya da değil- birbirine yaptığı her türlü korkunç şeyi yeniden yaşadım ve bu bir kez beni yıkmış olsa da aynı zamanda güçlendirdi. Szilagyi beni öldürmeye çalıştı, arkadaşım Ben'i öldürmeyi başardı ve şimdi en iyi arkadaşımı rehin olarak elinde tutuyor. İntikam almak ve Marty'yi sağ salim kurtarmak istiyorum."

"Buna inanamıyorum," diye fısıldadı bir kadın sesi.

Arkamı döndüm. Gretchen holde, elli adım kadar arkamdaydı ve ağzının klasik hayret ifadesiyle açık kaldığına bakılacak olursa, her şeye kulak misafiri olmuştu.

Bize doğru yürüyerek, "Senin derdin ne?" diye sordu. "Çarpılmanın, bileğini kesmenin ve bir vampirle çıkmanın,

herkese göre ölüme yeterince yaklaşmak olacağını sanırdım ama hayır! Sen kendini, seni muhtemelen öldürecek ucube bir vampire hediye gibi sunmak zorundasın!"

Kardeşim, odasından çıkmak için bula bula bu anı bulmuştu. "Gretchen, şimdi bunu tartışmak için..."

Kardeşim öfkeyle, "İyi bir zaman değil, öyle mi?" diyerek sözümü tamamladı. "Konu sen olduğunda, hiç iyi zaman olmuyor Leila! Ama *yine* kendini öldürtmeye çalışacaksan, beklemeye niyetim yok. Sana flaş bir haber vereyim: Annem öldüğünde hayatı boktan bir hal alan tek kişi sen değilsin. Ve babamın, annem öldükten sonra duygusal katatoni yaşaması yeterince kötü değilmiş gibi, komadan çıkar çıkmaz beni kendinden uzaklaştırmaya başladın."

"Seni uzaklaştırdım mı?" Uzun zaman önce derine gömdüğüm yaralar roket hızıyla yüzeye çıkınca sesim yükseldi. "Annemin ölümüne sebep olmak ve insanlara elektrik verip en karanlık sırlarını yeniden yaşamakla baş etmeye çalışmak beni biraz meşgul etmişti, unuttun mu?"

"Ben ne hatırlıyorum, biliyor musun?" Ben sesimi yükseltmiştim ama Gretchen'ın sesi yumuşamıştı. "Evden okula dönüp seni kanla dolu bir küvette buluşumu. Bileğini birarada tutmaya çalışırken 911'i arayışımı ve sevdiğim başka birini daha gömmek zorunda kalmamak için dua edişimi. Hatırladığım kadarıyla, iyileşir iyileşmez çekip gitmiştin."

Gretchen bunu bağırarak söylese daha kolay olurdu ama alçak sesindeki umutsuzluk, beni, o gün bıçağın kestiğinden daha derinden yaraladı. Kendimi içine hapsolmuş

hissettiğim karanlığı nasıl açıklayabilirdim? Ya da sonradan Gretchen'dan uzaklaşmazsam hayatını daha da mahvedeceğime inandığımı?

Açıklayamazdım ve geriye baktığımda bunun öneminin olmadığını görüyordum.

Gözyaşlarımı tutmak için gözlerimi kırpıştırarak "Hata yaptım Gretchen," dedim. "Kendi acımın ötesini göremiyordum ve o acının beni yutmasına izin verdim. Acımı sonunda yendiğimde, benimle hiçbir ilginin olmasını istemiyordun, babam da kendini tekrar işine vermişti. Yanımda Marty'den başkası yoktu. Bu kendi kabahatim olabilir ama bir zamanlar seni haksız yere terk etmiştim. Aynı hatayı bu sefer de Marty'ye yapmayacağım."

Sonra Gretchen'ın yanına gidip yanağına dokundum; yeni eldivenlerim sayesinde bunu onun canını yakmadan yapabiliyordum. Gretchen elimi iterek kendisinden uzaklaştırdı ama mavi gözleri parlıyordu ve ustaca yaptığı makyajı, gözlerinin kızardığını saklayamıyordu.

"Öldürülmeye çalışmıyorum, yalnızca bu işi bir an önce halletmek istiyorum," dedim yumuşak bir sesle. "Szilagyi, beni yeteneklerim için istiyor. Beni ele geçirdiğine inanmasına izin vereceğim, sonra Vlad ona gününü gösterecek."

Gretchen arkamdaki, hala ikna edememiş olduğum vampire baktı. Çenesini kaldırdı.

"Yani Dracula'nın, hayatını kurtaracağına güvenmem gerek, öyle mi?"

"Dracula değil," diyerek yüzümde hafif bir tebessümle arkamı döndüm. "Vlad Tepesh, Wallachia'nın eski *voyvo-*

dası ve şimdiye kadar tanıdığım en kendini beğenmiş, öldürücü, korkutucu adam."

Vlad'ın dudakları, küçümseyici, eğlendiğini gösteren bir tebessümle kıvrıldı.

"Lütfen kelimesi beni nasıl kandıramıyorsa, iltifatlar da kandıramaz Leila."

"Bunları iltifat olarak mı görüyorsun?" Gretchen kulaklarına inanamamıştı.

"Elbette." Vlad gülümseyince, köpek dişleri göründü. "Leila en iyi özelliklerimin hepsini saydı." Sonra amansız bakışlarını bana çevirdi.

"Bunu daha sonra kullanabileceğimiz bir seçenek olarak değerlendireceğim ama şimdilik, cevabım hala hayır."

Gretchen'ın Vlad'a attığı şaşkınlıkla takdir karışımı bakışı görmezlikten gelerek öfkeyle, "Söz vermiştin," dedim. "Marty'yi kurtarmak için, adamlarını büyük bir tehlikeye sokmayan bir plan bulursam, onu uygulayacağını söylemiştin. Eh, işte plan!"

Vlad geri adım atmayacağını belli eden bir tavırla, "*Seni* büyük bir tehlikeye sokuyor," dedi. "Sevgilim olarak sen de insanlarımdan biri sayılıyorsun."

"Ama onlar kadar değerli değilim," diye karşılık verdim. İçimde taşıdığımın farkında olmadığım bir yara, bundan sonraki kısmı söylememe sebep oldu. "Beni hiçbir zaman sevmeyeceğini kabul ettin, o yüzden bir şeyler ters giderse yeni bir kız arkadaş bulman o kadar zor olmaz. Marty beni seviyor ve sahip olduğum en iyi arkadaş o. Onu kaderine terk etmeyeceğim."

Vlad'ın gözleri yemyeşil oldu; öyle hareketsiz duruyordu ki ona bakmak bana neredeyse acı veriyordu. O güzel, kaskatı bedeninin duruşunu, en ufak bir nefes ya da seğirti bile bozmuyordu. Yaşayan hiç kimse o kadar hareketsiz duramazdı ve Vlad o buz gibi, kaskatı duruşuyla, bana aramızdaki aşılamaz mesafeyi gösterir gibiydi.

Duygularımı bıçak gibi kesen bir sessizlikten sonra, "Adamlarım bölgeyi taramaya devam edecek," dedi. "Yarından itibaren sen de yakındaki seçkin vampir evlerini dolaşacak, Szilagyi'nin özünden bir iz arayacaksın. Biri ona yardım ediyor olmalı. O kişinin kim olduğunu öğrendiğimizde, bu bilgi bizi sevgili arkadaşına götürecek."

Sonra yürüyüp gitti ama omzunun üzerinden can yakıcı son bir yorum yapmayı ihmal etmedi.

"Bu gece başka bir şeye ihtiyacın olursa beni zindanda, en iyi yaptığım işi yaparken bulabilirsin."

Otuz Altı

Vlad'ın tüyler ürpertici işiyle meşgul olmasından memnundum. Onun 'gerekli önlemleri alma' politikası bütün dikkatini tutsağa vereceği anlamına geldiğinden, bana Vlad'ın düşüncelerimi dinlemesinden endişelenmeme gerek kalmadan son kavgamızı düşünme vakti veriyordu. Gerginliğimi azaltmak için banyo yaptım ve üç kadeh şarap içip bu gece ona karşı hissettiğim, beklenmedik, acı öfkenin arkasındaki sebebi sessizce kabullendim. Tek sebep, planımı uygulamayı reddetmesinin beni hüsrana uğratması değildi, olabilecek en aptalca şeyi yapmış olmamdı –beni asla sevmeyecek bir adama aşık olmaya başlamış olmam.

Evet, Vlad beni kendi çapında önemsiyor olabilirdi ama kendisine, duygusal bakımdan beni sevecek kadar savunmasız kalma iznini asla vermezdi. Her zamanki gaddarca dürüstlüğüyle bunu en baştan söylemişti. Bununla baş edebileceğimi sanmıştım ama bir noktada, bu karmaşık, büyüleyici, sıklıkla dehşet verici olan adam, içime

öyle bir yerleşmişti ki, kalbimi delmişti. Şimdi Vlad'ın tamamına değil büyük bir kısmına sahip olmanın bana yeteceğinden emin değildim ve en kötüsü, hala onu bırakmak istemememdi.

Belki de psişik yetenekleri olan tek kişi ben değilimdir, diye düşündüm. Gidişatta büyük bir değişiklik olmazsa Marty, Vlad'ın kalbimi kıracağı konusundaki tahmininde yüzde yüz haklı olacaktı.

Uyumak, yapmak istediğim son şeydi ama güçlerimi Szilagyi'yi bulmak için kullanacaksam, yarın kafamın berrak olması gerekiyordu. Yatakta bir iki saat huzursuzca döndükten sonra tam uyuklamaya başlamıştım ki kapıya sertçe vurulduğunu duyup ürktüm. Vlad gelse kapıyı çalmazdı ve Maximus, onun Szilagyi'nin yakalanan yardakçısıyla *sıcak-demiri-saklama* oyunu oynamasına yardım etmekle meşguldü.

"Leila." Babamın sesi ve kapıdan gelen yeni tıkırtılar. "Aç kapıyı. Konuşmamız lazım."

İçimden inleyerek, *Gretchen*, diye düşündüm. Kardeşim babama duyduklarını anlatmış olmalıydı. Vlad'dan, çenesini kapalı tutması için onu hipnotize etmesini neden istememiştim ki?

Ayağa kalktım, ipek geceliğimin üzerine bir sabahlık geçirdikten sonra kapıyı açtım. Babam içeri girdi ve hızlı bir bakışla Vlad'ın yatak odasının daha ufak, daha soluk yeşil ve daha feminen bir versiyonu olan mekanı taradı.

Babam girizgaha hiç gerek duymadan, "Nerede o?" diye sordu.

Ben de lafı hiç dolaştırmadan, "Bu gece yakaladığı bir düşman askerine işkence etmekle meşgul," dedim.

"Uğruna hayatını riske attığın adam bu, öyle mi?"

Hugh Dalton'ın, yüz yaşındaki bazı vampirlerin atmakta henüz ustalaşamadığı, sert, soğukkanlı bir bakışı vardı ve o bakışı bütün gücüyle bana çevirdi.

"Hayır, hayatımı kendi uğruma, Marty'nin uğruna ve yakın zamanda hayatımı kurtarmaya yardım etmiş, sonra haklamaya çalıştığım vampir tarafından öldürülmüş iyi kalpli bir çocuğun uğruna riske atıyorum," dedim soğuk soğuk.

Babam dönerek yarım daire çizdi ve birkaç adım ilerledi; topalladığı için adımları daha kısa, eski, askeri nizam içindeki hareketlerinden daha az zarifti.

"Benden nefret etmenin sakıncası yok," derken, bana acı dolu bir bakış attı ve çenesini kastı. "Anneni yüzüstü bıraktım ve kazadan sonra senin yanında olmalıydım. Ben... Başta seni suçladım. Bunu bana dokunduğunda görmüş olmalısın. Ama aslında içimde, annenin çekip gitmesinden ve ardından ölmesinden kimin sorumlu olduğuna dair en ufak bir soru bile yoktu. Sorumlu bendim. O yüzden, lütfen, Marty sana benden daha iyi bir baba olmuş olsa bile onu kurtarmaya çalışırken başka vampirlerin karşısına çıkma. Beni cezalandırmaya devam et, bunu hak ediyorum. Ama kendini daha da büyük bir tehlikeye atma."

İkimizin de yıllardır bildiği gerçek, sonunda dile getirilmişti ve kelimeler havada asılı kalmışken, içimdeki yükün hafiflediğini hissettim. Vlad'a, babamın en büyük

günahından bahsetmenin bana acı verdiğini söylemiştim ama fark etmediğim şey, yaranın ben onu yok saydıkça iltihaplandığıydı. Kendime hatırlama izni vermediğim anılar, bir filmin parçaları gibi aklıma hücum etti: Babam D.C. yakınında görev yaparken, dördümüzün Virginia sahilinde deniz kabuğu toplayışımız. Daha sekiz yaşında olan Gretchen'ın ben ona perende atmayı öğretirken kıkırdayarak kumların üzerine düşüşü. Babamın bizi kucağına alıp durmadan döndürüşü, sonunda sevinçten çığlıklar atışımız ve annemin gülerek onu azarlaması, başımız dönmeden bizi yere indirmesini söyleyişi.

Bir zamanlar sahip olduğumuz mutlu aile paramparça olmuştu ama parçalanan şeyler yine iyileşebilirdi. Ben bunun kanıtıydım. Vlad, *hepimiz, günahlarımızın toplamından fazlasıyız*, demişti. En karanlık günahımın sırtıma yüklediği ağırlıktan kurtulmak istiyorsam, babamı kendi günahından ötürü bağışlamalıydım.

"İkimiz de onu yüzüstü bıraktık," derken, sesim anıların verdiği acıdan ötürü hırıltılı çıktı. "Ama annem burada olsa, bize olanları unutmamızı söylerdi. Hiçbir şeyin ailemizin birarada kalmasından daha önemli olmadığını söylerdi ve ben... ben o zamanlar onu dinlememiştim ama şimdi dinlemek istiyorum."

Babam beni tuttu, sarsılmasına sebep olan akıma rağmen kendisine çekti. İki kolunu da bana doladığında bastonu yere düştü ve ben küçük bir kızken yaptığı gibi başımı omzuna yasladı. Ben de onu kucakladım; yatarken eldivenlerimi takmadığım için sağ elimi yan tarafıma yapıştırdım.

Babama sarılmayalı, Old Spice ve tıraş sonrası kreminin kokusunu almayalı çok olmuştu ama sanki birbirimizden, yıllar boyu değil de yalnızca birkaç aylığına uzak kalmıştık.

Sonra babamı nazikçe itip kendimden uzaklaştırdım ve mahvolmuş bacağını işaret ettim. "Bir bomba, konvoyunuzu parçalayıp dizini sakatladı ama sen yine de emekleyerek hayatta kalanlara ulaştın ve ateş yakmaya devam ettin." Gözlerim yaşlı olsa da gülümsedim. "Marty'yi yakalayan vampiri aramasına yardım etmek için Vlad'la gidiyorum. Ama bunun sebebi, Marty'nin bana senden daha iyi babalık ettiğini düşünmem değil. Silahı yokken, kan kaybederken ve yalnızca emekleyebilirken bile, sorumlu olduğunu düşündüğü insanları terk etmeyen bir adamın kızı olmam."

Babam duygulardan ötürü çatlayan sesiyle, "Tanrım, sen de annen kadar inatçısın," dedi.

Gözlerim yaşlardan bulanmış olsa da güldüm. Suçluluk duygusu, annemle ilgili anıları, fazla düşünemeyeceğim kadar acı verici hale getirmişti. Ama şimdi, annemin kişiliğinin çeşitli yönlerinden bahsetmek bana iyi geliyordu.

"O gerçekten inatçıydı, değil mi?"

Babam cevap vermek üzere ağzını açtı ama o anda Vlad odaya girdi. Babamı gördüğüne şaşırmamıştı. Odaya yaklaşırken konuştuğumuzu duymuş olmalıydı.

Babam bastonunu yerden aldı ve bir seksenlik boyuyla dimdik durdu. Sonra Vlad'a, daha zayıf bir erkeğin kıvranmasına sebep olacak kadar yoğun bir bakış attı.

"Senin kim ya da ne olduğun umrumda değil. Kızımı düşmanına karşı yer bulma cihazı olarak kullanırken onu

korumayı başaramazsan, seni öldürmenin bir yolunu bulurum."

Hugh Dalton hala sert olsa bile, yaptığı şey, bir ev kedisinin bir Bengal kaplanını tehdit etmesinden farksızdı. Ama Vlad'ın hakkını yememek gerekirdi; vampir ne güldü ne de hem çekici hem öldürücü olan tebessümlerinden biriyle gülümsedi.

"Ah, bana ait olanları hep korurum," derken, sesi, babam kadar bana da hitap ettiğini düşünmeme sebep oldu.

Babam bana baktı, bu ilişkiyi hiç tasvip etmediğini belli eden bir tavırla iç çekti ve odadan çıktı; bedeninin geri kalanı artık dik olmasa bile, kırlaşmış başı dimdikti. Kapıyı arkasından kapattım ama arkamı dönmeden önce biraz bekledim; bir yüzleşmeyi, yalnızca diğeri başlasın diye bitirip bitirmediğimden emin değildim.

Tarafsız bir sesle, "İşin bitti mi?" diye sordum.

"Evet. Diğerlerininki bitmedi," diye cevap verdi Vlad. Sözlerimi bir hışırtı, birkaç saniye sonra da su sesi takip etti.

Arkamı döndüm. Kıyafetleri bir yığın halinde yerde duruyordu, Vlad da duştaydı. Işığı yakmaya zahmet etmemişti ama kapı açıktı ve kendi odasında değil, benimkinde duş almayı seçmişti. Böylesi, onun için, ona katılmam yönünde resmi bir davetten farksızdı.

Ama bunu yapmamalıydım. Zekice hareket, yatağa dönüp uyumak, bu ilişkiyle ilgili endişelerimi birkaç saatliğine unutmak olurdu ama onun yerine, banyoya gidip ışığı

yaktım. Duşun etrafını saran cam kapılar, gözlerimden hiçbir şeyi saklamıyordu.

Vlad'ın başı suyun altındaydı, koyu kahverengi saçları, aralarından akan suyla daha uzun görünüyordu. Giysilerine işlemiş kanlar temizlenirken, su önce pembeye döndü, sonra berraklaştı. Vlad'ın sertleşen meme uçlarına bakılırsa su soğuktu, ama ona çarptığında Vlad'ın vücudundan belli belirsiz buharlar yükseliyordu. Bedeni, her kıvrımını, boşluğunu ve kabarıklığını vurgulayan o pırıl pırıl ıslaklık sayesinde, göze daha çok baştan çıkarıcı görünüyordu. Uzun, kalın kaslı bacakları, resmen ona bakmamanız için meydan okuyan bir kıçın ikiz tepesine uzanıyordu. Vlad bir kalıp sabun alıp köpükleri üzerine sürmeye başlayana kadar da o kıça baktım. Beyaz köpükler, ince kaslı kollarında asılı kalıyor, geniş omuzlarını kaplıyor, şekilli göğsünün boşluğunda toplanıyor, karnındaki akıl çelici, koyu renk kıllardan aşağı kayıyor, sonra kasıklarındaki sert kıllara takılıyordu.

Gözlerim orada kaldı ve Vlad, elinin altında büyüyüp kalınlaşan erkekliğini sabunlamaya başladığında, kasıklarımda belirgin bir zonklama hissettim. Vlad'ın alev alev erkeksiliği de akıl almaz gücü kadar etkileyiciydi ve ikisi de boyumu aşsa bile, beni ateşin pervaneleri çektiği gibi çekiyordu. Hiç düşünmeden sabahlığımı, sonra geceliğimi sıyırıp çıkardım.

Gözleri parlak yeşil ve yırtıcı bakışlıydı; içimde, serin bir odada çıplak olmakla hiçbir ilgisi olmayan bir ürperti dolaştı. Şimdiye kadar kimse bana onun baktığı gibi bakmamıştı. Vlad bana, bedenime ve ruhuma çoktan sahip olmuş

da bunu fark etmeyen tek kişi benmişim gibi bakıyordu. Rüyadaymış gibi ilerleyerek duşa girdim ve Vlad beni kendisine çektiğinde sertçe nefes aldım. Su buz gibiydi ama Vlad'ın teni kavurucuydu. Aynı anda hem yanıp hem donmanın şoku, Vlad'ın öpücüğünün yoğunluğuyla arttı. Dili, kaslı, alev alev bir demir parçası gibiydi; iri elleri, dolaştığı her yerde yakıcı bir arzu bırakıyordu. Tırnaklarımı geniş, kaslı sırtına geçirdim ve Vlad, akımı hissettiğinde alçak sesle güldü.

"Heyecanın, gücünü keskinleştirmesine bayılıyorum." Vlad bunları, ağzı aşağı, boynuma doğru kayarken hırıltıyla söylemişti. "Boşalmak üzereyken bütün vücudun titreşiyor. Şimdiye kadar hissettiğim en akıl almaz şey."

Sonra boynumdaki, üç gün önce deldiği yeri emdi. Delikler iyileşmişti ama Vlad'ın ağzının altında, adeta bana köpek dişlerini oraya gömdüğünde ne kadar zevk aldığımı hatırlatmak ister gibi, erotik bir haz dalgası toplandı. Daha ne yaptığımı fark edemeden Vlad'ın başını tutmuş, parmak uçlarımda dikilip onu iyice kendime çekmiştim.

Vlad eğlenir gibi değil de beni sahiplenir gibi, daha karanlık bir sesle güldü. "Sana ısırığımı arzulayacağını söylemiştim." Sonra sivri dişlerin, tenime sürtündüğünü hissettim. "İstediğin bu mu?"

Evet, buydu ve köpek dişlerinin tahrik edici okşayışıyla, acımasız, ne yaptığını çok iyi bilen ellerinin verdiği haz arasında, güç bela ayakta durabiliyordum. Arzu, kemiklerimi balmumu gibi eritmişti ve bacaklarımın arasındaki ıslaklık, duştan akan sudan fazlasıydı, ama Vlad'ın sesindeki şehvet-

li zafer tonu, içimde ilkel bir şeyin kıpırdanmasına sebep oldu. Evet, Vlad ısırığını, öpücüğünü ve ondan asla alamayacağım başka şeyleri arzulamama sebep olmuştu ama ihtiyaç içinde boğulan tek kişi olmayı reddediyordum.

Dizlerimin üzerine çöküp sertleşmiş erkekliğini sol elime aldım. Daha önce hiç yapmamıştım bunu. Ama diğer insanların gözünden görmüştüm ve bana bayağı basit gelmişti. Erkekliğinin ucunu ağzıma aldım, dilimi kadifeden daha pürüzsüz ama mermer gibi sert olan sıcak etinde dolaştırdım. Tepemden, iniltiyle tıslama arası bir ses geldi, sonra Vlad'ın eli yanağıma sürtündü.

"Durma."

Kelimeleri emir veriyordu ama sesi öyle değildi. O ses, bir yakarışın yoğunluğuyla çınlıyordu ve muhtemelen Vlad'ın lütfen demeye en çok bu kadar yaklaştığını duymuştum. İçten içe gülümsedim. Şimdi karşısındakinin istediğine sahip olan kimdi?

Erkekliğinin daha fazlasını ağzıma alıp sabunun belli belirsiz tadını duyumsarken Vlad sert bir kahkaha attı. Dişlerimi erkekliğine sürtüp dilimi kaskatı etinde dolaştırdım ve hepsini ağzıma alamadan durmak zorunda kalsam da onu dudaklarımla sardım. Soğuk su beni titretiyordu ama Vlad'ın sıcak bacakları göğüslerime bastırıyordu, kavurucu elleri saçlarımın arasındaydı ve ağzım onun nabız gibi atan, sıcak erkekliğiyle doluydu; vücudumun o noktaları enfes bir biçimde yanıyordu. Vlad'la her şey aşırı uçlarda yaşanıyordu ama şu anda başka türlüsünü istemezdim.

Ağzımı Vlad'ın ilk sevişmemizdeki hareketleri gibi ağır ağır geri çektim ve bunu hatırlayınca belden aşağımda bir sıkışma hissettim. Sonra onu tekrar ağzıma aldım ve yine hırıltılı iniltisini duydum. Vlad içimde olduğunda çıkardığı sesleri çıkarıyordu, vücudum da buna tepki veriyordu. Göğüslerim ağırlaşmış gibiydi, meme uçlarım sertleşerek hassaslaşmıştı, kasıklarım şişiyordu ve bacaklarımın iç kısmı ıslanmıştı. Böyle uyarılmak, başımı biraz daha hızlı hareket ettirmeme, onu daha sertçe emmeme sebep oldu. Sabun tadı, yerini tuzlu bir şeye bırakırken, Vlad'ın elleri saçımı daha sıkı kavradı.

"Evet. Öyle yap."

Sesi neredeyse gırtlaktan geliyordu ve bundan sonra mırıldandığı şey İngilizce değildi. Hızımı ve baskıyı arttırdım, o sert iniltilerin arasındaki boşluklar kısalırken, Vlad'ın erkekliği ağzımda daha da büyüdü. Kalçalarını öne arkaya sallıyordu ve elleri başımı daha sıkı kavradığında heyecanlandım, çünkü bu, beni yalarken ona ne kadar sıkı tutunduğumu hatırlatmıştı. Onun da aynı kontrol dışı tutkuyu hissetmesini istiyordum, o yüzden ağzımın baskısını artırdım, onu daha sertçe emdim, bacakları göğüslerime sürtünüp uçlarını tahrik ederken ben de inlemeye başladım. Daha hızlı hareket ettiğimde, ağzımdan damlayan salya, erkekliğinin ağzıma sığmayan kısımlarını kapladı ve o sırada bacaklarımın arasındaki zonklama, dayanılmayacak kadar şiddetlendi.

Birden dizlerimin üzerinden kaldırıldım ve kendimi Vlad'ın kollarında buldum. Bacaklarımı beline sarıp beni

duşun duvarına yasladığında, karolar sırtımı serinletti. Sonra Vlad dudaklarıyla benimkileri ezdi, ihtiyaçla zonklayan kısmımda onu hissettiğimde dudaklarımdan kopan iniltiyi boğdu. Derin darbesi sinir uçlarımın her birinin kör edici bir hazla alev almasına sebep olup neredeyse çığlık atmama sebep oldu. O kadar ıslanmıştım ki Vlad köküne kadar içime girdi ve geri çekilmeye başladığında, kendimi ona doğru iterek sessizce daha fazlasını talep ettim.

Bir an için Vlad'ın öyle geniş bir tebessümle gülümsediğini hissettim ki yalnızca dişlerini öptüm. Sonra belden aşağısını öyle kuvvetle öne itti ki kalça kemikleri klitorisime sürtündü ve bu sürtünüş, içime yeni haz dalgalarının dolmasına yol açtı. Onu öpmeye devam ederken inledim, ona sürtündüm, bacaklarımla belini iyice sıktım ve kollarımı boynuna doladım. Erkekliğini içime her gömüşünde zevk kat kat artıyor, bedenimin hazdan titrediğini hissetmeme sebep olacak şekilde, içimdeki görünmez ipleri çekiştiriyordu. Onu öpmek, hiç bırakmak istemediğim bir uyuşturucuydu, ama başım dönmeye başladığında, nefes almak için dudaklarımı onunkilerden ayırdım.

Vlad sağ elimi boynundan çözdü. "Bana bak Leila."

Gözlerimi kapattığımın farkında değildim ama bir noktada bunu yapmış olmalıydım. Nefesim kesildi, gözlerimi hafifçe araladım. Vlad'ın saçları, ıslak, koyu renk tutamlar halinde omuzlarına yapışmış, kasları da inlememe sebep olan her darbesiyle geriliyordu. Gözleri öyle bir parlıyordu ki güneşe bakıyor gibiydim. O bakış, beni kalçalarımın altına yerleştirdiği kollarından daha sıkı tutuyordu; sonra

Vlad elimi çevirip başparmağımın altındaki etli bölümü ısırdı.

Dudaklarımdan kopan ses neredeyse hayvansıydı. Vlad da bana kendimi öyle hissettiriyordu -vahşi, çekincesiz. Isı kolumdan yavaş yavaş vücudumun gerisine yayılırken o hisler şiddetlendi. Isırığının, dokunuşunun, vücudunun ve özellikle kanımı yutarken gözlerinde beliren coşkunun daha fazlasına ihtiyacım vardı. Hem de hemen.

O yüzden, Vlad dişlerini fazlasıyla çabuk çekip elimi bıraktığında, inleyerek itiraz ettim.

Vlad gırtlaktan gelen bir sesle, "Sıra sende," dedi.

Sonra bileğini, yaracak kadar derinden ısırdı ve ağzıma uzattı. O ilkel duygulardan ötürü hala kendimi kaybetmiş haldeyken kanını hiç duraksamadan yuttum ve o sert, bakırsı tada hiç aldırmadım, çünkü ağzımdaki *onun* kanıydı. Kanı geride tek bir damla bırakmamacasına yaladım ve yara kendi kendine kapandı. Yara iyileştiğinde, Vlad bileğini tekrar ısırdı. Bu kez bileğini dudaklarıma çeken ben oldum ve gözlerimi ondan ayırmadan kuvvetle emdim.

Yüzüne yerleşen tebessüm, görüp görebileceğim en vahşi şehvet ifadesiydi. Hareketleri sertleşti, hızlandı, iniltilerimi keskin çığlıklara dönüştürdü. Yarası ikinci kez kapandığında bileğini bıraktım ve başını aşağı, benimkine doğru çektim. Dili ağzımı, darbeleri kadar tahrik edici bir gaddarlıkla işgal etti, bense ikisine birden aynı coşkuyla karşılık verdim. Ellerini başımla kalçalarımın arkasına koymuş olmasa, arkamdaki karolar içime girişinin şiddetinden çatlayabilirdi ama umrumda değildi. Kanı damarlarımda ateş

gibi kayıyor, içimi daha da büyük bir vahşilikle dolduruyordu. Dünyada bu an dışında hiçbir şey yoktu ve fazla haz yüklenmesinden ötürü bütün bedenim sarsılırken soğuğu fark etmez oldum. İçimde ve dışımda hissettiğim tek şey sıcaklıktı.

Otuz Yedi

Vlad'ın bana her keşif misyonunda eşlik edeceğini varsaymıştım ama bunu yapmıyordu. Bazen beni bir vampirin evine gönderirken kendisi başka bir eve gidiyor, dokunmam için başka nesneler getiriyordu. Böyle yapmasının sebebini çözmem günler sürdü. Vlad beni, ona ihanet etmesi en az muhtemel olan müttefiklerine gönderiyor, daha riskli vampirlere kendisi gidiyordu. Böylece Marty için yapılan aramanın bölgesini genişletme sözünü tutarken, beni fazla tehlikeli gördüğü durumlardan korumayı sürdürebiliyordu.

Yaptığı şey, hem sinir bozucu hem dokunaklıydı ve zaten karman çorman olan duygularımı daha da büyük bir kaosa sürüklüyordu. Vlad görünmeye çabaladığı gibi kalpsiz bir yaratık olsa, en tehlikeli durumlara düşürerek benden sonuna kadar yararlanırdı. Ama bunu yapmıyordu. Gerçek Vlad hangisiydi? Kalbi sonsuza dek ulaşılmaz olan mı, güvenliğime intikama giden en hızlı yoldan daha fazla değer veren adam mı?

İçinde oturduğum siyah arazi aracı, yüksek, demir kapıların önünde durduğunda bunu düşünüyordum. Arabayı Maximus sürüyor, Shrapnel de ön koltukta oturuyordu; bense arka koltukta yalnızdım. Fazladan altı muhafızla dolu başka bir arazi aracı hemen arkamızdan geliyordu. Orada, Romanya'dan on beş dakika uzaktaydık ama etrafınıza baktığınızda, yakında kalabalık bir şehrin olduğunu tahmin edemezdiniz. Kapı gür bir ağaçlığın içinde gizliydi ve oraya giden uzun, çakıllı yol, sapaktan neredeyse hiç görünmüyordu. Tabii *oraya* giden ıssız yolu bulabildiğinizi varsayarsak. Mülkün sahibi ya mahremiyetine çok önem veriyordu, ya da beklenmedik ziyaretçilerden hiç hoşlanmıyordu. Üçümüz de bu tanıma harfi harfine uyuyorduk.

Maximus camını açtı ve yerden bir iki metre yükseklikteki metal konsolda bulunan bir düğmeye bastı. Kameranın Maximus'un sert hatlı yüzüne zum yaptığını duymadım ama görüntüsünün bir yere aktarıldığından hiç şüphem yoktu.

"*Vlad Tepesh küldöttei Gabriel Tolvai –hoz jöttek*," dedi.

Yalnızca adı anlayabildim. Gabriel Tolvai, Vlad'ın, Szilagyi'yle iş birliği yapmadığını düşündüğü müttefiklerinden biriydi. Yine de Tolvai, en yakın komşuların, hayvan türünden olduğu ıssız bir bölgede yaşıyor olsa da listeden bir ad daha silmiş olacaktık.

Yüksek kapılar kayarak açıldı, biz de aralarından geçtik. Bir futbol sahası uzunluğundaki bir alanı aştıktan sonra, Maximus heybetli, iki katlı, koyu sarı süslemeleri olan beyaz bir evin önünde durdu. Eski dünya mobilyaları, evin

gerçek yaşını yansıtmaktan çok, estetik bir seçim gibi duruyordu ve ev büyük olsa bile, yine de Vlad'ın evinin dörtte birinden küçüktü.

Ana girişe benzeyen yerde, ellerinde otomatik silahlar olan iki sakallı muhafız duruyordu. Burası bir vampir mülkü olduğundan, büyük silahların kurşun değil, gümüş mermilerle dolu olduğunu tahmin ettim. Maximus ve Shrapnel endişeli görünmüyorlardı. Arabadan indiğimizde çift kanatlı kapıyı geçmemiz için açık tutan muhafızlara bakmadılar bile. O yüzden ben de soğukkanlı davranışlarını taklit ettim. Diğer silahlı eşlikçilerimiz arabadan inip araçların yanında kaldı; varlıkları sessiz olduğu kadar tehditkardı. Her zaman yaptığım gibi, Tolvai'nin evinin eşiğini aştığım anda içimden, 80'lerde çıkış yapmış en kötü şarkıları söylemeye başladım. Başka bir akıl okuyucuya rastlama riskini hazırlıksızken almaya hiç niyetim yoktu.

Pas rengi saçları olan ince bir çocuk, koridorda bize doğru yürüyordu. Altında kot pantolon, ayağında spor ayakkabılar, üzerindeyse Ed Hardy tişörtünün üzerine geçirdiği siyah bir ceket vardı. Amerika'da içki satın alabilecek kadar bile yaşlı görünmüyordu, o yüzden Maximus'la Shrapnel ona başlarıyla selam verdiklerinde şaşırdım.

Maximus resmi bir dille, "Atamızdan sana selam getirdik Tolvai," dedi.

Tolvai tek kelimesini bile anlamadığım bir diyalog patlamasıyla cevap verdi. Rumence konuşmuyordu -o dildeki bazı kelimeleri tanımakta ustalaşmaya başlıyordum- ama Shrapnel elini kaldırdığında, kafa karışıklığım kısa kesildi.

"Vlad, konuğunun söylenen her şeyi anlaması için onun yanında İngilizce konuşmanı rica ediyor."

Tolvai ağır bir aksanla, "Öyle mi?" dedi.

Kehribar rengi gözleri beni baştan aşağı süzdü. O gözlere baktığımda, Tolvai'yi benden daha genç sanma yanılgısına nasıl düştüğümü anlayamadım. O mücevher renkli gözlerde asırların ağırlığı vardı. Gözlerinin, beni yüzümdeki yaradan ayakkabılarıma dek süzüşü, bir insanın onun için zerrece değeri olmadığını belli ediyordu.

Tolvai, "Madem Vlad öyle istiyor, söylediklerimi tekrar edeyim." Ben gürbüz bir fokmuşum, kendisi de büyük, beyaz bir köpek balığıymış gibi gülümsedi. "Ne oldu ki Vlad en kıdemli muhafızlarını, geleceklerini haber vermek için bana telefon bile etmeden evime yolladı?"

"Yakın zamanda dört vampir, Vlad'ın güney Suceava'daki işletmelerinden birini kundakladı," dedi Maximus. "Kundakçılardan üçü öldürüldü ama biri kaçmayı başardı. Vlad müttefiklerinin hepsinden, bu son kundakçıyı bulmasına yardım etmelerini rica ediyor."

Tolvai'nin dudaklarına çok hafif bir tebessüm dokundu. "Ona elbette yardımımı sunacağım. Bir vampirin bölgesine yapılan bir saldırının intikamı çabucak alınmalıdır. Aksi takdirde düşmanları bunu bir zayıflık alameti olarak görebilir."

Bu üstü kapalı alaycılık beni şaşırttı. Tolvai, kuşkulular listesinde değildi ama Vlad tahminini yeniden gözden geçirmeliydi. Shrapnel de bu imayı hoş karşılar gibi görünmüyordu. Bakışı Tolvai'nin aldatıcı denecek kadar genç

görünen yüzünde delik açacak kadar dikti ama vampir, en ufak bir endişe belirtisi bile göstermedi. Aslında, bakışlarını yine umursamaz bir tavırla bana diktiğinde, bana ya Vlad'a sonuna kadar sadıkmış -alaycı olsa da- ya da yeteneklerimden henüz haberi yokmuş gibi geldi.

Shrapnel yumuşak bir sesle, "O halde Leila'nın, evindeki birkaç eşyaya dokunmasına itirazın yoktur," dediğinde, iki varsayımım da sınanmış oldu.

Tolvai'nin yüzünden kafa karışıklığı okunuyordu ama vampir, paniğe kapılmış gibi görünmüyordu. "*Miért?*" dedikten sonra İngilizce, "Ama neden?" diye düzeltme yaptı.

Maximus'un cevabı, "Çünkü Vlad öyle istiyor" oldu.

İri yarı vampirin ipeksi sesini kim duysa, bu sesteki meydan okumayı fark ederdi. Tolvai'nin dudakları gerildi ve o kadim gözler olmasa, tam kapsamlı bir öfke nöbeti geçirmeye hazırlanan bir yeni yetmeye benzeyebilirdi. Gerginlik dolu birkaç saniye boyunca, Tolvai'nin bu talebi reddedip etmeyeceğini merak ettim. Ama Tolvai sonra elini salladı.

"Madem Vlad öyle istiyor, misafiri evi dolaşabilir. Ama Amerikan deyişini tekrarlayacak olursam, bir şeyi kırarsa onu satın alır."

Sağ eldivenimi çıkarırken, Maximus ve Shrapnel'e baktım. "Bir şey bulursam size haber veririm."

"Ne gibi?" diye sordu Tolvai sertçe. "Bu kundakçıyla bir alışverişim olduğunu mu ima ediyorsunuz?"

"Elbette hayır." Shrapnel son derece soğukkanlı konuşmuştu. "Ama adamlarından biri arkandan iş çevirip Vlad'la ateşkesinizi bozmuş olsa, bunu bilmek istemez miydin?"

Koridorda ilerleyerek güç yarışını vampirlere bıraktım. Tolvai gergin bir sessizlikten sonra sertçe, "Bu konuyu Vlad'la konuşacağım," dedi. Sonra yanımdan bulanık bir leke gibi hızla geçti, merdivenleri tırmanıp gözden kayboldu. Vampir olsam, evinin aranmasına duyduğu öfkenin kokusu burun deliklerimi tıkayabilirdi.

Maximus'la Shrapnel'e baktım, omuz silktim, sonra yoluma devam ettim. Tepemde dikilmediklerinde daha iyi yoğunlaşabildiğimi öğrenmişlerdi. Tolvai'nin giriş holü, etkileyicilikte Vlad'ınkinin yanına yaklaşamazdı, ama pastel renkler, bizimkinin daha koyu, gotik renklere olan düşkünlüğünden daha çok hoşuma gitti. Karşıma ilk çıkan odaya girdim; burası beyaz, mermer bir şöminesi ve boyumun üç katı yükseliğinde tavanı olan, zarif bir oturma odasıydı.

İçeri girdiğimde gösterişli bibloları ve diğer sanat nesnelerini görmezlikten geldim. Kendimi yıllar boyu neye *dokunmayacağım* konusunda eğitmiş olmam, en ağır özlü nesneleri seçmemi kolaylaştırıyordu. Yüksek trafik seviyesine rağmen ışık düğmeleri ve lambalar söz konusu bile olamazdı, ama kapı tokmaklarına, her tür açma kapama koluna, çekmecelere, koltuk kolçaklarına, kalemlere, gözlüklere ve benzeri şeylere dokunabilirdim. Beslenme, seks ve Tolvai'nin personeline verilen sert disiplin sahnelerini gösteren birkaç nesneyi elledikten sonra bir sonraki odaya geçtim. Ardından bir sonraki odaya. Maximus ve Shrapnel koridorda kalarak beni rahat bıraktılar; bu sırada anılarla gerçekliğin sürekli çarpışması, kendimi çok canlı bir asit tribi yaşıyormuşum gibi hissetmeme sebep oluyordu.

Dördüncü odadaki güneş ışığı rengindeki bir kanepeyi okşadığımda salon yok oldu, yerini tek bir ahşap kapısı olan çıplak, beton duvarlar aldı. İçeride tanıdığım iki vampir vardı. Biri gümüş çivilerle duvara mıhlanmıştı, diğeriyse kürklerle kaplı bir yatakta oturmuş, iPad'iyle bir şeyler yazıyordu.

Szilagyi başını yana yatırdı, sonra ayağa kalktı. Kendimi Tolvai'nin evindeki akıl okuyuculardan savunmak için, içimden şarkı söylemeye başlamıştım ve şarkı sözleri ben bağı koparamadan görünmez varlığımı belli etmişti.

"Benim küçük psişik casusum, ne zaman döneceğini merak ediyordum," dedi Szilagyi, kedi mırlamasını andıran bir sesle. Sonra Marty'nin yanına yaklaştı ve bir bıçak, elinde sihirle yaratılmış gibi belirdi. "Eğlencenin bir kısmını kaçırdın ama hepsini değil."

Olacakları durdurmak için ne gerekirse söylemeye hazırdım. *Ona zarar vermene gerek yok*, diye düşündüm. *Ben, zaten taraf değiştirmek istiyorum.*

Szilagyi bana öyle sertçe gülümsedi ki tebessümü buzun çatlamasına sebep olabilirdi. "Bu doğruysa, o zaman düşüncelerini neden o şarkının arkasına saklıyorsun... Leila?"

Gerçek adımı kullanışını duymazlıktan geldim. Vlad'ın dediği gibi, Szilagyi'nin izimi bulması zaten an meselesiydi.

Burada başka akıl okuyucular olabilir, diye doğaçlama yaptım. *Öyleyse, müziğin altından düşüncelerimi okuyamazlar ama seninle temas kurarak hayatımı riske atıyorum ve bu, ciddi olduğumu sana göstermeli.*

Szilagyi'nin ona kazara bağlandığımdan haberi yoktu ama kolçaktaki özü öyle yoğundu ki, anında mesaj sistemi gibi işlemişti.

"Ah." Szilagyi sözlerim üzerine düşünüyor gibi göründü. Sonra, "Tepesh'e olan sadakatinden neden vazgeçtin?" diye sordu. "Son konuşmamıza çok kararlı görünüyordun."

Szilagyi'nin inanabileceği bir sebep aradım. *O zamandan beri işler değişti. Bana Vlad'ın iyi kalpli numarası yaptığını söylemiştin ve haklıydın.*

Marty bir keresinde bana, "En iyi yalanlarda doğruluk payı bulunur," demişti. O fikre tutundum ve düşüncelerimi sürekli tekrarlanan şarkı sözlerinin arkasına saklayarak söze devam ettim.

Vlad ona duygusal olarak bağlanmam için beni baştan çıkarmakta bile sakınca görmedi, ama beni evine getirdiği ilk günden beri, adamları ailemi gözetliyormuş. Sen Marty'yi kaçırdığında, ailemi bana karşı cephane olarak kullanmak için kaçırdı. Ama çok yanılıyor, çünkü ailemle birbirimizden uzaklaşalı yıllar oldu. Umursadığım tek kişi Marty. O yüzden sana ait bir şeyi gizlice yanıma aldım ve buraya gelir gelmez seninle temasa geçtim.

"Peki, burası dediğin, neresi Leila?" diye sordu Szilagyi pürüzsüz bir sesle.

Yalanlarım fazlasıyla iyi işlemiş ve şimdi beni tuzağa düşürmüştü. Duraksadım. Szilagyi elini Marty'nin yüzüne sürterek onu okşuyormuş gibi yaptı. Marty hiçbir şey söylemedi ama başını belli belirsiz iki yana salladı. Kendisine yapılan -ve yapılmak üzere olan- onca şeyden sonra,

Szilagyi'ye bilgi vermemi istemiyordu. Gerçekten, sahip olduğum en sadık arkadaştı.

Yine de Vlad'a ihanet edemezdim, ayrıca Szilagyi'ye cevap vererek Maximus'la Shrapnel'in ölümüne sebep olamazdım. Çünkü vampirler, Szilagyi'nin beni savaşmadan kaçırmasına izin vermezlerdi. Midemin düğüm düğüm olduğunu hissederek, *sana söyleyemem,* diye düşündüm.

Szilagyi dilini şaklattı. "Büyük talihsizlik."

Sonra bıçağının parıltısını gördüm. Marty bağlarının izin verdiği kadar eğilerek iki büklüm oldu. Yere, yoğun, kırmızı bir şey döküldü.

İçimden, *kes şunu*, diye kükredim.

"Bana nerede olduğunu söylediğinde keseceğim," diye karşılık verdi Szilagyi. Bıçağını savurmaya devam etti. Yere taze kanlar döküldü ve Marty, kabuslarıma girecek bir sesle çığlık attı.

Yine içimden bağırarak, *söyleyemem*, dedim. *Maximus ve Shrapnel burada, yanımdalar. Gelirsen beni almana engel olmak için beni öldürürler.*

"Hem Maximus hem Shrapnel, öyle mi?" Szilagyi duraksadı ama korkuyla değil. Vampirin sevindiği belliydi. Belli ki enfes durumuma tuz biber olan bir şey söylemiştim.

Evet. Ve sayılarının sizinkinden az olduğunu fark ederlerse beni öldürürler, diyerek sözlerimi tekrarladım; Szilagyi'yi vazgeçirecek bir sebep arıyordum. *Ölüyken işine yaramam, o yüzden bana biraz zaman ver. Vlad'ın beni sağa sola gönderdiğini duymuş olabilirsin. Koşullar daha iyi olduğu anda seninle temasa geçeceğim.*

Szilagyi, gerçekte orada olsam, göz hizama denk gelecek bir noktaya bakmak için Marty'ye arkasını döndü.

"Pekala," dedi.

Geri adım atması beni o kadar şaşırttı ki aklım bir an için boşaldı. "Ama bana yalan söylüyorsan," diye devam etti vampir, "arkadaşın öyle büyük bir acı çeker ki onu sonunda öldürdüğümde, cehenneme gitmek canına minnet olur."

Cennete ve cehenneme inanmamam, bu tehdidin beni ürpertmesine engel olmadı. *Yalan söylemiyorum. Yanımdaki muhafız sayısı azalır azalmaz seninle temasa geçeceğim. Vlad, onsuz dolaşmama izin vererek şimdiden gevşemeye başladı.*

Marty için duyduğum korku, düşündüğüm her hecenin gerçek yanılsamasıyla çınlamasına sebep oluyordu. Szilagyi birkaç saniye sonra bana yine buz gibi bir tebessümle gülümsedi.

"Benimle temasa geçip seni alabileceğim yeri bildirmek için bir haftan var. Yoksa arkadaşın, ihanetinden ötürü acı çeker."

Anladım, diye düşündüm ve bunu nasıl başaracağımla ilgili şüphelerimi bir kenara bırakmaya çalıştım.

Szilagyi'nin koyu kahverengi gözleri, ruhumun içini görür gibiydi. "O zaman yakında senden haber alacağım Leila."

Bağlantıyı koparıp dizlerimin üzerine çöktüm; hala kafamda, rockçıların saçlarının kız arkadaşlarınınkinden daha uzun olduğu bir döneme ait şarkılar çalıyordum. O iğrenç, gri oda, yerini açık mavi, sarı ve şeftalinin tonları-

na bıraktı; yüksek pencereler, güneşli kış gününün ışığını içeri alıyordu. Marty'yi korkunç bir ölüme mahkum etmiş olabileceğim için duyduğum korku, içimdeki azimle yarışıyordu. Kendi kendime dua eder gibi, *bunu yapabilirsin,* dedim. Tolvai'nin evindeki birinin Szilagyi'yle bağlantısı vardı. Onun kim olduğunu öğrenecektik, Vlad onu anasını ağlatıncaya kadar sorgulayacaktı, sonra Szilagyi'nin yerini öğrenip Marty'yi vaktinde kurtaracaktık. Kendimi inanmaya zorlayana kadar bunları tekrarlayıp durdum.

Daha yirmi dakika geçmemişti ki saldırıya uğradık.

Otuz Sekiz

Ben kimin ona kafa tuttuğunu öğrenebilme umuduyla Tolvai'nin evini aramaya devam ederken, ilk pencere parçalandı. Kafam buna iyi niyetli bir şeyin sebep olduğunu sanmayacak kadar iyi çalıştığından Maximus ve Shrapnel'i aramak için odadan kaçtım. Onları giriş holünde görene dek geçen birkaç saniyede, ev tam kapsamlı bir saldırıya uğradı.

Camlar içe doğru patladı ve vampirler pencereden içeri dalıp holdeki iki adama saldırdılar. Dışarıdan da çatışma sesleri geliyordu ve silah sesleri kendimi içgüdüsel olarak yere atmama sebep oldu. Yere yattığımda, onlara yardım etmeye çalışmamın iyi olup olmayacağını, ayaklarına dolaşıp dolaşmayacağımı bilemedim. Birden arkadan yakalandım, biri sağ bileğimi çelik gibi bir kavrayışla tuttu. Beni tutan her kimse, vücuduna geçen voltajdan ötürü küfür etti ama ona bütün gücümle saldıramadım. Vlad'a bağlanıp ona saldırıyı haber veremiyordum, çünkü sağ elimi oynatamıyordum.

Sonra bir ses, ağır aksanlı bir İngilizce'yle, "Mücadele etmeyi bırak! Szilagyi bana seni koruma emri verdi," diye tısladı.

Tolvai. Szilagyi'yle iş birliği yapan, onun adamlarından biri değildi. Bizzat kendisiydi. Szilagyi'nin, ona nerede olduğumu söylemeyi reddettiğimde öyle kolayca geri adım atmasında şaşılacak bir şey yoktu. Tolvai, evi aranıyor diye öfkeyle çekip gitmemiş, Szilagyi'ye beklenmedik ziyaretçilerinden söz etmek için acele etmişti. Szilagyi de nereye saldıracağını o şekilde öğrenmişti. Szilagyi'yi ilk kez iPad'iyle bir şeyler yazarken gördüğümde, vampir muhtemelen saldırı emrini veriyordu.

Tolvai beni merdivenlerden çıkarıp üst kattaki yatak odalarından birinin dolabına soktu. O sırada savaş sesleri devam ediyordu.

Bağırtılara ve duvarlarla yerlerin sarsılışına bakılırsa, Szilagyi büyük bir güçle saldırmıştı. Maximus'un, Shrapnel'in ve diğer muhafızların hiç şansı yoktu. Gözlerim yaşlardan yanıyordu ama düşmanın beni ağlarken görmesine izin vermeyecektim. Tolvai'nin, bileğimi herhangi bir şey yapmama izin verecek kadar bırakacağını umarak bekledim ama öyle olmadı.

Bağırtılar ve sarsıntılar sonunda kesildiğinde, sessizlik beni bir dehşet dalgasıyla boğar gibi oldu. Maximus ve Shrapnel hala sağ mıydı? Sonra bir adamın sesini duydum; elbette İngilizce konuşmuyordu. Tolvai de aynı dilde cevap verdi. Sesinden, içinin rahatladığı anlaşılıyordu.

"Ne?" diye sordum.

Tolvai cevap vermedi ama yakınımda durmak hoşuna gitmiyormuş gibi, benden uzaklaştı. Onu bir akımla vuramadan ya da Vlad'a bağlanamadan, önümde, bana tekinsiz denecek kadar tanıdık gelen biri belirdi.

Beni yanan kulüpte ölüme terk etmiş olan gümüş saçlı vampir, mırlar gibi, "Tekrar merhaba," dedi.

Yumruğunu görmedim. Yalnızca karanlığın çabucak söndürdüğü bir acı patlaması hissettim.

Ne kadar zaman baygın kaldığım konusunda hiçbir fikrim yoktu ama ağzımda kimyasal bir tatla, el ve ayak bileklerimi acıtan ipleri hissederek uyandım. Başım zonklamıyordu ve böylesi, son zamanlarda Vlad'ın kanını ne kadar çok içtiğimi hatırlayana dek beni şaşırttı. Vlad'dan aldığım besin, iyileşme sürecimi hızlandırırdı. Gelgelelim, can yakacak kadar düşük olan hava sıcaklığına bir yararı olmuyordu. Dişlerim hemen takırdamaya başladı ama aklımdan başka bir düşünce geçirmeden, Right Said Fred'in, *I'm Too Sexy* şarkısını içimden söylemeye başladım. Bir 80'ler şarkısı değildi ama sürekli tekrarlandığında yeterince sinir bozucu olacaktı.

Gözlerimi açmaya cesaret ettiğimde ne gri beton duvarlar, ne Szilagyi'yi, ne de Marty'yi gördüm. Ahşap bir bölmedeydim, samanla kaplı zemin, kuvvetli bir at kokusu yayıyordu ve vücuduma sarılmış olan kaşındırıcı bir battaniye dışında çıplaktım.

Ama yalnız değildim.

Gümüş saçlı vampir, yüksek bölme kapısının üzerine oturmuş, dar tahta şeridin üzerinde dengede duruyordu.

Bana yüzünde, soğuktan zaten tir tir titremiyor olsam bile, ürpermeme sebep olacak, küçük, alaycı bir tebessümle bakıyordu.

Kendini beğenmiş bir tavırla, "Başkasını mı bekliyordun?" diye sordu.

Düşüncelerimin arasından tek bir, *ah, kahretsin,* cümlesinin sıyrılmasına izin verdikten sonra onu da bu bluzu giyemeyecek kadar seksi olduğumu iddia eden şarkı sözlerinin altına gizledim -gerçi o anda üzerimde bluz yoktu. Szilagyi'nin görünmemesi, yakında olmadığı ve düşüncelerimi dinlemediği anlamına gelmiyordu.

"Aslında evet," dedim. Dişlerim takırdamıyor olsa konuşmam kulağa sakin gelirdi. "Szilagyi nerede?"

Gümüş saçlı aşağı atladı ve yere elbette kusursuzca indi. Üzerinde soğuğa karşı giydiği krem rengi bir kazak ve uzun, süet bir ceket vardı, çikolata rengi pantolonunun kumaşı da fitilli kadifeye benziyordu. Ama dikkatimi çeken, eldivenleri oldu. Ellerinde, Vlad bana normal görünen bir çift eldiven almadan önce kullandıklarıma benzeyen, fazla büyük, endüstriyel eldivenler vardı. Üstelik gümüş saçlının elindeki tek şey bunlar da değildi. Elinde ahşap bir çekiç ve fildişinden yapılmışa benzeyen bir bıçak vardı.

Az önceki, *ah, kahretsin,* düşüncesi bir basamak yükselerek, *ah, siktir,*'e dönüştü.

"Szilagyi'ye fikir değiştirdiğini, onun tarafına geçmek istediğini söylemişsin ama o buna inanmıyor," dedi vampir, neşeyle. "Buna inanana kadar, Vlad'ı çağırıp onu pusuya düşürmeye çalışabilirsin diye sana yaklaşmayacak."

Yüz hatlarımı, korkumu belli etmeyecek şekilde kontrol altına aldım ama kendimi, midem dizlerime düşmüş gibi hissediyordum.

"Elimde ona bağlanmak için kullanabileceğim bir şey yokken Vlad'ı nasıl çağıracağım? Daha da önemlisi, Szilagyi'yle görüşmeden onu dürüstlüğüme nasıl inandıracağım?"

Vampirin tebessümü genişledi ve silahlarını havada çevirip tekrar yakaladı. "Ben de bu noktada devreye giriyorum."

Bu, beklediğim -dehşetle- cevaptı. Vampir, daha iletken olan çelik yerine, ahşap ve kemikten yapılma işkence araçları seçmeyi bile ihmal etmemişti ve eldivenleri de onu benden kopabilecek akımlara karşı koruyacaktı. İçim umutsuzluktan düğüm düğüm oldu. Kendimi Szilagyi'ye onu tuzağa düşürmek için vermek istemiştim ama Vlad o planı veto etmişti. Szilagyi'nin bana inanmayacağını, gerçeği söyletmek için işkence edeceğini söylemişti. Görünüşe göre haklıydı.

Tanıdık bir ses, "Onu rahat bırak!" diye bağırdı.

Afallayarak, "Marty?" dedim.

Etrafıma baktım ama birçok bölmeden birinde olsam da duvarlar o kadar yüksekti ki diğerlerinin içini göremiyordum.

"Evet, onu getirdim," dedi gümüş saçlı. "Senin dayanıklı olduğundan şüpheliyim ama beni bir kere şaşırttın. O yüzden, sana yapacaklarıma katlanabilsen bile, ona yaptıklarımı görünce, çözüleceğine bahse girerim."

Tersçe, "Neden gözlerinin ışığını, yakın vampir hipnotizmasını kullanarak çifte ajan olup olmadığımı öğrenmiyorsun?" diyerek farklı bir taktik denedim.

Vampir güldü. "Çünkü Marty bana, hastalığından ötürü düzenli aralıklarla vampir kanı içtiğini söyledi." Parmağıyla gözünün kenarına tık tık vurdu. "Bu da bunlara karşı bağışıklı olduğun anlamına geliyor."

Cevaplarımla onu kandırmayı bu yüzden ummuştum ama Marty'nin onlara vampir kanı içme ihtiyacımdan bahsetmemiş olduğu yönündeki umudum geri tepmişti. Görünüşe bakılırsa, oynadığım kumar geri tepmişti. Dondurucu hava sıcaklığından ötürü titremeye devam ediyordum ve gümüş saçlı oramı buramı kestiğinde kanımın bu yüzden daha yavaş akacağı yönünde marazi bir düşünce üşüştü aklıma.

Eldivenlerim yok olmuş, bileklerim iki ayrı ahşap direğe bağlanmıştı ama parmaklarımla sağ elime dokunabiliyordum. Olabildiğince az dikkat çekecek bir hareketle parmaklarımı avcuma doğru kıvırdım. Vlad'ın ipliği başparmağımın altına gömülmüş bir alev gibi parladı ama başka kimseye bağlanmadım. Gümüş saçlı beni buraya getirip sonra da bağlarken, kendi akım geçirmez eldivenlerini kullanmış olmalıydı.

Kötü haberlerin ardı arkası kesilmiyordu. Vlad'ı, bağlı ve çıplakken bile onu olduğum yere yönlendirebileceğim konusunda temin etmiştim ama Szilagyi'nin beni, kendi olduğu yere götüreceğini sanmıştım. Gümüş saçlının beni, elimin altındaki tahtadan alabildiğim yegane özle-

rin, atlara ait olduğu bir ahıra bağlayacağı aklıma gelmemişti.

Gümüş saçlı, battaniyeyi üzerimden çekip aldı. Ahır rüzgarlı değildi ama yine de kendimi, soğuk, vücuduma yumruklar indirilmiş gibi hissettim. Daha önce donmak üzere olduğumu sanmıştım ama battaniyeyi kaybedip de vücut ısımı hiçbir şekilde muhafaza edemez olunca öyle şiddetli bir biçimde titremeye başladım ki el ve ayak bileklerimin etrafındaki ip, etime batmaya başladı.

Gümüş saçlı, ya her yerimin sallandığını görmekten hoşlanmıştı, ya da işkenceden önceki ara faslını çok seviyordu. Peygamber çiçeği mavisi gözlerinde, beni süzerken zümrüt yeşili benekler belirdi.

"Ah, nereden başlasam acaba?" diye yüksek sesle düşündü.

Marty yine bağırmaya, küfretmeye, gümüş saçlı canımı yakarsa ondan intikam alacağını haykırmaya başladı. Ama Marty'nin yaptıkları, vampiri yalnızca eğlendirmiş gibiydi. Umutsuzluğum, kendimi boğuluyormuşum gibi hissedecek kadar şiddetlendi. Vlad'la temasa geçebilirdim ama ona söyleyebileceğim tek şey, bir ahırda olduğumdu. Hala Romanya'da olup olmadığımı da, ne kadar uzun süre baygın kaldığımı da bilmediğimden, ne büyüklükte bir bölgeyi taraması gerekeceğini bilemeyecekti.

Senden asırlarca daha yaşlı birini zekanla alt edebileceğini sanırsan, sonun böyle olur, dedi sinsi bir iç ses. *Büyük laflar edip durdun ama şimdi sen de, arkadaşın da öleceksiniz ve çığlık atmak dışında yapabileceğin hiçbir şey yok.*

Canın cehenneme, diye düşündüm. İçimde çelik gibi bir sertlik hissetmiştim. O karanlık iç ses, babamın ilişkisini anneme sevgiden değil, kinciliğimden ötürü ispiyonlamak, bileğimi kesmek ve iyileştikten sonra ailemden uzaklaşmak gibi, en büyük hatalarımın sorumlusuydu. Şimdi o sesin hareketlerime yön vermesine izin vermeyecektim. Evet, bütün planlarım suya düşmüştü ama yenilerini yapacaktım. Gerçekten ölebilirdim ama her aşamada savaşacaktım.

Dişlerim kekelememe sebep olacak kadar şiddetle takırdasa da, "S-s-senin adın nedir?" diye sordum.

Vampir alaycı alaycı soludu. "Beni oyalamaya mı çalışıyorsun? Bunlar bana işlemez."

"O-o-oyalamaya çalışmıyorum, ama b-bana işkence edeceksen en azından birbirimize adımızla h-hitap edebiliriz."

Vampir güldü. Başka koşullar altında olsa, onunki gibi hoş bir yüzü, parlak mavi gözleri ve koşucu vücudu olan birinin çekici olacağını söylerdim ama kimse, sizi sulu bir biftekmişsiniz gibi doğramaya hazırlanırken gözünüze hoş görünemezdi.

"Aron Razvan olarak doğdum ama son üç asırdır kendime... İngilizce tercümesiyle, *Yarıcı* diyorum."

Vahşet çağrıştıran bir lakap seçmiş olması şaşırtıcı değildi. Sert görünmek isteyen kimse *Taç Yaprağı* gibi bir lakap seçmezdi.

"Leila D-Dalton," demeyi başardım. Soğuktan biraz daha şiddetle titresem, bir yerlerimde çıkık olabilirdi.

Yine neşeli bir tebessüm. "Eh Leila, bu canını yakacak. Ama Szilagyi'yi kandırmaya çalışmadığın sonucuna varırsam, seni iyileştirip ona göndereceğim." Tebessümü soldu; gözleri, içlerinde tek bir mavi zerre kalmamacasına yeşile döndü. "Ama bizi kandırmaya çalışıyorsan, buna pişman olacaksın."

Sonra o soluk renkli fildişi bıçak omzumu yardı ve Yarıcı'nın konuşmasının bittiği anlaşıldı.

Otuz Dokuz

Son on iki yılda acıyla, hafif, orta, akut, yoğun, dayanılmaz ve özgürleştirici olarak kademelere ayıracak kadar haşır neşir olmuştum. Sonuncusu kulağa tuhaf gelebilirdi ama daha önce bu kademelerin hepsinden geçip hayatta kaldıysanız, sonuncusu -kaçınılmaz olarak ölüm denen tatlı hiçliğe giden kademe- içinizi rahatlatır.

Yarıcı'yla üçüncü kez 'özgürleştirici' kademesine girmiştim. Diğer iki seferinde olduğu gibi, vampir çok geçmeden, önceden kendi kanıyla doldurduğu şırıngalardan birini kullanarak bana zorla kanını içirecek, ben ölerek planlarını mahvetmeden, verdiği zararı tamir edecekti. Ama şimdilik, yaşamla ölüm arasındaki uçurumun kenarında sallanırken, kafam bir an için berraklaştı.

Tek yapmam gereken, vampirin Marty'ye işkence etmeye başlamasını beklemekti. Bana henüz aslında kime sadık olduğumu itiraf ettirememişti ve sinirlenmeye başlıyordu. Çok geçmeden beni, arkadaşıma duyduğum sevgi vasıta-

sıyla yıkmaya çalışacaktı ama Yarıcı, beni yutmaya zorladığı her damla kanın bedenimi iyileştirmekten fazlasını yaptığının farkında değildi. Bu kan, gücüme güç katıyordu. Gücümün içimde şiddetlendiğini, tenime baskı yaptığını, bunca vampir kanı yutmamış olsam beni öldürecek kadar güçlü, kavurucu bir yoğunlukla içimde kaynadığını hissediyordum.

Elimden fırlamaya çalışan elektrik nehirlerine güçlükle ket vuruyordum. Yarıcı bana yalnızca iletken olmayan silahlarıyla, plastik şırıngalarla ve kalın, lastik eldivenleriyle dokunma konusunda bu kadar dikkatli olmasa tehlikeyi sezebilirdi. Ama şu durumda, aldığı önlemler sonunu getiren şey olacaktı.

Gelgelelim ona dokunmak yeterli olmayabilirdi. İlk dokunuşumda en büyük günahını görürdüm. Ama beni Tolvai'nin evinden almadan önce nerede olduğunu göremeyebilirdim. Nerede olduğumu -ve Szilagyi'nin nerede olduğunu- kesinlikle öğrenmemin tek yolu, Yarıcı'nın gözlerinden bakmaktı.

Ya da daha doğrusu, kemiklerindeki anılara bakmak...

Yarıcı Latince'yle Rumence karışımı bir şeye benzer bir dilde küfrettiğinde, karanlığın üzerime üzerime geldiğini hissettim. Sonra vampir, iğnesiz bir şırıngayı ağzıma tıktı ve yine soğuk kanının tadını aldım. O sıvı boğazımdan aşağı kayıp kanıma karıştığında, içimi ateş gibi yaktı. Bedenim iyileşirken seğirdi, içimdeki güç dalgasından ve sayısız sinir ucunun birbirine kenetlenerek iyileşmesinin ızdırabından titremeye başladım.

"Ya gerçeği söylüyorsun, ya acayip güçlüsün," dedi Yarıcı, bu kez İngilizce konuşarak. "Haydi, hangisi olduğunu öğrenelim."

Görüşümü netleştirmek için gözlerimi kırpıp geri açtığımda ahır kapısının açık olduğunu gördüm. Benim bölmemin tam karşısında, başka bir açık ahırda, Marty duruyordu. Direklere benim gibi iple bağlanmamış, birçok yerine saplanan gümüş çivilerle mıhlanmıştı. Teninin solgunluğuna bakılacak olursa günlerdir beslenmiyordu ve yaralarının etrafında az miktarda kan vardı.

Gümüş zehirlenmesi, açlık ve kanını boşaltmak, bir vampirin gücünü elinden almanın en etkin yollarıydı. Yarıcı, amatör olmadığını kanıtlamıştı. Ama aynı anda hem kalbimi kıran hem de içimi vahşice bir kararlılıkla dolduran, Marty'nin yanaklarındaki kızıl izleri görmek oldu. Marty, Yarıcı'nın bana işkence yapışını dinlerken ağlamıştı -hem de öyle çok ağlamıştı ki gözyaşları pembeden kırmızıya dönmüştü.

"Umarım Vlad bağırsaklarını söker ve onları gözlerinin önünde yakar," diye hırladı Marty, Yarıcı'ya.

Vampir güldü. "Onun bunu birine yapışını izlemiştim, bilesin. Koku iğrenç oluyor."

Yarıcı ona yaklaştığında Marty tükürdü. "Ona bir kez olsun bile o kadar yaklaştıysan, seni öldürmemekle hata etmiş demektir."

Sırtı bana dönük olduğundan Yarıcı'nın yüz ifadesini göremiyordum ama sesi, etrafımızdaki havadan bile daha soğuk bir hal aldı.

"Ah, bana öldürmekten beterini yaptı. Beni dönüştürdükten daha birkaç ay sonra soyundan attı. Sırf, bitmek tükenmek bilmeyen aptalca kurallarından birini çiğnedim diye. Szilagyi beni bulup yanına alana kadar asırlar boyu her vampirin esiri oldum. Ama neyse, geçmişten yeterince söz ettik." Lastik eldivenleri çıkarıp bir kenara attı. "Sıra sende."

Yarıcı, Marty'nin bir yirmi beş boyundaki vücuduyla neredeyse aynı hizaya gelinceye dek çömeldiğinde Marty'yi kısa bir süre için gözden kaybettim. Sonra Yarıcı yerde duran açık bir çantadan gümüş bir bıçak çıkardı ve alaycı bir tavırla salladı.

"Bağırsakları sökmekten söz etmiştin. Başlamak için iyi bir yer gibi geliyor. Bana söyleyecek bir şeyin varsa, konuş Leila."

Marty hırıltılı bir sesle, "Beni merak etme ufaklık," dedi; sesi boğuk olsa da kelimeleri güven veriyordu. "Bana bir şey olmaz."

"Evet, olur," dedi Yarıcı, bariz bir zevkle.

Vahşice, *hayır, olmaz,* diye düşündüm ve tenimin altında kaynayan enerjiyi serbest bıraktım.

Havada, at kokusunun yerini alan ozon kokusu duyuldu. Sağ bileğimin etrafındaki ip, cızırdayan bir elektrik dilimi onu kesince koptu. Yarıcı cızırtıyı duyunca başını yana eğdi ve omzunun üzerinden bana baktı.

İçimdeki bütün gücü, elimin içinden boşanan elektrikle patladığını hissetmeme sebep olacak kadar büyük bir kuvvetle ona yönelttim. Yarıcı'nın üst bedenine, parlayan bir

yıldırım çarptı; elimden öyle hızlı fırlamıştı ki Yarıcı yıldırımın neresine çarptığına bakarken, yüzünde hala o soru soran ifade vardı.

Yarıcı tane tane konuşarak "Canım yandı," dedi.

Sonra köprücük kemiklerinin üzerinde kalan her şey samanların üzerine düştü. Bedeninin geri kalanı hala Marty'nin önünde diz çökmüş durumdaydı ve gümüş bıçak da elindeydi. Az önce başının, boynunun ve omzunun olduğu kanlı, açık bölgenin arkasında, Marty'nin şaşkınlıkla dolu yüzü görünüyordu. Marty, Yarıcı'nın bedenine -her iki parçasına- sonra da bana baktı; kafası kesilmiş olan kendisiymiş gibi, ağzını açıp hiç ses çıkarmadan geri kapattı. Elimden akan uzun, beyaz akım söndü, sonra yine bir ozon kokusuyla kayboldu.

Delice takırdayan dişlerimin arasından, "B-bunu h-hak etmişti," dedim. İçim iftiharla doluydu ama bu his, derinlerimdeki öfkeyi bastıramıyordu. Yeni bir yıldırım yaratıp Yarıcı'nın bedenini, altındaki samana benzeyene dek hırpalama dürtüsüyle mücadele etmem gerekti. Acının, öfkenin ve bir litre kadar vampir kanının perçinlediği o köpüren enerji, içimde nabız gibi atmaya devam ediyordu.

"O yalnız değil," diye tısladı Marty.

Sonradan, bu haberin beni mutlu etmesinden rahatsız olacaktım. İplerin geri kalanını tam zamanında kestim. Akdenizli'ye benzeyen bir adam aniden benim ve Marty'nin bölmeleri arasında belirdiğinde, çıplak, ama özgür bir biçimde karşısına dikilmeyi başardım.

Elimi savurdum; içimdeki akım yine serbest kalıp bana o büyük heyecanı yaşatmak istiyordu. Elimden pırıl pırıl, beyaz bir yıldırım koparak adamın boynuna çarptı. Onun başı da tıpkı Yarıcı'nınki gibi bedeninin geri kalanından önce yere düştü.

Bana şok içinde bakmayı sürdüren Marty, "Bir tane daha," diye fısıldadı.

Ölü vampirlerden birinin giysilerini -ve ayakkabılarını!- giymek istiyordum ama ahırın dar koridorunda şimdiden ayak sesleri duyuluyordu. Bir kenara atılmış at battaniyesini kapıp bölmeden fırladım; gelen kişinin, Marty'nin bölmesinin altından dışarı uğrayan ölü adamın bacaklarını fark etmediğini umuyordum.

Sarışın adamın dönüp de ters yöne ilerleyişindeki insanüstü hıza bakılacak olursa, bunu fark etmişti. Peşinden koşup sağ elimi uzattım ve içimde kalan bütün akımı irademle boşalttım. Ama iki öldürücü boşalımdan sonra, gücümün seviyesi düşmüştü. Sarışın adama çarpan yıldırım onu dizlerinin üzerine düşürdü ama fazla alçaktan gitmişti ve vücudunu tam olarak kesemedi. Duraksadım. Ne olursa olsun, ben silahsızdım, adam da bir ölmeyendi. Yani, karşısında hiç şansım yoktu.

Sonra çaresizlikten kaynaklanan bir pervasızlıkla, o düşünceyi bir kenara ittim. Adamın benden kaçıp Szilagyi'yi uyarmasına izin veremezdim. Maximus'la Shrapnel hala hayattalarsa, ölüm fermanlarını imzalamak olurdu. Voltajım düşük de olsa adamı durdurmak zorundaydım.

Vampir doğruldu; hangisine daha çok şaşırdığı belli değildi. Gövdesini neredeyse ikiye bölen kesiğe mi, yoksa kirli bir battaniyeye sarınmış halde ona saldırmama mı? Sonra bana saldırmak yerine tökezledi ve kaçmaya başladı, dolayısıyla şaşırma sırası bana geldi.

Onu kovaladım ve içtiğim onca vampir kanına, onun yarasının hala iyileşmekte olması eklenince, adama yetişmeyi başardım. Ahırlardan çıkıp karla kaplı tarlaya daldı. Güneş batıyordu ama hava hala, pantolonunun cebinden çıkardığı cep telefonunu görmeme yetecek kadar aydınlıktı. Paniğe kapılarak elimi telefona doğru savurdum. Havada beyaz bir parıltı belirdi ve telefona güdümlüymüş gibi çarptı. Telefon parçalandı, vampirse omzundan bana telaş içinde bakarak adımlarını hızlandırdı.

Aramızdaki mesafe açılmaya başlıyordu. Yeteneklerimi bilemiş olsam da ben hala insandım, o ise değildi. Birkaç saniye sonra, göremeyeceğim kadar uzaklaşmış olacaktı. Öyle olmasa bile vücudumun ısınması gerekiyordu, yoksa ölecektim. Kar, çıplak ayaklarımı jilet gibi kesiyordu ve battaniyeye rağmen öyle şiddetli bir biçimde titriyordum ki, tökezlemeye başladım. Son bir çaba göstererek sağ elimle adamın başını hedef aldım ve kalan enerjimin tamamını serbest bıraktım.

Onu oyuncak tabanca mermisiyle vurmuşum gibi, kırmızı bir patlama oldu. Vampir yalpalayarak bana doğru döndü. O anda başının arkasının yok olduğunu gördüm. Bırakın bugün tecrübe ettiklerimi, yıllar boyu gördüğüm onca şeye rağmen öğürdüm ama yavaşlamadım. Vampir

düşerken, yoğun, koyu renk parçacıklar, karı lekeledi ama hala yaşıyordu. Elleriyle beceriksizce başına vurmaya çalıştı; sanki şuurundan geriye kalan şey, beyin parçalarını mahvolmuş kafatasına geri sokması için ona baskı yapıyordu.

Ona bir dakika bile geçmeden yetiştim. Hala sersemlemiş görünüyordu ama kafasının bir kısmı iyileşmeye başlamıştı. Çok geçmeden tamamen iyileşmiş ve öfkeden kudurmuş olacaktı. Yere, vampirin yanına indim ve vahşice salladığı kollarının bana denk gelmemesine dikkat ederek üzerini aramaya başladım. Dişlerim öyle bir takırdıyordu ki kan tadı almaya başladım; ellerimse onları vampirin paltosunun içine sokmak için iki deneme yapmam gerekecek kadar titriyordu. Vampirin gözleri açık ama odaksızdı, çıkardığı seslerse korkunç, hayvansı homurtulardı. Darbelerinin birkaçı bana denk geldiğinde bile üzerini aramayı sürdürdüm. İki elimi kullanabilsem daha iyi bir iş çıkarırdım ama onun günahlarını yaşayarak zaman kaybetmeyi göze alamazdım.

Elimi ceketinin iç cebine soktuğumda, bir şey battı. O anda, o dumanlı kahverengi gözler dehşet verici bir berraklıkla bana odaklandı. Silahın hangi metalden yapılma olduğuna bile bakmadan çekip vampirin kalbine sapladım ve bütün gücümle çevirdim.

KIRK

ÜZERİMDE BANA BİRKAÇ BEDEN BÜYÜK GİYSİler, ayağımda da aynı türden ayakkabılarla ahırlara girdim. Vampirin, göğsünde kanlı bir yırtık olan gömleğini bile giymiştim. Seçici olamayacak kadar çok üşüyordum.

Marty, girdiğimi duymuş ama bölmesinin girişinde belirene dek, kendisine iyi olduğuma gerçekten inanma izni vermemiş olmalıydı. Önünde diz çöktüğümde bana uzun uzun baktı. Yanaklarından iki şişman gözyaşı damlası süzüldü.

"Başardın ufaklık."

Gümüş bıçakları hala titreyen ellerle çekip almaya başlarken benim gözyaşlarım da yanaklarımdan akıyordu. Kemiklerimi adeta buz sarkıtlarına dönüştüren o soğuktan kurtulduğumu hiç hissedebilecek miydim, bilmiyordum.

"Sen de başardın," dedim boğuk bir sesle.

Konuşulanlardaki, gerçeklik payı gözyaşlarımın artmasına, son bıçakları da çıkarırken görüşümün bulanmasına yol açtı. Marty özgür kaldığında beni öyle sıkıca kucakladı

ki tekrar onun kollarında olmaktan bu kadar mutlu olmasam canım yanabilirdi.

Sonra Marty beni iterek kendisinden uzaklaştırdı. "Acele etmemiz gerek ufaklık. Artık hem Szilagyi hem Vlad peşimizde olduğuna göre, ortadan kaybolmamız gerek."

Vücut ısımın düşmesinin anlama yetimi azalttığını düşünerek gözlerimi kırpıştırdım. "Ne demek, kaybolmamız gerek?"

Marty içini çekti. "Yarıcı'nın Szilagyi için Vlad'a ihanet etmeye razı olduğunu söylediğini duydum, o zaman Vlad bütün gücüyle peşine düşecek demektir. Şansımız varsa, Avrupa'dan ayrılmamıza yetecek kadar uzun süre birbirleriyle meşgul olurlar..."

"Ona ihanet etmedim Marty," diye araya girdim. "Yarıcı haklıydı. Szilagyi'ye yalan söyledim. Aslına bakarsan, onun nerede olduğunu öğrenmek için Yarıcı'nın kemiklerine dokunmam, sonra bu bilgiyi Vlad'a iletmem gerek."

"Seni Vlad mı yakalattı?" Marty başını tiksintiyle iki yana salladı. "Seni uyarmış, onun acımasız olduğunu söylemiştim. Vlad, peşinde olduğu şeyi ele geçirdiği sürece senin başına ne geleceğine aldırmıyor."

Sertçe, "Bu doğru değil," dedim. "Bir vampirin evini ararken, Maximus, Shrapnel ve ben pusuya düşürüldük. Ama bir konuda haklısın. Vlad'ı ona götürebilmek için Szilagyi'nin beni yakalamasını ben teklif ettim. Vlad'sa bunu reddetti."

Marty'nin yüzünden, yıllardır tanıdığı insan olduğuma inanamadığı belliydi. Belki de o insan değildim. Eski

Leila, sorunlarından kaçmaya eğilimliydi, istenmeyen güçlerini de bastırmaya çalışırdı. Şimdiki Leila ise sorunlarla kafa kafaya çarpışıyor ve yeteneklerini sonuna kadar kullanıyordu.

"Sence Szilagyi bir sorun olduğunu ne kadar zaman sonra fark eder?" diye sorarak, bir sonraki meseleye değindim.

"Uzun sürmez. Yarıcı'yla sık sık iletişime geçiyordu," diye mırıldanan Marty, beni hala o, *sen kimsin* bakışıyla süzüyordu.

Ayağa kalktım. "O halde Yarıcı'nın kemikleriyle ilgilenmeye başlasam iyi olur. Maximus ve Shrapenel hala hayattalarsa bile, Szilagyi, Yarıcı'yla diğerlerinin öldüğünü öğrendikten sonra uzun süre sağ kalamazlar. Ya da Szilagyi kaçar ve onun yerini bulmak için her şeye baştan başlamamız gerekir."

"Ben onun nerede olduğunu biliyorum."

Ağzım, dişlerimin takırdamayı kesmesine yetecek kadar uzun süre açık kaldı. "Szilagyi'nin *şu anda* nerede olduğunu biliyorsun, öyle mi?"

"Elbette. Beni ona götürdüklerinde gözümü bağlamaya zahmet etmediler. Yaşamama izin vermeye hiç niyetleri yoktu."

Eğilip onu bu kez daha da sıkıca kucakladıktan sonra, çalı gibi, kahverengi favorilerini sevinçle çekiştirdim. "Çok güzelsin, biliyor musun? Vlad'a bağlanıp bunu ona iletinceye kadar bekle."

"Yarıcı'nın cep telefonunu da kullanabilirsin," dedi Marty.

Marty başıyla bir iki metre ötedeki çantayı işaret etti. Gerçekten de birkaç gümüş bıçakla korkutucu görünen aletlerin yanında, bir cep telefonu vardı.

Marty, "Aramayı yapmak için onun eldivenlerini kullan," derken vahşice sırıttığında, köpek dişleri göründü. "Artık onlara ihtiyacı olmayacak."

Eldivenleri, Yarıcı'nın kuruyup büzülmüş olan ellerinden çekip çıkardım ve kanımın geri kalanını, onun şık, süet ceketine sildim. Sonra cep telefonunu elime aldım... Ve duraksadım.

"Vlad'ın numarasını biliyor musun?"

Marty numarayı söyledi ve sonunda tuşlara kendisinin basması gerekti, çünkü ben, kalın eldivenlerden ötürü yanlış tuşlara basıp duruyordum. Vlad telefona ikinci çalışta yanıt verdi.

"Kimsiniz?" Nezaket yerine sert bir soru. Doğru adamı aramıştım.

"Benim. Tolvai'nin evinde saldırıya uğradık. Şu anda Marty'yleyim ama Szilagyi burada değil, zaten öyle olsa seni cep telefonundan aramazdım. Ama Marty onun nerede olduğunu biliyor ve..."

Vlad kaba bir sesle, "Sen neredesin Leila?" diyerek araya girdi. İçimin eridiğini hissetmemin günler süreceğini sanmıştım ama asırlık düşmanının yerine, önce benim nerede olduğumu sorması içime sıcak bir parıltının yayılmasına sebep oldu.

"Aslında, bilmiyorum. Marty, nerede olduğumuzu biliyor musun?" Marty omuz silkti. "Beni buraya getirdik-

lerinde, seninle birlikte bagaja atmışlardı. Ama telefonun GPS'i varsa haritaya, sonra da yer bölümüne girip nerede olduğumuzu öğrenebilirsin."

"Leila." Vlad'ın sesindeki kabalık yok olmuş, birini yakmadan hemen önce kullandığı fazla kibar tonu kullanmaya başlamıştı. "Kendi özgür iradenle hareket ediyorsan, hemen bana bağlan."

"Ha?" Benimle psişik yoldan konuşmak mı istiyordu?

Vlad bana, "Dediğimi yap," diye emir verdi, sonra arama sonlandı.

Belki de Yarıcı'nın telefonunun bir şekilde dinlendiğinden korkuyordu. Eski işkencecimin eldivenini çıkarıp başparmağımın altındaki deriyi okşadım. Daha önce olduğu gibi, Vlad'ın ipliği bir anda üzerime atladı. Onu geriye doğru takip ettim. Ahırın ahşap ve samandan oluşan dekoru, yerini krem rengi, şeftali, güneş sarısı tonundaki, pencereleri paramparça, mobilyaları ters düz olmasa ve her yerde kan lekesiyle birçok yanık izi görünmese, zarif denecek bir odaya bıraktı. Vlad odanın ortasında duruyordu, kolları alevlerle kaplanmıştı ve ellerinde iri, kararmış bir şey tutuyordu.

Ona, *tamam, neredesin*, düşüncesini gönderdim. O pastel dekor, kesinlikle kendi evindeki bir odaya ait değildi.

Vlad konuştuğunda, gerçeği bir anda kavradım. Her şey öyle altüsttü ki odayı hemen tanıyamamıştım.

"Tolvai'nin evindeyim." Vlad havada tuttuğu kararmış nesneyi salladı. "Bana, saldırının onu ne kadar şaşırttığını, senin, Maximus'un ve Shrapnel'in nerede olduğunuz konusunda hiçbir fikri olmadığını söylüyordu."

Kömürleşmiş olan o şey Tolvai miydi?

"Onu sorgulamaya biraz ara verir misin?" dedim bu kez yüksek sesle. "Bugün bana yetecek kadar iğrenç şey gördüm."

Vlad kızarmış vampiri yere attı ve çizmeli ayağını üzerine bastırarak yerde tuttu. "Biri seni bana yanlış bir yer iletmeye mi zorluyor? Szilagyi beni pusuya düşürmeye mi çalışıyor?"

Cevap vermek için düşüncelerimi kullandım. *Hayır, kimse beni zorlamıyor. Tolvai'nin evindeyken kazara Szilagyi'ye bağlandığımda, Marty'yi incitmesin diye ona taraf değiştirdiğimi söyledim. Buna inanmadı ve saldırıdan sonra Yarıcı adlı bir vampire -anlaşılan senin uzun süre önce evlatlıktan reddettiğin biriymiş- beni ve Marty'yi alıp bir yere götürmesini, gerçeği söyleyip söylemediğimi öğrenmek için bize işkence yapmasını emretmiş. Uzun sözün kısası, Yarıcı ve diğer vampirler öldü.*

Vlad topuğunu Tolvai'nin bedenine gaddarca bir güçle bastırıp çevirirken, "Yedi saat oldu," diye patladı. "O süre boyunca senden hiç haber alamadım. Madem işkence görüyordun, neden benimle bağlantı kurmadın?"

Gözlerimi kapattım ve kelimelere döktüklerimden daha kasvetli olsa da bir kez daha düşüncelerimle cevap verdim.

O sürenin en az yarısında şuursuzdum. Uyandığımda ölebileceğimi düşündüm, o yüzden, yapabileceğin hiçbir şey yokken olanlara kulak misafiri olmanı istemedim.

Vlad cevap vermedi ama kollarını saran alevler ağır ağır söndü, geride yalnızca belli belirsiz duman şeritleri kaldı.

"O telefondaki GPS'i aktive et," dedi Vlad en sonunda.

Marty telefonu bana verdi. Anlaşılan ben zihinsel konuşmamı yaparken o bunu halletmişti. Bağlantıyı, yerimizi okumama yetecek kadar bir süre için kestim, sonra tekrar Vlad'ın ipliğini izleyerek ona bilgi verdim.

"Batı Romanya, Motru Nehri'nin yakınında, Leurda adında bir köy. Dışında ölü bir vampir yatan bir ahır ara."

Vlad, "Hemen adam göndereceğim," dedi.

Tolvai diğer dilde konuşmaya başladı. Ya ağlıyordu ya da ses telleri tamamen iyileşmemişti. Çünkü daha önceden hatırladığım buyurgan sese hiç benzemiyordu.

"İtirafta bulunmuyorsa, yalan söylüyor," dedim Vlad'a. "Szilagyi'ye nerede olduğumuzu o söyledi ve Yarıcı beni yakalayana kadar başımda durdu."

"Öyle mi?" Vlad'ın ayağı balyoz gibi indi. Tolvai'den kömürleşmiş bir... şey kopup zeminde kaydı.

Bu kez Maximus, Shrapnel ve diğerlerinin akıbetinden ötürü duyduğum suçlulukla kekeleyerek, "B-ben başka kimsenin kurtulup kurtulmadığını bilmiyorum," dedim.

Vlad başını kaldırıp içini çekti. "Düşmanımı bulmayı başardın. Adamlarım bunun için ölmeye hazırlardı ama Tanrı istiyorsa bazıları sağ kalmıştır. Yaşıyorlarsa onları bulup özgür bırakacağım. Şimdi, Martin'e sor, sana Szilagyi'nin nerede olduğunu söylesin."

"Szilagyi nerede Martin?" diye sordum.

"Poenari Kalesi'nde, kulenin altındaki taşların arasındaki bir tünelde."

Bilgiyi tekrarladığımda Vlad'ın yüzünün karardığını görüp şaşırdım. Kolları yine alevlerle sarıldı ve görünmez bir rüzgar, saçlarını etrafında, kahverengi-siyah bir bulut gibi uçuşturdu.

"Sorun nedir? Orası bir arkadaşının evi mi?" Başka bir müttefikin de Szilagyi'yle işbirliği yapmış olması berbat olurdu.

"Hayır." Vlad'ın sesinden asit damlıyordu. "Orası benim eski evim."

Kokuya bakılırsa, ahırda yakın zamanda atlar vardı ama bütün bölmeler boştu ve bu, Marty'yi epeyce üzmüştü. Kanı boşaltıldığından ve bir haftadır beslenmesine izin verilmediğinden, gerçekten bir atı bile yiyebilecek kadar açtı ve böylesi, o güzel hayvanlardan hiçbirinin burada olmamasına sevinmeme yol açmıştı.

Ama artık ahırda değildik. Çeyrek mil kadar uzakta, Yarıcı'nın arabasındaydık ve ısıtıcıyı sonuna kadar açmıştık. Vampir, arabayı yakındaki bir ağaç sırasının yakınına park etmişti ama hala ahırları açıkça görebiliyorduk, yani Vlad'ın adamları geldiğinde bundan haberimiz olacaktı. Burası ayrıca, istenmeyen vampirler gelirse, beklememiz için daha güvenli bir yerdi. Yarıcı'nın gelen ve giden arama kayıtlarını taradığımda, onun aşağı yukarı dört saatte bir Szilagyi'yle iletişime geçtiğini görmüştüm ama ya benimle kaydettiği 'gelişme'yi Szilagyi'ye daha çabuk bildirmesi gerekiyorduysa? Bunu öğrenip öğrenemeyeceğime bakmak ve Maximus, Shrapnel ya da başkalarının dövüşten sağ çıkıp

çıkmadığını öğrenmek için onun kemiklerine dokunmaya niyetliydim. Öncelikle Marty bana Poenari Kalesi'nin, Vlad'ın Wallachia Prensi olarak ilk kez tahta geçtiğinde yeniden inşa ettiği -ve karısının, kendisini öldürdüğü- ev olduğunu söylemişti.

O anılar Vlad'ı oradan uzak tutmaya yetmeyecekmiş gibi, Poenari Kalesi'nin yıkıntıları, aynı zamanda Dracula'nın kullanıldığı başka bir turistik yerdi. Szilagyi'den nefret etsem de zekasına hayranlık duymadan edemiyordum. Vlad'ın adamları onca harabeyi aramıştı ama muhtemelen, Dracula efsanesinin turistler tarafından yalanıp yutulduğu yerlerden uzak durmuşlardı. Çünkü onlar da Vlad gibi bu durumdan nefret ediyorlardı. Dahası, Szilagyi'nin, yeraltı yuvasını, öldürmeye çalıştığı bir vampirin eski evine kurmasını kim beklerdi? Böyle bir şeye *sapkınca* demek, tamamen yetersiz bir tabir kullanmak olurdu.

"Bütün bunlar bittikten sonra Google'da *Vlad Dracul* araması yapacağım," dedim. "Wikipedi, onun geçmişi hakkında benden çok daha fazla şey biliyor."

Marty homurdandı. "Bulacakların hoşuna gitmeyecek." Sonra yüzünde bıkkın bir ifade belirdi. "Özellikle de onunla yattığın için."

Yanaklarım kızardı ama gözlerimi kaçırmadım. "Bunu sana Szilagyi mi söyledi?"

"Hayır, burnum söyledi. Seninle birlikte bagajdayken, Yarıcı'nın üzerine başına döktüğü kloroforma rağmen kokusunu üzerinden aldım. Onlar da aldılar. Vlad'a gerçekten ihanet edeceğine muhtemelen o yüzden inanmamışlardır."

"Daha önce de biliyorlardı," derken omuz silktim. "Szilagyi'ye, Vlad'ın kendi tarafında kalacağımı garantilemek için, beni baştan çıkardığını söyledim."

"Bu beni hiç şaşırtmazdı," diye mırıldandı Marty.

Kaskatı kesildim. "Şaşırtmalı, çünkü bu doğru değil. Bak, Vlad'dan hoşlanmadığın için seni suçlamıyorum. Sonuçta seni kazığa geçirtti ve bilgi vermeye zorladı. İkisi de bağışlanamaz şeyler. Ama Vlad'ın başka bir yönü daha var."

"Tabii," dedi Marty dümdüz bir sesle, "insanları yakarak öldüren yönü."

Cevap vermek için ağzımı açtım ama sonra duraksadım. Şu an, Vlad'la aramızdaki ilişkiyi savunmak için uygun değildi. Konuşmaya daha sonra devam etmem gerekecekti.

"Kafatasını ver."

Marty onu bana verdi, ben de eldivenimi çıkarırken yüzümü buruşturdum. Yarıcı gerçek ölümü tattığında öyle bir büzülüp kurumuştu ki mumyalanmış gibi görünüyordu, ama kafatasında hala ona dokunmayı iğrenç kılacak kadar deri parçaları ve saç vardı. Yine de sağ elimi üzerine dolaştırdım. Beklediğim gibi, Yarıcı'nın bana ettiği işkence, en büyük günahına kıyasla, onu masum gösteriyordu. Bir sonraki anı ise ölümüydü -insanların anılarında o olay hep öne çıkardı- ve bunun, gözlerimin önünde yeniden yaşandığını gördüğümde, karanlık bir tatmin hissine kapıldım. Sonra, hayatı, anlaşılması imkansız bir hızla gözlerimin önünden geçerken sayısız imge gördüm.

Maximus, Shrapnel ve diğer muhafızların akıbetlerini öğrenmek, üstüne bir de Yarıcı'nın Szilagyi'yle normalde

olduğundan daha çabuk iletişime geçmesi gerekip gerekmediğini çözmek, bir çığda belirli kar tanelerini aramaktan farksız olacaktı ama denemem gerekiyordu. Bilmem gereken her şey, bugünün erken saatlerinde olmuştu. Yarıcı'nın son anısıyla başlayacak, sonra mümkünse geri geri gidecektim. Kafatasını ovuşturarak ölümünün görüntüsünü öne çıkarmaya çalıştım. Sahne, gözümün önünde kesik kesik belirdikten sonra soldu, yerini başka, anlaşılmaz bir karmaşa aldı. Yoğunlaşarak tekrar denedim ve arabanın koyu mavi iç dekoru birden yok oldu.

Bembeyaz bir ip savrularak Yarıcı'nın omuzlarını, suyu bölen bir kılıç gibi kolayca yardı... Kanla kaplıyım, fildişi bir bıçağın ucunda kıvranıyorum... Marty, gümüş bıçaklar etine battıkça ızdıraba kapılıyor... Marty'yle ikimiz bir bagajdayız. Marty, gümüş bıçaklarla hareketsiz kılınmış, bense iple bağlanmışım... Pastel renklerde dekore edilmiş, yerdeki cam parçaları, kan damlaları ve birden çok cesetle gösterişi lekelenmiş, geniş bir salon... Zorla bir kamyonete bindirilen, vücutları gümüş zıpkınlarla delinmiş iki vampir. Biri kel ve koyu renk tenliydi, diğeri beyaz tenliydi ve sarı saçları omuz hizasındaydı...

"Hayattalar!" diye bağırdım; öyle heyecanlanmıştım ki bağlantıyı koparmıştım.

Marty inanmazlıkla, "Bu kadar çabuk görebildin, öyle mi?" diye sordu.

Marty haklıydı. Kulübe saldıran vampirlerin kemiklerinden daha fazla bilgi alabilmek için günlerce uğraşmış, başarısız olmuştum. Yarıcı'nın anılarını taramak neden bu

kadar kolaydı? O zamandan bugüne tek bir şey değişmişti. Bir büyütecin, güneş ışınının gücünü artırdığı gibi, büyük miktarda vampir kanı içmek de psişik yeteneklerimi yükseltmiş olmalıydı. Vampir kanının voltajıma ne yaptığını çoktan görmüştüm ama diğer güçlerimi etkilemesini beklememiştim. Ama bunun sonuçlarına kafa yormak istemiyordum, çünkü düşünmeye hazır olmadığım ihtimalleri beraberinde getiriyordu. Onun yerine Yarıcı'nın kafatasına tekrar dokundum ve enerjimi Maximus'la Shrapnel'e ait, gördüğüm son imgeye yönelttim. İki kez denemem gerekti ama onu bulduğumda, dikkatimi daha önce olanlara verdim... Sonra ondan da önce olanlara...

Marty'nin beni sarsarak "Ne, ne?" diye sormasına sebep olan, sert bir nefes aldım.

Bağlantıyı kopardım -kafatasını da yere attım- ve Marty'nin elini tuttum.

"Poenari Kalesi'ne gitmemiz gerek."

KIRK BİR

"DİKKAT ET TANRI AŞKINA! İKİMİZİ DE ÖLdüreceksin!"

"Hayır, kendimi öldüreceğim. Sen zaten ölüsün," diye sözlerini düzelttim.

Tamam, bir arabaya yandan çarpmama ramak kalmıştı ama ilk kez araba süren birine göre bayağı iyi iş çıkarıyordum. Marty'nin bana attığı bakışa aldırmadan gaza bastım. Evet, fazla hız yapıyordum ama acelemiz vardı. Dahası, Marty'nin ayağı da ağırdı.

"Vlad ne yaptığını fark edip seni durdurmadığım için beni suçladığında tamamen öleceğim," dedi Marty aksi aksi.

Vlad'ı bir saat önce onu aradığımda, düşüncelerimi duyamaması için Yarıcı'nın cep telefonunu kullanmam gerekmişti. Ona Yarıcı'nın kemiklerinden, adamlarının bizi almasını beklemek yerine hemen gitmemizin daha iyi olacağını düşünmeme sebep olan bir imge aldığımı ve kendisiyle sonra, kalede görüşeceğimi söylemiştim. Bunların ikisi de doğruy-

du. Yalnızca, *ne* gördüğümü ya da onunla *hangi* kalede buluşacağımı söylememiştim. Bunu söyleseydim adamlarına gereken her türlü kuvveti kullanarak beni evine sürükleme emri verirdi ve böylesi, işime gelmezdi. Ona daha önce de söylediğim gibi, ben de Szilagyi'den intikam almak istiyordum. Şimdi de o intikamı almaya gidiyordum.

"Hayır, o kişi Vlad'a ya da adamlarına saldırmadığı sürece, önemsediğim kimseye zarar vermeyeceğine söz verdi. Sen bunların ikisini de yapmıyorsun."

Marty, "Bahse girerim benim için istisna yapar," derken, otobandan saparken arabanın arka kısmının hafifçe savrulmasına sebep oldum. Yol buzlu olmalıydı. Virajı fazla hızlı almış olamazdım.

Yarıcı'nın eldivenleriyle, pedallara ulaşmak için kullandığı aygıtların Marty'nin yanında olmaması birleşince, arabayı ben kullanmak zorunda kalmıştım. Geçmişte araba sürmeyi öğrenmekten kaçınmıştım, çünkü elektrikle ilgili sorunlarımdan ötürü asla ehliyet alamazdım ama insanların hayatlarının benim elimde olması, şahane bir motivasyon kaynağıydı.

Diğer araçların yanından şimşek gibi geçince Marty, "Polis seni durduracak," dedi.

"O zaman polisi hipnotize eder, beni salıvermesini sağlarsın. Konuşarak beni bundan vazgeçiremeyeceksin, o yüzden uğraşmayı bırak."

Marty alçak sesle, "Seni beni bir havaalanında bırakmaya zorlamalı, sonra da ilk uçakla Florida'ya dönmeliyim," diye homurdandı.

Ona bir bakış attıktan sonra dikkatimi tekrar yola yönelttim. "Bunu sensiz yapmamı mı istiyorsun? Söyle, yeter."

Marty hemen, "Önce cesedimi çiğnemen gerek," diye cevap verdi ve bunu, "zaten mevsim dışındayız, gösteri yapamayız. Yavaşla, yoksa dönüşü kaçıracaksın," mırıltısı takip etti.

Yavaşladım ve Poenari Kalesi'ne giden sokağa saptım. Ana yoldan ayrıldığımızda sokak lambaları seyrekleşti, bir süre sonra karanlık, bizi yutar gibi oldu. Dar yol, yüksek ağaçlar ve yokuş zemin, bizi ilerlemekten vazgeçirmek ister gibiydi ama ayağımı gazdan çekmedim. Tekinsiz atmosfer yararımızaydı. Poenari Kalesi, gündüzleri turistlerle dolu olurdu ama gecenin bu saatinde, orada Szilagyi'yle adamlarından başka kimse olduğundan şüpheliydim. Onlar da Bram Stoker'ın Dracula'nın ilk kelimelerini yazışından önce kazdıkları odalarda saklanıyor olmalılardı.

"Yeterince yaklaştığımızda haber ver."

Doğruca kaleye gidemezdik. Her şeyden önce, üzerine inşa edildiği uçurum, ziyaretçilerin oraya ulaşmak için binden fazla basamak çıkmaları gerektiği anlamına geliyordu. Ayrıca varlığımızı Szilagyi'nin gözüne sokmak istemiyorduk. Henüz.

Otuz dakika kadar sonra Marty, "Kenara çek," dedi. Söylediğini yaptım. Ön tarafın eğilişine bakılacak olursa, arabayı tam da bir hendeğin içine çekmiştim.

Marty bir şey diyemeden, "Benim suçum değil," diye karşı çıktım. "Onca karın arasında orada ne olduğunu göremedim!"

Marty'nin alçak sesle, "Kadın sürücüler," diye homurdandığını duyduğumu sandım. Sonra benimle göz göze geldi ve gözleri yeşile döndü.

"Hazır mısın ufaklık?"

Yumuşak, ama vurgulu bir sesle, "Evet," dedim.

Marty tek kelime daha etmeden Yarıcı'nın bıçaklarından birini aldı ve avcunu kesip bana uzattı. Ben de hiç ses çıkarmadan avcunu tutup koyu kızıl sıvıyı yuttum. Kanı içer içmez, içimde zayıf bir nabız gibi atan güç alevlenmeye başladı.

Buraya gelirken tek bir yere uğramıştık; benim Yarıcı'nın cüzdanındaki parayı kullanarak arabanın deposunu doldurduğum, Marty'ninse iki çalışan ve bir motosiklet sürücüsüyle kendi deposunu doldurduğu bir benzin istasyonuna. Her şey olup bittikten sonra adamlar bütün olanları unutmuştu ve Marty'nin yanakları resmen kıpkırmızıydı. Benim için fazladan kana ihtiyacı olacağını biliyordu.

Marty, avcunu iki kere daha kesti. O sert tat, tatlı bir hal almaya ve tenim de içimde nabız gibi atan akımla kaşınmaya başladığında yeterince içtiğimi anladım. Temkinli halim yok oldu, yerini huzursuzlukla amaca odaklanmak arası, heyecan verici bir his aldı.

Sağ eldivenimi çıkardım, sonra ağzımı sildim. Elime baktığımda, üzerinde neredeyse hiç kırmızılık yoktu.

"Haydi, yapalım şunu," dedim ve sıcak arabadan inip soğuk, karlı karanlıkla yüzleştim.

Peonari Kalesi, bir uçurumun tepesindeydi ve muhteşem, taş bir ejderha kadar sessiz, göz korkutucuydu. Benim bak-

tığım yerden, dik duvarları taşlı yamaçtan sihirli bir biçimde bitivermiş gibi görünüyordu. Vadiye kıvrım kıvrım, dar, tek bir yol gidiyordu. Kaleye ulaşmak için, yanlış tek bir adımın felaketle sonuçlanabileceği, dikine bir tırmanış yapmak gerekiyordu. O yolu buldozerlerin, makinelerin olmadığı bir dönemde inşa etmek, akıl almaz zorlukta bir iş olmalıydı. Çoğu harap olmuş olsa da kalenin geri kalanında hala insanı etkileme... Ve gözünü korkutma gücü vardı.

Vlad vampir olmadan önce burada yaşamıştı. Kalenin restorasyonunu yönetmiş, kendisi de diğer ölümlüler kadar savunmasızken etraftaki geniş ormanda savaşmıştı. Tabii, sertliği o zamanlar bile efsaneviydi. Belki de vampir Tenoch'un ilgisini, Vlad'ı bulup dönüştürmesine sebep olacak kadar çeken buydu. Ama bunu hiç bilemeyecektim. Vlad, Tenoch'un bundan kısa süre sonra kendisini öldürdüğünü söylemişti.

Evin epeyce aşağısında Arges Nehri vardı. Vlad asırlar önce karısının cansız bedenini oradan çıkarmıştı ve o olay Vlad'ı, vampir olmanın değiştirdiği kadar değiştirmişti. Ama ben buraya turistik gezi yapmak için gelmemiştim. Elimi Vlad hakkında, yazılan onca tarihi ya da kurmaca kitaptan daha fazla bilgi içeren taşların üzerinde dolaştırmak için de. Buraya nehirle Vlad'ın eski evinin arasındaki kaçış tünelinin, ağaçların ve diş diş kayaların sakladığı girişini bulmaya gelmiştim.

Herkes intikamın soğuk yenen bir yemek olduğunu söyler. Öyleyse Szilagyi harekete geçmeden önce yemeğini asırlarca soğutmuş ve Vlad yeraltı yuvasını keşfederse bir

kaçış yolu bulabileceğinden emin olmuştu. Yarıcı'nın anılarından, Szilagyi'nin adamlarından yalnızca birkaç tanesinin tünelin varlığından haberdar olduğunu anlamıştım. O yüzden, tüneli birden çok vampir koruyor olamazdı.

Marty'yle ikimiz dağın yamacına sessizce tırmandık. Gür ağaçlar ay ışığının büyük bir kısmını bloke ettiğinden neredeyse kör olmalıydım ama öyle değildim. Vampir kanı gücümü arttırıp algılarımı açmıştı, sayesinde her şeyi daha önce hiç tecrübe etmediğim bir netlikle görüp, işitip, koku alırken, engebeli arazide ilerlemem mümkün oluyordu. Yarıcı'nın anıları sayesinde, nereye gideceğimi, vampir bana harita çizmişçesine biliyordum. Ben önden gidiyordum, Marty de hemen arkamdaydı. Çok vaktimiz yoktu. Şimdilik her yer sessizdi ama Vlad geliyordu ve Szilagyi'yi ele geçirmek için gerekirse koca dağı indirirdi.

Ben bundan önce yapmaya geldiğim şeyi yapabilirsem, bunun sakıncası yoktu.

Marty havayı derin derin kokladı. "Yarıcı buradaymış, kokusunu alabiliyorum," diye fısıldadı.

Ben de kokuyu almaya çalıştım. Ama ormanda o kadar çok koku vardı ki hassaslaşan burnum, tek bir insanın koku kartvizitini diğerlerinden ayıramıyordu.

Marty'ye bakıp "Başka kimse var mı?" diye fısıldadım.

"Evet. Ayrıca ikisi de buradan geçmiş."

Marty, Maximus'la Shrapnel'den bahsediyordu; saldırıyı atlattıklarını gördüğüm yegane iki kişiden. Sonuçta Szilagyi, Peonari Kalesi ziyaretçilerinin gözleri önünde, ini-

ne zıpkınla mıhlanmış iki vampir götüremezdi ve onları sorgulamak için, karanlık çökene kadar bekleyemeyecek kadar sabırsız olmalıydı.

Tekrar tırmanmaya başladım ve elimi sallayarak Marty'ye de yola devam etmesini işaret ettim. On beş dakika daha tırmandıktan sonra, elimi kaldırarak "dur" işareti yaptım. Sonra çömelerek gözlerimi kıstım.

İşte. Kocaman, kırık bir kaya, tünelin girişini işaretliyordu. Gür çalılar ve devrilmiş ağaç gövdesinden ötürü onu göremiyordum ama amaç da buydu. Giriş rahatlıkla görülebilecek olsa, etkili olmazdı.

Yukarı, ağaçlarla dik yamacın gözlerimden sakladığı kaleye doğru baktım. Ortalık hala sessizdi ve bu iyiydi. Oraya varmamıza yalnızca on dakika...

Neredeyse eş zamanlı olan, art arda *bum* sesleri duyuldu. Dağ sarsıldı, taşlar aşağı yağmaya başladı. Kafamın içinden bir sürü küfür geçti. Vlad belli ki şok edip huşuya uğratma amaçlı bir giriş yapıyordu ama benim isteğim, Maximus'la Shrapnel'e, Szilagyi saldırı altında olduğunu fark etmeden *önce* ulaşmaktı. Vampir, Vlad'ın onu bulduğunu fark eder etmez, muhtemelen bütün rehineleri öldürecek, sonra da tüneli kullanarak kaçacaktı.

Dikkat çekmeden ilerleme teşebbüsünü boş verip öne atıldım. Üzerimize onca taş yağarken bunun artık önemi yoktu. Tünelin önündeki çalılar gür ve dikenliydi ama onları itip geçtim, kalın giysilerim her yerimin çizilmesine bir nebze engel oldu. Sonra başımı hemen altındaki çıkıntıya vurmamaya dikkat ederek, devasa, kırık kayanın altına sak-

landım. Orayı aşınca sola dönüp bunu daha önce bin kez yapmışım gibi tünele girdim.

İçerisi zifiri karanlıktı; gelişmiş görüşüm sayesinde kör gibi tökezleyerek dolaşmadığım için minnettar oldum. Yukarıda olan bir şey, tünelin deprem olmak üzereymiş gibi sarsılmasına yol açtı. Koşmaya başlamam gerektiğinin işaretiydi bu. Ne yani, Vlad buraya, yanında devasa bir balyozla mı uçmuştu?

Yüz metre kadar ilerledikten sonra, önümde yeşil bir parıltı gördüm. Bir erkek sesi Rumence seslendi ama cevap vermedim. İlerlemeye devam ettim ve bir dönemeci aştığımda, siyah saçlı, sakallı, sıska bir adamın tünelde durduğunu gördüm. Adam kırk yaşlarında gibi görünüyordu ama parlayan gözlerine bakılırsa insan değildi.

"Kusura bakma," dedim soğukça. "Rumence bilmiyorum."

Adam bana şaşkınlıkla baktı, üzerime bol gelen giysilerimi, ayağıma büyük gelen ayakkabılarımı inceledi. Ama korkmuş görünmüyordu. Gerizekalı. Yürüyüş yaparken yanlışlıkla tünele girmiş biri olduğumu mu sanıyordu?

"Yolumdan çekilsen iyi olur," dedim ve sağ elimi uzattım. Gücümü onun için ziyan etmek istemiyordum. İçimdeki elektrik sınırlıydı ve onu başka şeylere ayırmıştım.

Adam ağır bir aksanla, "Sen kim ola be?" diye sordu.

Sorusunu duymazlıktan gelerek, "Soyluca ölmekle aptal olduğun için ölmek arasındaki farklı biliyor musun?" diye cevap verdim. "Hiçbir fark yok, her iki durumda da ölmüş oluyorsun. Patırtıyı duyuyor musun? O, Vlad Tepesh'in

saldırısının sesi, yani senin yerinde olsam kalıp savaşmak yerine kaçardım."

Adam alaycı bir tavırla, "Seninle mi savaşmak? Sen insansın, ben seni öldürür," dedi. Ama yeni bir gümbürtüyü takip eden sarsıntı, gergince etrafına bakmasına sebep oldu.

"Beni öldürmek kolay olsa, şu an seninle konuşamazdım."

Adam hala kıpırdamıyordu. Hem fazla zaman alıyordu hem de Szilagyi'ye her şeyi duyma fırsatı veriyordu. Sağ elimi uzattım. Adam başını yana yatırarak, elime bakmakla yetindi.

Tam içimdeki bir akımı serbest bırakmak üzereydim ki bir şey yanımdan hızla, leke gibi geçti. Vampire çarparak onu geriye devirdi. Çılgınca savrulan kollarla bacaklar ve parlayan gümüş bıçakların arasında, bir yirmi beş boyunda, tepesinde çalı gibi kahverengi saçlar olan bir beden gördüm. Marty geride kalıp işi benim halletmeme izin vermek istememişti. *Tanrım, lütfen diğer vampirin ondan daha hızlı olmasına izin verme!* Öldürücü bir enerji akımını serbest bırakmayı da göze alamazdım. Szilagyi'nin muhafızı yerine Marty'yi doğrayabilecekken bunu yapamazdım. Tek yapabileceğim beklemek, başka bir muhafız patırtıyı duyup ne olduğuna bakmaya gelebilir diye elimi hazırda tutmaktı.

Sinirlerimi altüst eden birkaç dakikadan sonra, muhafız arkaya devrildi ve Marty'nin onun üzerinde olduğunu gördüm. Marty kalın, ön kolunun yarısı uzunluğundaki bir bıçağın kabzasını kavramıştı; bıçağın keskin kısmıysa muhafızın göğsüne iyice gömülmüştü. Sonra Marty adamın üzerinden aşağı atladı ve önümde yere kadar eğildi.

"Ve izleyiciler deliye döner," dedi kendini beğenmiş bir tavırla.

Ne kadar endişelendiğimi gizlemek için, "Bir dahaki sefere benim halletmeme izin verir misin?" diye tısladım.

Marty göz devirdi. "Lütfen. Ben senin dedenle ninen bile doğmadan, ölümüne dövüşüyordum. Şimdi bitirelim şu işi."

Tünelde ilerlemeye başladı. Ben de arkasından seğirttim ve az önce panik içindeyken, inanmadığım bir tanrıya dua etmiş olduğumu fark ettim. Tuhaf.

Tünelde bir çatala ulaştığımızda duraksadım. Maximus'la Shrapnel'i buraya getiren Yarıcı değildi, o yüzden anılarında hangi yöne gitmem gerektiğini görmemiştim. Yanlış karar verdiysem onları feci bir kadere mahkum etmiş olabilirdim. Tünellerde ne kadar sessizce hareket edersem edeyim, şimdi Szilagyi'nin, Vlad'ın saldırısına odaklanmakla çok meşgul olmadığı sürece, düşüncelerimi duyup neden burada olduğumu anlayabileceği kadar yakındaydım.

Kararsız kalacak vaktim yoktu. Sağa döndüm, Marty de iki elinde gümüş bıçaklarla beni takip etti. Koşarken başparmağımın altını da okşayıp Vlad'ın özünü aradım. Vlad saldırıyla meşgul olmasına rağmen bekleyemezdim. Tünelden haberdar edilmesi gerekiyordu. Szilagyi'nin kaçmasına izin verilemezdi.

Mesajımı çabucak iletip bağlantıyı koparmayı planlamıştım -sırf zamanımız daraldığı için değil, aynı zamanda Vlad nerede olduğumu keşfettiğinde, öfkesi yalnızca bana yönelik olsun diye- ama tünel yok olduğunda ve Vlad'ı

üzerinde süzülüyormuş gibi gördüğümde, ona hayretle bakakaldım. Etrafında, bir zamanlar dağlık ufukta buyurgan bir biçimde yükselen bir kule olan şeyin, taş, tuğla ve molozdan oluşan yıkıntıları vardı. Hayır, Vlad gürültüyü duyup sarsıntıları hissettiğimde sandığım gibi, yanında balyoz getirmemişti. Balyoz kendisiydi.

Vlad taş ve toprak katmanlarını çıplak ellerinden başka bir şey kullanmadan söküp atıyor, bir yıkım fırtınası içinde sağa sola koca koca parçalar fırlatıyordu. Vücudunun her santimi alevlerle kaplıydı ve bu yüzden, vampirden çok, Dante'nin iblislerine benziyordu. Ondan gelen ışık, toprağı daha derinden kazışını, düşmanıyla arasındaki her şeyi coşkuyla yok edişini görmeme imkan veriyordu. Dağ, Vlad'ın saldırısının gücünden ötürü acı çekermiş gibi sarsıldı ve onun acımasız akınıyla daha derinden yarılmaya başladı. Vlad'ı izlerken o kadar afalladım ki bir an için nefes almayı unuttum.

Onun, "Burada ne işin var?" diye bağırdığını duyduğumu sandım, ama sürekli birbirine çarpan kaya ve taşların sesleri, gök gürültüsünü andırıyordu.

Beni duyup duyamayacağından emin olmadığım için, cevabımı aklımdan bağırarak verdim. *Dağın aşağısında, doğu tarafında, nehirden üç yüz metre kadar ötede bir kaçış tüneli var. Oraya muhafız gönder. Maximus'la Shrapnel hala hayattalar. Onları almaya gidiyorum.*

Sonra bağlantıyı kopardım ve tünel yeniden etrafıma dönerken, Vlad'ın söylediklerini duyamadım. Ben transtayken Marty beni taşımıştı ve şimdi taştan bir canavarın

açık gırtlağı gibi görünen, büyük bir yarığın önündeydik. Uçurumun içinde, Marty'nin parlayan yeşil gözlerinin ışığıyla güçlükle görülebilen Maximus ve Shrapnel vardı.

Marty beni kollarından salıvermeden yarığa atladı. Yere indiğimizde aldığımız sert darbe, homurdanmama yol açtı. Çukur on beş metre derinliğinde olmalıydı. Sonra fırlayarak Marty'den uzaklaştım; sağ elimi uzatmıştım ve hareket eden her şeyin üzerine kesici bir yıldırım göndermeye hazırdım.

Ama hiçbir şey hareket etmedi. Vlad'ın saldırısı, Maximus'la Shrapnel'i sorgulayan muhafızları temizlemiş olabilirdi. Buradaki herkesi öldürmem gerekeceğini sanmıştım ama duvara mide bulandırıcı bir biçimde bağlanmış olan iki vampir dışında, çukurda kimse yoktu.

"Leila." Maximus'un sesi, hala boğazına saplı duran gümüş zıpkından ötürü tanınmaz haldeydi ve vampirin üzeri kurumuş kanla öyle bir kaplanmıştı ki üzerinde başka bir şey olmadığını fark etmem birkaç saniye sürdü. "Burada ne işin var?"

Sert bir kahkaha koyverdim. "Ah, bilirsin işte. Buralardaydım, uğradım."

Kırk İki

Marty vlaşabildiği bıçak ve zıpkınları çekip çıkarmaya başlarken Shrapnel'e karmayla ilgili bir şeyler mırıldandı. Ben bıçakları onun gibi çıkaracak kadar güçlü değildim. Ama çaresiz de değildim. Zıpkınlarla prangaları lazere benzer bir elektrik huzmesiyle kesip işin gerisini vampirlerin vücutlarının ağırlığına bırakırken, içim soğuk bir tatmin hissiyle doldu. *Hayır, hiç de çaresiz değildim.*

Szilagyi, Çakal'a beni kaçırtıp bu savaşa bulaşmama sebep olduğunda, çaresiz olduğumu sanmıştı. O zamandan beri, onun için bir piyondan ibarettim. Şimdi o piyon, adamlarından üçünü öldürmüş, Vlad'ı saklandığı yere getirtmişti; ayrıca, beni Szilagyi'nin son saldırısından korumaya çalışırken hayatlarını riske atmış olan iki vampiri kurtarmıştım.

Dikkatle yaptığı onca planın yerle bir olduğunu fark ettiğinde, kuklacının yüzünün nasıl bir hal alacağını görebilmeyi diliyordum.

Belirgin bir aksanı olan bir ses arkamdan, "Leila," dedi. "Sonunda karşılaştık."

Onun kim olduğunu anlamak için arkama bakmama gerek yoktu. Aklımdan, *ne dilediğine dikkat et*, düşüncesi geçti. Zaferimle övünmek için, neden dağdan ayrılana kadar beklememiştim?

Döndüm. Tam da beklediğim gibi, arkamda onu ilk sefer gördüğümde aynı özelliksiz kazağı ve kalın, pamuklu pantolonu giymiş olan Szilagyi vardı. Ama dikkatimi çeken şey elindeki iki silah oldu; birini bana, birini Marty'ye doğrultmuştu.

"Kıpırdamayın dememe gerçekten gerek var mı?" diye sordu Szilagyi kibarca.

Elimden uzanan elektrik akımı yok oldu. Szilagyi ben daha kılımı kıpırdatamadan vücudumda koca bir delik açardı ve koyu kahverengi gözlerindeki haince pırıltıya baktığımda, bunu neden çoktan yapmadığını anlayamadım.

İnsanların, sağı solu belli olmayan bir hayvanla konuşurken kullandığı sakin ses tonuyla, "Canını kurtarmak için kaçsan iyi olabilir," dedim.

Szilagyi'nin geniş ağzı küçümseyen bir tavırla kıvrıldı. "Neden? Kimin burada olduğunu ve ona tünelimden söz ettiğini biliyorum. Yani kaçamam." Silahlarını kaldırdı. "Ama siz de kaçamazsınız."

Aklıma gelen, *bunu yapmak istemezsin* (evet, istiyordu) ya da *konuşabiliriz* (konuşma aşamasını çoktan geçmiştik) gibi klişe sözlerden hiçbirini söylemedim. Benliğimin kasvetli bir parçası, kurşun yarasından ölmek üzereyken bir

elektrik akımı fırlatacak kadar vampir kanı içip içmediğimi merak etti. Szilagyi tetiği çektiği takdirde, bunu öğrenmeye niyetliydim.

Yukarıda çığlıklar yankılanıyordu; onlarda öyle bir ızdırap vardı ki bağıranın, Szilagyi'nin sağ kalan muhafızları olduğunu bilmeme rağmen, içgüdüsel bir anlayışla yüz buruşturdum. Sonra önümde, canlanan bir gölgeyi andıran iri bir şekil belirdi. Öyle hızlı oldu ki bu, neye baktığımı fark etmem birkaç saniyemi aldı: Tamamen siyahlara bürünmüş, elleri, çukurun içini tuhaf bir ışıkla aydınlatan turuncu-mavi alevlerle kaplı bir vampirin sırtına...

Szilagyi, "Merhaba Vlad," dedi. Ona hakkını vermek gerekirse, sesinde korku yoktu. "Şaşırdığımı itiraf etmem gerek. Bana saldırmak yerine kızı korumayı seçtin. Senden böyle bir yumuşaklık beklemezdim."

Erkek arkadaşımın arkasına sinmek ya da Maximus'la Shrapnel'i bağlarından çabucak kurtarmak gibi, iki seçeneğim vardı. Hangisini seçmem gerektiğini bilmek için, çok zeki olmama gerek yoktu. Yavaş yavaş geriledim ama vampirlere ulaştığımda hızla dönüp Maximus'la Shrapnel'i taş duvarlara mıhlayan son gümüş parçalarını da çekip kopardım, kestim ya da kanırtarak duvardan ayırdım. Uğraşırken birkaç kez Szilagyi'ye göz attım ama o kıpırdamadı; iki silahını da Vlad'a doğrultmuştu.

"Seni yanımda götürüp işkenceni yıllarca uzatabilecekken, neden çabucak öldüreyim?" dedi Vlad, okşayıcı bir sesle. "Sana birçok şey için borcum var. Vampir olduktan sonra esir tutulmam, adımın karalanması, Romanya'yı düş-

manlarıma satman, oğlumu ve onca adamımı öldürmen ve son olarak, Leila'yı sömürmeye çalışman."

Sonra sesi derinleşti ve ellerindeki alevler, kollarını yalamaya başladı. "Ama o, pervasızca kendi intikam arayışına kapılmış gibi görünüyor, değil mi?"

Vlad bu son cümleyi söylerken bana baktı, bense durumun ciddiyetine rağmen sindim. O tek bakışla, buraya geldiğim için bana ne kadar öfkeli olduğunu açık ve net bir biçimde belli etmişti ama saldırmadan önce *on dakikacık daha* beklese, Maximus'la Shrapnel'i çukurdan, Szilagyi'nin haberi olmadan çıkarabilirdim!

Szilagyi bu düşünceye kulak kabarttıktan sonra kısa bir kahkaha attı. "Bunu gerçekten yapabilirdin. Burada oluşunla ve Yarıcı'nın giysilerine sinmiş kanının kokusuyla, akıl almaz derecede becerikli olduğunu kanıtladın."

Özgür kalan Maximus'la Shrapnel, Vlad'ın iki yanına geçtiler. Silahsızlardı ama yine de elle tutulur bir tehdit havası yaymayı başarıyorlardı. Belki de sebep, vücutlarının kanla kaplı olması ve üzerilerinde başka hiçbir şey olmamasıydı. Marty yanımda kaldı ve elini hala kemerine bağlı olan bıçağa doğru kaydırdı. Vlad gözlerini yıldırım hızıyla Maximus, Shrapnel ve Marty'ye çevirdikten sonra, tekrar Szilagyi'ye döndü.

"Gidin."

O tek kelimede, mutlak bir otoritenin ağırlığı vardı. Maximus'la Shrapnel gitmek üzere döndüler ama Marty tereddüt etti. Ama kahverengi tenli vampir, onu kapıp çukurdan dışarı sıçradı ve etli ellerinden biriyle Marty'nin

itirazlarını boğdu. Maximus beni tutmak ister gibi hamle yaptı ama ben ona, uyarı niteliği taşıyan bir yıldırım savurdum.

"Aklından bile geçirme. Buradan ya Vlad'la ayrılırım ya hiç ayrılmam."

Maximus, Vlad'a baktı, Vlad da başını sertçe sallamadan önce bana yine o, *başın-büyük-dertte*, bakışlarından birini attı. Maximus ses çıkarmadan sıçrayarak çukurdan çıktı, ben de dikkatimi, orada kalan iki vampir arasındaki yüzleşmeye yönelttim.

Vlad, Szilagyi'ye gülümsedi; dişlerinin hafifçe görünmesine yol açan o tebessüm, bütün çekiciliğine rağmen korkunçtu. "Şimdi yenmen gereken tek kişi benim eski düşmanım. Sebebini biliyor musun? Çünkü önündeki ızdırap dolu yıllarda, tek başımayken bile beni yenemediğini hatırlamanı istedim." Gözlerini Szilagyi'nin silahlarına çevirip kısaca güldü. "Herhalde beni vurmanın işe yarayacağını sanmıyorsundur."

Szilagyi, "Hayır," dedi ve silahlarını yere atarak beni şaşırttı. Düzgün yüz hatları büküldü, suratı bir nefret maskesine dönüştü. "Onların seni durdurmayacağını biliyorum. Atamız seni dönüştürdüğünde, içine fazladan bir şey yerleştirdi. Kabil'in güç mirasının kalan kısmını. Senin doğal denemeyecek kadar güçlü ve yetenekli olduğunu, ilk görüşümde anladım. Tenoch seni dönüştürdüğünde, bu güce artık gereksinim duymayacağını biliyordu sanırım. Herhalde ölüm planlarını çoktan harekete geçirmişti."

Szilagyi'nin ne demek istediğini bilmiyordum ama Vlad biliyordu. Yüzündeki tebessüm genişledi, ifadesi soğuk bir kibarlıktan gerçek bir neşeye dönüştü.

"Bense bundan yalnızca Mencheres'in kuşkulandığını sanıyordum. Çok dikkatlisin. Ama madem beni hiçbir şekilde yenemeyeceğini biliyorsun, neden canını bağışlamam için yalvarmıyorsun?"

Szilagyi'nin viski rengi gözlerinde, kadim ve canavarca bir parıltı vardı. "Yalvarmam seni hoşnut eder. Ama ben seni neyin hoşnut etmeyeceğini biliyorum. O kızı önemsiyorsun; bunun kokusunu alabiliyorum. Kazandığını sanıyor olabilirsin eski *dostum*. Ama değerli birini kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu sana hatırlatacağım ve onu burada kaybetmen çok manalı olacak."

Szilagyi'nin kol ağzından çakmaktan daha büyük olmayan bir şeyin düştüğünü gördüm ama hiçbir şey yapmadım. Bunun sebebi, kötü adamların, harekete geçmeden önce şeytani planlarını ortaya döktükleri birçok film izlemiş olmamdı sanırım. Szilagyi'yse tek kelime etmedi. Elindeki aygıtın düğmesine bastı ve dünya paramparça oldu.

Eh, tamam, dünyanın kendisi değil ama benim etrafımdaki dünya.

Vlad'ın tepkisi beni hemen o anda ölmekten kurtardı. Kayalar akıl almaz bir güçle patladı ama Vlad'ın bedeni ön tarafımı koruyan bir kalkan görevi görürken, kolları sırtımı kapladı. Başımı göğsüne gömdüm, o da çenesiyle başımı aşağıda tutup kafamın tepesini örttü. Uçan kıymıklar ba-

caklarımın arkalarını lime lime etti ama altımızdaki zemin yok olurken, bu endişelerimin en önemsiziydi.

Sonra Vlad beni daha sıkı kavradı ve birden ayaklarımın altında hiçbir şey hissetmez oldum. Uçuyor muyduk? Parçalanmakta olan dağ bizi aşağı mı çekiyordu? Bakmak için yana dönmemeliydim ama bunu yaptım -ve üzerimize gelen ateş okyanusunu gördüm.

Daha önce patlamayla ölümleri yeniden yaşamıştım, bu yüzden saniyelerce sürmüş gibi görünen bir şeyin, aslında bir anda olduğunu biliyordum. Vlad bizi yukarı uçurdu, böylece taş ve tuğlalardan oluşan mayın tarlasının büyük bir kısmından kaçabildik ama ateş çok hızlıydı. Alevler yukarı fırlayarak Vlad'ın hızını kolayca yakaladı. Gözlerimi yine sımsıkı kapatarak kendimi kaçınılmaz ızdıraba hazırladım. Şansım varsa ölüm beni çabucak alırdı. En azından Vlad'ın sağ kalacağını biliyordum. Szilagyi başka bir dağı patlatmıştı. Ama bu dağ Vlad'ın ölümü olmayacaktı. Yalnızca benim ölümüm olacaktı ve bu berbat olsa da ölürken yanıma arkadaş isteyen türden biri değildim.

Sonra o kükreyen alevler beni sarıp sarmaladı. Vücudumun her santimini kaplayan basınçtan anladım bunu. Ama alttaki cehennemin rüzgarı saçlarımı uçuştursa da hissettiğim tek ısı, beni nefes almamı zorlaştıracak kadar sıkı tutan vampirden geliyordu.

Vücudum şoka girmiş ve acıya karşı hissizleşmiş miydi? Mümkündü ama daha önce hiç bu kadar çabuk olmamıştı. Gözlerimi bir kez daha açma riskini aldım -ve dört bir yanımda, hatta tepemde, dalgalanan alevler gördüm. Ama

dumanlar, almayı başardığım birkaç nefesi hırıltılı öksürüklere dönüştürse de sanki alevler üzerimden kayıp gidiyordu. Giysilerim ve saçlarım bile tutuşmamıştı.

Öylesine inanılmazdı ki beynim bunu kabul etmeye yanaşmadı. Yanmam gerekiyordu. Her an korkunç bir acıyla sarsılabilir, kendi kavrulan etimin iğrenç kokusunu alabilirdim. Ama ben beklerken, Vlad bizi yana eğip hızını arttırdı. Dumanlar ve alevler solumuzda kalmıştı, böylece alev alev yanan ve parçalanarak altındaki dağla bir olan Poenari Kalesi'ni açıkça görebildim.

Vlad sonunda bizi dağın dibine, daha önce el değmemiş olan, çirkin, gri ve kara şeritlerle karları lekeleyen kaya çığından yeterince uzağa indirdi. Bacaklarımın titremesinin kendi başıma ayakta durabileceğim kadar kesilmesi birkaç saniye sürdü ama o zaman bile, Vlad'ın boynuna sardığım kollarımı gevşetemedim.

"Nasıl?" diye sorarken, aklım sözlerle dile getiremediğim şeylerle doldu. *Nasıl oldu da yanarak ölmedim?* O alevlerden, beni hala dik tutan vampir dışında hiçbir şey sağ çıkmamalıydı.

Vlad kollarımı bana bakabilmesine yetecek kadar gevşetti. "Auram seni kurtardı."

Ben boş boş bakınca söze devam etti. "Alevleri çağırdığımda, giysilerimin hiçbir zaman yanmadığını fark etttim. Gücüm, auramın menzilinde olan her şeyi benim bir parçam olarak tanıyor ve onlara zarar vermiyor. Başka alevler, auram onları savuşturumuş gibi üzerimden kayıp gidiyor. Ben de alevlerin sana dokunmaması için seni auramla kapladım."

Öylesine afallamıştım ki konuşamadım. Vlad beni *yanmaz* hale getirmeyi başarmıştı, öyle mi? Ne kadar sürecekti bu?

Vlad'ın dudakları düşünceli bir tebessümle kıvrıldı. "Bilmiyorum. Bunu daha önce hiç yapmamıştım. Belki bir saat kadar kısa bir sürede geçer, belki haftalarca sürer."

O cümlenin altında yatan anlamı kavramam birkaç saniye sürdü, çünkü az önce olanların etkisinden kurtulamamıştım.

"Bunu daha önce hiç yapmadıysan, işe yarayacağını nereden bildin?"

Vlad'ın yüzündeki ifade, çok iyi tanıdığım küstahça ifadeye dönüştü. "Çünkü işe yaraması şarttı. Ölmene izin vermeye niyetim yoktu."

Başımı hayretle iki yana salladım. Vlad'ın egosunun, onun ölümüne yol açacağından endişelenmiştim. Ama egosu sonunda benim hayatımı kurtarmıştı. Vlad, daha önce hiç yapılmamış bir şeyi yapmadan önce elbette tereddüt etmeyecekti. O Vlad Tepesh'ti. Nasıl başarısızlığa uğrardı?

Yeni bir gümbürtü, yukarı, bir zamanlar Poenari Kalesi olan yere bakmama sebep oldu. Şimdi kulenin olduğu yerde yalnızca, kocaman, dumanları tüten bir delik vardı ve o göz korkutucu, yüksek duvarların hemen hepsi yıkılmış, aşağıdaki ormanla bir olmuştu. Çok kısa zaman önce taştan bir ejderha olduğunu düşündüğüm yapı, şimdi diş diş bir iskeleti andırıyordu.

"Ah, Vlad," dedim yumuşak bir sesle. "Evin... Evin... Yok oldu."

Vlad ellerini omzuma koydu ve onların sıcaklığı, beni esir almış olan, öldürdüğüm vampirlerden çaldığım giysilerin üzerinden tenimi yine de kavurdu.

"Orası asırlardır evim değildi. Yok olmasına üzülmedim. Hayatımdaki yerini çoktan kaybetmişti."

Kaya çığlarının, devrilen ağaçların ve diğer yıkım olaylarının gürültüsünün altından bağırtılar duydum. Vlad da ben de döndük ve uzaktaki şeklin kim olduğunu seçemesem de Vlad gülümsedi.

"Görünüşe bakılırsa, Maximus, Shrapnel ve Martin patlamadan sağ çıkmışlar. Tünelden geçmiş olmalılar."

Sonra bana baktı ve tebessümü soldu. "Bana tünelden neden hemen bahsetmedin?" Sesinde öfke tınısı vardı.

"Çünkü onları kurtarmak için başka birini gönderirdin," dedim. Konunun değişmesi, kaybettiğim soğukkanlılığımı yeniden kazanmama yardım etmişti. "Öldürülen muhafızlar konusunda yapabileceğim bir şey yok. Ama Maximus'la Shrapnel beni korurken yakalandılar, o yüzden onları benim kurtarmam doğru olurdu. Ben Marty'nin bile gelmesini istemedim ama o ısrar etti."

Vlad, "Pervasızca, budalaca bir risk almışsın," diye mırıldandı ama saçımı okşadığında dokunuşu, sert sesine rağmen nazikti.

Gülümseyerek elimi kaldırdım. "Pervasızca olabilir ama budalaca değil. Sen haklıydın. Bu gerçekten muhteşem bir silah."

Vlad elimi tuttu, bedenine atlayan akımı yüzündeki ifadeyi zerre kadar değiştirmeden emdi.

"Evet ama sen hala yalnızca insansın."

Güldüm. Ama dağ, doğum yapmak üzereymiş gibi sarsılmaya devam edip kayalar gümbürdeyerek düşerken, kahkaham duyulmaz oldu.

"Van Helsing de öyleydi ama her filmde, sonunda vampiri yenebildi. İnsanlığın gücünü hiçbir zaman küçümseme."

Son Söz

Şafak bir sis örtüsüyle sökтü, her şeyi, arada bir gördüğüm gelecek imgelerinde olduğu gibi, hafif bir pusla renklendirdi. Vlad beni ve Marty'yi eve yollamış, kendisi birkaç muhafızla birlikte Poenari Kalesi'nin altındaki yıkıntıları aramak üzere geride kalmıştı. Szilagyi'nin ve patlamadan sonra hayatta kalan hiçbir adamının kaçmadığından emin olmak istiyordu. Ayrıca, ya Szilagyi'nin öldüğünün kanıtı ya hatıra olarak, düşmanının kemiklerini istiyordu ya da her ikisi birden.

Gretchen'ı ve babamı, tutsak alınmama rağmen bir şeyimin olmadığına dair temin etmek için onlarla kısaca görüştükten sonra, çok yorgun olduğumu söyleyerek odama çekildim. Gerçekten yorgundum ama birçok sebepten ötürü uyuyamadım. Sebeplerden biri, ahırda olanlardı. Yarıcı'yı ve diğerlerini öldürmem beni rahatsız etmiyordu. Doğru koşullar altında, çoğu insan can alabilirdi ve benimki "öl ya da öldür" tarzı bir durumdu. Ama bundan o kadar zevk almayı beklememiştim.

Öldürücü düşmanlar karşısında sağ kalmak, hissettiğim mutlulukla heyecanın bir kısmını açıklayabilirdi. Ama tamamını açıklayamazdı. Vlad'ın acımasızlığının bana bulaştığı bahanesini kullanabilirdim ama derinlerde bir yerde, bu soğukkanlılığın yalnızca bana ait olduğunu biliyordum. Vlad, ilişkimiz başlamadan önce, içimdeki karanlığı gördüğünü söylemişti. Onun, yeteneklerim sayesinde gördüklerimden bahsettiğini sanmıştım. Şimdiyse içimde saklı kalan ve muhtemelen kazadan beri orada olan şeyden söz ettiğini anlıyordum.

Tüm bunları fark etmek ne kadar rahatsız edici olsa da beni uyanık tutan şeyin içimdeki beklenmedik sertlikle ilgisi yoktu. Vlad'ın çizmelerinin koridordaki tıkırtılarını duyduğumda güneş, sabah sisinin büyük bir kısmını yakıp silmişti. Vlad odama girdi, kirli paltosunu yere attı ve yaptığım şey duraksamasına sebep olduğunda, çizmelerini çıkarmakla meşguldü.

Maun şöminenin önünde oturuyordum ve sağ elim, turuncu-mavi alevlerin arasındaydı. Alevler bir parmağımdan ötekine sıçrıyor, bileğime dolanıyordu ama hiçbiri, tenime doğrudan dokunmuyordu. Onun yerine, görünmez bir eldiven giymişim gibi üzerimden sekiyorlardı ve sıcaklıkları hoş olsa da bu kadar yakınken olması gerektiği gibi kavurucu değildi.

"Ah, demek auram hala içinde," diyen Vlad'ın sesinde endişe yoktu. Çizmelerini çıkarmaya devam etti.

Elimi çektim ve lekesizliğine, hayret ve üzüntü karışımı bir hisle baktım. "Szilagyi'nin kemiklerini buldun mu?"

"Hayır." Çizmelerini çıkarıp bana doğru geldi, yanımda diz çöktü. "Merak etme. Hayatta kalmayı başardıysa bile, toprağı kazıp dışarı çıkması en az bir gün sürer. Adamlarım bölgenin etrafını sardı. Ve güzelim, sen artık Szilagyi'ye bağlanıp onun ölüp ölmediğini, ya da hangi delikten çıkmaya çalıştığını görebilirsin."

Ona uzun bir an boyunca baktım. Üzerindeki toz toprak Vlad'ı daha sert gösteriyor, çenesindeki kısa, seksi sakalları koyulaştırıp elmacık kemiklerini belirginleştiriyordu. Dudakları aralıktı, aralarından insanı hem tahrik edip hem dehşete düşürebilen beyaz dişleri görünüyordu. Ateşin ışığı, bakır rengi gözlerine altın parıltısı katıyordu ve Vlad kaşlarını yavaş yavaş çatarken göz bebeklerini saran zümrüt yeşili halkalar büyüdü.

"Ne oldu? Üzüntünün kokusunu alıyorum."

Ateşe baktım. Vlad aurasıyla beni sarmamış olsa dün gece alevler beni öldürürdü. Ama hayatta kalışımın, ikimizin de beklemediği bir bedeli olmuştu.

"Szilagyi'yi aramayı çoktan denedim," dedim Vlad'a bakarak. "Artık bağlanılacak bir şey yok."

Vlad gülümsemeye yeltendi. "O halde gerçekten ölmüş."

Yüz ifadesinin tadını çıkardım çünkü Vlad bana son kez böyle bakıyor olabilirdi. Sonra kendimi zorlayarak devam ettim.

"Bilmiyorum. Artık bağlanamadığım tek şey, Szilagyi'nin özü değil. Kimseninkine bağlanamıyorum."

Sözlerimi vurgulamak için şöminenin etrafındaki süslü, oymalı ahşabı okşadım. "Artık dokunduğum şeylerden

imge alamıyorum. Beni auranla kapladığında, yanmaz hale getirmekten fazlasını yaptın Vlad. Auran, yeteneklerimi doğaüstü bir eldiven gibi kapladı, içeri hiçbir şey giremiyor."

Vlad çok ağır hareketlerle ayağa kalktı; yüzündeki tatmin ifadesi, yerini mutlak bir anlaşılmazlığa bıraktı. İkimiz de sessizlikte çığlık gibi çınlayan kelimeleri söylemedik. *Ya bu geçici değilse?* Böylesi, psikometrik yeteneklerimi çok uzun zamandır istediğim gibi yok edebilirdi. Ama bu yetenekler, Vlad'ın başta beni çekici bulmasının da tek sebebiydi. Yeteneklerimi kalıcı olarak kaybettiğim takdirde, özlemini çektiğim normalliğe biraz olsun kavuşmuş olacaktım. Ama aşık olmak üzere olduğum adamı kaybedebilirdim.

Ve Vlad'ın düşmanı, hala dışarılarda bir yerde olabilirdi. Patlama Szilagyi'yi öldürmüş olmalıydı ama vampir, daha önce ölümü kandırmayı başarmıştı ve kemiklerime dek işleyen karamsarlık, bana Szilagyi'yi son kez görmediğimizi söylüyordu.

Vlad, "Merak etme," diyerek az önceki sözlerini bu kez daha az inançla tekrarladı. "Poenari'deki muhafız sayısını iki katına çıkaracağım. Ya adamlarım Szilagyi'yi sağ bulacak ya da güçlerin geri döndüğünde, onun gerçekten öldüğünü doğrulayabileceksin."

Yeteneklerimin geri döneceği inancına karşı çıkmadım. Şu anda, bu konuda ikimiz de ancak tahmin yürütebilirdik.

Kupkuru bir sesle, "Yine düşüncelerimi mi okuyorsun?" diye sordum.

Vlad bana gergince gülümsedi. "Daima."

Sonra çizmelerini tekrar giydi, paltosunu olduğu yerde bıraktı. "Adamlarıma nöbetçileri arttırmalarını söyleyeceğim ve dinlenmeden önce bölgeyi son bir kez daha tarayacağım."

Beni öptü; birbirimizden ayrıldığımızda, Vlad sağ elimi okşarken, yüzünde adını koyamadığım bir ifade belirip kayboldu. Ama Vlad, "Biraz uyu Leila. Yakında döneceğim," demekle yetindi.

O gittikten sonra, beni Szilagyi konusunda temin ettiğini ama ona aşık olma düşüncem konusunda tek kelime etmediğini fark ettim. O konudan, sevmekten aciz olduğu için mi -artık bundan şüpheliydim- kaçıyordu, yoksa gücümü kaybetmem, gerçekten ilişkimizi yeniden değerlendirmesine mi sebep olmuştu?

Çok yakın gelecekte, iki ihtimali birden sınayacaktım. Vlad'ı kaybetmek istemiyordum ama sorunlarımdan yine kaçmaya başlamayacaktım. Potansiyel bedellerine rağmen, fazladan yeteneğim olsa da olmasa da o sorunlarla yüzleşecektim.

"Hazır ol Vlad," diye fısıldadım boş odaya. "Daha hiçbir şey bitmedi."

ATEŞ LANETİ

O, KENDİSİNE KARANLIK BİR GÜÇ BAHŞEDİLMİŞ, LANETLİ BİR ÖLÜMLÜ...

Leila, bedeninde korkunç izler bırakan ve hayallerini yerle bir eden o trajik kazadan sonra, başına daha kötüsünün geleceğini düşünemezdi. Oysa artık dehşet verici bir yeteneği vardı. Elektriği istediği gibi yönetebiliyordu ve tek bir dokunuşla insanların en karanlık sırlarını öğrenebiliyordu. Leila, laneti yüzünden yapayalnız bir hayat sürmeye mahkum olduğuna inanıyordu.
Ta ki gecenin yaratıkları onu kaçırana ve dünyanın en ünlü vampirine ulaşması için zorlayana dek...

O, GECENİN PRENSİ...

Vlad Tepesh en büyük vampir efsanesine ilham veren vampir. Yalnız sakın ona Dracula deme hatasına düşmeyin. Vlad'ın ateşi kontrol etme yeteneği, onu, vampirlerin en tehlikelisi haline getiriyor ama düşmanları, Vlad'a karşı kullanacakları yeni bir silah buldu: Neredeyse Vlad'ınkiyle yarışacak güçlere sahip, güzel bir ölümlü. Fakat Vlad'la Leila tanışır tanışmaz, tutkuları alevlenecek ve onları esir alacaktı. Üstelik bedenleri gibi düşmanları da birdi artık ve onları durdurmak için birlikte mücadele etmeleri gerekiyordu. Ateşin laneti ikisini de yok etmeden...

www.artemisyayinlari.com
www.facebook.com/Artemis Severler
www.twitter.com/artemisseverler

ISBN 978-605-142-349-4

Kapak Tasarım: photoRepublic, 2013
Görseller: Fotolia